MARMORA ARVNDELLIANA;

Siue

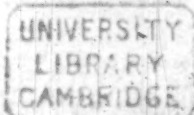
Syn. 7. 62. 43

Saxa Græcè incisa

Ex venerandis priscæ Orientis gloriæ ruderibus, auspicijs & impensis Herois Illustriss. Thomæ Comitis Arundelliæ & Surriæ, Comitis Mareschalli Angliæ, pridèm vindicata & in ædibus eius hortisque cognominibus, ad Thamesis ripam, disposita.

Accedunt Inscriptiones aliquot veteris Latij. ex locupletissimo eiusdem Vetustatis Thesauro selectæ, Auctariolum item aliundè sumtum.

Publicauit & Commentariolos adiecit
IOANNES SELDENVS I.C.

Prudentius.
Ipso rore mihi Seges est, quo Gramen onagris.

LONDINI,
Typis & impensis Guilielmi Stanesbeij
MDCXXVIII.

V. CL. &

Doctissimo PATRICIO IVNIO,

Bibliothecario Regio

S. P. D.

Joannes Seldenus.

TAm assiduâ, Suauissime Iuni, & amica comitate, in amplioribus Arundellianarum Inscriptionum exscribendis & fugientibus earum vestigijs feliciter reuocandis, mihi socius aderas, tamque doctè & ingeniosè id quod tuum erat præstabas, vt earum iam, ex Marmoreis autographis (quæ Nobilissimi Herois, cuius nomine passim ipsa editio superbit, erga bonas artes Amori & Magnificentiæ Nos cum toto orbe literario deberi gratulantes agnoscimus) in chartaceam lucem prodeuntium

tium aut me Dominum in ſolidum venditare aut te, etiam cum acuminis & eruditionis prærogatiua; partiarium non profiteri, piaculum foret nullâ ſane expiandum hoſtiâ. Fruere igitur quod ita iure optimo tuum eſt; atque adeò libenter agnitum vt ne meum quidem, quicquid illud heic porrò fuerit, non item tuum eſſe feram. Exigit fermè mos vt non ſine dedicatione emittantur libelli. Quantum igitur eo titulo transferri poteſt, tantum omninò tuum facio. Nam vtcunque hoc ſeculo, quo tum Cenſore opus eſt tum Aruſpice nobis, Donaria huiuſmodi non-rarò prodiguntur magis quam ritè collocantur, ab adulante ſcilicet editorum turba, quæ propenſè nimis *mittit lapides in acervos Mercurij* & tam faſtidioſa Nequitiæ Mancipia quam ſplendida Ignorantiæ & Vecordiæ Pegmata bonarum literarum fructu, non minùs ambitioſe quàm improuide, ne dicam impiè, interdùm dignatur; Ego necdum omninò volui hac in parte reus eſſe. Ideoque cum delectu ſingulari etiam nunc Te hùc adſciui. Ingenium nempe Sagax, Liberale, & prudenter Temperatum, Iudicium Perſpicax, pręter Morum Suauitatem cum Probitate coniunctam (quibus ſi adeſt inſuper

Eru-

Eruditio qualis tua est, ne ipsa quidem Præstantiæ Corona heic abest) Hominem, cui hæc Sacra fieri oportet, adeoque Te, mi Iuni, verè constituunt. Et accedit porrò tum perpetua Amoris inter nos recipocratio, tum non infrequens Studiorum eiusmodi, quibus Humilius nostrum & Innocentius vitæ genus etiam Iucundius multò fit, communicatio. Ita non modo egregio Virtutum merito, verum etiam peculiari Consuetudinis, Amicitiæ, Societatis Iure locum hunc occupas, qui eo honoratior est quo Te minus habeatur indignus.

Marmorum Arundellianorum, atque eorum que insuper hac prodeunt editione, *Elenchus*.

VII.

XVII

Editionis

Ansa, Causa, Consilium.

SVb anni superioris Epiphanijs, ex Asia aducta sunt, ad Illustrissimi Comitis Arundelliæ ædes, Marmora aliquot satis ampla, mutila & disrupta, sed Græcis literis plerunque incisa. Ex cimelijs illis erant quæ accepta ferimus felicissimæ procurationi & summo cum iudicio præstitæ V. Cl. doctissimique Guilielmi Pettæi, qui, ante annos aliquot à Comite, pro flagrantissimo eius & incomparabili erga nobiliores artes veteremque Græcorum nitorem amore, in Orientem ad illud negotij, non sine honesto commeatu, missus, insigni id genus mercium frequentiâ (vt Statuas, Figuras insculptas, Numismata & quæ sunt eiusmodi cetera selectissima prætermittam) gestionis, cui præficitur sumtus effusissimè repensat. Cum primùm inuiserat ea vir præstantissimus Robertus Cottonus, condus ille ac promus vetustatis longè locupletissimus, ad me aduolat, & impensiùs instat, vt manè proximo (nam prouectior nox erat) ad Græca illa arcana eruenda, me totum accingerem. Libentissimè annuo. Sed vt expeditiùs res absolueretur, rogo vt in operæ societatem adsciscerentur amici communes, eruditissimus Patricius Iunius, Bibliothecarius Regius, & multiiugæ doctrinæ studijque indefatigabilis vir Richardus Iamesius. Vtrique condicit ille. Illucescente die crastino, conuenimus triumuiri in hortis Arundellianis, vbi Smyrnæorum Decreta & Fœdus, ab ijs cum Magnesijs, ad Seleuci Callinici Asiæ Regis maiestatem tutiùs conseruandam, percussum, in stela variatim disrupta primò comperimus. Fragmenta, suis locis commissa, longitudinem pedum VIII & pollicum binorum, latitudinem pedum III poll. V. crassitiem pollicum VIII exhibent. Scriptura autem, cuius lineæ vtramque oram contingunt, longitudinem pedum VII & pollicum VI occupat. Lauando & sæpius detergendo lectioni accommodam reddimus, mutuas tradimus operas,

& demùm quæ reliqua erant, exſcribimus. Hiatus enim & Lacunæ, vt in edito exemplari videre eſt, haud ſunt infrequentes. Sparſa ſtatim eſt, vt fieri amat, de Aſiatico hoc monimento fama & percrebuit paſſim deſiderium, vt exemplaria eius communicarentur; quod non minùs iuſtè etiam amiciſſimis negaui ego, quàm à curioſioribus efflictim concupiebatur. Verebar enim, idque meritiſſimò, ne ea quæ ex Marmore mutilo accuratiùs deſumta erant & ad veritatem lectionis exacta, hiatibus interim ſcatentia, iteratâ ſæpiùs inter tranſcribendum amanuenſium incuriâ in deprauatiſſima, vt euenire ſolet, citò degenerarent. Quod ne fieret, atque vt amicis tamen, qui deperibant ea efflagitabantque, intereà ſatisfacerem, Editionem promitto. Eam dum meditor, alias item, in eiſdem hortis, pretij non vulgaris viſendas Inſcriptiones adiungere viſum eſt. Maximè verò Marmoreas Græcorum veterum Epochas, mutilas illas quidem (quod inprimis dolendum eſt) ſed eiuſmodi interim vt in hoc literarum genere plurimi, idque plurimis nominibus, ſint meritò æſtimandæ. Etenim nullus reperitur in toto orbe codex qui compluribus ſeculis eis non cedit. Et Autor eorum ipſe anonymus ſeculis etiam pluribus vetuſtior eſt vetuſtiſſimo eorum, quos iniuria temporis nobis non inuidit, Chronologorum. Græcos intelligo qui Scriptis ſuis ex primario inſtituto Tempora dinumerarunt, in queis locum principem, ſiue æuum ſpectes, ſiue viri autoritatem, obtinet Euſebius, quem quingentis amplius annis anteuertit hic Noſter, vti ex Apparatu noſtro Chronologico ſatis ediſcitur. Imò nec Hiſtoricus habetur Græcus, Herodoto, Thucydide & Xenophonte exceptis cum ijs quorum opera planè interciderunt, cui non multùm præcedit antiquitate. Neque alibi ſiue in vetuſtis codicibus ſiue Marmoribus, præter aliud vnicum quod Arundellianorum eſt XVII, antiquiſſima illa numerandi formula per Ι Π Δ 𐅄 Η 𐅅 Χ pro I V X L C D M occurrit, ſi Herodianum περὶ ἀριθμῶν excipias, qui eam vti obſoletam ſolus, quod ſciam, Græcorum meminit. Mos ille Atticus erat, principalem nominis numeri literam ponere & ſignificare numerum; Π ſcilicet pro Πέντε V, Δ pro Δέκα X, 𐅄 pro Πεντήκοντα L, Η pro Ἑκατὸν C (nam Η ipſa ibi aſpiratio eſt) & pro Χίλιοι Χ M, adeoq; I pro vnitate quæ vocabulo, ni fallor, ἴς ſeu ἴν olim, vti poſteà εἷς & ἕν, ſignabatur. Atq; ad hanc rationem intelligendus puto eſt Scaurus Grammaticus & corrigendus vbi H *& eſſe literam ſcribit & apud Græcos quoque fuiſſe, quod ſignificant. Attici, qui Principes literas vocum à quibus earum nomina inci-*

incipiunt, numeris notantes, hac quoque in eadem significatione vtantur. Nam quoties vnum notant μ & α literam ponunt, quoniam apud illos μ & α dicitur, δύο δ, τρία Τ. Sic & ἑκατὸν, id est, centum Η litera notant. Monstrum est non solum quod de μ & α hic legitur sed etiam quod de δ & Τ. Vbinam eiusmodi apud Græcos dinumerationis aut vola aut vestigium? Corruptis Scauri Græcis, vt fieri solitum est, tam elementis quam vocabulis, quæ heic locum habuere, substituebant, puto, ignari & oscitantes librarij illa δύο δ, τρία Τ mentem autoris minimè assecuti. μ autem & α portentosè forte infarciebant, quoniam cum quid ibi verè scribendum esset ne hariolari quidem potuerint, illa ex veteri Scriptura deprauata exarare, vt fit, eis visum est. Scripsisse potiùs opinor Scaurum, *Quoties vnum notant* ἰῶτα *literam ponunt, quoniam apud illos* ἴς *pro* α *dicebatur*; πέντε π, δέκα δ sic & ἑκατὸν *&c.* Sed hoc obitèr. Quinetiam Chronologica hac stela, in Inscriptionibus, quæ hactenus reperta sunt, paucissimas habemus annosiores. In Latinis fateor, Duiliana illa, si nimirùm genuina est, & altera ante decennium ad portam Capenam effossa, quæ Elogium est L. Scipionis Barbati F. à V. Cl. Iacobo Sirmondo explicatum, triginta aut circitèr annis hac antiquiores sunt. Et in Græcis forsan habentur, aliquot eiusmodi apud Ianum Gruterum. Ceterùm quanquam nonnullæ ita tempore hanc præcedunt, attamen ad vnum omnes, quotquot omninò visæ sunt, nisi nimiùm me fallat ratio, huic vnicæ, si Rei, quam docet, excellentiam spectes, multis parasangis sunt postponendæ. Quod fermè dicendum est etiam de Smyrnæorum & Magnetum stela quæ Epocharum Marmore annis ampliùs viginti recentior est. Neque enim tam integras & expressas Decretorum simul & Fœderis formulas Græcas tamque vetustas alibi comperimus; vt quæ cetera ad historiam Seleuci Temporum attinent hactenus prorsus ignota omittam. In illâ autem Epocharum describendâ, opera complurium dierum collocata est. Obscurior nempe est, elementis sæpiùs omninò detritis, fugientibus sæpiùs. Has tamen, & perspicillorum vsu adiutus & assiduo acumine & iudicio suauissimi amici Patricij Iunij, post bene multas iterationes, in quantum fieri potuit, reuocaui. Insignem autem Chronologici huius Marmoris vtilitatem nemo non fusiùs agnoscet, nisi qui accuratiores Temporum rationes, sine quibus nec Consilia, nec Res Gestæ rerumue Successus, quæ omnia primaria sunt ciuilis scientiæ documenta, rectè deprehendi queunt, planè negligendas esse minùs cordatè

date putet. Nobiliores in hoc habemus Epochas annorum $\overline{MCCC}$ aut circiter, ab initio scilicet Attici, sub Cecrope, Imperij vsque ad tempus quod annis aliquot Alexandrum Magnum proximè antecedit; ad quem saltem, etiam Autorem descendisse verisimilimum est. Stelæ enim huius (cuius latitudo est pedum $\overline{II}$ pollicum $\overline{VII}$; latus quod dextram respicit pedum $\overline{II}$, pollicum $\overline{XI}$; quod sinistram pedum $\overline{III}$ pollicum $\overline{VII}$ & crassities pollicum $\overline{V}$) pars inferior, vti ex descriptione nostra scire etiam licet, obliquè abrupta disparuit. Coæui autem fuere (de Græcis loquor scriptoribus atque viris aliquo eruditionis genere celebribus; & non tam de momentis temporum quam de integro seculo) hisce Marmoreis Inscriptionibus binis Theophrastus, Menander, Pyrrho, Cratinus, Theocritus, Aratus, Apollonius Rhodius, Lycophron, Nicander, Epicurus, Zeno, Berosus, Cleanthes, Callimachus, quibus & Hellenistas illos, qui $\overline{LXX}$ seniores dicuntur, adijcias, vt alios minorum gentium prætermittam. In vtrisque typis mandandis, ita Lineas repræsentari curauimus, & numeris signari, &, qua fieri potuit, iustam hiatuum & lacunarum proportionem exhiberi, vt tum facilior esset Lectori & sua de ijs supplendis coniectura, tum lineam aliquam in ipsis Marmoribus, si inuisere ea libuerit, citius inuenire. Hisce adiungere item volui præclaras illas C. Antonij Septimij Publij Citharœdi Victorias è quibus etiam nonnulla quæ densissimis tenebris hactenus, in certaminum Græcorum recensione, obducta sunt, & viris doctissimis fuere cruces, Lucem accipiunt non contemnendam & expediuntur. Plurima alia in pretiosissimo illo thesauro Arundelliano, quæ omnia pristini æui studiosis grata fore non dubitaui, vti & paucula quæ penes me descripta in aduersarijs habebam, adijcienda censui. Atque ita tandem promissi reus, etiam cum fœnore, fidem libero. Quod vt amplius esset, tàm Commentariolos aliquot, quàm Versiones adiungo. Ad Epocharum scilicet sensum aperiendum, Apparatum Chronologicum, quo Annorum, quibus vsus est autor, rationes demonstrem; Notas Historicas ad breuiusculas Historiarum periochas illustrandas, præter Canonem Chronicum, quo autoris mentem in annis potissimum Periodi Iulianæ (quæ communis est, & perquam certissima Temporis mensura, quam etiam *Linguam Chronologicam* appellare soleo) explico, additis etiam suis in locis & Olympiadum & Reparatæ salutis humanæ annis. In ipso etiam Canone, Notas intersero, quibus cum primariæ classis Chronologis obuijsque

uijsque optimorum autorum, de putando tempore, locis Anonymum Marmoreum committo, eiusque autoritate, pro re nata, aut firmo, aut castigo, aut monita eiusmodi præbeo quæ perspicaciores irritent. Magna enim est vetustissimorum apographorum, ad hæc præstanda, autoritas; sed autographorum maxima; idque maxime in Temporum ratione quæ etiam ob varias interpolationes a librarijs oscitanter committi solitas sæpè nimis vacillat. Vnde potissimum item euenit vt nulla ferè reperiatur in veterum codicibus discrepantia, quæ diuersitatem in Temporibus designandis immanem, passim occurrentem, recentioresque indies excruciantem æquet. Quod non solum de Chronologia Profana dicendum est, sed etiam de Sacra; de qua item, dum de Temporum ratione loquimur, id liceat obiter adnotare quod nullibi hactenus, in Orbe Christiano, publicatum est, paucissimis sanè auditum, sed à doctissimis viris & diu & impensissimè est desideratum, & obseruatu inprimis vt dignissimum ita iucundissimum vniuersis qui cum historia sacra etiam Temporum, quod prudentis est, calculum variaque de eo veterum placita explorare satagunt. In Eusebij omnigena Historia a viro summo Iosepho Scaligero, ex Georgio Syncello, ante annum vicesimum, primò in lucem emissa, Temporum primorum Patriarcharum eiusmodi est dinumeratio, vt alia secundum LXX Seniorum versionem, ad Ebraicos Iudæorum codices alia, & demum κατὰ τὸ κατὰ Σαμαρείτας Ἑβραϊκὸν seu ex Samaritanorum libris sacris eisque merè Ebraicis, tertia fiat. Libros autem Samaritani sacros alios, præter Pentateuchum, agnoscunt nullos. De eis vide plura apud Guilielmum Postellum libro de Originibus & Scaligerum de Emendatione Temporum pagina 620. & ad numerum Eusebianum MCCLXXI. De Temporum dinumeratione quæ in Iudæorum libris & LXX Senioribus habetur, heic plura dicere superuacaneum est. Ex libris editis satis dignoscuntur. Computum autem Samaritanum exhibet Scaliger in Septimo de Emendatione Temporum, alium sane omninò ab Eusebiano & ab alijs, quibus in Europa vsi sunt chronologi, rationibus. Notas item eruditissimas adijcit. *Sed qui in Palæstina*, inquit, *peregrinantur possent & alia & Pentateuchum ab illis adipisci. Nam sanè Christianæ pietatis homines paulò hac in re negligentiores hactenus fuerunt ex cuius rei vberrimi fructus redundarent. Spero non defuturos qui voto nostro satisfaciant aut exemplo nostro hæc illustraturi sunt. Nam huic conatui nostro multa deesse ad perfectionem ut non dubitamus ita palam profitemur.*

mur. Postmodùm autem in Notis ad Eusebij Græca, in queis ex Samaritanorum Pentateucho Patriarcharum anni traduntur; *In libris*, inquit, *nostris de Emendatione Temporum produximus* [illegible] *quod ipsimet nobis communicarant Samaritani. Id cum hoc in omnibus conuenit præterquam in annis Malaleel, Enoch, Mathusala, quod quidem discrimen vitio librariorum heic commissum.* Sed quicquid Chronicorum communicarunt ei Samaritani; in ipso sane eorum Pentateucho, quod pridem in hunc Orbis angulum ex Asia aduectum, summa cum voluptate amplexi sumus, Patriarcharum anni multo alitèr traduntur quàm auctoritate Chronographij nimis fidentèr nixus ille asserere conatur. Quod tanti certè esse puto vt nemini non fore acceptissimum non dubitarim ideoque heic obiter animaduertendum interserendumque duxerim. Quinque primorum Patriarcharum Anni omnimodi, Adæ nempe, Seth, Enos, Cainan, & Maleleel, ijdem ipsi sunt in Pentateucho Samaritano cum ijs quos habemus in Iudæorum. Sed de Iared in Geneseos eiusdem cap. V 18, 19, & 20. legitur, *Vixit Iared* שתים וששים שנה id est, *annos* LXII *& genuit Henoch. Et vixit Iared postquam genuit Henoch* חמש ושמנים שנה ושבע מאות שנה id est, *annos* DCCLXXXV *& genuit filios & filias & fuerunt cuncti dies Iared* שבע וארבעים שנה ושמנה מאות שנה id est, DCCCXLVII *anni.* Eiusdem item Capitis Commate 25. & sequentibus; *Vixit Methusalah* שבע וששים שנה id est, LXVII *annos, & genuit Lamech. Et vixit Methusalah postquam genuit Lamech* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה id est, DCLIII *annos & genuit filios atque filias. Et fuerunt cuncti dies Methusalah* עשרים שנה ושבע מאות שנה, id est, DCCXX *& mortuus est. Lamech verò vixit* שלש וחמשים שנה, id est, LIII *annos & genuit filium vocauitque nomen eius Noah.* Et paulò post; *Et vixit Lamech postquam genuit Noah* שש מאות שנה seu DC *annos & genuit filios atque filias. Fuerunt autem cuncti dies Lamech* שלש וחמשים שנה ושש מאות שנה *anni* nempè DCLIII. De Noah & Sem eadem habet quæ Iudæorum codices. Sed Capite XI Geneseos post comma 11, heic legimus ויהיו כל ימי שם שש מאות שנה וימת, id est, *cuncti dies Sem erant* DC *anni; & mortuus est. Et Arphacsad vixit* חמש ושלשים ומאות שנה seu CXXXV *annos & genuit Selah. Et vixit Arphacsad postquam genuit Selah* שלש שנים ושלש מאות שנה siue *annos* CCCIII *genuitque filios & filias,* ויהיו כל ימי ארפכשד שמנה ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימת id est, *& erant cuncti dies Arphacsad* CCC.

CCCCXXXVIII *anni & mortuus est. Et vixit Selah* שלשים שנה ומאות שנה seu CXXX *annos & genuit Eber. Vixit verò Selah postquam genuit Eber* שלש שנים ושלש מאות שנה seu CCCIII *annos & genuit filios & filias.* ויחיו כל ימי שלח שלש ושלשים שנה וארבע מאות שנה וימות, id est, *Et erant cuncti dies Selah anni* CCCCXXXIII *& mortuus est. Eber verò vixit* ארבע שלשים ומאה שנה, id est, CXXXIV *annos & genuit Peleg, & vixit Eber postquam genuit Peleg* שבעים שנה ומאותים שנה siue CCLXX *annos, & genuit filios & filias* ויהיו כל ימי עבר ארבע שנים וארבע מאות שנה וימות, id est, *& erant omnes dies Eber* CCCCIV *anni & mortuus est. Peleg verò vixit* שלשים שנה ומאה שנה id est, CXXX *annos & genuit Reu; & vixit Peleg postquem genuit Reu* תשע שנים ומאת שנה id est, CIX *annos, & genuit filios & filias;* ויהיו כל ימי פלג תשע ושלשים ומאותים שנה וימות, id est, *& erant cuncti dies Peleg* CCXXXIX *anni. Et vixit Reu* שתים ושלשים שנה ומאה siue *annos* CXXXII *& genuit Sherug, vixitque Reu postquam genuit Sherug* שבע שנים ומאת שנה siue CVII *annos, & genuit filios atque filias,* ויהיו כל ימי רעו תשע ושלשים ומאתים שנה וימות id est, *& erant omnes dies Reu* CCXXXIX *anni & mortuus est. Sherug verò vixit* שלשים שנה ומאת שנה siue CXXX *annos & genuit Nachor; & vixit Serug postquam genuit Nachor* מאת שנה seu C *annos, & genuit filios atque filias* ויהיו כל ימי שרוג שלשים שנה ומאיתים שנה וימות id est, *& erant cuncti dies Sherug* CXXX *anni, & mortuus est. Et vixit Nachor* תשע ושבעים שנה seu LXXIX *annos & genuit Terah. Vixitque Nachor postquam genuit Terah* תשע שנים וששים שנה seu LXIX *annos, & genuit filios atque filias* ויהיו כל ימי נחור שמנה וארבעים שנה ומאת שנה וימות id est, *Et erant cuncti dies Nachor anni* CXLVIII *& mortuus est.* Idem autem de Abrahæ natalibus anno Terah septuagesimo tributis, sequitur quod habent Iudæorum Codices, qui a rerum conditu ad Diluuium secula aliquot numerant, vt vides, plura quam Samaritani. Vtrique vero pauciora quam LXX seniores. Etiam cuncti dies Terah in fine capitis XI sunt חמש ארבעים ומאת שנה seu CXLV anni in Samaritano. Quot autem & qualis momenti ad Samaritanorum apud Eusebium computum, qui in annis post patriarcharum παιδοποιίαν a librarijs proculdubio deprauatus est, castigandum hinc sumi possent? Atqui anni qui παιδοποιίαν præcedunt ijdem ipsissimi sunt apud Eusebium, si Mathusalæ natales excipias, quos tamen male notatos & contra Eusebij mentem, sexagesimo scilicet Enochi anno certissimum est. Legitur ibi Ενὼχ γενόμενος ξ γεννᾷ τὸν Μαθουσάλα. Planissimè legendum ξε seu LXV.

Nam

Nam & ſubductis temporum calculis ita liquet ex ipſo Euſebio, quem de hiſce rebus vide Chronicorum Græcè editorum lib. 1. paginis 3. 4. 10. & 19. Et rationes ἡ Enochi [illegible] eædem ſunt tam in Chronographio Samaritanorum Scaligeriano quam in vtroque Pentateucho. Sed ad Chronographium illud ſatis corruptum, minimè omninò eſt Euſebius aliàs corrigendus. Neque eum corrigere voluiſſet magnus Scaliger, niſi Pentateucho Samaritano, quo nihil puto impenſius deſiderauit, prorſus caruiſſet. Atque ita tandem Samaritanum annorum Mundi calculum hactenus etiam viris doctiſſimis ignotum, atque ex ipſis abditiſſimis eorum fontibus petitum, & obiter heic primo in lucem emiſſum, boni conſulas lector, & porrò, quemadmodum in Sacrorum Temporum rationibus res exegerit, accuratius & ſobriè perpendas. Sed mirum interea forſan videatur, quod in Quæſtionibus Ebraicis ad Geneſim tradit D. Hieronymus, de Methuſalæ annis verba faciens. *Cum ſupra nongentis*, inquit, *ſexaginta nouem annis vixiſſe ſit dictus, nulli dubium eſt quatuordecem eum annos vixiſſe poſt Diluuium. Et quomodo verum eſt quod octo tantum animæ in arca ſaluæ factæ ſunt? Reſtat ergo, vt, quomodo in pleriſq́ꝫ, ita & in hoc ſit error in numero. Siquidem & in Hebrais & Samaritanorum libris ſcriptum reperi. Et vixit Mathuſala, centum octoginta ſeptem annis & genuit Lamech & vixit Mathuſalah poſtquam genuit Lamech ſeptingentos octoginta duos annos & genuit filios & filias. Et fuerunt omnes dies Mathuſalah anni nongenti ſexaginta nouem & mortuus eſt. Et vixit Lamech centum octoginta duobus annis & genuit Noe.* Quæ non magis conſona ſunt Ebraicis, ſiue Iudæorum Codicibus, quàm Samaritanis aduerſantur, vti liquet ex ijs quæ ſupra tranſcripſimus. Anne igitur alia Pentateuchi Samaritani hoc in loco lectio erat, D. Hieronymi æuo? aut hinc autoritati eiuſce derogatur? Id conijcere mihi nefas eſt. Patrem illum literarum Orientalium callentiſſimum, ſacris Samaritanorum libris vſum eſſe nullus dubito. Id quod ex alijs eiuſdem Operum locis ſatis ediſcimus. Sed cum Euſebij numeros Samaritanos, ante D. Hieronymum, ex eorum libris collectos video, ad amuſſim ſane in ἡ [illegible] annis conuenire cum eis quos iam ex eorum pentateucho repræſentauimus, fieri nequit vt non memoriæ lapſu illud de vtrorumque libris dictum putem. Et de ea re viderint coniectores perſpicaciores. Plura autem de Chronologia Sacra dicendi locus heic non eſt. Sufficit hæc tantum ita indicâſſe. Codicem vero, qui hæc nobis ſuppeditauit, Samaritanum magnis impenſis ante quadriennium aut circiter ex Oriente ſibi comparauit Reuerendiſſimus antiſtes Iacobus

Vsserius Archiepiscopus Armachanus, vir summa pietate, iudicio singulari, vsq, ad miraculum doctus, & literis seuerioribus promouendis natus. Mecum exemplar quod vetustius est & charactere Samaritano, scilicet vetustissimo & Ebræis in vsu ante Esdræ Tempora descriptum, pro humanitate sua, cui plurimum me debere semper agnosco, in Anglia circa id tempus communicauit. In Hiberniam secum postmodùm transuexit priusquam ijs, quæ volui inde exscribere, aduersaria mea ditâssem. Literis igitur nuper rogatus, eas capitum V & XI Genesos partes quæ Patriarcharum Tempora designant, ex eodem ad me ex Hibernia transmisit exscriptas, seu potius accuratissimè depictas. Nam vt ipsissimi characterum apices vbique repræsentarentur curauit, quod chartâ oleo perlitâ, quæ facilem exscribenti operam efficeret, præstitum est. Sed vulgaribus Ebræorum characteribus inde ea quæ supra notauimus fideliter descripsi, neque alijs edidi, vti neque Syriaca, neque Arabica quæ in Commentariolis subinde adhibuimus. Alios enim, præter illos vulgares, quibus ex Orientalibus linguis quid exprimatur, nondum adepti sunt apud nos Typographi. Lingua Samaritani Codicis, eadem ipsissima est cum Ebraica quæ in sacris Iudæorum libris habetur, & plerunque cum eisdem libris huic conuenit. Et Conuitium est spurcissimum quod de Asima creatore, ipso in initio Geneseos Samaritanæ exprobrant Iudæi; saltem Rabbi Abenzra exprobrat ad principium Esther. Non aliter in Samaritana legitur ברא אלהים *Creauit Deus* quam in Iudaica. Idem dicendum de ridiculo illo mendacio quo tria elementa *Ayn*, *Cheth*, & *He* Alphabeto eorum inesse negat Beniamin Ben-Iona in Itinerario. Et recte D. Hieronymus in præfatione in librum Regum, quæ in Epistolis, numerum occupat CVI, *Samaritani*, inquit, *Pentateuchum Moysi totidem literis scriptitant, figuris tantum et apicibus discrepantes.* Quod tamen non ita intelligendum ac si vbique vtrorunque Pentateuchus ad inuicem consonus fuisset. Sed eandem vtriusq; linguam; adeoq; easdem vocabulis in conflandis literas, figurâ tantùm dissimiles, adhiberi. Nam præter immanes illas in annorum dinumeratione discrepantias, aliæ insuper sunt. In Geneseos cap. II, 2. Samaritani legunt, *consummauit Deus in Die* הששי, id est, *sexto* opus suum vti & LXX seniores ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἕκτῃ, vbi Iudæorum codices siue Ebraica, quam dicimus, veritas habet השביעי. Item cap. IV, 8. vbi apud LXX seniores redundunt illa (si cum Ebraica veritate committas) verba Caini ad Abelem, διέλθωμεν εἰς τὸ πεδίον, id est, *Transeamus in campum*; eadem ipsa reperiuntur in Codice Sama-

ticano scilicet נלכה ‎ולחקא‎ , quod idem sonat; id quod etiam D. Hieronymus obseruauit. Nam in Quæstionibus Ebraicis in Genesim. *Et dixit Cain ad Abel fratrem suum. Subauditur ait ille, ea quæ locutus est Dominus. Superfluum ergo est, quod in Samaritanorum et nostro volumine reperitur, Transeamus in Campum.* Haud igitur de alio libro quàm ipso Samaritanorum Pentateucho intelligendum est illud ex Cyrillo, ad hunc locum adnotatum in editionibus aliquot Hellenistarum Versionis; ἔχει ῥ αὐτὰ καὶ τὸ Σαμαρειτικὸν, *habet eadem etiam liber Samaritanus*; nec Targum Hierosolymitanum omninò ibi innuitur quod tamen asserere perperam ausus est vir doctus qui notas Versioni illi adiecit. Sed de hisce hactenus. Digressioni veniam datum iri à studiosis non dubito. Res tanti momenti & anteà à multis seculis prorsus fere inaudita culpam, si qua commissa est, vberrime compensat. Plura de hisce annorum dinumerationibus, & de ipso codice facilè dici potuissent, quæ tamen addere non imprudentèr supersedemus, etiam eiusdem rei messem alijs libentissimè relinquentes. Decreta porrò & Foedus Smyrnæorum cum Magnesijs ictum, suppletis coniecturâ hiatibus & lacunis (ita tamen vt Nostra à Marmoreis facilimè & intuitu primo discriminentur) Commentariolo qualicunque illustro, vti etiam Marmorum pleraque quæ restant. Plurima quæ ambitiosiùs obseruari atque tumultuosè congeri potuissent, vt notissimas Formulas, Ritus, & id genus alia vix ignota quidem ijs qui nondum ære lauantur, datâ operâ prætermisi. Neque ansam, vt fit, siue Notandi siue Animaduertendi passim arripere volui; ijs nimirum abunde contentus quæ plerunque aut Necessaria aut Noua & Acceptiora etiam Doctioribus fore ambigere nequibam. Otia quibus hæc fere præstitimus inprimis nobis fecit summa Fauentia & Benignitas Amplissimi Herois Henrici Comitis Cantii & verè Nobilissimæ Heroinæ Elizabethæ coniugis eius. Tranquillus enim secessus, quo Wrestæ, quæ eorum villa est in agro Bedfordiensi, tum æstate superiori tum festo Christi natalitio fruebar (liberalissimo scilicet, pro insigni eorum erga me immerentem & perpetua bonitate, ibi hospitio exceptus) opportunissimè indulsit vt, vrbanis interturbationibus liber, opus inceptum commodissimè absoluerem. Neque sane minus exegit Gratitudinis lex vt egregiam eorum beneficentiam, qua me studiaque mea dignari solent, animo propensissimo ita agnoscerem, quam Editionis ratio, vt heic omnino præfarer. Vale, Lector. Cal. April. MDCXXVIII.

Epochæ veterum Græcorum nobiliores, ſeu inſigniora Annorum Interualla fermè vniuerſa, anno, ante vulgarem D. N. Ieſu Chriſti epocham, CCLXIII, ſeu periodi Iulianæ MMMMCCCCLI, conſcripta.

1 . . . . . . ΟΥ . . . . ΝΠΑΝ . . . ΩΝ . . . . ΝΩΝΑΝΕ
ΓΡΑΨΑΤΟΥΣΑΝ . . . .

2 . . . . . ΑΡΞΑΜ . . . ΟΣΑΠΟΚΕΚΡΟΠΟΣΤΟΥΠΡΩΤΟΥΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ
ΕΙΩΣΑΡΧΟΝΤΟΣΕΜΠΑΡΩΙ . . .

3 . . . . ΤΑΝΑΚΤΟΥΑΘΗΝΗΣΙΝΔΕΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΦΟΥΚΕΚΡΟΨΑΘΗΝΩΝΕΒΑΣΙΛ
ΕΥΣΕΚΑΙΗΧΩΡΑΚΕΚΡΟΠΙΑΕΚΛΗΘΗΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΚΑΛΟΥ

4 ΜΕΝΗΑΚΤΙΚΗΑΠΟΑΚΤΑΙΟΥΤΟΥΑΥΤΟΧΘΟΝΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΠΙΙΙΑΦΟΥΔΕΥΚΑΛΙΩΝ
ΠΑΡΑΤΟΝΠΑΡΝΑΣΣΟΝΕΝΛΥΚΩΡΕΙΑΙΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕ . . ΣΙΛΕ . .

5 . . ΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΕΚΡΟΠΟΣΕΤΗΧΗΗΗΔΑΦΟΥΔΙΚΗΑΘΗΝΗΣΙ . . . ΝΕΤΟΑΡΕΙΚΑ
ΙΠΟΣΕΙΔΩΝΙΥΠΕΡΑΛΙΡΡΟΘΙΟΥΤΟΥΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣΚΑΙΟΤΟΠΟΣΕΚΛΗΘΗ

6 ΑΡΕΙΟΣΠΑΓΟΣΕΤΗΧΗΗΙ𐅄ΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . . ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑ
ΚΛΥΣΜΟΣΕΠΙΔΕΥΥΚΑΛΙΩΝΟΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΤΟΥΣ

7 ΟΜΒΡΟΥΣΕΦΥΓΕΝΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣΕΙΣΑΘΗΝΑΣΠΡΟ . . . ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ . . ΤΟ . .
. Δ . . . ΜΤΟΥΥΤΟΙΡ . . ΟΝΙΔ . . . . Ο . . ΤΑΣΩΤΗΡΙΑΕΘΥΣΕΝ

8 . . ΤΗΧΗΗΙ𐅄ΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΚΡ . . Ν . . ΟΥΑ . . . . . ΚΤΥΩΝΔΕΥΚΑΛΙΩ
ΝΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΝΕΝΘΕΡΜΟΠΥΛΑΙΣΚΑΙΣΥΝΗΓΕ

9 . . . ΟΥΣΠΕΡΙΤΟΝΟΡΟΝΟΙΚΟΥΝΤΑΣΚΑΙΩ . . ΜΑΣΕΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣΚΑΙΠ . . . .
ΝΟΥ . . ΚΑΙΝΥΝΕΤΙΘΥΟΥΣΙΝΑΜΦΙΚΤΥΩΝΕΣ

10 . . ΤΗΧΗΗΙ𐅄ΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΚΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΕΛΛΗΝΟΔΕΥΚ . . .
. . . . ΩΤΙΔΟΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣ

11 . . . ΟΜΑΣΘΗΣΑΝΤΟΠΡΟΤΕΡΟΝΓΡΑΙΚΟΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΙΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑΠΑΝΑΘ . . Ν
ΑΙ . . . . ΩΙΧΗΗΙ𐅄ΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ

12 ΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΔΜΟΣΟΑΓΗΝΟΡΟΣΕΙΣΘΗΒΑΣΑΦΙΚΕΤΟ . . . .
. . . . . ΕΚΤΙΣΕΝΤΗΝΚΑΔΜΕΙ

13 ΑΝΕΤΗΧΗΗΙ𐅄ΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥ . . . .
ΝΙΚΗΣΕΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝ

14 ΕΤΗΧΗΗΙ𐅄ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΜΦΙΚΤΥΟΝΟΣΑΦΟΥΝΑΥ . . . . Η . . .
. . . . . . ΩΝΕΞΑΙΓΥΠΤΟΥ

15 . . ΙΣΤΗΝΕΛΛΑΔΑΕΠΛΕΥΣΕΚΑΙΩΝΟΜΑΣΘΗΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΡΟΣΚΑΙΑΙΔΑΝΑΟΥΘΥ
ΓΑΤΕΡΕΣ . . . . ΩΝΗΚΑΙΒΑ . .

16 .. ΛΑΡΕΥΩΚΑΙΕΛΙΚΗΚΑΙΑΡΧΕΔΙΚΗΑΠΟΚΛΗΡΟΘΕΙΣΑΙΥΠΟΤΩΝΛΟΙΠΩΝ .... ΑΝΤ..

17 ΚΑΙΕΘΥΣΑΝΕΠΙΤΗΣΑΚΤΗΣΕΜΠΑΡΑ .. ΑΔΙΕΝΛΙΝΔΩΙΤΗΣΡΟΔΙΑΣΕΤΗΧΗΗΔΔΔ ΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟ ....

18 ΘΟΝΙΟΣΠΑΝΑΘΗΝΑΙΟΙΣΤΟΙΣΠΡΩΤΟΙΣΓΕΝΟΜΕΝΟΙΣΑΡΜΑΕΖΕΥΞΕΚΑΙΤΟΝΑΓΩ ΝΑΕΔΕΙΚΝΥΕΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΥΣ ... ΟΝ .... ΑΙ ..

19 .. ΕΩΝΜΗΤΡΟΣΕΦΑΝΗΕΓΚΥΒΕΛΟΙΣΚΑΙΥΑΓΝΙΣΟΦΡΥΞΑΥΛΟΥΣΠΡΩΤΟΣΗΥΡΕΝΕ ΓΚ .. ΑΝΝΑΙ .... ΣΦΡ ....

20 ΟΥΜΕΗΝΦΡΥΓΙΣΤΙΠΡΩΤΟΣΗΥΛΗΣΕΚΑΙΑΛΛΟΥΣΝΟΜΟΥΣΜΗΤΡΟΣΔΙΟΝΥΣΟΥΠ ΑΝΟΣΚΑΙΤΟΝΕΠ ....

21 ...... ΕΤΗΧΗΗΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΟΝΙΟΥΤΟΥΤΟΑΡΜΑΖΕΥ ΞΑΝΤΟΣΑΦΟΥΜΙΝΩΣ .. ΠΡ .... Β Α ....

22 Δ .... ΑΟΝΙΑΝΩΙΚΙΣΕΚΑΙΣΙΔΗΡΟΣΗΥΡΕΘΗΕΝΤΗΙΙΔΗΙΕΥΡΟΝΤΩΝΤΩΝΙΔΑΙΩΝΔΑ ΚΤΥΛΩΝΚΕΛΜΙΟΣΚ ......

23 .. ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΔΗΜΗΤΗΡΑΦΙΚΟΜΕΝΗΕΙΣΑΘΗΝΑΣΚΑ ΡΠΟΝΕΦΥ ... ΤΕΝΚΑΙΠΡ .... ΠΡΑ ..... ΩΤΗΔ .....

24 .. ΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥΤΟΥΚΕΛΕΟΥΚΑΙΝΕΑΙΡΑΣΕΤΗΧΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗ ΣΙΝΕΡΙΧΘΕΩΣΑΦΟΥΤΡΙΠΤΟ ....

25 ..... ΕΣΠΕΙΡΕΝΕΝΤΗΙΡΑΡΙΑΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΙΕΛΕΥΣΙΝΙΕΤΗΧ .. ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝ ΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ......

26 ΤΙΟ .. Ν ... ΑΥΤΟΥΠΟΗΣΙΝΕΞ .. ΘΗΚΕΚΟΡΗΣΤΕΑΡΠΑΓΗΝΚΑΙΔΗΜΗΤΡΟΣΖΗΤΗ ΣΙΝΚΑΙΤΟΝΑΥΤΟΥ ......

27 .... ΘΟΣΤΩΝΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΩΝΤΟΝΚΑΡΠΟΝΕΤΗΧΗΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝΕΡΙΧΘΕΩΣ ....

28 ... ΝΟΥΤΑΜΥΣΤΗΡΙΑΑΝΕΦΗΝΕΝΕΝΕΛΕΥΣΙΝΙΚΑΙΤΑΣΤΟΥ .... ΟΥΣΑΙΟΥΠΟ ΙΗΣ .. ΣΕΞΕΘΗΚ ....

29 ...... ΩΣΤΟΥΠΑΝΔΙΟΝΟΣΑΦΟΥΚΑΘΑΡΜΟΣΠΡΩΤΟΝΕΓΕΝΕΤΟ ..... ΟΥΠΡΩΤΩ ΙΑΟΝ ... ΕΑΝΤ ......

30 ...... ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥ .. ΝΕΛΕΥΣ ΙΝΙΟΙΓΥΜΝΙΚΟΣ .... ΑΦΟΥ ....

31 .... ΑΙ .. ΤΑΛΥΚΑΙΑΕΝΑΡΚΑΔΙΑΙΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΛ .. ΚΚΕ .... ΛΥΚΑΟΝΟΣΕΔΟΘΗΣ ΑΝ .. ΤΟΙΣΕΛΛ .. ΣΙ .... Η .. Ν .. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝ

32 ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΠΑΝΔΙΟΝΟΣΤΟΥΚΕΚΡΟΠΟΣΑΦΟΥΚΑ .... Γ .... ΗΣΙΑΙΗΡΑΚΛ ΗΣ ..... Ν .... Ω ..... ΔΟΣΤ ...

33 ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΗΣΙΝΑΙΓΕΩΣΑΦΟΥΑΘΗΝΗΣΙ ..... ΣΤΩΝΚΑΡΠΩΝΕΓΕΝΕ ΤΟ ΚΑΙΜΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΣ .. ΑΘΗΝ .... ΑΛΩΝΕΝΗ ..

34 .... ΣΥΠΟΣΧΕΝ .. Α .. ΑΜΜΙΝΩΣΑΞΙΩΣΕΙΕΤΗΧΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ ΝΑΙΓ .... ΑΦΟΥΘΗΣ ....

35 ΑΘΗΝΩΝΤΑΣΔΩΔΕΚΑΠΟΛΕΙΣΕΙΣΤΟΑΥΤΟΣΥΝΩΙΚΙΣΕΝΚΑΙΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΔ ΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΑΠΡΕΩ .....

36 .... ΟΣΑΘΗΝΩΝΤΟΝΤΩΝΙΣΘΜΙΩΝΑΓΩΝΑΕΘΗΚΕΣΙΝΙΝΑΠΟΚΤΕΙΝΑΣΕΤΗΗΗΗΗ ΗΙΣΔΔΔΔΠΑΠΟΤΗΣΑΜΜΟΝ ... ΤΗ ....

...ΔΔ

37 .... ΔΔΔΔΠΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΑΡΓΕΙΟΙΝΕΥΑΔΡΑΣ ....
ΒΑΣΙΛΕΥΣΑΝΚΑΙΤΟΝΑΓΩΝΑ . Ν .. Α ... ΗΘ .. ΑΝ ...
38 .... ΕΤΗΠΗΗΗΗΗΙΔΔΔΔΔΠΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΘΗΣΕΩΣΑΦΟΥΟΙ .... ΝΕ
ΣΕΙΣΤΡΟΙΑΝΕ .... ΡΑΤΕΥΣ .. ΕΤΗΠΗΗΗΗΗΙΔΙΙΙΒΑΣΛΕΥΟΝΓΟΣΑΘΗ
39 ... ΕΣΘΕΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥΕΤΟΥΣΑΦΟΥΤΡΟΙΑΗΛΩΕΤΗΠΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠΒΑΣΙ
ΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ...... ΩΣΔΕΥΤΕΡΟΥΕΤΟΥΣΜΗΝΟΣΘ ..
40 ..... ΝΟΣΕΒΔΟΜΗΙΦΘΙΝΟΝΤΟΣ ΑΦΟΥΟΡΕΣΤΗ .. ΙΟΙΑΙΤΩΝΑΥΤΟ ....
ΙΓΙΣΘΟΥΘΥΓΑΤΡΙ .... ΟΝ ..... ΓΙΣΘΟΥΚΑΙΑΥ ....
41 ..... ΑΘΕΝΑΡΕΙΟΥΠΑΓΩΙΗΝΟΡΕΣΤΗΣΕΝΙΚΗΣΕΝ .... ΩΝ .... ΕΤΗ ... ΗΗΗ
ΗΔΔΔ .. ΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥ ..
42 ..... ΚΥΠΡΩΙΤΕΥΚΡΟΣΩΙΚΙΣΕΝΕΤΗΠΗΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΔ
ΗΜΟΦΩΝΤΟΣΑΦΟΥΝΕ .. ΕΥΣΩΙΚΙΣ ...... Γ .... ΑΛΑΗΧΑΡ ... ΣΙ ..
43 ...... ΑΝΕΦΕΣΟΝΕΡΥΘΡΑΣΚΛΑΖΟΜΕΝΑΣΤ .. ΗΝΚΑΤΑΓΡΟΝΟΝΥΠΟΚΟΛΟΦΩΝΑ
.. ΙΥΟΥΝΤΑ .... Α .... ΣΑΜΟΝ ...... ΤΑ ... ΙΩΝΙ .. ΕΓΕΝΕΤΟΕΤ .
44 ..... ΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝΜΕΝΕΣΘΩΣΤΡΕΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΥ ... ΥΣΑΦΟΥ ..
ΙΟΔΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ ..... ΗΕΤΗΠΗΙΔΔΔ .. ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ..
45 ..... ΑΦΟΥΟΜΗΡΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΦΑΝΗΕΤΗΠΗΔΔΔΔΙΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩ
..... ΙΟΥΝΗΤΟΥΑΦΟΥΦ ... ΔΩΝΟΑΡΓΕΙΟΣΕΔΗΜΕΥΣ ... ΝΕΥ ..
46 ...... ΕΣΚΕΥΑΣΕΚΑΙΝΟΜΙΣΜΑΑΡΓΥΡΟΥΝΕΝΑΙΓΙΝΗΙΕΠΟΙΗΣΕΝΕΝΔΕΚΑΤΟΣΩΝ
ΑΦΗΡΑΚΛΕΟΥΣΕΤΗΠΗΔΔΔΙΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣΑΘΗΝΩΝ ..
47 ..... ΟΥΣΑΦΟΥΑΡΧΙΑΣΕΥΑΓΗΤΟΥΔΕΚΑΤΟΣΩΝΑΠΟΤΕΜΕΝΟΥΕΚΚΟΡΙΝΘΟΥΗΓΑ
ΓΕΤΗΝΑΠΟΙΚΙΑΝ .... ΣΥΡΑΚΟΥ .....
48 .... ΤΟΣΑΘΗΝΩΝΑΙΣΧΥΛΟΥΕΤΟΥΣΕΙΚΟΣΤΟΥΚΑΙΕΝΟΣΑΦΟΥΚΑΤΕΝΙΑΥΤ
ΟΝΗΡ .. ΕΝ .. Ρ .. ΩΝΕΤ .. ΗΗΗΗΔΔΑΦΟΥ .... Ο .. Τ
49 .... ΕΤΗΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΥΣΙΑΑΦΟΥΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣΟΔΕΡΔ
ΕΝΕΟΣΟΛΕΣΒΙΟΣΤΟΥΣΝΟΜΟΥΣΤΟΥ .... Α .. ΩΝ .. Δ .. ΟΥΣΘΑΙΑΥΛΗΤ ..
50 ... ΔΗΣΕΚΑΙΤΗΝΕΜΠΡΟΣΘΕΜΟΥΔΙΚΗΝΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝΕΤ .. ΗΗΗΙΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΔΡΩΠΙΛΟΥΑΦΟΥΑ .... ΣΛΥΔΟ ...... ΣΙΛΕΥΣ ....
51 ..... ΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣΑΦΟΥΣΑΠΦΩΕΓΜΙΤΥΛΗΝΗΣΕΙ
ΣΣΙΚΕΛΙΑΝΕΠΛΕΥΣΕΦΥΓΟΥΣΑ .... ΟΛ ..... Θ ....
52 ...... ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΕΝΚΡΙΤΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΕΝΣΥΡΑΚΟΥΣΑΙΣΔΕΤΩΝΟΜ
ΟΡΩΝΚΑΤΕΧΟΝΤΩΝΤΗΝΑΡΧΗΝ .... ΤΟ ......
53 ..... ΟΝΤΕΣΚΥΡΡΑΝΚΑΙΟΑΓΩΝΟΓΥΜΝΙΚΟΣΕΤΕΘΗΧΡΗΜΑΤΙΤΗΣΑΠΟΤΩΝΛΑΦΥ
ΓΩΝΕΤΗΗΗ .ΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΣΙΜΟ .. ΟΣΑΦΟΥ ...
54 .... ΑΝΙΤΗΣΑΓΩΝΠΑΛΙΝΕΤΕΘΗΕΤΗΗΗΗΗΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΑΜΑΣΙ
ΟΥΤΟΥΔΕΥΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΝΑΘ ... ΑΙΣΚΩΜΩ .... Ρ ... ΕΘΗ ..... ΣΑΝΙ
55 ... ΤΩΝΙΚΑΡΙΕΩΝΗΥΡΟΝΤΟΣΣΟΥΣΑΡΙΩΝΟΣΚΑΙΔΟΛΟΝ .. ΤΕΘ .. ΠΙΚΩΤΟΝΙΣΧΑ
Δ ..... ΑΡΣΙΧΟ ..... ΝΟΙΝΟΥ .... ΕΡ .... ΟΣ .....
56 .. ΑΦΟΥΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣΑΘΗΝΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΗΙΔΔΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣ
. ΙΚ .. ΟΥΑΦΟΥΚΡΟΙΣΟΣ .. ΑΣΙΑΣ .... ΔΕΛΦΟΣΑ ...
57 ...... ΔΔΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΤΟΥΔΗΜΟΥΑΦΟΥΚΥΡΟΣΟΠΕΡΣΩΝΒΑΣΙΛΕΥ
ΣΣΑΡΔΕΙΣΕΛΑΒΕΚΑΙΚΡΟΙΣΟΝΥΠΟ ...... ΗΣΦΑΛ ....

58 . . . ΚΑΠΠΠΩΝΑΞΚΑΤΑΤΟΥΤΟΝΟΙΑΜΒΟΠΟΙΟΣΑΦΟΥΘΕΣΠΙΣΟΠΟΙΗΤΗΣ . . . . . .
ΑΧΙ . . . ΟΣΕΔΙΔΑΞΕΝΑΛ . . . ΣΤΙΝ . . . . . ΤΕΘΗΟ . . ΡΑΓΟΣ . . . . . Χ . . . ΕΤΗΗΗ𐅄 . . .
ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘ . . . .

59 . . . . ΝΑΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥΔΑΡΕΙΟΣΠΕΡΣΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΜΑΓΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ
ΑΝΤΟΣΕΤΗ . . . . 𐅄ΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗ . . . . ΑΦΟΥΑΡΜΟΔΙΟΣΚΑΙ . . . .
ΙΤΩΝΑΠΕΚΤΕ . . .

60 . . ΡΧΟΝΠΕΙΣΤΡΑΤΟΥΑ . . . . ΟΝΚΑΙΑΘΗΝΑΙΟΙΣ . . Ρ . . ΗΣΑΝΤΟΥΣΠΕΙΣΙΣΤΡΑ
ΤΙΔΑΣΕΚΙ . . . . ΚΛΑΣ . . ΙΟΥΤΕΙΧΟΥΣΕΤΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ

61 . . . . ΑΦΟΥΧΟΡΟΙΠΡΩΤΟΝΗΓΩΝΙΣΑΝΤΟΑΝΔΡΩΝΟΝΔΙΔΑΞΑΣΥΠΟ . . ΚΟΣΟΧΑΛ
ΚΙΔΕ . . ΕΝΙΚ . . . . . ΕΤΗΗΗΔΔΔ . . ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΛΥΣΑΓΟΡΟΥΑΦΟΥΝΕ . . .
. . . ΙΠΠΙΑ . . . .

62 . . . . ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΗΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΟΚΡΙΤΟΥΑΦΟΥΗΕΜΜΑ
ΝΑΘΩΝΙΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ . . . ΑΡΙΕΝΤΕΑΣ . . . . ΩΝ
ΔΑΡΕΙΟΥΑΔΕΛ

63 . . . . . ΝΤΟΝΣΤΡΑΤΗΓΟΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΕΤΗΗΗΔΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝ . . . . . .
ΔΕΥΤΕΡΟΥ . Φ . . . Ν . . ΕΝΜΑΧΗΙΣΥΝΗΓΩΝΙΣΑΤΟΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣ

64 . . . . ΔΔΔΠΑΦΟΥΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΣΙΜΩΝΙΔΟΥΠΑΠΠΟΣΤΟΥΠΟΙΗΤΟΥΠΟΙΗΤΗΣΩΝ
ΚΑΙ . . . . ΝΗΣΙΚΑΙΔΑΡΕΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΞΕΡΞΗΣΔΕΟΥΙΟΣΒΑΣΙΛΕΥΕΙ . . . .

65 . . . . . . ΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΤΡΑΓΩ
ΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΚΑΙΕΥΡΙΠΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΠΟΙ
ΗΤΗΣ

66 ΤΗΝΕΛΛΑΔΑΑ . . . . ΟΕΤΗΗΗΔΔΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦΟΥΞΕΡΞ
ΗΣΤΗΝΣΧΕΔΙΑΝΕΖΕΥΞΕΝΕΝΕΛΛΗΣΠΟΝΤΩΙΚΑΙ . . . . ΕΝΑΙΝΕΝΘΕΡΜΟ

67 . . . . . ΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΚΑΙΝΑΥΜΑΧΙΑΕΛΛΗΣΙΠΕΡΙΣΑΛΑΜΙΝΑΠΡΟΣΤΟΥΣΠΕΡΣΑΣ
ΗΝΕΝΙΚΩΝΟΙΕΛΛΗΝΕΣΕΤΗ ΗΗΔΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛ . . . . ΔΟΥΑΦΟΥΗΕΝ

68 . . . . ΤΑΙΑΙΣΜΑΧΗΕΓΕΝΕΤΟΑΘΗΝΑΙΟΙΣΠΡΟΣΜΑΡΔΟΝΙΟΝΤΟΝΞΕΡΞΟΥΣΤΡΑΤΗΓ
ΟΝΗΝΕΝΙΚΩΝΑΘΗΝΑΙΟΙΚΑΙΜΑΡΔΟΝΙΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝΤΗΙΜΑΧΗΙΚΑΙΤΟΠΥΡ
ΕΡΤΗΚ . .

69 . . . . . ΕΛΙΑΙΠΕΡΙΤΗΝΑΙΤΝΙΑΝΕΤΗΗ . . . . ΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΞΑΝΤΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥ . . . ΔΩΝΟΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ . . . . ΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝΕΤΗΗΗΔΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΗΣΙΤΙΜΟΣΘΕΝ

70 . . . . ΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΛΕΩΠΡΕΠΟΥΣΟΚΕΙΟΣΟΤΟΜΝΗΜΟΝΙΚΟΝΗΥΡΩΝΕΝΙΚΗΣΕ
ΝΑΘΗΝΗΣΙΝΔΙΔΑΣΚΩΝΚΑΙΑΙΕΙΚΟΝΕΣΕΣΤΑΘΗΣΑΝΑΡΜΟΔΙΟΥΚΑΙΑΡΙΣΤΟΓΕΙΤΟ
ΝΟΣΕΤΗΗΗ . . . .

71 ΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙ . . . . . . ΜΑΝΤΟΥΑΦΟΥΙΕΡΩΝΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕΥΣΕΝ
ΕΤΗΗΗΠΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΧ . . Η . . ΟΣΗΝΔΕΚΑΙΕΠΙΧΑΡΜΟΣΟΠΟΙΗΤΗΣΚΑ
ΤΑΤΟΥ . .

72 ΤΟΝΑΦΟΥΣΟΦΟΚΛΗΣΣΟΦΙΛΛΟΥΟΕΚΚΟΛΩΝΟΥΕΝΙΚΗΣΕΤΡΑΓΩΔΙΑΙΕΤΩΝΩ Ν Δ
ΔΠΙΙΙΕΤΗΗΗΠΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΨΗΦΙΟΝΟΣΑΦΟΥΕΝΑΙΓΟΣΠΟΤΑΜΟΙΣΟΛ
ΙΘΟΣΕΠΕΣ . .

73 ΚΑΙΣΙΜΩΝΙΔΗΣΟΠΟΙΗΤΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄ΔΔΔΕΤΗΗΗΠΑΡΧΟΝΤΟ
ΣΑΘΗΝΣΙΘΕΑ . . . ΝΙΔΟΥΑΦΟΥΑΛ . . . . ΑΝΔΡΟΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΠ . . . ΔΙΚ

74 ΑΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΕΤΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΘΙΠΠΟΥ
ΑΦΟΥΑΙΣΧΥΛΟΣΟΠΟ . . ΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΠΙΙΙΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΝ . .
75 . . ΑΙΤΗΣ . . . ΚΕΛΙΑΣΕΤΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣ . . . . ΑΛΛ . . ΟΥΤΟΥΠΡΟ
ΤΕΡΟΥΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΕΤΩΝΩΝΔΔΔΔΙΙΙΤΡΑΤΩΔΙΑΙΠΡΩΤΟΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΗ𐅄
Δ . . . . .
76 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΔΙΟΝ . . . . . ΣΑΝ . . ΕΚΑΤΕΥΡΙΠΙΔΗΝΣΩΚΡΑΤΗΣΚΑΙ . . . ΞΑΓ
ΟΡΑΣΑΦΟΥΑΡΧΕΛΑΟΣΜΑΚΕΔΟΝΩΝΕΒΑΣΙΛΕΥΕΠΕΡΔΙΚΚΟΥΤΕΛΕΥΤΗΣ ΑΝΤΟΣΕ
ΤΗΗ . . . . .
77 . . . . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΑΣΤΥΦΙΛΟΥΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΥΡΑΚΟΥΣΩΝΕΤΥΡΑΝΝΕ
ΥΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΥΚΤΗΜΟΝΟΣΑΦΟΥΕΥΡΙΠΙΔΗΣΡ . . . .
78 . . . . ΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤΗΗΔΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΝΤΙΓΕΝΟΥΣ . . . . ΣΟ . . . ΔΗ
ΣΟΠΟΙΗΤΗΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ . . ΔΔΔΔΙΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΚΑΙΚΥΡΟΣΑΝΕΡ . . . . . .
79 . . . ΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΟΥΤΟΥΠΡΟΤΕΡΟΥΑΦΟΥ . . ΕΛΕΣΤΗΣΣΕΛ . . . . ΝΙΚΗΣ
ΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΜΙΚΩΝΩΣΑΦΟΥ . . . .
80 . . ΑΚΥΡΟΥΑΝΑΒΑΝΤΕΣΚΑΙΣΩΚΡΑΤΗΣΦΙΛΟΣΟΦ . . . . ΕΛΕΥΤ . . . . . . Ο . . ΕΤΗ𐅄
ΔΔΕΤΗΗΔΔΔΠΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΗΝΗΣΙΝΛΑΧΗ . . . . . .
81 . . . . ΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗΔΔΔΠΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΟΥΣΑΦ . . . .
. . . . . ΟΣ . . . . . . ΜΕ . . . ΡΙΑΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΒΩΙΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΕΤΗΗ . .
82 . . . ΟΥΦΙΛΟΞΕΝΟΣΔΙΘΥΡΑΜΑΟΠΟΙΟΣΤΕΛΕΥΤΑΙΒΙΟΥΣΕΤΗ𐅄ΠΕΤΗΗ . . ΠΙΑΡΧΟΝ
ΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΠΥΘΕΟΥΑΦΟΥΑΝΑΞΑΝΔΡΙΔΗΣΟΚΩΜ . . . .
83 ΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΕΟΥΑΦΟΥΑΣΤΥΔΑΜΑΣΑΘΗΝΗΣΙΝΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗΗΗΠΙΙΙΙΑΡΧ ΟΝΤ
ΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΣΤΕ . . ΟΥΚΑΤΕΚΑΗΔΕΤΟΤΕΚΑ . . . . .
84 . . . . . ΓΕΝΕΤΟΘΗΒΑΙΩΝΚΑΙΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝΗΝΕΝΙΚΩΝΘΗΒΑΙΟΙΕΤΗΗΗΠΙΙΙΑΡΧΟ
ΗΗΗ,
ΝΤΟΣΑΘΝΗΗΣΙΝΦΡΑΣΙΚΛΕΙΔΟΥ . . . . . .
85 ΒΑΣΙΛΕΥΕΙΑΦΟΥΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣΟΙΜΕΡΑΙΟΣΟΔΕΥΤΕΡΟΣΕΝΙΚΗΣΕΝΑΘΗΝΗΣΙΝΚΑΙ
ΩΙΚΙΣΘΗΜΕΓΑΛΗΠΟΛ . . . . .
86 ΑΦΟΥΔΙΟΝΥΣΙΟΣΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣΕΤΕΛΕΛΕΥΤΗΣΕΝΟΔΕΥΙΟΣΔΙΟΝΥΣΙΟΣΕΤΥΡΑ ΝΝ
ΕΥΣΕΝΚΑΙΑΛΕ . . . Ν . . .
87 ΛΕΥΕΙΕΤΗΗΙΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΝΑΥΣΙΓΕΝΟΥΣΑΦΟΥΦΩΚΕΙΣΤΟΕΝΔΕΛΦΟΙ
Σ . . . .
88 ΝΗΣΙΚΗΦΙΣΟΔΩΡΟΥΑΦΟΥΤΙΜΟΘΕΟΣΒΙΩΣΑΣΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝΕΤ . .
89 ΚΕΔΟΝΩΝΒΑΣΙΛΕΥΕΙΚΑΙΑΡΤΟΞΕΡΞΗΣΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ . . . . . ΣΔΕΟΤΙΟΣΒ . . . .
90 . . ΕΝΙΚΗΣΕΝΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΙΙΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΝΑΓΑΘΟΚΛΕ . . . . .
91 . . . ΝΕΤΟΕΤΗ𐅄ΔΔΔΔΙΑΡΧΟΝΤΟΣΑΘΗΝΗΣΙΚΑΛΛΙΣ . . . .
92 . . . . . ΣΟΦΟΣ . . . . Τ . . . ΤΟΥΤΟΥΑΦΟΥΚΑ . . . . . .
93 . . . . . ΙΙ𐅄 . . . ΑΡ . . . .

Idem charactere communi, cum versione; qualem per lacunas licuit exhibere. Vocabula autem mutila, de quibus dubitari omninò non potest, ea, perinde ac si integra essent, redduntur.

..... ου ..... ντων ..... αν .. . γων ἀνέγραψα τοὺς αν .... ἀρξά.. ος ἀπὸ Κέκροπος τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Ἀθηνῶν, ἕως ἄρχοντος ἐμ Πάρῳ ..... υάνακτος, Ἀθήνησιν δὲ Διογνήτου. Ἀφ' οὗ Κέκροψ Ἀθηνῶν ἐβασίλευσε καὶ ἡ χώρα Κεκροπία ἐκλήθη, τὸ πρότερον καλουμένη Ἀκτικὴ ἀπὸ Ἀκταίου τοῦ αὐτόχθονος, ἔτη ΧΗΗΗΔΠΙΙΙ. Ἀφ' οὗ Δευκαλίων παρὰ τὸν Παρνασσὸν ἐν Λυκωρείᾳ ἐβασίλευσε, .. σιλε .... Ἀθηνῶν Κέκροπος, ἔτη ΧΗΗΗΔ. Ἀφ' οὗ δίκη Ἀθήνησιν .. νετο Ἄρει καὶ Ποσειδῶνι ὑπὲρ Ἁλιρροθίου τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ ὁ τόπος ἐκλήθη Ἄρειος πάγος, ἔτη ΧΗΗ𐅄ΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κρ ... ν. Ἀφ' οὗ Κατακλυσμὸς ἐπὶ Δευκαλίωνος ἐγένετο, καὶ Δευκαλίων τοὺς ὄμβρους ἔφυγεν, ἐγ Λυκωρείας εἰς Ἀθήνας προ ...... ον καὶ τοῦ Διο .... υο ... δ .. μτ..οιρ .. ονιδ ... ο .. τὰ Σωτήρια ἔθυσεν, .. τη ΧΗΗ𐅄ΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Κρ .. ν .ου . Α......... κτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν ἐν Θερμοπύλαις καὶ συνῆγε .. ας περὶ τὸν ἔρον οἰκοῦντας καὶ ὠ- ... ασεν Ἀμφικτύονας καὶ π .... νυ .... καὶ νῦν ἔτι θύουσιν Ἀμφικτύονες .. τη ΧΗΗ𐅄ΠΙΙΙ,

.... descripsi .... auspicatus à Cecrope primo Athenarum rege, vsque ad archontem in Paro ... yanactem, Athenis verò Diognetum. Ex quo Cecrops Athenis regnauit, & regio Cecropia dicta est, antea scilicet Actica ab Actæo indigena nuncupata, anni MCCCXVIII. Ex quo Deucalion iuxta Parnassum in Lycoria regnauit, regnante Athenis Cecrope, anni MCCCX. Ex quo Mars & Neptunus iudicio egerunt de Halirrothio Neptuni F. & locus nuncupatus est Areopagus, anni MCCLX VIII, Athenis regnante Cranao. Ex quo Diluuium sub Deucalione contigit, & is imbres effugit, è Lycoria ad Athenas .... Sacra pro Salute fecit, anni MCCLXV, regnante Athenis Cranao. Ex quo Amphictyon F. Deucalionis Thermopylis regnauit & congregauit ... accolas vicinos & nominauit eos Amphictyonas & P .... etiamnùm sacrificant Amphictyones, anni MCCLVIII, regnante

βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ' οὗ Ἕλλην ὁ Δευκ..... ωνος ἐβασίλευσε καὶ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν τὸ πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι, καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ.. ναι ......ω ΧΗΗΙΔΙΙΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ' οὗ Κάδμος ὁ Ἀγήνορος εἰς Θήβας ἀφίκετο......... ἔκτισεν τὴν Καδμείαν, ἔτη ΧΗΗΙΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ' οὗ..................η... νίκης ἐβασίλευσαν, ἔτη ΧΗΗΙΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἀμφικτύονος. Ἀφ' οὗ ναῦ.....η.....ων ἐξ Αἰγύπτου.. ις τὴν Ἑλλάδα ἔπλευσε καὶ ὠνομάσθη Πεντηκόντορος, καὶ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες ...ωνη καὶ Βα...αρειω καὶ Ἑλίκη καὶ Ἀρχεδίκη ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ τῶν λοιπῶν ... ..αντ.. καὶ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παρα.. δῳ τῆς Ῥοδίας, ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύο..................θόνιος, Παναθηναίοις τοῖς πρώτοις γενομένοις, ἅρμα ἔζευξε καὶ τὸν ἀγῶνα ἐδείκνυε καὶ Ἀθηναίους ..ον..αι..ων μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις καὶ Ὕαγνις ὁ Φρὺξ αὐλοὺς πρῶτος ηὗρεν εγχ.....αυναι...σορ...... ..μένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε καὶ ἄλλους νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς, καὶ τὸν επ....... ἔτη ΧΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθονίου τοῦ τὸ ἅρμα ζεύξαντος. Ἀφ' οὗ Μίνως πρ.. βα...... ασίαν ᾤκισε, καὶ σίδηρος ηὑρέθη ἐν τῇ Ἴδῃ, εὑρόντων τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, Κέλμιος κ..... λεύοντος Ἀθηνῶν

nante Athenis Amphictyone. Ex quo Hellen filius Deucalionis .... regnauit, & Hellenes nominati sunt qui antea Græci appellati, & certamen Panathenæorum .... MCCLVII, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo Cadmus Agenoris F. Thebas aduenit .... condidit Cadmiam, anni MCCLV, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo .... regnarunt, anni MCCLII, regnante Athenis Amphictyone. Ex quo Nauis ..... ex Ægypto in Græciam transmisit, & nuncupata est pentecontorus *seu quinquagintaremis*, & Danai filiæ .... & Helice & Archedice sorte lectæ à ceteris filiabus .... & sacrificabant super littus in Para.. de in Lindo quæ Rhodi vrbs est, anni MCCXLVII, regnante .... Erichthonius, Panathenæis primò celebratis, currum iunxit & certamen edidit & Athenienses .... Deorum matris agi cœpêre in Cybelis, & Hyagnis Phryx tibias primus inuenit & ... . dictam more Phrygio primus tibijs cecinit, & alios nomos Matris. Bacchi, Panis &.... .... MCCXLII, regnante Athenis Erichthonio qui currũ coniunxit. Ex quo Minos primus regnauit .... aonia sedes fixit, & Ferrum repertum est in Ida ab Idæis Dactylis, Celmide .... regnante

Πανδίονος. Ἀφ' οὗ Δημήτηρ ἀφικομένη εἰς Ἀθήνας καρπὸν ἐφύ..υιν καὶ πρ.....ωρα...ωτηδ...
ιστολέμου τοῦ Κελέου καὶ Νεαίρας, ἔτη ΧΗΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως. Ἀφ' οὗ Τριπτόλ
.... ἔσπειρεν ἐν τῇ Ῥαρίᾳ καλουμένῃ Ἐλευσῖνι, ἔτη Χ.. ΔΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν ......υ....υιο αὐτοῦ ποιησιν ἐξ..θηκε Κόρης τε ἁρπαγὴν καὶ Δήμητρος ζήτησιν καὶ τὸν αὐτοῦ .... θος τῶν ὑποδεξαμένων τὸν καρπὸν, ἔτη ΧΗΔΔΔΠ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Ἐριχθέως ....νε τὰ Μυστήρια ἀνέφηνεν ἐν Ἐλευσῖνι.............καὶ τοὺς τυ..
......ευσάιυ ποιησ....ἐξέθηκ.............ας
τοῦ Πανδίονος. Ἀφ' οὗ Καθαρμὸς πρῶτον ἐγένετο
.... υ πρωτω αον ....
εαυτ .... ΔΙΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος. Ἀφ' οὗ.. ν Ἐλευσῖνι ὁ γυμνικὸς .... Ἀφ' οὗ ....αι.. τὰ Λυκαῖα ἐν Ἀρκαδίᾳ ἐγένετο καὶ λ...κκε .... Λυκάονος ἐδόθησαν τοῖς Ἑλλ..σι ....η..ν...βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Πανδίονος τοῦ Κέκροπος. Ἀφ' οὗ Κα ....γ..
..... ησία Ἡρακλῆς .....ν ......ω......
δοστ .... βασιλεύοντος Ἀθήνησιν Αἰγέως. Ἀφ' οὗ Ἀθήνησι ......ς τῶν καρπῶν ἐγένετο, καὶ μαντευόμενος Ἀθην ....αλωνενε .....ς ὑπό-γον..α..αμ Μίνως ἀξιώσει, ἔτη ΧΔΔΔΙ, βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Αιγ.... Ἀφ' οὗ Θησ..
.... Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν καὶ πολιτείαν καὶ τὴν δημοκρατίαν απεεν ....ος Ἀθηνῶν τὸν τῶν Ἰσθμίων ἀγῶνα ἔθηκε Σίνιν ἀποκτείνας, ἔτη ΗΗΗΗΗΗΔΔΔΔΠ. Ἀπὸ τῆς αιμον ....τι..........., ΔΔΔΔΙΙ,

Athenis Pandione. Ex quo Ceres Athenas aduenit & fruges plantauit & .... Triptolemo Celei & Neæræ Filio, anni MCXLV, regnante Athenis Erichtheo. Ex quo Triptolemus ...... seminauit in Raria, quæ dicta Eleusine, anni MCXLV, regnante Athenis ....
...... Proserpinæ raptum & Cereris inuestigationem & eius ....
.... eorum qui fruges exceperant anni MCXXXV, regnante Athenis Erichtheo .... Mysteria edidit in Eleusine .... & ....
.... Pandionis F. Ex quo Lustratio primùm instituta est .... VII. regnante Athenis Pandione filio Cecropis. Ex quo in Eleusine gymnicus.......
Ex quo Lycæa in Arcadia, & ....
... Lycaonis dabantur Græcis ....
.... regnante Athenis Pandione filio Cecropis. Ex quo ....
.... esiæ Hercules ....
regnante Athenis Ægeo. Ex quo Athenis ..... frugum institutum est, & consulto oraculo ..... subijt ... postulauerit Minos, anni MXXXI, regnante Athenis Ægeo. Ex quo Theseus .... Atticas duodecem vrbes in vnam collegit, & reipublicæ formam & statum popularem ....
Isthmiorum certàmen proposuit, Sine occiso, anni DCCCCXCV.
A ....
XLII, regnante Athenis Theseo. Ex quo

βασιλεύοντος Αθηνῶν Θησέως. Ἀφ' οὗ Ἀργεῖοι νευαδρας ....βασίλευσαν καὶ τὸν αγῶνα .. ν .. α .. ηθ .... αν ......ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Θησέως Ἀφ' οὗ οἱ ... νες εἰς Τροίαν ε .. ρά-τευ .... ἔτη 𐅅ΗΗΗΗ𐅄ΙΙΙΙ, βασιλεύον-τος Αθ ....νεσθέως τρεισκαιδεκάτυ ἔτυς Ἀφ' οὗ Τροία ἥλω, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΔΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν ....έως, δευ-τέρυ ἔτυς, μηνὸς Θ...........νος ἑβδόμῃ φθίνοντος. Ἀφ' οὗ Ορέστη .. ιοιαιτωναυτο ....ιγίσθυ θυγατρὶ ....εν ...... γίσθυ καὶ αυ .... αο ἐν Αρέιυ πάγῳ 'ιω' Ορέστης ἐνίκησεν .... ων .... ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ Δ...ΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Δημοφῶντος. Ἀφ' οὗ ...... Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν, ἔτη 𐅅ΗΗΗΗΔΔΔΠΙΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν Δημοφῶντος. Ἀφ' οὗ Νη..εὺς ᾤκισ....γ... αλαυχαρ .... σι ... αν Ἔφεσον, Ἐρύθρας, Κλαζομένας τ.... ην καταχονον ὑπὸ Κο-λοφῶνα ... ιυντα .... Σάμον .... τὰ ..Ιωνί... ἐγένετο ε .... ΔΙΙΙ, ... βασιλεύοντος Αθηνῶν Μενεσθέως τρεισκαιδε-κάτυ .... υς. Ἀφ' οὗ .... ιοδος ὁ ποιητὴς .. .. η, ἔτη 𐅅Η𐅄ΔΔ .. βασιλεύοντος Α-θηνῶν .... Ἀφ' οὗ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς ἐ-φάνη, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΔΙΙΙ, βασιλεύοντος Αθηνῶν ... ιογνήτυ. Ἀφ' οὗ.... δων ὁ Ἀργεῖος δημεύς .... νδ .... ἐσκεύασε καὶ νόμισμα ἀργυρῦν ἐν τῇ Αιγίνῃ ἐποίησεν, ἑνδέκα-τος ὢν ἀφ' Ηρακλέυς, ἔτη 𐅅ΗΔΔΔΙ, βασιλεύ-οντος Αθηνῶν.....υς. Ἀφ' οὗ Αρχίας Ευαγήτυ

quo Argiui .... regnarunt & certamen .... anni DCCCCXCVII, regnante Athenis Theseo. Ex quo Græci in Troiam expeditionem fecerunt, anni DCCCCLIV, regnante Athenis Menestheo, anno eius decimotertio. Ex quo Troia capta est, anni DCCCCXLV, regnante Athenis Menestheo, secundo eius anno, mensis Thargelionis die vigesimo quarto. Ex quo Orestes .... Ægisthi filiæ .... in Areopago, qua vicit Orestes ... . anni ..CCCCXXX..II, regnante Athenis Demophonte. Ex quo .... Cypro Teucer sedes posuit, anni DCCCCXXXVIII, regnante Athenis Demophonte. Ex quo Neleus inhabitauit .... Ephesum, Erythras, Clazomenas ... Colophonem, Myunta... .. Samon ...... in Ioniam fiebat .... XIII. regnante Menestheo, decimo tertio eius anno. Ex quo Hesiodus poeta floruit, anni DCLXX.., regnante Athenis..... .... Ex quo Homerus poeta floruit anni DCXLIII, regnante Athenis Diogneto. Ex quo Pheidon Argivus .... & nummum argenteum in Ægina fecit, vndecimus scilicet ab Hercule, anni DCXXXI, regnante Athenis.. .... Ex quo Archias Euagiti F. decimus à Temeno, è Corintho deduxit coloniam

δήκατος ὢν ἀπὸ Τημένου ἐκ Κορίνθου ἤγαγε ἀποικίαν ... Συρακού ... τος Ἀθήνων Αἰσχύλου, ... τους εἰκόσου καὶ ἑνός. Ἀφ' οὗ καθ' ἐνιαυτὸν ηρ .. εν .. ρ ... ων ἔτη .. ΗΗΗΗΔΔ. Ἀφ' οὗ .. ο .. υ .... ἔτη ΗΗΗΗΔΠΙΙΙΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησι Λυσιᾶ. Ἀφ' οὗ Τέρπανδρος ὁ Δερδένεος ὁ Λέσβιος τοὺς νόμους τοὺς .. α .. ων .. δ .. υσθαι αὐλητ .... λησε .. καὶ τὴν ἔμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετέστησεν, ἔτ .. ΗΗΗ𐅄ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Δρωπίλου. Ἀφ' οὗ Α ...... ς Λυδο ...... σίλευσ ..... ΔΔΔΙ, Ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκλέους. Ἀφ' οὗ Σάπφω ἐγ Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν ἔπλευσε φυγοῦσα ...... ολ .. θ ..... τος Ἀθήνησιν μὲν Κριτίου προτέρου, ἐν Συρακούσαις δὲ τῶν γαμόρων κατεχόντων τὴν ἀρχὴν ..... το ..... οντις Κύρραν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ γυμνικὸς ἐτέθη χρηματίτης ἀπὸ τῶν λαφύρων, ἔτη ΗΗ .. ΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Σιμω .. ος. Ἀφ' οὗ .. .. ανίτης ἀγὼν πάλιν ἐτέθη ἔτη ΗΗΗΔΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Δαμασίου τοῦ δευτέρου. Ἀφ' οὗ ἐν Αθ .... αις κωμω .... ρ .... εθη ... σαντ .. των Ἰκαριέων, ηὑρόντος Σουσαρίωνος καὶ δο- λον .. τιθ .. πρω τον ισχα ..... δ ..... αρσι- χο .... νοι υ ... ερ ... ος .... Ἀφ' οὗ Πεισίστρατος Ἀθηνῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗ𐅄ΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος ..... ια .... υ. Ἀφ' οὗ Κροῖσος ... Ἀσίας ..... δελφος α ... ΔΔΔΔΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι τοῦ δήμου. Ἀφ' οὗ Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς Σάρδεις ἔλαβε καὶ Κροῖσον ὑπὸ .... ης σφαλ .... καὶ Ἱππῶναξ κατὰ τοῦτον Ἰαμβοποιός. Ἀφ' οὗ Θέσπις ὁ ποιητὴς .... αχι .. .. ος ἐδίδαξεν Ἀλ .. σιν .... τέθη ὁ τράγος, ἔτη ΗΗ𐅄 ... ἄρχοντος Αθ .... ιαιω τοῦ

niam .... Syracuſas ... regnante Athenis Æſchylo; anno eius vigeſimoprimo. Ex quo annuus archon electus eſt, anni CCCCXX. Ex quo .... CCCCXVIII. archonte Athenis Lyſia. Ex quo Terpander Derdeneus, Leſbius, nomos ...... tibijs cecinit ..... & actionem coram me depulit, anni CCCLXXXI, archonte Athenis Dropilo. Ex quo A ...... Lyd ..... reg. .... XXXI, archonte Athenis Ariſtocle. Ex quo Sappho ex Mytylene in Siciliam traiecit fugiens .... archonte ſcilicet Athenis Critia priore, Syracuſis autem rerum potientibus finitimis. .... Cyrrham, & certamen gymnicū editum eſt, quo præmia ex ſpolijs præbenda, anni CCCXXVII, archonte .... Ex quo certamen coronarium iterum factum eſt, anni CCCXVIII, archonte Athenis Damaſia ſecundo. Ex quo Athenis Comœdiæ, ... Icarienſium, inuentore Suſarione &.. Ex quo Piſiſtratus Athenis tyrannidem exercuit, anni CCXCVII, archōte ...... Ex quo Crœſus .. Aſiæ ... XLII, archonte Athenis populo. Ex quo Cyrus Perſarum Rex Sardes cepit & Crœſum .... Eo æuo floruit Hipponax Iamborum ſcriptor. Ex quo Theſpis poeta .... edidit Alceſtim ... proponebatur hircus anni CCL ... archonte Athenis ....

næo

προτέρυ. Α'φ' ῦ Δαρεῖος Περσῶν ἐβασίλευσε, Μάγυ τελευτήσαντος, ἔτη .... ΙΔΙΙΙ, Α'ρχοντος Αθη .... Α'φ' ῦ Αρμόδιος καὶ .... των ἀπεκτε .... ρχον Πεισιστράτυ α ......, ον καὶ Αθηναίοις ... ρ ... ησαν τοὺ Πεισιστρατίδας εκι ...... κλασεν τειχυς, ἔτη ΗΗΔΔΔΔ ΠΙΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι .... Α'φ' ῦ χόροι πρῶτον ἠγώνισαντο ἀνδρῶν, ὃν διδάξας Υπο.. κΘ Χαλκιδε ..... ἐνίκ ... ἔτη ΗΗΔΔΔ ...... ἄρχοντος Αθήνησι Λυσαγόρυ. Α'φ' ῦ νε . Ιππία .... ἐν Αθήνησιν, ἔτη ΗΗΔΔΔΙ, Α'ρχοντΘ Αθήνησι Πυθοκρίτυ. Α'φ' ῦ ἡ ἐμ Μαραθῶνι μάχη ἐγένετο Αθηναίοις πρὸς τοὺ Πέρσας.. αριστετι αι ... ων Δαρείυ ἀδελ ... ν τὸν στρατηγὸν ἐνικῶν Αθηναῖοι, ἔτη ΗΗΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Αθην ... ... δευτέρυ ... φ .. ν ... ἐν μάχη συνηγωνίσατο Α'ισχύλος ὁ ποιητὴς .... ΔΔΔΠ. Α'φ' ῦ Σιμωνίδης ὁ Σιμωνίδυ πάππος τῦ ποιητῦ ποιητὴς ὢν καὶ .... νησι καὶ Δαρεῖος τελευτᾷ, Ξέρξης ϳ ὁ ὑιὸς βασιλεύει .... ΔΠ, ἄρχοντος Αθήνησιν Αριστείδυ. Α'φ' ῦ Αἰσχύλος ὁ ποιητὴς τραγωδίᾳ πρῶτον ἐνίκησε, καὶ Ε'υριπίδης ὁ ποιητὴς ἐγένετο, καὶ Στησίχορος ποιητὴς τὴν Ε'λλάδα ... ο, ἔτη ΗΗΔΔΙΙ, ἄρχοντος Αθήνησι Φιλοκράτυς. Α'φ' ῦ Ξέρξης τὴν σχεδίαν ἔζευξεν ἐν Ε'λλησπόντῳ καὶ .... ισαν ἐν Θερμο ..... ς μάχη ἐγένετο καὶ Ναυμαχία Ε'λλησι περὶ Σαλαμῖνα πρὸς τοὺ Πέρσας, ἣν ἐνικῶν οἱ Ε'λληνες, ἔτη ΗΗΔΠΙΙ,

næo primo. Ex quo Darius Persarum Rex regnauit, Mago mortuo, anni ....LIII, archonte Athenis .. Ex quo Harmodius & Aristogiton interfecerunt Hipparchum Pisistrati F............ & Atheniensibus .... Pisistratidas ...... anni CCXLVIII, archonte Athenis .... Ex quo choris primò certatum est virorum, & certamine illo Hypo .. cus Chalcidensis vicit, anni CCXXX.. ., archonte Athenis Lysagora. Ex quo ... Hippias ..... Athenis anni CCXXXI, archonte Athenis Pythocrito. Ex quo pugna Marathone commissa est ab Atheniensibus contra Persas, ... Darij .... ducem vicerunt Athenienses, anni CCXXVII, archonte Athenis.... secundo .... certamine contendit Æschylus poeta.....XXXV .. Ex quo Simonides Simonidis poetæ avus, ipse etiam poeta, & .. .... & Darius obijt, Xerxes autem filius eius regnauit .... XV, archonte Athenis Aristide. Ex quo Æschylus poeta tragœdiâ primùm vicit, & Euripides poeta natus est, & Stesichorus poeta Græciam .... anni CCXXII, archonte Athenis Philocrate. Ex quo Xerxes nauigia iunxit in Hellesponto & .... in Thermopylis pugna commissa est, & prælium nauale à Græcis aduersus Persas iuxta Salaminem quo vicerunt Græci, anni CCXVII, archonte A-

ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλ . . . δυ. Ἀφ' οὗ ἡ ἐν . . . . ταίαις μάχη ἐγένετο Ἀθηναίοις πρὸς Μαρδόνιον τὸν Ξέρξου στρατηγὸν ἣν ἐνίκων Ἀθηναῖοι, καὶ Μαρδόνιος ἐτελεύτησεν ἐν τῇ μάχῃ, καὶ τὸ πῦρ ἔρρευσε . . . . ελίᾳ περὶ τὴν Αἴτνην ἔτη Η. . ΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Ξανθίππου. Ἀφ' οὗ . . . λων ὁ Δεινομένους ἐτυράννευσεν ἔτη ΗΗΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Τιμοσθένους . . . . Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους, ὁ Κεῖος, ὁ τὸ μνημονικὸν εὑρὼν ἐνίκησεν Ἀθήνησιν διδάσκων, καὶ αἱ εἰκόνες ἐστάθησαν Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, ἔτη ΗΗ . . . ἄρχοντος Ἀθήνησι . . . . μάντου. Ἀφ' οὗ Ἱέρων Συρακουσῶν ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΗΠΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Χ . . η . . ος. Ἦν δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ὁ ποιητὴς κατὰ τοῦτον. Ἀφ' οὗ Σοφοκλῆς Σοφίλλου ἐκ Κολωνοῦ ἐνίκησε τραγῳδίᾳ, ἐτῶν ὢν ΔΔΠΙΙΙ, ἔτη ΗΗΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀψηφίονος. Ἀφ' οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσ . . καὶ Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἐτελεύτησεν βιοὺς ἔτη ΙΔΙΔΔΔΔ, ἔτη ΗΗΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Θεα . . . νίδου. Ἀφ' οὗ Ἀλ . . ανδρος ἐτελεύτησεν ὁ δὲ υἱὸς Π . . . δίκκας Μακεδόνων ἐβασίλευε, ἔτη ΗΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐθίππου. Ἀφ' οὗ Αἰσχύλος ὁ πο . . τὴς βιώσας ἔτη ΙΔΙΔΠΙΙΙΙ, ἐτελεύτησεν ἐν . . . . . α τῆς . . . κελί . ς, ἔτη ΗΙΔΙΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Καλλίου τοῦ προτέρου. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ἐτῶν ὢν ΔΔΔΔΙΙΙ, τραγῳδίᾳ πρῶτον ἐνίκησεν ἔτη ΗΙΔΙΔ . . . . οντος Ἀθήνησι Διφί . . . . σου δὲ κατ' Εὐριπίδην Σωκράτης καὶ . . .

Athenis Calliade. Ex quo ad Platæas pugnarũt Athenienſes aduerſus Mardoniũ Xerxis ducem & victoriam reportarunt, Mardonius autem in ipſa pugna mortem obijt, & ignis erupit in Sicilia circa Ætnam, anni C. . . VI, archonte Athenis Xantippo. Ex quo Gelo grauem tyrannidem exercuit, anni CCXV, archonte Athenis Timoſthene. Ex quo Simonides, Leoprepis F. Cæus, qui memorandi artis iuuentor erat, Athenis ludis edendis vicit, & erectæ ſunt imagines Harmodij & Ariſtogitonis, anni CC . . ., archonte Athenis Adimanto. Ex quo Hiero Syracuſis tyrannidem exercuit, anni CCVIII, archonte Athenis Charete, cuius etiam tempore fuit Epicharmus poeta. Ex quo Sophocles Sophilli F. ex Colono, tragœdiâ vicit, natus ſcilicet annos XXVIII, anni CCVI, archonte Athenis Apſephione. Ex quo in Ægos flumen Saxum cecidit, & Simonides poeta, poſtquam vixerat annos XC, vitam finiuit, anni CCV, archonte Athenis Theagenida. Ex quo Alexander vitam finiuit, filius autem eius Perdiccas in Macedonia regnauit, anni CXCIX, archonte Athenis Euthippo. Ex quo Æſchylus poeta, poſtquam vixerat annos LXIX, vitã finiuit in . . . . . Siciliæ anni CXCIII, archonte Athenis Callia primo. Ex quo Euripides annos natus XLIII, tragœdiâ primum vicit, anni CL . . . archonte Athenis Diphilo . . . . . .

El

ξαγόρας. Ἀφ' οὗ Ἀρχέλαος Μακεδόνων ἐβασίλευσε Περδίκκου τελευτήσαντος, ἔτη Η..... ...οντος Ἀθήνησι Ἀστυφίλου. Ἀφ' οὗ Διονύσιος Συρακουσίων ἐτυράννευσεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Εὐκτήμονος. Ἀφ' οὗ Εὐριπίδης ς .... λεύτησεν, ἔτη ΗΔΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Αντιγένους. .... Σο.... λῆς ὁ ποιητὴς βιώσας ἔτη ...ΔΔΔΔΙ, ἐτελεύτησεν καὶ Κῦρος ἄνεβ... .... οντος Ἀθήνησι Καλλίου τοῦ προτέρου. Ἀφ' οὗ ... ελέστης ελ......... ἐνίκησεν Αθήνησιν, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙΙΙ ἄρχοντος Ἀθήνησι Μίκωνος. Ἀφ' οὗ .... Κῦρου ἀναβάντες καὶ Σωκράτης φιλόσοφ............ ελεύτ...... .. ἔτη ΙΔΔΔ, ἔτη ΗΔΔΔΠΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Λάχη.............. Ἀθήνησιν ἔτη ΗΔΔΔΠ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ἀριστοκράτους. Ἀφ.... ος. .... Με... ειανος διθυράμβῳ ἐνίκησεν Ἀθήνησιν, ἔτη .... Ἀφ' οὗ Φιλόξενος διθυραμβοποιὸς τελευτᾷ βιοὺς ἔτη ΙΔΔ, ἔτη ΗΔΠΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Πυθέου. Ἀφ' οὗ Ἀναξανδρίδης ὁ κωμ.................. Ἀθήνησι Καλλέου. Ἀφ' οὗ Ἀστυδάμας Ἀθήνησιν ἐνίκησεν, ἔτη ΗΠΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Ασί. ι. Κατεκάη δὲ τότε κα......... γίνετο Θηβαίων καὶ Λακεδαιμονίων ἣν ἐνίκων Θηβαῖοι, ἔτη ΗΙΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησιν Φρασικλείδου... .... βασιλεύει. Ἀφ' οὗ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος ὁ δεύτερος ἐνίκησεν Ἀθήνησιν καὶ ϣκίσθη μεγάλη πόλ.................

Floruerunt autem, Euripidis æuo, Socrates & Anaxagoras. Ex quo Archelaus Macedonia regnauit, post mortem Perdiccæ, anni C.. archonte Athenis Astyphilo. Ex quo Dionysius Syracusis exercuit tyrannidem, anni CXLVII, archonte Athenis Euctemone. Ex quo Euripides .... vitam finiuit, anni CXLV, archonte Athenis Antigene. Ex quo.... Sophocles poeta postquam annos ...XXXXI vixerat, vitam finiuit & Cyrus .... archonte Athenis Callia primo. Ex quo Telestes ...... vicit Athenis annis CXXXXIX, archonte Athenis Micone. Ex quo ....& Socrates philosophus mortuus est.... annos natus LXX, anni CXXXVII, archonte Athenis Lachete...... Athenis, anni CXXXV, archonte Athenis Aristocrate. Ex quo..... dithyrambis vicit Athenis, anni .. ..Ex quo Philoxenus poeta Dithyrambicus mortem obijt, postquam annos LX vixerat, anni CXVI, archonte Athenis Pythea. Ex quo Anaxandrides Comicus .... Athenis Callea. Ex quo Astydamas Athenis vicit, anni CIX, archonte Athenis Asteio. Combustum est autem tunc .... commissa est pugna Thebanorum & Lacedæmoniorum qua vicerunt Thebani, anni CXVIII, archonte Athenis Phrasiclide.... Ex quo Stesichorus Himeræus secundus vicit Athe-

Ἀφ᾽ οὗ Διονύσιος Σικελιώτης ἐτελεύτησεν,
ὁ δὲ υἱὸς Διονύσιος ἐτυράννευσεν, καὶ Αλε..
......ν............. λεύει, ἔτη HIIII, ἄρ-
χοντος Ἀθήνησιν Ναυσιγένους. Ἀφ᾽ οὗ Φωκεῖς
τὸ ἐν Δελφοῖς .... νησι Κηφι-
σοδώρου. Ἀφ᾽ οὗ Τιμόθεος βιώσας ἔτη ΙΔ̄ΔΔΔΔ
ἐτελεύτησεν, ἔτ.........................
κεδόνων βασιλεύει καὶ Αρταξέρξης ἐτελεύτησεν
........ς ἢ ὁ υἱὸς ς..................
ἐνίκησεν, ἔτη ΙΔ̄ΔΔΔΔΙΙΙ, ἄρχοντος Ἀθήνη-
σιν Αγαθοκλε.................. νετο, ἔτη
ΙΔ̄ΔΔΔΔΙ, ἄρχοντος Ἀθήνησι Καλλις.....
..... στρος ..τ ... τ᾽ετυ. Ἀφ᾽ οὗ Κλ..
.......αλια᾽. ..... ἄγνατος ....

nis & condita est Megalepolis....
... Ex quo Dionysius Siculus vitam finiuit, & filius eius Dionysius tyrannidem exercuit & Alexander ....regnauit, anni CIV, archonte Athenis Nausigene. Ex quo Phocenses in Delphis ... Athenis Cephisodoro. Ex quo Timotheus, postquam annos vixerat XC, mortem obijt, anni .... Macedonibus imperauit & Artoxerxes vitam finiuit ....filius verò .... vicit, anni XCIII, archonte Athenis Agathocle ....
....anni XCI, archonte Athenis Callistrato. .... Ex quo....
....CL, ...archonte......

Fœdus

II.

Fœdus Smyrnæorum & Magnetum, ad maieſtatem Seleuci Callinici Aſiæ Regis tutiùs conſeruandam, circa annum ante vulgarem D.N. Ieſu Chriſti Epocham CCXLIV, ſeu periodi Iulianæ MMMMCCCCLXX, percuſſum, columnis ſingulis inciſum, & in fano Veneris Stratonicidis alibique apud vtramque rempublicam ex pacto ſacratum. Bina inſuper Fœdus comitantia Decreta Smyrnæorum.

Decretum Fœderi præuium.

1 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩ:..ΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΤΕΡΟΝΤΕΚΑΘΟΝΚΑΙΡΟΝΟ
ΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΥΠει

2 ΕΒΑΛΕΝΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΠΟΛΛΩΝ..ΑΙΜΕΓΑΛΩΝΚΙΝΔΥΝΩΝΠΕΡΙΣΓΑΝΤΩΝ Τ
ΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΚΑΙΤΗΝ

3 ΧΩΡΑΝΔΙΕΦΥΛΑΞΕΝΟΔΗΜΟΣΤΗΜΠΡΟΣΑΥΤΟΝΕΥΝΟΙΑΝΤΕΚΑΙΦΙΛΙΑΝΟΥ ΚΑΤΑ
ΠΛΑΓΕΙΣΤΗΝΤΩΝΕΝΑΝΤΙΩΝΕΦΟΔΟΝ

4 ΟΥΔΕΦΡΟΝΤΙΣΑΣΤΗΣΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝΑ .ΩΛΕΙΑΣΑΛΛΑΠΑΝΤΑΔΕΥΤΕΡΑΗΓΗΣ
ΑΜΕΝΟΣΕΙΝΑΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΜΕΙ

5 ΝΑΙΕΝΤΗΙΑΙΡΕΣΕΙΚΑΙΑΝΤΙΛΑΒΕΣΘΑΙΤΩΜΠ..ΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΤΑΤΗΝΕΑΥΤΟΥΔΥΝΑ
ΜΙΝΚΑΘΟΤΙΕΞΑΡΧΗΣΥΠΕΣΤΗΔΙΟ

6 ΚΑΙΟΒΑΣΙΛΕΥΣΣΕΛΕΥΚΟΣΕΥΣΕΒΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟ. ΣΘΕΟΥΣΔΙΑΚΕΙΜΕΝΟΣΚΑΙΦΙΛΟ
ΣΤΟΡΓΩΣΤΑΠΡΟΣΤΟΥΣΓΟΝΕΙΣΜΕΓΑ

7 ΛΟΨΥΧΟΣΩΝΚΑΙΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣΧΑΡΙΤΑΣΑΠΟΔΙΔΟΝΑΙΤΟΙΣΕΑΥΤΟΝΕΥΕΡΓΕΤΟ
ΥΣΙΝΕΤΙΜΗΣΕΝΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΔΙΑ

8 ΤΕΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥΕΥΝΟΙΑΝΚΑΙΦΙΛΟΤΙΜΙΑΝΗΝΕΠΕΠΟΙΗΤΟΕΙΣΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΑ
ΥΤΟΥΚΑΙΔΙΑΤΟΤΟΜΠΑΤΕ

9 ΡΑΑΥΤΟΥΘΕΟΝΑΝΤΙΟΧΟΝΚΑΙΤΗΜΜΗΤΕΡΑΤΗΝΤΟΥΠΑΤΡΟΣΘΕΑΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚ
ΗΝΙΔΡΥΣΘΑΙΠΑΡΗΜΙΝΤΙΜΩΜΕ

10 ΝΟΥΣΤΙΜΑΙΣΑΞΙΟΛΟΓΟΙΣΚΑΙΚΟΙΝΗΙΥΠΟΤΟΥΠΛΗΘΟΥΣΚΑΙΙΔΙΑΙΥΦ ΕΚΑΣΤΟΥΤ
ΩΜΠΟΛΙΤΩΝΚΑΙΕΒΕΒΑΙΩΣΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΗΝΑΥΤΟ
11 ΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝΕΓΡΑΨΕΝΔΕΚΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΒΑΣΙΛΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΔΥΝΑ
ΣΤΑΣΚΑΙΤΑΣΠΟΛΕΙΣΚΑΙΤΑΕΘΝΗΑΞΙ
12 ΩΣΑΣΑΠΟΔΕΞΑΣΘΑΙΤΟΤΕΙΕΡΟΝΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΑΣΥΛΟΝΕΙΝΑΙ
ΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΝΗΜΩΝΙΕΡΑΝΚΑΙΑΣΥΛΟΝΝΥΝΤΕΥΠΕΡ
13 ΒΕΒΛΗΚΟΤΟΣΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΕΙΣΤΗΝΣΕΛΕΥΚΙΔΑΟΙΣΤΡΑΤΗ . ΙΣΠΕΥΔΟΝΤΕΣΔΙΑΜ
ΕΝΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΣΔΙΕ
14 ΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙΠΡΟ..ΤΟΥΣΥΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠ
ΠΕΙΣΚΑΙΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΑΠΕΣΤΕΙΛΑΝΕΞΑΥΤΩΝ
15 ΕΝΑΔΙΟΝΥΣΙΟΝΤΟΜΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΝΤΑΑΥΤΟΥΣΔΙΑ....ΑΣΣΕΙΝΤΗΜΦΙΛΙΑΝΚΑΙΣ
ΥΜΜΑΧΙΑΝΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΕΙΣ
16 ΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΙΔΙΑΤΗΡΟΥΝΓΩΝΑΥΤΩ..ΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΚ
ΑΙΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥ
17 ΤΟΙΣΠΑΡΑΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΠΑΝ .ΑΤΑΑΦΙΛΑΝΘΡΩ
ΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΚΑΙΑΠΟΔΟΘΗΣΕΣΘΑΙΧΑΡΙ
18 ΤΑΣΑΥΤΟΙΣΑΞΙΑΣΤΗΣΑΙΡΕΣΕΩΣΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΑΡΑΚΛΗΘΕΝΤΕΣ ΚΑΙΑΥΤΟ
ΙΟΝΤΕΣΠΡΟΘΥΜΟΙΠΡΟΣΤΟΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΤΗΝΤΕΦΙ
19 ΛΙΑΝΚΑΙΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΔΙΑΤΗΡΕΙΝΑΥΤΩΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΤΑΤΕΑΞΙΩΘΕΝΤΑΥ
ΠΟΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΝΦΙΛΟΤΙΜΩΣΑΠΕΔΕΞΑΝΤΟΚΑΙΕΠΑΓΓΕΛ
20 ΟΝΤΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΕΞΕΙΝΑΙΡΕΣΙΝΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΗΜΕΤΕΡΩΙΕΙΣΠΑΝΤΑΤΑΤΟΥΒΑΣ
ΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑΚΑΙΑΠΕΣΤΑΛΚΑΣΙΝ
21 ΠΡΟΣΗΜΑΣΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΕΓΜΕΝΤΩΓΚΑΤΟΙΚΩΝΠΟΤΑΜΩΝΑΚΑΙ. ΕΡΟΚΛΗΝΕΓΔΕ
ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝΔΑΜΩΝΑΚΑΙΑΠΟΛΛΩΝΙΚΕΤΗΝΤΟΥΣΑ ...
22 ΛΕΞΟΜΕΝΟΥΣΤΕΗΜΙΝΚΑΙΑΝΟΙΣΟΝΤΑΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΚΑΘΗΝΑΞΙ..ΥΣΙΝΣΥΝ
ΘΕΣΘΑΙΤΗΜΠΡΟΣΕΑΥΤΟΥΣΦΙΛΙΑΝΕΠΑΧΘΕΝΤΕΣΔΕΚΑΙΟ..
23 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΣΥΝΔΕΛΑΛΗΚΑΣΙΝΥΠΕΡΑΠΑΝΤΩΝΑΚΟΛ...ΘΩΣΤΟ
ΙΣΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΕΝΟΙΣΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑ..
24 ΤΗΝΤΕΦΙΛΙΑΝΣΥΝΤΙΘΕΣΘΑΙΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΠΙΠΑΣΙΤΟ...ΤΟΥΒΑΣΙΛΕ
ΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΥΣΙΝΚΑΙΑΠΟΔΕΙΞΑΙΠΡΟΣΑΥΤΟΥ ..
25 ΠΡΕΣΒΕΥΤΑΣΤΡΕΙΣΟΙΤΙΝΕΣΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΤΕΗΤΙΣΑΝΔΟΞΗΙΤΩΙΔΗΜΩΙ ΑΝΟΙ
ΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΤΩΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝΕΝΑΥΤΗΙΔΙ ..
26 ΛΕΓΗΣΟΝΤΑΙΚΑΙΠΑΡΑΚΑΛΕΣΟΥΣΙΝΑΥΤΟΥΣΔΕΧΕΣΘΑΙΚΑΙΣΥΝΤΕΛΕΙΝΤΑΕ ΝΤΗΙ
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΕΑΜΠΕΡΔΕΞΩΝΤΑΙΟΙΕΜ
27 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝΑΥΤΟΥΣΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΗΣΟΜΕΝΟΙΠΡΕΣ ΒΕΥΤΑΙΤΟΝΟ
ΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΝΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝ... .
28 ΔΕΤΑΥΤΑΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΜΕΝΩΝΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΚΑΙ ΟΜ'
ΟΣΑΝΤΩΝΚΑΙΕΠΑΝΕΛΘΟΝΤΩΝΤΩΜΠΡΕΣΒΕΥΤΩΝΣΥ.. ...
29 ΛΕ ΙΣΘΩΚΑΙΤΑΛΟΙΠΑΠΑΝΤΑΤΑΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΚΑΙΤΟΨΗΦΙΣΜ
ΑΤΟΔΕΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΚΑΤΑΤΟΝΝΟΜΟΝΑΝΑΓΡΑΦΗΤΩΔΕΚ... ...
30 ΣΤΗΛΑΣΕΙΣΑΣΚΑΙΗΟΜΟΛΟΓΙΑΑΝΑΓΡΑΦΗΣΕΤΑΙΚΑΛΕΣΑΤΩΣΑΝΔΕ.. ΙΕΠΙΜΗΝΙΟΙ
ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΣΠΡΕΒΕΥΤΑΣΤΟΥΣΠΑΡΑΓΕΝ ....

31 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΠΙΞΕΝΙΣΜΟΝΕΙΣΤΟΠΡΥΤΑΝΕΙΟΝΤΟΙΣΔΕΑΠΟΔΕΙΧΘΕ . . Σ ΙΜΠΡ
ΕΣΒΕΥΤΑΙΣΔΟΤΩΜΕΘΟΔΙΟΝΚΑΛΛΙΝΟΣΟΤΑΜΙΑΣΤΟΕΚΤΟΥ . . . .

32 ΗΜΕΡΩΝΟΣΩΝΑΝΟΔΗΜΟΣΤΑΞΗΙΑΠΟΤΩΝΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΗΜ ΕΡΑΙΕΤ
ΑΓΗΣΑΜΠΕΝΤΕΠΡΕΣΒΕΥΤΑΙΑΠΕΔΕΙΧΘΗΣΑΝΦΑΝΟΔΗΜΟΣΜΙΚ . . . .

33 ΔΙΟΝΥΣΙΟΣΔΙΟΝΥΤΑΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΣΠΥΘΕΟΥ.

34 ΕΠΙΙΕΡΕΩΣΗΓΗΣΙΟΥΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΔΕΠΥΘΟΔΩΡΟΥΜΗΝΟΣΛΗΝΑΙΩΝΟΣΑΓΑΘ
ΗΙΤΥΧΗΙΕΠΙΤΟΙΣΔΕΣΥΝΕΘΕΝΤΟΤΗΜΦΙΛΙΑΝΣΜΥΡΝΑΙ . . .

35 ΚΑΙΟΙΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΤΟΙΚΟΙΟΙΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΙΚΑΙΟΙ ΕΝΤΟΙ
ΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑ . . ΟΙΑΛΛΟΙΟΙΚΗΤΑΙΚΑΙΤΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΕΔΩΚΑΝ

36 ΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟ . . ΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖ
ΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΟΙΚΟΥΣΙ

37 ΤΗΜΠΟΛΙΝΕΦΟΤΩΙΤΗΜΜΕΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΗΝΕΙ . . . . ΑΠΡΑΓΜΑΤ
ΑΤΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΙΝΟΙΕΜ

38 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠΡΟΘΥΜΙΑΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤ . . . ΧΡΟ
ΝΟΝΚΑΙΟΣΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΝΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΦΥΛΑΞΑΝΤΕΣ

39 ΕΙΣΔΥΝΑΜΙΝΕΙΝΑΙΤΗΝΑΥΤΩΝΑΠΟΔΩΣΟΥΣΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩ . . . . . ΙΤΕΥΣΟ
ΝΤΑΙΔΕΜΕΤΑΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΤΑΤΟΥΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΝΟΜΟΥΣ

40 . . ΣΤΑΤΙΑΣΤΩΣΤΟΝΑΥΤΟΝΕΧΘΡΟΓΚΑΙΦΙΛΟΝΗΓΟΥΜΕΝΟΙΣΜΥΡΝΑΙΟ . . . . ΟΥ
ΝΤΑΙΔΕΚΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΟΙΣΕΜ

41 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΕΚΑΤΕΡΟΙΑΥΤΩΝΤΟΝΟΡΚΟΝΤΟΝΕΝΤΗΙΟΜΟΛΟΓΙΑΙΥΠΟΓ . . ΓΡΑΜΜ
ΕΝΟΝΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΩΝΔΕΤΩΝΟΡΚΩΝΤΑΜΕΝΕΓΚΛΗΜΑΤΑΑΥ

42 ΤΟΙΣΤΑΓΕΓΕΝΗΜΕΝΑΚΑΤΑΤΟΜΠΟΛΕΜΟΝΗΡΘΩΠΑΝΤΑΚΑΙΜΗΕΞΕΣΤΩΜΗ . ΕΕΤ
ΕΡΟΙΣΕΓΚΑΛΕΣΑΙΠΕΡΙΤΩΓΚΑΤΑΤΟΝΠΟΛΕΜΟΝΓΕΓΕΝΗΜΕΝΩΝΜΗΤΕ

43 ΔΙΑΔΙΚΗΣΜΗΤΕΚΑΤΑΛΛΟΝΤΡΟΠΟΜΜΗΘΕΝΑΕΙΛΕΜΗ . . ΑΝΤΟΕΠΙΦ . . . ΟΜΕ . . ΟΝΕ
ΓΚΛΗΜΑΑΚΥΡΟΝΕΣΤΩΔΕΔΟΣΘΑΙΔΕΤΟΙΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΚΑΙΤΟΙΚ . . . .

44 ΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΥΣΙΚΑΙΠΕΖΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΠΟΛΙΤΕΙ . . ΝΕΝΣΜΥ
ΡΝΗΙΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΟΜΟΙΩΣΔΕΔΕ . . . . . .

45 . . ΗΜΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ . . . . ΙΚΟΥΣΙΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΑΝΩΣΙΝ . . ΛΕ
ΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΑΝΕΝΕΓΚΑΤΩΣΑΝΔΕΤΟΥΣΜΕΓΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜ . . . . .

46 . . ΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΙΠΠΕΩ . . . ΕΚΑΙΠΕΖΩΝΤΩΝΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΓΚΑ . . ΤΩΝΥΠΑΙΘΡΩΝ
ΟΙΟΝΤΕΣΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΤΩΝΤΑΓΜΑΤΩΝΕΠΙΤΟΝΔΗΜΟΝΤΩΝΔΕΑΛ . . . .

47 ΟΙΚΗΤΩΝΤΗΓΓΡΑΦ . . . . ΟΙΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΥΠΟΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΩ . . ΑΝ
ΔΡΕΣΟΤΑΝΔΕΤΙΘΩΝΤΑΙΤΟΥΣΚΑΤΑΛΟΧΙΣΜΟΥΣΟΙΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣΚΑΙΟΙ

48 . . ΝΔΡΕΣΟΙΑ . . . ΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΤΗΓΓΦΑΦΗΝΤΩΝΑΛΛΩΝΟΙΚΗΤΩΝΟΡΚΙΣΑΤΩΣΑΝ . . . .
. . ΤΟΥΣΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΕΠΙΤΟΥΜΗΤΡΩΙΟΥΙΕΡΟΙΣΝΕΟΚΑΥΤΟΙ . . . .

49 . . . . . . ΤΕΙΣΗΜΗΝΑΠΟΤΟΥΒΕΛΤΙΣΤΟΥΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝΟΝΤΩ
ΝΤΩ . . . . ΑΡΑΥΤΟΙΣΚΑΤΟΙΚΩΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙ . . . .

50 ΥΠΑΙΘΡΑΤΑΣΣΟΜΕΝΩΝΤΟΥΣΔΕΑΝΔΡΑΣΤΟΥΣ . . . ΑΦΕΡΟΝΤΑΣΤΗΓΓΡΑΦΗΝΤΩΝ
. . . .

51 ΟΙΚΟΥΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΙΟΝΤΩΝΕΛΕΥΘΕΡΩΝΚΑΙΕΛΛΗΝΩΝΤΑΣΔΕ ΑΝΕΝΕ
Σ . . . . ΕΞΕΤΑΣΤΑΙΠΑΡΑΔΟΤΩΣΑΝΤΩΙΓΡΑΜΜΑ . . . . ΛΑΚΙΤΗΣ

52 ΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΟΔΕΘΕΣΘΩΣΙΣ......ΣΙΟΝΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΤΩΣΑΝΔ
ΕΟ.....ΑΙΕΙΣΤΑΣΦΥΛΑΣΤΑΑΝΕΝΕΧΘΕΝΤΑΟΝΟΜΑΤΑΠΑΝΤΑΚΑΙΑΝΑ
53 ΓΡΑΨΑΤΩΣΑΝΕΙΣΤΑΚΛΗΡΩΤΗΡΙΑΚΑΙΕΣΤΩΜΕΤΟΥΣΙΑΤΟΙΣΑΝΑΓΡΑΦΕΙΣΙΝΕ.....
....ΩΤΗΡΙΑΠΑΝΤΩΝΩΓΚΑΙΤΟΙΣΛΟΙΠΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΜΕΤΕΣΤΙΝ
54 ΧΡΗΣΘΩΣΑΝΔΕΟΙΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΘΕΝΤΕΣΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΠΕΡΙΤΩΝΣΥΝΑΛΛ...
...ΩΝΚΑΙΤΩΝΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝΤΩΜΠΡΟΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΝΟΜΟΙΣ
55 ΤΟΙΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΔΕΧΕΣΘΩΣΑΝΔΕΚΑΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΟΤΗΣΠΟΛΕ
ΩΣ....ΟΜΟΝΚΑΙΑΡΧΟΝΤΑΔΕΟΝΑΝΑΠΟΣΤΕΛΛΗΙΟΔΗΜΟΣ ΚΥΡΙΕΥΣΟΝΤΑΤΕΥ
56 ΩΓΚΑΒΙΔΩΝΚΑΙΕΣΟΜΕΝΟΝΕΠΙΤΗΣΦΥΛΑΚΗΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΚΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΟΝΤΑΤ
ΗΜΠΟΛΙΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΠΑΡΑΔΕΞΟΝΤΑΙΟΙΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΔΩ
57 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΚΑΙΕΙΣΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΝΤΟΙΣΑΠΟΣΚΕΥΑΖΟΜΕΝΟΙΣΤΩΝΕΚ
ΜΑΓΝΗΣΙΑΣΟΙΚΙΑΣΚΛΙΝΩΝΟΣΩΝΑΝΤΩΙΔΗΜΩΙΔΟΞΗΙΑΦΟΥΑΓ Χ Ρ ΟΝΟΥΗΟΜΟ
ΛΟ
58 ΓΙΑΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΘΗΕΙΣΕΞΑΜΗΝΟΝΜΙΣΘΟΥΣΘΩΔΕΟΤΑΜΙΑΣΤΩΝΟΣΙ Ω Μ Π ΡΟ Σ
ΟΔΩΝ..ΑΣΟΙΚΙΑΣΜΕΤΑΤΩΝΣΤΡΑΤΗΓΩΓΚΑΙΤΟΑΝΗΛΩΜΑΔΙΔΟΤΩ Α Π ΟΤΩ Ν Τ
Η..
59 ΠΟΛΕΩΣΠΡΟΣΟΔΩΝΟΜΟΣΑΙΔΕΤΟΥΣΜΕΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΩΝΤΕΚΑ
ΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΩΝΚΑΙΠΕΖΩΝΚΑΙΤΟΥΣΕΝΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑ..
60 ΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΝΔΕ ΤΟΝΟΡΚΟ
ΝΟΜΝΥΩΔΙΑΓΝΗΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝΚΑΙΤΗ..
61 ΜΗΤΕΡΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΠΟΛΛΩΤΟΝΕΜΠΑΝΔΟΙΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕΟΥ
ΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΚΑΙΤΗΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΤΥΧΗΝΕΜΜΕΝΩΕΝ
62 ΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΑΙΠΡΟΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓ ΧΡΟΝΟΝ
. ΑΙΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΣΥΜΜΑΧΙΑΝΚΑΙΤΗΝΕΥΝΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙ
63 ΚΑΙΤΗΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΠΟΛΕΙΚΑΙΑΠΑΡΕΙΛΗΦΑΠΑΡΑΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥ ΔΙΑΤ
ΗΡΗΣΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΑΠΟΔΩΣΩΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΟΥΘΕΝ
64 ΠΑΡΑΒΗΣΟΜΑΙΤΩΓΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΟΥΔΕΜΕΤΑΘΗΣΩΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕ
ΓΡΑΜ..ΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΡΟΠΩΙΟΥΤΕΜΗΧΑΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΥΣΟΜΑ
ΙΜΕΘΟ
65 ΜΟΝΟΙΑΣΑΣΤΑΣΙΑΣΤΩΣΚΑΤΑΤΟΥΣΣΜΥΡΝΑΙΩΝΝΟΜΟΥΣΚΑΙΤΑΨΗΦΙΣΜΑΤΑΤΟ
ΥΔ..ΜΟΥΚΑΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΩΤΗΝΤΕΑΥΤΟΝΟΜΙΑΝΚΑΙΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΝ ΚΑΙΤΑΛΛΑ
ΤΑ
67 ΕΠΙΚΕΧΩΡΗΜΕΝΑΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΥΠΟΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΜΕΤΑ ΠΑΣΗΣ ΠΡΟ
ΘΥΜΙΑΣΕΜΠΑΝΤΙΚΑΙΡΩΙΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑ ΛΛΩΙΕ
ΕΠ..
68 ΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙ ΒΟΥΛΕΥ
Ο....ΤΗΙΠΟΛΕΙΗΤΟΙΣΧΩΡΙΟΙΣΤΟΙΣΤΗΣΠΟΛΕΩΣΗΤΗΝΔΗΜΟ ΚΡΑΤΙΑΝΗΤΗ Ν Ι
ΣΟ
69 ΝΟΜΙΑΝΚΑΤΑΛΥΟΝΤΑΜΗΝΥΣΩΤΩΙΔΗΜΩΙΤΩΙΣΜΥΡΝΑΙΩΝΚΑΙΒΟΗΘΗΣΩΑΓΩ..
.....ΕΝΟΣΜΕΤΑΠΑΣΗΣΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΟΥΚΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΩΚΑΤΑΔΥΝΑΜΙΝΤΗΝ
ΕΜΑΥΤΟΥΕΥΟΡΚΟΥΝΤΙΜΕΝΜΟΙΕΥΗΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙΑΥΤΩΙΚΑΙ Γ
70 Ε....ΩΙΕΞΕΜΟΥΟΜΟΣΑΙΔΕΚΑΙΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΤΟΙΣΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΤΟΝΟΡΚΟΝ
ΤΟΝ

71 ΤΟΝΔΕΟΜΝΥΩΔΙΑΓΗΝΗΛΙΟΝΑΡΗΑΘΗΝΑΝΑΡΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΤΑΥΡΟΠΟΛΟΝ ΚΑΙΤ
ΗΜΜΗ... .ΑΤΗΝΣΙΠΥΛΗΝΗΝΚΑΙΑΦΡΟΔΙΤΗΝΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΑΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΘΕ
ΟΥΣ
72 ΠΑΝΤΑΣΚΑΙΠΑΣΑΣΕΜΜΕΝΩΕΝΤΑΙΣΣΥΝΘΗΚΑΙΣΑΙΣΣΥΝΤΕΘΕΙΜΕΘΑΠΡΟΣ ΤΟΥΣ
.....ΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΤΟΥΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΙΠΠΕΙΣΚΑΙΠΕΖΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΕΝ Τ
ΟΙΣ
73 ΥΠΑΙΘΡΟΙΣΤΑΣΣΟΜΕΝΟΥΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣΤΟΥΣΚΑΤΑΧΩΡΙΖΟΜΕΝΟΥΣΕΙΣΤΟ
.....ΤΕΥΜΑΕΙΣΑΠΑΝΤΑΤΟΓΧΡΟΝΟΝΟΥΘΕΝΠΑΡΑΒΑΙΝΩΝΤΩΓΚΑΤΑΤΗΜ ΟΜΟΛ
ΟΓΙΑΝ
74 ΟΥΔΕΜΕΤΑΤΙΘΕΙΣΕΠΙΤΟΧΕΙΡΟΝΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΑΕΝΑΥΤΗΙΟΥΤΕΤΕΧΝΗΙΟΥΤΕ..
....ΝΗΙΟΥΔΕΜΙΑΙΚΑΙΕΥΝΟΗΣΩΚΑΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΚΑΙΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΚΑ
75 ΤΟΙΚΟΙΣΤΟΙΣΤΕΚΑΤΑΠΟΛΙΝΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΙΘΡΟΙΣΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ ΤΟΙΣΟΙΚΟ ....
..... ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΣΟΙΕΙΣΙΝΕΛΟΥΘΕΡΟΙΤΕΚΑΙΕΛΛΗΝΕΣΚΑΙΠΟΙΗΣΟΜΑΙΑΥΤΟΥΣ
76 ΠΟΛΙΤΑΣΠΑΝΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΕΓΓΟΝΟΥΣΑΥΓΩΝΕΦΙΣΗΙΚΑΙΟΜΟΙΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣ Π
ΟΛΙ ...... ΚΑΙΕΙΣΦΥΛΑΣΑΥΤΟΥΣΕΠΙΚΛΗΡΩΣΑΣΚΑΤΑΧΩΡΙΩΕΙΣΗΝΑΝΕΚΑΣΤΟΙΛΑ
ΧΩΣΙΝ
77 ΚΑΙΟΥΤΕΑΥΤΟΣΑΔΙΚΗΣΩΑΥΤΩΝΟΥΘΕΝΑΟΥΤΕΑΛΛΩΙΕΠΙΤΡΕΨΩΟΥΘΕΝΙΚΑΤΑΔ
....ΑΜΙΝΤΗΝΕΜΗΝΚΑΙΕΑΝΤΙΝΑΑΙΣΘΑΝΩΜΑΙΕΠΙΒΟΥΛΕΥΟΝΤΑΑΥΤΟΙΣΗΕΚΓΟΝ
ΝΟ. .
78 ΑΥΤΩΝΗΤΟΙΣΥΠΑΡΧΟΥΣΙΝΑΥΤΩΝΜΗΝΥΣΩΩΣΑΝΤΑΧΙΣΤΑΔΥΝΩΜΑΙ ΚΑΙΒΟΗΙ...
...ΩΜΕΤΑΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣΚΑΙΜΕΤΟΥΣΙΑΝΑΥΤΟΙΣΔΩΣΩΤΩΝΤΕΑΡΧΕΙΩΝΚΑΙΤΩΝΑΛΛ
...
79 ΤΩΝΚΟΙΝΩΝΤΗΣΠΟΔΕΩΣΩΝΚΑΙΟΙΑΛΛΟΙΠΟΛΙΤΑΙΜΕΤΕΧΟΥΣΙΝΕΥΟΡΚΟΥ......
ΜΟΙΕΥΕΙΗΕΦΙΟΡΚΟΥΝΤΙΔΕΕΞΩΛΕΙΑΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΓΕΝΕΙ ΤΩΙΕΞΕΜΟΥΑΠ ΟΔΕΙ
Ξ...
80 ΤΩΣΑΝΔΕΣΜΥΡΝΑΙΟΙΤΕΚΑΙΟΙΑΠΟΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΔΡΑΣ ....
ΑΝΕΚΑΤΕΡΟΙΤΠΟΛΑΝΒΑΝΩΣΙΝΙΚΑΝΟΥΣΕΙΝΑΙΤΟΥΣΟΡΚΙΟΥΝΤΑΣΤΟΠΛΗΘΟΣ
81 ΤΩΝΤΕΕΝΣΜΥΡΝΗΙΚΑΙΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΛΕ .... ΝΤΕΣΤ
ΗΙΠΡΟΤΕΡΟΝΗΜΕΡΑΙΕΝΔΗΜΕΙΝΤΟΥΣΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΩΣΤΟΥΟΡΚΟΥΣΥΝ...
82 ΛΕΣΘΗΣΟΜΕΝΟΥΤΟΥΚΑΤΑΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ... ΚΙΖΕΤΩΣ ....ΟΝ
ΟΙΜΕΝΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣΣΜΥΡΝΑΙΟΥΣΟΙΔΕΕΞΣΜΥΡΝΗΣΤΟΥΣΕΜ
83 ΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΑΔΕΙΕΡΕΙΑΤΑΕΙΣΤΑ ...ΚΩΜΟΣΙΑΕΝΣΜΥΡΝ.............. ΔΙΝΟΣΑ
ΦΩΝΑΝΨΗΦΙΣΗΤΑΙΟΔΗΜΟΣΕΝΔΕΜΑΓΝΗΣΙΑΙΟΙΤΑΜΙΑΙΟΙΣΑΝΤΟΠΛΗΘΟΣΕ
84 ΤΑΞΗΙΑΝΑΓΡΑΨΑΤΩΣ......ΚΑΙΤΗΝΟΜΟΛΟΓΙΑΝΕΝΣΤΗΛ ....ΕΥ
ΩΣΑΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΜΕΝΕΝΤΩΙΤΗΣΑΦΡΟΔΙΤΗΣΤΗΣΣΤΡΑΤΟΝΙΚΙΔΟΣΙΕΡΩΙΚΑΙ
85 ΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΗΙΠΡΟΣΤΩΙΜΑΙΑΝΔΡΩΙΕΝΤΩΙΤΗΣΑΡΤΕΜΙΔ .... ΝΗΣ
ΙΕΡΩΙΟΙΔΕΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΕΝΤΕΤΗΙΑΓΟΡΑΙΠΑΡΑΤΟΝΒΩΜΟΝΤΟΥ
86 ΛΙΟΝ,...ΟΥΚΑΙΤΑΣΤΩΝΒΑΣΙΛΕΩΝΕΙΚΟΝΑΣΚΑΙΕΜΠΛΝΔΟΙΣΕ .... ΑΠ
ΟΛΛΩΝΟΣΚΑΙΕΓΓΡΥΝΕΩΙΕΝΤΩΙΙΕΡΩΙΤΟΥΑΠΟΛΛΩΝΟΣΑΝΑΓΡΑΨΑΤΟΔΕΚΑΙ ΟΓ
ΡΑΜ
87 ΜΑΤΟΦΥΛΑΞΤΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΤΟΥΔΗΜΟΥΤΑΑΝΤΙΓΡΑΦΑΤΗΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣ ....
ΟΣΙΟΝΣΥΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣΑΝΔΕΤΑΣΟΜΟΛΟΓΙΑΣΤΗΜΜΕΝΣΜΥΡΝΑΙΟΙΣΔΟΘΗΣ
ΟΜΕΝΗΝ

88 ΟΥΣΑΝΑΠΟΔΕΙΞΗΙΤΟΚΟΙΝΟΝΤΩΝΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΤΟΙΣΤΕΕΑΥ ΤΩΝΔΑΚΤΥΛΙΟΙΣ
Κ. . . . ΥΠΑΡΧΟΝΤΙΚΟΙΝΩΙΤΗΝΔΕΕΙΣΜΑΓΝΗΣΙΑΝΔΟΗΣΟΜΕΝΗΝΣΦΡΑΓΙΣΑΣΘΩΣ
ΑΝΣΜΥΡΝΑ. . . .

89 ΟΙΤΕΣΤΡΑΤΗΓΟΙΚΑΙΟΙΕΞΕΤΑΣΤΑΙΤΩΙΤΕΤΗΣΠΟΛΕΩΣΔΑΚΤΥΛΙΩΙΚΑΙΤΟΙΣ ΑΥΤΩ
ΝΤΑΥΤΑΔΕΑΜΦΟΤΕΡΟΙΣΤΟΙΣΠΛΗΘΕΣΙΝΣΥΝΤΕΤΕΛΕΙΣΘΑΙΤΥΧΗΙΤΗΙΑΓΑΘΗΙ

90 ΕΔΟΞΕΝΤΩΙΔΗΜΩΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝΓΝΩΜΗΕΠΕΙΔΗΠΡΟΝΟΩΝΟΔΗΜΟΣΥΠΕΡΑΠΑΝ
ΤΩΝΤΩΝΤΟΥΒΑΣΙΛΕΩΣΣΕΛΕΥΚΟΥΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝΔΙΕΤΕΛΕΙΚΑΙΠΡΟΤΕΡΟΝΤΗΝ
ΤΕΒΑΣΙΛΕΙΑΝ

91 ΑΥΤΟΥΣΥΝΑΥΞΩΝΚΑΙΤΑΠΡΑΓΜΑΤΑΔΙΑΤΗΡΩΝΚΑΘΟΣΟΝΗΝΔΥΝΑΤΟΣΚΑΙΠΟΛ
ΔΑΜΕΝΠΕΡΙΕΙΔΕΝΑΠΟΛΛΥΜΕΝΑΚΑΙΚΑΤΑΦΘΕΙΡΟΜΕΝΑΤΩΝΥΠΑΡΧΟΝΤΩΝ ΠΟ
ΔΛΩΥΣΔΕΥΠΕΜΕΙΝ..

92 ΚΙΝΔΥΝΟΥΣΕΝΕΚΕΝΤΟΥΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥ
ΚΟΝΚΑΙΝΥΝΦΙΛΟΤΙΜΟΥΜΕΝΟΣΑΥΤΩΙΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΑΙ ΚΑΙΣΥΝΕΧΕΙΝΤΑΠΡΑΓΜ
ΑΤΑΚΑΘΟΣΟΝ

93 ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΟΝΕΣΤΙΝΤΗΝΤΕΠΡΟΣΤΟΥΣΕΜΜΑΓΝΗΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΥΣΚΑΙ ΤΟΥΣ Υ
ΠΑΙΘΡΟΥΣΙΠΠΕΙΣΚΑΙΤΟΥΣΠΕΖΟΥΣΣΤΡΑΤΙΩΤΑΣΚΑΙΤΟΥΣΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙΚΟΥ
ΝΤΑΣΕΜΜΑ

94 ΓΝΗΣΙΑΙΣΥΝΤΕΘΕΙΤΑΙΦΙΛΙΑΝΙΝΑΔΙΑΦΥΛΑΣΣΩΣΙΝΤΗΝΣΥΜΜΑΧΙΑΝ ΚΑΙΤΗΝΕΥΝ
ΟΙΑΝΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΝΟΜΙΖΩ..ΔΕ. ΝΑΓΚΑΙΟΝΕΙΝΑΙΤΗΙΠΟΛΕΙΠΑΡΑΛΑΒΕΙ
ΝΚΑΙΤΟ

95 ΧΩΡΙΟΝΠΑΛΑΙΜΑΓΝΗΣΙΑΝΚΑΙΠΟΙΗΣΑΣΘΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΔΙΑΥΤΟΥΙΝΑΚΑΙΤΟΥΤ
ΟΥΠΑΡΑΛΗΦΘΕΝΤΟΣΥΠΟΤΗΣΠΟΛΕΩΣΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟΝΔΙΑΜΕΝΗΙ ΠΑΝΤΑΤΑΣΥ
ΝΕΓΓΥ..

96 ΠΡΑΓΜΑΤΑΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙΣΕΛΕΥΚΩΙΔΙΕΠΕΜΨΑΝΤΟΠΡΟΣΤΟΥΣΟΙΚΟΥΝΤΑΣΕΝΤΩΙ
ΧΩΡΙΩΙΚΑΙΠΑΡΕΚΑΛΕΣΑΝΑΥΤΟΥΣΑΙΡΕΣ. . . . . ΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑΣ
ΕΛΕΥΚΟΝ

97 ΚΑΙΠΑΡΑΔΟΥΝΑΙΤΑΣΚΛΕΙΔΑΣΤΩΙΑΡΧΟΝΤΙΤΩΙΑΠΟΣΤΑΛΕΝΤΙΥΠΟ ΤΟΥΔΗΜΟΥ
ΚΑΙΠΑ..ΑΔΕΞ .ΣΘΑΙΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΣΥΝΔΙΑΤΗΡΗΣΟΥΣΑΝΜΕΤΑΥΤΩΝΤΟΧΩΡΙΟΝ
ΤΩΙΒΑΣΙΛΕΙ

98 ΣΕΛΕΥΚΩΙΕΠΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΟΣΤΑΥΤΑΠΟΙΗΣΑΝΤΩΝΑΥΤΩΝΥΠΑΡΞΕΙΝΑΥΤΟΙΣΠ
ΑΡΑΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΝΤΑΤΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΚΑΛΩΣΕΧΟΝΤΑΟΙΔΕΟΙΚΟΥΝΤΕΣ Ε
ΝΤΩΙ

99 ΧΩΡΙΩΕΛΟΜΕΝΟΙΤΗΝΦΙΛΙΑΝΤΗΝΠΡΟΣΤΟΝΒΑΣΙΛΕΑΣΕΛΕΥΚΟΝ ΜΕΤΑΠΑΣΗΣΠ
ΡΟΘΥΜΙΑΣΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟΤΑΞΙΟΥΜΕΝΑΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΑΣΤΕΚΛΕΙΔΑΣΠ
ΑΡΑΔΕΔΩΚΑΣΙ

100 ΤΩΙΑΡΧΗΟΝΤΙΤΩΙΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΩΙΥΠΟΤΟΥΔΗΜΟΥΚΑΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΗΝΠΑΡΑ
ΤΗΣΠΟΛΕΩΣΠΑΡΕΔΕΞΑΝΤΟΕΙΣΤΟΧΩΡΙΟΝΑΓΑΘΗΙΤΥΧΗΙΔΕΔΟΧΘΑΙΠΟΛΙΤΑΣΤ
ΕΕΑΥΤΟΥΣΕΙΝ. . . .

101 ΚΑΙΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΑΑΥΤΑΟΣΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΠΟΛΙΤΑΙΣΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΙΤΟΥΣ
ΤΕΚΛΗΡΟΥΣΕΑΥΤΩΝΤΟΥΣΔΥΟΟΝΤΕΟΘΕΟΣΚΑΙΣΩΤΗΡΑΝΤΙΟΧΟΣΕΠΕΧΩΡΗΣΕΝ
ΑΥΤΟΙΣΚΑΙΠΕΡΙΟ..

102 ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣΓΕΓΡΑΦΚΕΝΕΙΝΑΙΑΥΤΟΙΣΑΔΕΚΑΤΕΥΤΟΥΣΚΑΙΕΑΝΠΡΟΣΟΡΙΣΘΗΗ.
ΩΡΑΗΝΕΧΟΥΣΙΝΟΙΠΡΟΤΕΡΟΝΟΝΤΕΣΕΜΜΑΓΝ..ΣΙΑΙΚΑΤΟΙΚΟΙΤΗΙ ΠΟΛΕΙΤΗΙΗΜ
ΕΤΕΡΑΙ
103 ΥΠΑΡΧΕΙΝΑΥΤΟΙΣΤΟΥΣΤΡΕΙΣΚΛΗΡΟΥΣΔΩΡΕΑΝΚΑΙΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝΑΥΤΟΙΣΜΕΝΕ
ΙΝΤΗΝΝΥΝΥΠΑΡΧΟΥΣΑΝΚΑΙΟΣΟΙΑΥΤΩΝΑΚΛΗΡΟΥΧΗΤΟΙΔΟΗΘΝΑΙΑΥΤΟΙΣΚΛΗ
ΡΟ..
104 ΙΠΠΙΚΟΝΔΩΡΕΑΝΤΩΝΠΑΡΑΚΕΙΜΕΝΩΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΤΙΜΩΝΙΚΑ..ΤΟ
ΙΣΠΕΖΟΙΣΤΟΙΣΤΕΤΑΓΜΕΝΟΙΣΥΠΟΤΙΜΩΝΑΤΟΙΣΑΠΟΤΑΧΘΕΙΣΙΝΑΠΟΤΗΣΦΑΛΑΓ
ΓΟ..
105 ΕΠΙΤΗΝΦΥΛΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΤΗΝΤΕΠΟΛΙΤΕΙΑΝΚΑΙΤΗΝΑΥΤΗΝΑΤΕΛΕΙΑΝ..ΑΥΤ
ΟΙΣΑΛΛΟΙΣΥΠΑΡΧΕΙΚΑΙΕΙΝΑΙΑΥΤΟΥΣΕΝΤΩΙΧΩΡΙΩΙΥΠΑΡΧΕΙΝΔΕΚΑΙΩΜΑΝΕΙΚΑΙ
ΤΟΙΣ
106 ΠΕΡΣΑΙΣΤΟΙΣΥΠΟΩΜΑΝΗΝΚΑΙΤΟΙΣΑΠΟΣΜΥΡΝΗΣΑΠΟΣΤΑΛΕΙΣΙΝ ΕΠΙΤΗΝ..ΥΛ
ΑΚΗΝΤΟΥΧΩΡΙΟΥΜΕΝΕΚΛΕΙΤΕΚΑΙΤΟΙΣΥΠΑΥΤΟΝΤΑΣΣΟΜΕΝΟΙΣΤΗΝΔΕΠΟΛΙΤ
ΕΙ....
107 ΚΑΙΤΑΛΛΑΦΙΛΑΝΘΡΩΠΑΚΑΙΤΟΙΣΑΛΛΟΙΣΤΟΙΣΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΕΨΗΦΙΣΤΑΙΚ...ΠΡ
ΟΝΟΗΣΑΙΤΟΝΔΗΜΟΝΟΠΩΣΑΥΤΟΙΣΔΙΔΩΤΑΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΤ..ΤΕΜΕΤΡΗΜΑΤΑΚΑ
ΙΤΑΟΨΩΝΙΑ
108 ΤΑΛΛΑΟΣΑΕΙΩΘΕΙΕΚΒΑΣΙΛΙΚΟΥΔΙΔΟΣΘΑΙΑΥΤΟΙΣΤΟΔΕΨΗΦΙΣΜΑΤΟΔΕΑΝ....ΡΑ
ΨΑΙΕΙΣΤΑΣΣΤΗΛΑΣΤΑΣΑΝΑΤΕΘΗΣΟΜΕΝΑΣΕΝΤΟΙΣΙΕΡΟΙΣΥΠΟΤΕΤΟΥΔΗΜΟΥΚ
ΑΙ... ..
109 ΕΚΜΑΓΝΗΣΙΑΣΑΝΑΓΕΓΡΑΦΘΑΙΔΕΑΥΤΟΚΑΙΕΝΤΟΙΣΔΗΜΟΣΙΟΙΣ.

Decreti, quod Fœdus ſubſequutum eſt, finis.
Fœdus ipſum ſpatiola bina ampliora, quæ lineas ſeiungunt, interiacet.

 Eadem

Eadem, charactere communi, cum versione. Hiatus verò & lacunæ, coniecturâ, iustis spatiorum mensuris, fugientium elementorum reliquijs, & circumstante vocabulorum textu nixâ, supplentur & miniato charactere à ceteris distinguuntur.

Smyrnæorum Decretum
Fæderi præuium.

Ἔδοξεν τῷ δήμῳ· στρατηγῶν γνώμη· Ἐπειδὴ πρότερόν τε καθ' ὃν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ὑπερέβαλεν εἰς τὴν Σελευκίδα, πολλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων περιστάντων τὴμ πόλιν ἡμῶν καὶ τὴν χώραν, διεφύλαξεν ὁ δῆμος τὴμ πρὸς αὐτὸν εὔνοιάν τε καὶ φιλίαν οὐ καταπλαγεὶς τὴν τῶν ἐναντίων ἔφοδον, οὐδὲ φροντίσας τῆς τῶν ὑπαρχόντων ἀπωλείας, ἀλλὰ πάντα δεύτερα ἡγησάμενος εἶναι πρὸς τὸ διαμεῖναι ἐν τῇ αἱρέσει καὶ ἀντιλαβέσθαι τῶμ πραγμάτων κατὰ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν καθ' ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὑπέστη· διὸ καὶ ὁ βασιλεὺς Σέλευκος εὐσεβῶς τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς διακείμενος, καὶ φιλοστόργως τὰ πρὸς τοὺς γονεῖς, μεγαλόψυχος ὢν καὶ ἐπιστάμενος χάριτας ἀποδιδόναι τοῖς ἑαυτὸν εὐεργετοῦσιν, ἐτίμησεν τὴμ πόλιν ἡμῶν διά τε τὴν τοῦ δήμου εὔνοιαν καὶ φιλοτιμίαν ἣν ἐπεποίητο εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ, καὶ διὰ τὸ τὸμ πατέρα αὐτοῦ Θεὸν Ἀντίοχον καὶ τὴμ μητέρα τοῦ πατρὸς Θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι

Placuit Populo, Ducum consilio. Postquam nuper, quo tempore Seleucus Rex expeditionem fecit in Seleucidem, multis magnisque periculis ciuitati nostræ & territorio circumquaq; imminentibus, seruauerit erga eum Populus beneuolentiam & amicitiam, &, nec hostium impetu territus nec rerum suarum cladem pensi habens, inprimis ante omnia optimum esse duxerit in hoc perseuerare proposito maiestatique eius pro viribus adesse sicut ab initio susceperat; vnde etiam Rex Seleucus, Deorum cultui religiosè deditus, pius erga parentes, magnanimus, & ad beneficia benè de se merentibus rependenda alacris, honorem accumulauit ciuitati nostræ, tum ob beneuolentiam & studium quo Populus ipsius maiestatem affecerat, tum quòd pater eius, Deus Antiochus & mater patris, Dea Stratonice, consecrati apud nos essent

παρ᾽ ἡμῶν, τιμωμένους τιμαῖς ἀξιολόγοις καὶ κοινῇ ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ ἰδίᾳ ὑφ᾽ ἑκάστου τῶμ πολίτων, καὶ ἐβεβαίωσεν τῷ δήμῳ τὴν αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν· ἔγραψεν δὲ πρὸς τοὺς βασιλεῖς καὶ τοὺς δυνάστας καὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ἀξιώσας ἀποδέξασθαι τό τε ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης ἄσυλον εἶναι καὶ τὴμ πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον. Νῦν τε ὑπερβεβληκότος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Σελευκίδα, οἱ στρατηγοὶ σπεύδοντες διαμένειν τῷ βασιλεῖ τὰ πράγματα συμφερόντως, διεπέμψαντο πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ πρὸς τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ στρατιώτας, καὶ ἀπέστειλαν ἐξ αὐτῶν ἕνα Διονύσιον τὸμ παρακαλέσοντα αὐτοὺς διαφυλάσσειν τὴμ φιλίαν καὶ συμμαχίαν βασιλεῖ Σελεύκῳ εἰς πάντα τὸν χρόνον, ἐπαγγελλόμενοι, διατηρούντων αὐτῶν τὰ πράγματα καὶ τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγουμένων, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρά τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα καὶ ἀποδοθήσεσθαι χάριτας αὐτοῖς ἀξίας τῆς αἱρέσεως. Οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ παρακληθέντες, καὶ αὐτοὶ ὄντες πρόθυμοι πρὸς τὸ διαφυλάσσειν τῷ βασιλεῖ τήν τε φιλίαν καὶ τὴν συμμαχίαν καὶ διατηρεῖν αὐτῷ τὰ πράγματα, τά τε ἀξιωθέντα ὑπὸ τῶν στρατηγῶν φιλοτίμως ἀπεδέξαντο καὶ ἐπαγγέλλονται τὴν αὐτὴν ἕξειν αἵρεσιν τῷ δήμῳ τῷ ἡμετέρῳ εἰς πάντα τὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέροντα, καὶ ἀπεστάλκασιν πρὸς ἡμᾶς πρεσβευτὰς ἐγ μὲν

ſent & honoribus egregijs honorati tum publicè à plebe tum priuatim ab vnoquoque ciuium; & ſtabiliuit Populo libertatem & ſtatum popularem, quin porrò ſcripſit ad Reges, Principes, Ciuitates & Gentes, ſanciuiſſe ſe non modò fanum Veneris Stratonicidis inſpoliatam fore ſed & vrbem item noſtram ſacram & inſpoliatam; Et cùm nunc etiam, ſimulac expeditionem fecerat Seleucus rex in Seleucidem, Duces cupientes vt rerum ſtatus commodè Regi firmaretur, miſerint ad Magneſiæ incolas & eos, qui in caſtris verſantur, equites & milites (amandato ex ipſis quodam Dionyſio qui inuitaret eos ad amicitiam & belli ſocietatem cum Rege Seleuco ſeruandam perpetuam) & promiſerint, ſi conſeruarent, illius maieſtatem & eundem cum illo hoſtem & amicum eſtimarent, fore eis & à Populo & à Rege Seleuco omnimodum fauorem & beneuolentiam, & redditum eis iri beneficia eiuſmodi optione non indigna; Magneſij vero inuitati, etiam & ipſi ad ſeruandam Regi Seleuco & amicitiam & belli ſocietatem & conſeruandam eius maieſtatem proni, ea, quæ poſtulabantur à Ducibus, auidè amplexati ſint, polliciti eandem animi ſe habituros ſententiam cum populo noſtro ad omnia Seleuci Regis commoda, & miſerint ad nos Legatos, ex incolis ſcilicet

τῶν ἐντίμων Ποτάμωνα καὶ Ἱεροκλῆν, ἐγ δὲ τῶν ὑπαίθρων Δάμωνα καὶ Ἀπολλωνικέτην τοὺς ἀΠΟλεξομένους τε ἡμῖν καὶ ἀνοίσοντας τὴν ὁμολογίαν καθ' ἣν ἀξιΟῦσιν συνθέσθαι τὴν πρὸς ἑαυτοὺς φιλίαν. Ἐπαχθέντες δὲ καὶ οἱ πρεσβευταὶ ἐπὶ τὸν δῆμον συνλελαλήκασιν ὑπὲρ ἁπάντων ἀκολΟύθως τοῖς ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένοις· Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαΙ, τὴν τε φιλίαν συντίθεσθαι πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ ἐπὶ πᾶσι τοῖΣ τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφέρουσιν, καὶ ἀποδεῖξαι πρὸς αὐτοὺΣ πρεσβευτὰς τρεῖς οἵ τινες τὴν ὁμολογίαν ἥτις ἂν δόξῃ τῷ δήμῳ ἀνοίσουσιν αὐτοῖς· καὶ περὶ τῶν γεγραμμένων ἐν αὐτῇ διαλεγήσονται, καὶ παρακαλέσουσιν αὐτοὺς δέχεσθαι καὶ συντελεῖν τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα. Καὶ ἐὰν προσδέξωνται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ, ὁρκισάτωσαν αὐτοὺς οἱ ἀποδειχθησόμενοι πρεσβευταὶ τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένον. ΠροσδεξαμένΩΝ δὲ ταῦτα τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ συνσφραγισαμένων τὴν ὁμολογίαν καὶ ὀμοσάντων καὶ ἐπανελθόντων πρεσβευτῶν, συΝΤΕλείσθω καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ ἐν τῇ ὁμολογίᾳ γεγραμμένα· καὶ τὸ ψήφισμα τὸ δὲ ἀναγραφέτω κατὰ τὸν νόμον, ἀναγραφέτω δὲ ΚΑΙ ΕΙΣ στήλας εἰς ἃς καὶ ἡ ὁμολογία ἀναγραφήσεται. Καλεσάτωσαν δὲ οἱ ἐπιμήνιοι τῆς βουλῆς καὶ τοὺς πρεσβευτάς, τοὺς παραγεΝΟΜΕΝΟΥΣ ἐκ Μαγνησίας, ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον. Τοῖς δὲ ἀποδειχθεῖσιν πρεσβευταῖς διδότω μεθόδιον Καλλῖνος ὁ ταμίας τὸ ἐκ τοῦ ΚΟΙΝΟΥ, ἐφ' ἡμέρας ὅσας ἂν ὁ δῆμος τάξῃ ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων. Ἡμέραι ἐτάγησαν πέντε. Πρεσβευταὶ ἀπεδείχ-

Potamonem & Hieroclē, ex ijs verò, qui in castris versantur, Damonem & Apollonicetem qui nobiscum tractarent & apportarent Fœdus iuxta quod postulant iniri secū amicitiam; Legati verò introducti ad populum colloquium habuerint super omnia sigillatim prout in Fœdere sunt conscripta; Cum Bona Fortuna Censeri, vt amicitia contrahatur cum Magnesijs in omne quod Seleuco Regi commodum fuerit, & vt designentur ad eos Legati tres qui Fœdus quod populo placuerit apportabunt illis & de ijs, quæ in eo scripta sunt, disceptabunt & eos inuitabunt ad ea adprobanda & perimplenda quæ in Fœdere conscripta. Postquam autem hæc amplexati fuerint Magnesij, & Fœdus sigillauerint, & iurauerint, & Legati redierint, perimplentor item reliqua omnia quæ in Fœdere conscripta. Hoc ipsum porrò Decretum, vt lex exigit, perscribitor. Perscribitor etiam in columnis, quibus ipsum Fœdus perscribetur. Inuitanto autem menstrui Senatus sacrificuli etiam Legatos, qui ē Magnesia aduenerunt, in Prytanium ad sacras epulas. Designatis verò Legatis præbeto commeatum Callinus, ærarij præfectus, ex *publico* in tot dies quot populus statuerit, de prouentibus vrbis. Dies statuti sunt quinque. Designabantur Legati, Phanodemus Mic........ F. Dio-

θησαν· Φανόδημος Μικ........, Διονύσιος Διονυτᾶ, Παρμένισκος Πυθέου.

Dionysius Dionytæ F. & Parmeniscus F. Pytheæ.

Smyrnæorum & Magnetum Fœdus.

Ἐπὶ ἱερέως Ἡγησίου, στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου, μηνὸς Ληναιῶνος, ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπὶ τοῖσδε συνέθεντο τὴμ φιλίαν Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι, οἵ τε κατὰ πόλιν ἱππεῖς καὶ πεζοὶ καὶ οἱ ἐν τοῖς ὑπαίθροις καὶ οἱ ἄλλοι οἰκηταί. Καὶ τὴμ πολιτείαν ἔδωκαν Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκοις τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς οἰκοῦσι τὴμ πόλιν, ἐφ' ὅτῳ τήν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ΕΙΣ ΤΑ πράγματα τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσουσιν οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ μετὰ πάσης προθυμίας εἰς ἅπαντα ΤΟΝ χρόνον, καὶ ὅσα παρειλήφασιν παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου φυλάξαντες, εἰς δύναμιν εἶναι τὴν αὐτῶν, ἀποδώσουσιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. ΠΟλιτεύσονται δὲ μετὰ Σμυρναίων κατὰ τοὺς τῆς πόλεως νόμους ἀστασιάστως, τὸν αὐτὸν ἐχθρὸν καὶ φίλον ἡγούμενοι Σμυρναίοις. ΟΜοῦνται δὲ καὶ οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ Σμυρναίοις καὶ Σμυρναῖοι τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ, ἑκάτεροι αὐτῶν, τὸν ὅρκον τὸν ἐν τῇ ὁμολογίᾳ ὑπογεγραμμένον. Συντελεσθέντων δὲ τῶν ὅρκων, τὰ μὲν ἐγκλήματα αὐτοῖς τὰ γεγενημένα κατὰ τὸμ πόλεμον ἤρθω πάντα, καὶ μὴ ἐξέστω μηδετέροις ἐγκαλέσαι περὶ τῶν κατὰ τὸμ πόλεμον γεγενημένων, μήτε διὰ δίκης μή-

PОntifice Hegesia, Stephanophoro autem Pythodoro, mense Lenæone, cum Bona Fortuna; Hisce conditionibus amicitiam inierunt Smyrnæi & Magnesiæ incolæ, tum equites & pedites qui in vrbe sunt tum qui in castris, & habitatores ceteri. Ciuitate donarunt Smyrnæi Magnesiæ incolas, tùm qui in vrbe sunt equites & pedites, & qui in castris, tùm qui vrbe habitant; ob quam rem, belli societatem & beneuolentiam erga Regis Seleuci maiestatem studiosissimè obseruabunt Magnetes Regi Seleuco idque perpetuò; & quæcunque acceperunt à Rege Seleuco, ea tuebuntur pro viribus suis & reddent Regi Seleuco. *Guber*nabuntur autem cum Smyrnæis iuxta leges ciuiles; à dissidio vacantes. Et eosdem amicos & inimicos cum Smyrnæis habebunt. Smyrnæis verò *iur*abunt Magnesij, & Magnesijs Smyrnæi alterutrinque, iusiurandm in Fœdere subscriptum. Præstitis autem iuramentis, controuersiæ illis natæ tempore belli vniuersæ perimantur. Neque alterutris liceat controuersiam mouere de ijs quæ tempore belli facta

τε καὶ ἄλλον πρόσδημ μηθένα. Εἰ δ᾽ μή, ΠΑν ΤΟ ἐπιφΕΡόμεΝον ἔγκλημα ἄκυρον ἔστω. Δεδόσθαι δὲ τοῖς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκΟΙΣ, τοῖς τε κατὰ πόλιν ἱππεῦσι καὶ πεζοῖς καὶ τοῖς ὑπαίθριοις, πολιτείΑν ἐν Σμύρνῃ ἐφ᾽ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολίταις. Ομοίως δὲ δεΔΟΣΘΑΙ Τὴμ πολιτείαν καὶ τοῖς ἄλλοις ΤΟΙΣ Οἰκοῦσιν ἐμ Μαγνησίᾳ, ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες. Ανενεγκάτωσαν δὲ τοὺς μὲγ καταλογισμΟΤΣ Τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ ἱππέωΝ Τὲ καὶ πεζῶν τῶντε κατὰ πόλιγ καΙ τῶν ὑπαίθρων, οἱ ὄντες γραμματεῖς τῶν ταγμάτων, ἐπὶ τὸ δῆμον. Τῶν δὲ ἄλλΩΝ οἰκητῶν τὴν γραφΗΝ οἱ ἀποδειχθέντες ὑπὸ τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκωΝ ἄνδρες. Ὅταν δὲ τίθωνται τοὺς καταλογισμοὺς οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἄνδρες οἱ ἀΠΟδειχθέντες τὴγ γραφὴν τῶν ἄλλων οἰκητῶν, ὁρκισάτωσαν ΑΥτοὺς οἱ ἐξετασταὶ ἐπὶ τῶ μητρῴου ἱερῶν νεοκαύτοιΣ, ΤΟΥΣ ΜΕΓ ΓΡΑΜΜΑ τεῖς ἦ μην ἀπὸ τοῦ βελτίστου ἀνενηνοχέναι τὴγ γραφὴν τῶν ὄντωΝ Παρ᾽ αὐτοῖς κατοίκων, ἱππέων καὶ ΠΕΖΩΝ ΤΩΝ ΤΕ ΚΑΤΑ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΤΩΓ ΚΑΤ ὕπαιθρα τασσομένων, τοὺς δὲ ἄνδρας τοὺς ΑΝαφέροντας τὴγ γραφὴν τῶν ΑΛΛΩΝ ΟΙΚΗΤΩΝ ΟΜΟΙΩΣ ΑΝΕΝΗΝΟΧΕΝΑΙ ΤΗΓ ΓΡΑΦΗΝ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ οἰκούντων ἐμ Μαγνησίᾳ καὶ ὄντων ἐλευθέρων καὶ Ἑλλήνων. Τὰς δὲ ἀνενεχΘΕΙΣΑΣ ΓΡΑΦΑΣ ΟΙ ἐξετασταὶ παραδότωσαν τῷ γραμμαΤΟΦΥ

ſunt, neque in forma iudicij neque vllo alio modo. Et ſi qua fortè emerſerit, plane irrita ſit. Dari verò eis qui in Magneſia ſunt incolis, tàm ſcilicet, qui in vrbe ſunt, equitibus & peditibus quàm qui in caſtris verſantur, ius ciuitatis in Smyrna equale nec diſſimile reliquorum ciuium iuri. Similitèr dari ius ciuitatis etiam reliquis qui Magneſia habitant, quotquot nimirum liberi ſunt & Græci. Exhibento autem populo cohortes eorum qui in Magneſia ſunt, tam equitum quam peditum, ſiue in vrbe ſiue in caſtris, ij qui ſunt agninum Scribæ. Reliquorum habitatorum deſcriptionem exhibento Viri à Magneſiæ incolis deſignati. Cum verò repræſentant cohortes Scribæ, & Viri deſignati deſcriptionem ceterorum incolarum, adiuranto eos Quæſitores ſuper ardentibus Fani Magnæ Matris victimis, *Scribas nempe* ſe optima fide edidiſſe deſcriptionem eorum qui apud ſe fuerint incolarum, equitum ſcilicet & *peditum tàm qui in vrbe quàm qui in* caſtris fuerint diſpoſiti. Viros autem qui *ceterorum* deſcriptionem retulerint adiuranto, *ſe ſimilitèr edidiſſe ceterorum deſcriptionem* qui Magneſiam incolunt & ſunt liberi & Græci. Exhibitas autem deſcriptiones Quæſitores tradunto actorum Senatus Populique cuſtodi. Is publico

λακι τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου. Ὁ δὲ θέσθω εἰς ΤΟ ΔΗΜΟσιον. Ἐπικληρωσάτωσαν δὲ οἱ ΕΞΕΤΑΣταὶ εἰς τὰς φυλὰς τὰ ἀνενεχθέντα ὀνόματα πάντα καὶ ἀναγραψάτωσαν εἰς τὰ κληρωτήρια. Καὶ ἔστω μετουσία τοῖς ἀναγραφεῖσιν ΕΙΣ ΤΑ ΚΛΗΡωτήρια πάντων ὧν καὶ τοῖς λοιποῖς πολίταις μέτεστιν. Χρήσθωσαν δὲ οἱ πολιτογραφηθέντες, καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ, περὶ τῶν συναλλΑΓΜΑΤων καὶ ἐγκλημάτων τῶμ πρὸς Σμυρναίους, τοῖς νόμοις τοῖς Σμυρναίων. Δεχέσθωσαν δὲ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τὸ νόμισμα τὸ τῆς πόλεως ΕΝΝομον. Καὶ ἄρχοντα δὲ ὃν ἂν ἀποστέλλῃ ὁ δῆμος κυριεύσοντά τε τῶν κλειδῶν καὶ ἐσόμενον ἐπὶ τῆς φυλακῆς τῆς πόλεως καὶ διατηρήσοντα τὴμ πόλιν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ ἀποδέξονται οἱ ἐμ Μαγνησίᾳ. Δότωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ εἰς κατασκηνώσεις τοῖς κατασκευαζομένοις τῶν ἐκ Μαγνησίας, οἰκίας, κλινῶν ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ, ἀφ' οὗ ἂν χρόνου ἡ ὁμολογία συνσφραγισθῇ εἰς ἑξάμηνον. Μισθούσθω δὲ ὁ ταμίας τῶμ ὁσίωμ προσόδων τὰς οἰκίας μετὰ τῶν στρατηγῶν. Καὶ τὸ ἀνήλωμα διδότω ἀπὸ τῶν τῆς πόλεως προσόδων. Ὀμόσαι δὲ τοὺς μὲν ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους τῶν τε * κατὰ πόλιν ἱππέων καὶ πεζῶν καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις τασσομένους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ πολίτευμα, τὸν δὲ τὸν ὅρκον. Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴν Μητέρα τὴν Σιπυληνὴν, καὶ Ἀπόλλω τὸν ἐμ Πάνδοις, καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην.

lico archiuo reponito. Sorte verò cooptanto Quæsitores in tribus edita nomina,& describunto in sortium tabulas. Quin participes sint ij, qui perscripti fuerint in *sortium tabulis*, rerum omnium quarum participes sunt reliqui ciues. Vtuntor autem, postquam ciuium numero adscripti fuerint, etiam in Magnesia, in *contractibus* & actionibus quæ ad Smyrnæos spectant, legibus Smyrnæorum. Admittunto etiam Magnesij, numisma ciuitatis vt *legitimum*. Excipiunto item Præfectum quem miserit Populus, qui scilicet clauibus potietur & præsidio erit Ciuitati eamque tuebitur Regi Seleuco. Præbento Smyrnæi pro habituculis, ijs qui è Magnesia emittuntur, ædes (quibus lectorum numeris sit pro arbitratu Populi) ab eo tempore quo fœdus sigillatum fuerit, in tempus semestre. Conducito autem publici ærarij Præfectus cum Ducibus ædes illas, datâ pensione ex vrbis prouentibus. Iuranto verò qui Magnesiæ sunt incolæ, tam equites & pedites in vrbe & castris dispositi quam ceteri in hanc administrationis formulam admissi, iuramentum huiusmodi. Iuro per Terram, Solem, Martem, Mineruam Martiam, Dianam, Matrem Sipylenem, Apollinem in Pandis, & reliquos Deos Deasq; omnes & per Regis Seleuci Fortunam; stabo pactis conuentis

quæ

ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντίθεμαι πρὸς Σμυρναίους εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον. Καὶ διατηρήσω τήν τε συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τῇ Σμυρναίων πόλει. Καὶ ἃ παρείληφα παρὰ τοῦ βασιλέως Σελεύκου διατηρήσω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμὴν, καὶ ἀποδώσω τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ. Καὶ οὐθὲν παραβήσομαι τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταθήσω ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ οὔτε τρόπῳ οὔτε μηχανῇ οὐδεμιᾷ. Καὶ πολιτεύσομαι μεθ' ὁμονοίας ἀστασιάστως κατὰ τοὺς Σμυρναίων νόμους καὶ τὰ ψηφίσματα τοῦ δήμου. Καὶ συνδιατηρήσω τήν τε αὐτονομίαν καὶ δημοκρατίαν καὶ τἆλλα τὰ ἐπικεχωρημένα Σμυρναίοις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Σελεύκου μετὰ πάσης προθυμίας εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον. Καὶ οὔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ κατὰ δύναμιν τὴν ἐμήν. Καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοΝΤΑ τῇ πόλει ἢ τοῖς χωρίοις τοῖς τῆς πόλεως ἢ τὴν δημοκρατίαν ἢ τὴν ἰσονομίαν καταλύοντα, μηνύσω τῷ δήμῳ τῷ Σμυρναίων καὶ βοηθήσω ἀγωΝΙΖΟΜΕΝΟΣ μετὰ πάσης φιλοτιμίας· καὶ οὐκ ἐγκαταλείψω κατὰ δύναμιν τὴν ἐμαυτοῦ. Εὐορκοῦντι μέν μοι εὖ εἴη. Ἐφιορκοῦντι δὲ, ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γέΝΕΙ Τῷ ἐξ ἐμοῦ. Ὀμόσαι δὲ καὶ Σμυρναίους τοῖς ἀπὸ Μαγνησίας τὸν ὅρκον τόνδε. Ὀμνύω Δία, Γῆν, Ἥλιον, Ἄρη, Ἀθηνᾶν Ἀρείαν, καὶ τὴν Ταυροπόλον, καὶ τὴν μηΤΕΡα τὴν Σιπυληνὴν, καὶ Ἀφροδίτην τὴν Στρατονικίδα καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς πάντας. καὶ πάσας· ἐμμενῶ ἐν ταῖς συνθήκαις αἷς συντιθέμεθα πρὸς τοὺς ἘΜ Μαγνησίᾳ κατοίκους τούς τε κατὰ πόλιν

quæ iniui cum Smyrnæis in perpetuum, & obſeruabo belli ſocietatem & beneuolentiam Regi Seleuco & Smyrnæorum Ciuitati. Et quæ accepi à Rege Seleuco tuebor pro viribus meis,& reddam Regi Seleuco. Et nihil eorum quæ in Fœdere ſunt tranſgrediar , neque in peius peruertam quæ in eo conſcripta ſunt , neque immutatione neque vllo commento. Vitam ciuilem inſtituam animo concordi, à diſſidio vacans, iuxta Smyrnæorum leges & decreta Populi ; & ſimul conſeruabo Libertatem & Statũ Popularem & cetera quæ indulta ſunt Smyrnæis à Rege Seleuco, ſumma animi promptitudine, idque perpetuò. Neque ipſe eorum quempiam iniuriâ laceſſam, nec alteri cuipiam id facere permittam, pro viribus nempè meis. Et ſi quem inſidias aut Ciuitati aut Ciuitatis caſtellis ſtruentem animaduertero, aut Libertatem & Statum Popularem impugnantem , indicabo populo Smyrnæo , & opem certatim feram, idq; ſummo ſtudio, neq; eum deſeram , quantum in me fuerit. Si ſanctè hæc ſeruauero, benè mihi ſit;ſi peierauero, exitium & mihimet ipſi & poſt*eris* meis. Smyrnæi verò iuranto ijs,qui è Magneſia aduenerint,iuramentũ huiuſmodi. Iuro per Terrã, Solem, Martem , Mineruam Martiam , Dianam , Matrem Sipylenem , Venerem Stratonicidem, &

ἱππεῖς καὶ πεζοὺς καὶ τοὺς ἐν τοῖς ὑπαίθροις ταασομένους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς καταχωριζομένους εἰς τὸ ΠΟΛΙτευμα εἰς ἅπαντα τὸν χρόνον, οὐθὲν παραβαίνων τῶν κατὰ τὴν ὁμολογίαν, οὐδὲ μεταθεὶς ἐπὶ τὸ χεῖρον τὰ γεγραμμένα ἐν αὐτῇ οὔτε τέχνῃ οὔτε ΜΗΧΑΝῇ οὐδεμιᾷ· καὶ εὐνοήσω καὶ βασιλεῖ Σελεύκῳ καὶ τοῖς ἐκ Μαγνησίας κατοίκοις, τοῖς τε κατὰ πόλιν καὶ τοῖς ὑπαίθροις καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς οἰκοΥΣΙΝ ΕΜ Μαγνησίᾳ, ὅσοι εἰσὶν ἐλεύθεροί τε καὶ Ἕλληνες· καὶ ποιήσομαι αὐτοὺς πολίτας πάντας καὶ τοὺς ἐγγόνους αὐτῶν ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ τοῖς ἄλλοις πολεΤΑΙΣ. Καὶ εἰς φύλας αὐτοὺς ἐπικληρώσας καταχωριῶ εἰς ἣν ἂν ἕκαστοι λάχωσιν· καὶ οὔτε αὐτὸς ἀδικήσω αὐτῶν οὐθένα, οὔτε ἄλλῳ ἐπιτρέψω οὐθενὶ κατὰ ΔΥΝαμιν τὴν ἐμήν· καὶ ἐάν τινα αἰσθάνωμαι ἐπιβουλεύοντα αὐτοῖς ἢ ἐκγόνοιΣ αὐτῶν ἢ τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτῶν, μηνύσω ὡς ἂν τάχιστα δύνωμαι καὶ βοηθΗΣω μετὰ φιλοτιμίας καὶ μετουσίαν αὐτοῖς δώσω τῶν τε ἀρχείων καὶ τῶν ἄλλΩΝ τῶν κοινῶν τῆς πόλεως ὧν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖται μετέχουσιν. ΕὐορκοῦΝΤΙ μέν μοι εὖ εἴη, ἐφιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ. ἈποδειξΑ΄τωσαν δὲ Σμυρναῖοι καὶ οἱ ἀπὸ Μαγνησίας ἄνδρας ΕΚΑΤΕΡΩΘΕΝ ΟΣΟΥΣ ἂν ἑκάτεροι ὑπολαβάνωσιν ἱκανοὺς τοὺς ὁρκιοῦντας τὸ πλῆθος τῶν τε ἐν Σμύρνῃ καὶ τῶν

& reliquos Deos Deaſque omnes; ſtabo pactis conuentis quæ inini-mus cum Magneſiæ incolis, equitibus ſcilicet & peditibus tàm in vrbe quàm in caſtris diſpoſitis & cæteris in hanc adminiſtrationis formulam admiſſis, in tempus perpetuum. Nihil tranſgrediar eorum quæ in Fœdere ſunt, neque in peius peruertam in illo conſcripta, neque arte, neque commento aliquo. Et beneuolus ero Seleuco Regi & Magneſiæ incolis, tàm ijs qui in vrbe quàm qui in caſtris diſpoſiti ſunt, & ceteris, qui in Magneſia habitant, liberis ſcilicet & Græcis; & faciam eos omnes, itemque qui ex ijs nati fuerint, ciues pari vndiquaque cum cæteris ciuibus iure. Et in tribus eos ſorte diſtribuam, atque in eam admittam quam vnuſquiſque ſortitus fuerit. Eorum neminem iniuriâ laceſſam, neque alteri cuipiam id facere permittam pro viribus meis. Et ſi quem animaduertero ſiue ipſis, ſiue eis qui ex ipſis nati fuerint, aut poſſeſſionibus eorum inſidias ſtruentem, indicabo quàm primùm potero & ſtudioſè opem feram. Et participes eos faciam tùm Magiſtratuum tùm rerum cæterarum in ciuitate publicarum quarum reliqui ciues participes ſunt. Si hæc ſanctè ſeruauero, bene mihi ſit; ſi peierauero, exitium & mihimet ipſi & poſteris

ἐμ Μαγνησίᾳ. ΟΙ ΔΕ ΠΡΟΝΟΕΙΤΩΣΑΝ ΚΕΛΕΥΤΟντες τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ, ἐπιδημεῖν τοὺς ἐν τῇ πόλει ὡς τοῦ ὅρκου συντΕλεσθησομένου τοῦ κατὰ τὴν ὁμολογίαν. ΟΡκιζέτωσΑΝ ΔΕ ΤΟΝ ΟΡΚΟΝ ΤΟΝ ΑΝΩ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝον οἱ μὲν ἐκ Μαγνησίας ἀποδειχθέντες Σμυρναίους οἱ δὲ ἐξ Σμύρνης τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ. Τὰ δὲ ἱερεῖα τὰ εἰς τὰ ΟΡκωμόσια ἐν Σμύρνῃ ΗΙ ΕΤΟΙΜΑΣΕΤΩ Ο ΚΑΛΛῖνος ἀφ᾽ ὧν ἂν ψηφίσηται ὁ δῆμος. Ἐν δὲ Μαγνησίᾳ οἱ ταμίαι οἷς ἂν τὸ πλῆθος ἐπιτάξῃ. Ἀναγραψάτωσ ΑΝ καὶ τὴν ὁμολογίαν ἐν στήλΑΙΣ ΕΚΑΤΕΡΟΙ. ΤΑΣ ΔΕ ΑΝΑΤΙΘέτωσαν Σμυρναῖοι μὲν ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης Στρατονικίδος ἱερῷ καὶ ἐμ Μαγνησίᾳ τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδ ΟΣ ΤΗΣ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗνῆς ἱερῷ. Οἱ δὲ ἐμ Μαγνησίᾳ καθικοιάντω τῇ ἀγορᾷ παρὰ τὸν βωμὸν τοῦ ΔΙΟΝΥΣου καὶ τὰς τῶν βασιλέων εἰκόνας καὶ ἐμ Πάνδοις Ν ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΟΥ Ἀπόλλωνος καὶ ἐγ Γρυνείῳ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἀναγραψάτω δὲ καὶ ὁ γραμματοφύλαξ τῆς βουλῆς καὶ τοῦ δήμου τὰ ἀντίγραφα τῆς ὁμολογίας ΕΙΣ ΤΟ ΔΗΜόσιον. Συνσφραγισάσθωσαν δὲ τὰς ὁμολογίας τὴμ μὲν Σμυρναίοις δοθησομένην οὓς ἂν ἀποδείξῃ τὸ κοινὸν τῶν ἐμ Μαγνησίᾳ, τοῖς τε ἑαυτῶν δακτυλίοις ΚΑΙ ΤΩΙ ὑπάρχοντι κοινῷ· τὴν δὲ εἰς Μαγνησίαν δοθησομένην σφραγισάσθωσαν Σμυρναῖοι οἵ τε στρατηγοὶ καὶ οἱ ἐξεταστὰὶ

meis. Designanto porrò tùm Smyrnæi tùm Magnetes *alterutrinque quot* idoneos fore alterutri existimauerint ad plebem tum in Smyrna tum in Magnesia adiurandam. Hi verò pridiè *edicto caueant*, vt in vrbe hæc maneat donec iuxta Fœdus iuramentum perficiatur. Adiuranto autem *iam descripto iuramento* ij, quos designauerint Magnetes, Smyrnæos. A Smyrnæis verò designati, Magnesios. Victimas ad sacra iuramenti præstanda in Smyrna *præparet* Callinus, vnde decreuerit populus. In Magnesia autem, præfecti quibus id præceperit plebs. Perscribunto etiam Fœdus in columnis *vtrique*. *Has verò consecr*anto Symrnæi tùm in Veneris Stratonicidis fano, tum Magnesiæ ad Mæandrum in fano Dian*a* *Leucophryen*a. Qui verò Magnesiam incolunt, in foro ad aram *Bacchi*, & ad Regum statuas, & in Pandis *in fano* Apollinis & in Grynæo in Apollinis fano. Describito autem actorum Senatus Populiq; custos exemplaria Fœderis *in archiuum publi*cum. Insuper sigillanto Fœdera; id scilicet quod ad Smyrnæos dabitur, ij qui à Communi Magnesiæ designati fuerint, tùm suis sigillis tùm eo quod Communi est. Id verò quod dabitur in Magnesiam, sigillanto Smyrnæi & Duces & Quæsitores tùm Ciuitatis sigillo tùm sigillis

τοῦ τε τῆς πόλεως δακτυλίῳ καὶ τοῖς αὐτῶν. Ταῦτα δὲ ἀμφοτέροις τοῖς πλήθεσιν συντετελείσθω Τύχῃ τῇ Ἀγαθῇ.

gillis suis. Atque hæc ab alterutra plebe perimplentor cum Bona Fortuna.

Smyrnæorum Decretum quod Fœdus *subsequutum est.*

Ἔδοξεν τοῦ δήμου στρατηγῶν γνώμῃ. Ἐπειδὴ προνοῶν ὁ δῆμος ὑπὲρ ἁπάντων τῶν τοῦ βασιλέως Σελεύκου συμφερόντων διετέλει καὶ πρότερον τήν τε βασιλείαν αὐτοῦ συναύξων καὶ τὰ πράγματα διατηρῶν καθ᾽ ὅσον ἦν δυνατὸς, καὶ πολλὰ μὲν περιεῖδεν ἀπολλύμενα καὶ καταφθειρόμενα τῶν ὑπαρχόντων· πολλοὺς δὲ ὑπέμεινΕ κινδύνους ἕνεκεν τοῦ διατηρῆσαι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον, καὶ νῦν φιλοτιμούμενος αὐτῷ συνδιατηρῆσαι καὶ συναύξειν τὰ πράγματα καθ᾽ ὅσον ἐνδεχόμενόν ἐστιν, τήν τε πρὸς τοὺς ἐμ Μαγνησίᾳ κατοίκους καὶ τοὺς ὑπαίθρους ἱππεῖς καὶ τοὺς πεζοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς οἰκοῦντας ἐμ Μαγνησίᾳ, συντεθεῖται φιλίαν, ἵνα διαφυλάσσωσιν τὴν συμμαχίαν καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ βασιλεῖ Σελεύκῳ· νομίζων δὲ ἀναγκαῖον εἶναι τῇ πόλει παραλαβεῖν καὶ τὸ χωρίον Παλαιμαγνησίαν καὶ ποιήσασθαι τὴν φυλακὴν δι᾽ αὐτοῦ, ἵνα καὶ τούτου παραληφθέντος ὑπὸ τῆς πόλεως ἀσφαλέστερον διαμένῃ πάντα τὰ συνεγγὺς πράγματα τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, διεπέμψατο πρὸς τοὺς οἰκοῦντας ἐν τῷ χωρίῳ καὶ παρεκάλεσεν αὐτοὺς αἱρεσΘΑΙ ΤΗΝ φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον καὶ παραδοῦναι τὰς

PLacuit Populo, Ducum consilio. Postquàm Populus vniuersis Seleuci Regis commodis constantèr prospexerit tùm imperium eius olim promouendo tùm maiestatem eius conseruando in quantum potis erat, & possessionum suarum multas circumspexerit deperditas & vastatas, multa item sustinuerit pericula ex eo quòd conseruauit amicitiam cum Rege Seleuco, quin nunc etiam summo contendens studio eius conseruare & tueri maiestatem, in quantum possibile est, amicitiam iniuerit cum Magnesiæ incolis, tùm qui in castris sunt equitibus & peditibus militantibus tùm ceteris qui Magnesiam habitant, vt nempe belli societatem & beneuolentiam Regi Seleuco obseruent; perpendens verò necessarium esse Ciuitati, recipere etiam castellum Palæmagnesiam & præsidium in eodem collocare, vt scilicet hoc etiam recepto commodiùs firmarentur omnes quæ vicinæ sunt res Regi Seleuco, miserit ad castelli incolas & inuitârit eos ad amplexandam amicitiam cum Rege Seleuco, &

κλεῖδας τῷ ἄρχοντι τῷ ἀποσταλέντι ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ παραδέξασθαι φυλακὴν τὴν συνδιατηρήσουσαν μεθ' αὐτῶν τὸ χωρίον τῷ βασιλεῖ Σελεύκῳ, ἐπαγγελλόμενος, ταῦτα ποιησάντων αὐτῶν, ὑπάρξειν αὐτοῖς παρὰ τῆς πόλεως πάντα τὰ φιλάνθρωπα καὶ καλῶς ἔχοντα· Οἱ δὲ οἰκοῦντες ἐν τῷ χωρίῳ ἑλόμενοι τὴν φιλίαν τὴν πρὸς τὸν βασιλέα Σέλευκον μετὰ πάσης προθυμίας προσεδέξαντο τὰ ἠξιωμένα ὑπὸ τοῦ δήμου, καὶ τάς τε κλεῖδας παραδεδώκασι τῷ ἄρχοντι τῷ ἀπεσταλμένῳ ὑπὸ τοῦ δήμου καὶ τὴν φυλακὴν τὴν παρὰ τῆς πόλεως παρεδέξαντο εἰς τὸ χωρίον· Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι, πολίτας τε αὐτοὺς εἶναι καὶ ὑπάρχειν αὐτοῖς τὰ αὐτὰ ὅσα καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ὑπάρχει· καὶ τούς τε κλήρους ἑαυτῶν τοὺς δύο, ὅν τε ὁ Θεὸς καὶ Σωτὴρ Ἀντίοχος ἐπεχώρησεν αὐτοῖς καὶ περὶ οὗ Ἀλέξανδρος γεγράφηκεν, εἶναι αὐτοῖς ἀδεκατεύτους· καὶ ἐὰν προσορισθῇ ἡ χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐμ Μαγνησίᾳ κάτοικοι τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ, ὑπάρχειν αὐτοῖς τοὺς τρεῖς κλήρους δωρεάν, καὶ τὴν ἀτέλειαν αὐτοῖς μένειν τὴν νῦν ὑπάρχουσαν· καὶ ὅσοι αὐτῶν ἀκληρούχητοι, δοθῆναι αὐτοῖς κλῆρον ἱππικὸν δωρεάν, τῶν προσκειμένων τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Τίμωνι καὶ τοῖς πεζοῖς τοῖς τεταγμένοις ὑπὸ Τίμωνα τοῖς ἀποταχθεῖσιν ἀπὸ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου τήν τε πολιτείαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀτέλειαν καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπάρχει· καὶ εἶναι αὐτοὺς ἐν

claues tradendas Præfecto à Populo misso & excipiendum præsidium quod cum eis simul conseruaret castellum Regi Seleuco, pollicitus si hæc facerent, fore eis & à ciuitate, & à Rege Seleuco omnimodam beneuolentiam & fauorem; castelli autem incolæ amicicitiam erga Regem Seleucum summâ animi alacritate amplexati assensum præbuerint ijs quæ à populo præscripta sunt, & tùm claues tradiderint Præfecto à populo misso tùm præsidium à ciuitate receperint in castellum; cum Bona Fortuna censeri, Ciues eos fore, & ad eos eadem ipsa pertinere quæcunque etiam ad ceteros ciues pertinent; quinetiam prædia eorum bina, tàm illud scilicet quod Deus & Soter Antiochus eis concessit quàm illud de quo Alexander scripsit, fore eis decimarum immunia; & si accesserit regio, quam occupant pristini Magnesiæ incolæ Ciuitati nostræ, fore eis prædia illa tria sine onere, & libertatem eis firmari eandem quam nunc obtinent. Quotquot vero eorum sunt quibus prædia nondum assignantur, traditum iri eis prædium equestre, sine onere, ex eis qui castello adiacent. Fore item Timoni & peditibus sub Timone dispositis, qui nempè ab acie selecti sunt ad custodiam castelli, idem ius ciuitatis & eandem im-

τῷ χωρίῳ. Ὑπάρχειν δὲ καὶ Ὠμάνει καὶ τοῖς Πέρσαις τοῖς ὑπὸ Ὠμάνην καὶ τοῖς ἀπὸ Σμύρνης ἀποσταλεῖσιν ἐπὶ τὴν φυλακὴν τοῦ χωρίου, Μενέκλει τε καὶ τοῖς ὑπ᾽ αὐτὸν τασσομένοις τήν τε πολιτείαΝ καὶ τ᾽ ἄλλα φιλάνθρωπα ἃ καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ἐκ Μαγνησίας. Ἐψήφισται ΚΑΙ προνοῆσαι τὸν δῆμον ὅπως αὐτοῖς δίδωται ἐκ βασιλικοῦ ΤΑ τε μέτρηματα καὶ τὰ ὀψώνια τ᾽ ἄλλα ὅσα εἰώθει ἐκ βασιλικοῦ δίδοσθαι αὐτοῖς. Τὸ δὲ ψήφισμα τόδε ἀναΓράψαι εἰς τὰς στήλας τὰς ἀνατεθησομένας ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπό τε τοῦ δήμου καὶ ΤΩΝ ἐκ Μαγνησίας. Ἀναγέγραφθαι δὲ αὐτὸ καὶ ἐν τοῖς δημοσίοις.

immunitatem quam alij obtinent; & permanſuros eos in caſtello. Fore item Omani, & Perſis ſub Omane, & eis qui à Smyrna ablegati ſunt in præſidium caſtelli, & Menecli & eis qui ei ſubijciuntur, idem ius ciuitatis atque eandem beneuolentiam quæ & ceteris Magnetibus. Decretum etiam eſt, populum præuiſurum, vti eis præbeantur, ex Fiſco, demenſa & annona atque alia quæcunque ex fiſco præberi eis ſolita. Hoc verò Decretum, deſcriptum iri in columnis quæ ſacrabuntur in fanis tum à populo tum à Magnetibus. Quin & idem deſcriptum iri in archiuis publicis.

III.

C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victoriæ.

Γ. ΑΝΤ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΠΟΠΛΙΟΣ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΣ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΣ
ΚΑΙ ΕΦΕΣΙΟΣ ΚΙΘΑΡΩΔΟΣ ΜΟΝΟΣ ΚΑΙ
ΠΡΩΤΟΣ ΤΩΝ ΑΠ ΑΙΩΝΟΣ ΝΙΚΗΣΑΣ
ΤΟΥΣ ΥΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑ Η̅ Ϧ Ι7 ΑΔΡΙΑΝΙΑ
ΡΩΜΗΝ Β̅ ΠΟΤΙΟΛΟΥΣ Β̅. ΝΕΑΝΠΟ
ΛΙΝ Γ̅ ΑΚΤΙΑ Β̅. ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣ
ΠΙΔΑ ΝΕΜΙΑ Γ̅ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΘΕΞΗΣ
ΣΜΥΡΝΑΝ ΚΟΙΝΟΝ ΑΣΙΑΣ ΠΕΡΓΑ
ΜΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΕΙΑ Γ̅ ΤΡΑΙΑΝΕΙΑ
ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΚΟΜΟΔΕΙΑ Β̅. ΠΥΘΙΑ
ΤΑ ΕΝ ΔΕΛΦΟΙΣ ΕΦΕΣΟΝ ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ
ΕΦΕΣΟΝ :: ΕΦΕΣΗΑ. ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ
ΕΠΙΔΑΥΡΟΝ ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
ΑΔΡΙΑΝΕΙΑ ΣΑΡΔΕΙΣ ΧΡΥΣΑΝΘΙ
ΝΟΝ ΤΡΑΛΛΕΙΣ ΠΥΘΙΑ ΜΕΙΛΗ
ΤΟΝ ΔΙΔΥΜΕΙΑ ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ Β̅.
ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ
ΘΕΜΑΤΙΚΟΥΣ ΔΕ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑΝΤΙΑΙΟΥΣ
ΠΑΝΤΑΣ ΟΣΟΥΣ ΗΓΩΝΙΣΑΤΟ
ΥΠΟ ΦΩΝΑΣΚΟΝ Γ. ΑΙΛ. ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΝ
ΕΦΕΣΙΟΝ ΚΑΙ ΣΜΥΡΝΑΙΟΝ ΚΑΙ
ΠΕΡΓΑΜΗΝΟΝ ΚΙΘΑΘΩΔΩΝ ΙΕΡΟΝΕΙ
ΚΗΝ ΚΑΙ ΜΕΛΟΠΟΙΟΝ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΕΡΙ
ΠΑΝΤΑ ΕΥΝΟΥΝ ΓΕΝΟΜΕΝΟΝ ΩΣ ΦΥΣΕΙ
ΠΑΤΕΡΑ.

Idem,

Idem, cum versione.

Γ. Αὐρ. Σεπτίμιος Πόπλιος
Περγαμηνὸς καὶ Σμυρναῖος καὶ Ἀθηναῖος
καὶ Ἐφέσιος κιθαρῳδὸς μόνος καὶ
πρῶτος τῶν ἀπ' αἰῶνος νικήσας
τοὺς ὑπογεγραμμένους ἀγῶνας.
Σμύρναν Ὀλύμπια Η Ϛ 17 Ἀδριάνεια
Ῥώμην Β, Ποτιόλους Β, Νεάπο-
λιν Γ, Ἄκτια Β, τὴν ἐξ Ἄργους ἀσ-
πίδα, Νέμεα Γ, πάντας καθεξῆς.
Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας, Πέργα-
μον Αὐγούστεια Γ, Τραϊάνεια,
Ἀσκλήπεια, Κομόδεια Β, Πύθια
τὰ ἐν Δελφοῖς, Ἔφεσον Ἀδριάνεια,
Ἔφεσον::Ἐφέσηα, Βαρβίλληα,
Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια, Ἀθήνας
Ἀδριάνεια, Σάρδεις Χρυσάνθι-
νον, Τράλλεις Πύθια, Μείλη-
τον Διδύμεια, Ῥόδον Ἅλεια Β,
Λακεδαίμονα, Μαντίνειαν.
θεματικοὺς δὲ καὶ ταλαντιαίους
πάντας· ὅσους ἠγωνίσατο
ὑπὸ φωνασκὸν Γ. Αἰλ. Ἀγαθήμερον
Ἐφέσιον καὶ Σμυρναῖον καὶ
Περγαμηνὸν κιθαρῳδὸν, ἱερονί-
κην καὶ μελοποιὸν ἔνδοξον, περὶ
πάντα εὔνουν γενόμενον ὡς φύσει
πατέρα.

C. Ant. Septimius Publius, Pergamenus; Smyrnæus; Atheniensis & Ephesius, Citharœdus, solus & primus qui post homines natos vicit subscripta certamina. Smyrnæ Olympia H Ϛ 17 Adrianalia Romæ II, Puteolos II, Neapolim III, Actia II, ex Argis clypeum, Nemea III, omnia ordine continuo. Smyrnæ commune Asiæ, Pergami Augustalia III, Traianalia, Æsculapia, Commodalia II, Pythia in Delphis, Ephesi Adrianalia, Ephesi:: Ephesia, Barbillea, Epidauri Æsculapia, Athenis Adrianalia, Sardis Chrysanthinum, Trallibus Pythia, Mileti Dydymeia, Rhodo Halia II, Lacedæmonem, Mantineam. Omnia proposita præmia sua habuere & fuere difficillima. Certauit sub moderatore C. Ælio Agathemero Ephesio, Smyrnæo & Pergameno, Citharœdo, Heironice, & modis faciendis clarissimo, in omnibus beneuolo; non aliter ac si naturalis pater fuisset.

IV.

Donariorum ad gymnasij, vt videtur, Smyrnensis ornatum recensio; sed mutila.

.... ΙΑΣ

ΕΦΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ ΥΠΕΣΧΟΝΤΟ
ΟΙ ΔΕ ΚΛ. ΒΑΣΣΟΣ ΑΓΩΝΟΘΕΤΗΣ
ΝΕΜΕΣΕΩΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙ
ΛΙΚΗΝ ΦΟΥΣΚΟΣ ΕΡΓΟΝ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
Μ̅Υ̅ Ζ. ΧΕΡΣΙΦΡΩΝ ΑΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥΣ
ΚΗΠΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙΚΩΝΑ
ΛΟΥΚΙΟΣ ΠΟΜΠΗΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙ
ΝΕΙΚΩΝΑ Μ̅Υ̅ Ε ΛΟΥΚΙΟΣ ΒΕΣΤΕΙΝΟΣ
ΤΗΝ ΒΑΣΙΔΙΚΗΝ ΣΤΡΩΣΕΙΝ ΤΗΝ
ΠΡΟΣ ΤΩ ΒΟΥΛΗΤΗΡΙΩ ΚΑΙ ΧΑΛ
ΚΑΣ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΠΟΙΗΣΕΙΝ
ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΝΑΟΝ ΤΥΧΗΣ
ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙΝ ΕΝ ΤΩ ΦΟΙΝΕΙΚΩ
ΝΙ ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΣ ΠΡΥΤΑΝΙΣ ΧΡΥΣΩ
ΣΕΙΗ ΤΟΝ ΟΡΟΦΟΝ ΤΟΥ ΑΛΙΠΤΗΡΙΟΥ
ΤΗΣ ΓΕΡΟΥΣΙΑΣ. ΚΑΙ ΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΑ
ΡΙΣΤΗΡΙΟΝ ΝΕΩ ΚΕΙΟΝΑ ΣΥΝ ΣΠΕΙ
ΡΟΚΕΦΑΛΩ. ΝΥΜΦΙΔΙΑ ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΚΛ. ΑΡΤΕΜΥΛΛΑ. ΚΛ. ΠΩΛΛΑ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΝΕΙΚΗΤΟΥ ΘΕΥΔΙΑΝΟΣ
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΣ. Β̅. ΦΛ. ΑΣΚΛΕΠΙΑΚΗ
ΕΙΣΙΔΩΡΟΣ ΣΟΦΙΣΤΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑ
ΜΑΓΝΑ ΚΛ. ΑΡΙΣΤΙΟΝ ΑΛΒΙΔΙΑ
ΜΑΓΝΑ. Μ ΚΛ. ΗΔΕΙΑ Μ ΚΛ. ΧΑΡΙΣ
Μ ΚΛ. ΛΕΟΝΤΙΟΝ Μ ΚΛ. ΑΥΡΗΛΙΑ
ΚΕΙΟΝΑΣ ΚΥΜΒΕΛΛΕΙΤΑΣ ΣΥΝ
ΣΠΕΙΡΟΚΕΦΑΛΟΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΦΟΙΝΕΙ
ΚΩΝΑ Ν̅Β̅. ΟΙ ΠΟΤΕ ΙΟΥΔΑΙΟΙ Μ
ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΝΕΙΚΑΝΟΡΟΣ ΕΙΣ
ΤΟΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝΑ ✳ Ζ Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ
ΚΑΙ ΚΙΛΙΑΝΟΣ Μ ΚΑΙ ΟΣΑ ΕΠΕΥ
ΧΟΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΔΙ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΟΛΕΜΩ
ΝΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΟΓΜΑ ΣΥΝΚΛΗΤΟΥ
ΚΑΘΟ ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΟΙ ΓΕΓΟΝΑΜΕΝ
ΑΓΩΝΑ ΙΕΡΟΝ ΑΤΕΛΕΙΑΝ ΘΕΟΛΟΓΟΥΣ
ΥΜΝΩΔΟΥΣ ΜΥΡΙΑΔΑΣ ΕΚΑΤΟΝ
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΚΕΙΟΝΑΣ ΕΙΣ ΤΟ
ΑΛΕΙΠΤΗΡΙΟΝ ΣΥΝΝΑΔΙΟΥΣ ῡ Β
ΝΟΥΜΕΔΙΚΟΥΣ Κ ΠΟΡΦΥΡΕΙΤΑΣ ϧ
ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΘΗ ΔΕ ΚΑΙ Η ΗΛΙΟΚΑ

ΛΙΚΗΝΟΣ *supra* τὸ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ *inseritur in marmore.*

Idem, cum versione.

. . . . ιας
Λ το . . . . ιος τὸ Η
ἐφ᾽ οὗ στρατηγοῦντος ὑπέσχοντο
οἱ ὗ. Κλ. Βάσσος ἀγωνοθέτης
Νεμεσίων στέψειν τὴν βασι-
λικὴν. Φοῦσκος ἔργον ποιήσειν
Μ. Ζ. Χερσίφρων Ἀσιάρχης τὰς
κήπους εἰς τὸν φοινεικῶνα.
Λούκιος Πομπήιος εἰς τὸν φοι-
νεικῶνα Μ Ε. Λούκιος Βεστῖνος
τὴν βασιλικὴν στέψειν τὴν
πρὸς τὸ βουλευτηρίῳ καὶ χάλ-
κας τὰς θύρας ποιήσειν.
Σμάραγδος πρύτανις ναὸν τύχης
κατασκευάσειν ἐν τῷ φοινεικῶ-
νι. Κλαυδιανὸς πρύτανις χρυσώ-
σειν τὸν ὄροφον τοῦ ἀλειπτηρίου
τῆς γερουσίας· καὶ οἱ εἰς τὸ χα-
ριστήριον νέων κίονα σὺν σπει-
ροκεφάλῳ· Νυμφιδία ἀρχιέρεια,
Κλ. Αρτεμύλλα, Κλ. Πώλλα,
Κλαυδία Νικήτου, Θευδιανὸς
Στεφανηφόρος Β. Φλ. Ασκληπιακή,
Ἐισίδωρος σοφιστὴς, Αντωνία
Μάγνα, Κλ. Αρίστιον, Αλβιδία
Μάγνα Μ Κλ. Ηδεῖα Μ Κλ. Χάρις
Μ Κλ. Λεόντιον Μ Κλ. Αυρήλια
κίονας κυμβελεύτας σὺν
σπειροκεφάλοις εἰς τὸν φοινει-
κῶνα Ν Β. Οἱ ποτὲ Ἰουδαῖοι Μ
Μητρόδωρος Νεικάνορος Δίκαιος εἰς
τὸν φοινεικῶνα Ж Ζ. Φ. Μοῦρμος
καὶ Κιλίανος Μ Β καὶ ὅσα ἐπετύ-
χομεν παρὰ τοῦ κυρίου Καίσαρος
Αδριανοῦ δι᾽ Αντωνίου Πολέμω-
νος, δεύτερον δόγμα Συγκλήτου
καθ᾽ ὃ δὶς νεώκοροι γεγόναμεν,
ἀγῶνα ἱερὸν, ἀτέλειαν, θεολόγους,

. . . .
Sub cuius prætura polliciti sunt; Cl. Bassus certaminum præses Nemesium Dearum palatium tegere, Fuscus, opus facere minarum VII. Chersiphron Asiarcha hortos ad palmetum, Lucius Pompeius in palmetum Minas V. Lucius Vestinus eam Palatij partem tegere quæ curiæ proximat & ostia ænea facere, Smaragdus Prytanis, Fortunæ fanum extruere in palmeto, Claudianus Prytanis inaurare tectum loci vngendis Senatoribus destinati. Et alij in templi puluinar *seu locum supplicandi* Columnam cum capitulo tortili. Nymphidia sacerdos summa, Cl. Artemilla, Cl. Polla, Claudia Niceta, Theudianus Stephanephorus II. Fl. Asclepia, Isidorus Sophista, Antonia Magna, Cl. Aristion, Albidia Magna Minam I. Cl. Hedia Minam I. Cl. Charis Minam I. Cl. Leontion Minam I. Cl. Aurelia Columnas striatas, cum capitulis tortilibus, in Palmetum, LII. Qui nuper affuere Iudæi Minam I. Metrodorus Nicanoris F. Dicenus in Palmetum, Denariorum VII CIↃ. F. Murmus & Cilianus Minas II. & quæ accepimus à Domino Cæsare Adriano per Antonium Polemonem, secundum nempè Senatusconsultum, quo tempore bis æditui eramus, Certamen sacrum, Immuni-

ὑμνῳδοὺς, μυριάδας ἑκατὸν πεντήκοντα. κίονας εἰς τὸ ἀλειπτήριον Συνναδίους ωβ Νυμιδικοὺς Κ. Πορφυρίτας ϟ Κατεσκευάσθη δὲ καὶ ὁ ἡλιοκάμινος ἐν τῷ γυμνασίῳ ὑπὸ Σίξτου Ἀρχιερέως.

tatem, Theologos, Hymnorum cantores, Myriadas centum quinquaginta, Columnas in vngendi locum Synnadæas DCCCII. Numidicas XX. Porphyritas XC. Sed constructum est etiam Solarium in Gymnasio à Sexto Pontifice summo.

V.

....ΕΣΣΙΟΣ	..., ἐσσιος	....essius
...ΔΑΚΚΟΣ	... λακκος	... laccus
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ	Στρατηγὸς	Præfectus armorum,
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ	ἐπὶ τῶν ὅπλων,	Herculi armo-
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ	Ἡρακλεῖ ὁπλο-	rum custodi.
ΦΥΛΑΚΙ.	φύλακι.	Stephanophori magistra-
ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥΝ	Στεφανηφοροῦν-	tum gerente C.Porcio Do-
ΤΟΣ Γ. ΠΟΡΚΙΟΥ ΔΟ	τος Γ. Πορκίου Δο-	mitio, Cleodemo
ΜΙΤΙΟΥ ΚΛΕΟΔΗΜΟ..	μιτίου Κλεοδήμου	Flauiano iuuene
ΦΛΑΟΥΙΑΝΟΥ ΝΕΟΥ	Φλαυιάνου νέου	Sagarita.
ΣΑΓΑΡΕΙΤΟΥ.	Σαγαρείτου.	Curator præfecturæ
ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ	Ἐπίτροπος τῆς	F. Auidius Niger,
ΣΤΡΑΤΗΓΙΑΣ F. ΑΟΥΙ	στρατηγίας F. Αυΐ	Menophantus Timæus,
ΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ ΜΗΝΟ	διος Νίγερ, Μηνό-	Marcus ærarii præ-
ΦΑΝΤΟΣ ΤΕΙΜΑΙΟΣ	φαντος Τιμαῖος,	fectus & Collegæ
ΜΑΡΚΟΣ ΤΑΜΙΑΣ ΚΑΙ	Μάρκος ταμίας καὶ	eius suffragiis populi electi
ΟΙΣΥΝΑΡΞΑΝΤΕΣΑΥ	οἱ συνάρξαντες αὐ-	Cl. Ruffinus Cartoria-
ΤΩΚΑΤΑΤΗΝΤΟΥΔΗΜΟΥ	τῷ κατὰ τὴν τοῦ δήμου	nus, Hermogenes
ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΝ ΚΛ.	χειροτονίαν, Κλ.	Zosimi F. Hermogenes
ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΚΑΡΤΩΡΙΑ	Ρουφεῖνος, Καρτωρία-	Æneas F. Mystici,
ΝΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ	νος, Ἑρμογένης	Pu. Ælius Metrobius
ΖΩΣΙΜΟΥ ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ	Ζωσίμου, Ἱερώνυμος	iuuenis, A. Tonnius Car-
ΑΙΝΕΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΟΥ	Αἰνείας Μυστικοῦ,	rianus, M. Ra. Rufus
ΠΟ.ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ	Πο. Αἴλιος Μητρόβιος	Scriba comitiorum
ΝΕ. Α. ΤΟΝΝΙΟΣ ΚΑΡ	Νε. Α. Τόννιος Καρ-	Populi, Bibius
ΡΙΑΝΟΣ Μ. ΡΑ ΡΟΥΦΟΣ	ρίανος Μ. Ρα. Ροῦφος	Mipetus iuuenis
ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ	Γραμματεὺς Βουλῆς	Dispensator,
ΔΗΜΟΥ ΒΕΙΒΙΟΣ	Δήμου, Βίβιος	Pamphilus iuuenis,
ΜΕΙΠΗΤΟΣ ΝΕ.	Μείπητος Νε.	in Fanum
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ	Οἰκονόμος	Benefici.
ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΝΕ.	Πάμφιλος Νε.	
ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ	Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ	

VI.

VI.

ΑΘΝΝΑΙΩΝ ΚΑ.... ΜΙΩΝ ΟΙ
ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΕΣΕΝΔΗΗΛΩΙ
ΚΑΙ ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΥΚΛΗΡΟΙ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝΠΟΛΥΚΛΕΙΓΟΥ ΧΛΥΕ
ΑΡΕΤΗΣΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
....
....
ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΝΔΗΜΟΥΓΕΝΟΜΕΝΟΝ
ΕΝΤΩΙΕΠΙΖΗΝΩΝΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΕΝΙΑ
ΥΤΩΙ
ΑΠΟΛΛΩΝΙ.

Idem.

Ἀθηναίων κα.....μίων οἱ
κατοικοῦντες ἐν Δήλῳ
καὶ οἱ ἔμποροι καὶ ναύκληροι
Ἀλέξανδρον Πολυκλείτου....
ἀρετῆς ἕνεκεν καὶ δικαιοσύνης
....
....
ἐπιμελητὴν Δήμου γενόμενον
ἐν τῷ ἐπὶ Ζήνωνος ἄρχοντος
ἐνιαυτῷ.
Ἀπόλλωνι.

Id est.

Athenienses & .... qui
Delum incolunt, &
mercatores & naucleri
Alexandrum Polycliti...
Virtutis & Iustitiæ causa
....
....
cum Procurator esset Populi,
anno Zenonis archontis.
Apollini.

VII.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥΘΕΟΔΟΡΟΥΒΗΡΥΤΙΟΣ
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ
ΘΕΟΙΣ ΠΑ
ΤΡΙΟΙΣ.

VIII.

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΑΡΧΙΔΑΜΟΣ
ΦΙΛΑΙΝΕΤΟΥ ΙΣΙΔΙ
ΟΣΙΡΙΔΙ ΑΝΙΟΥΒΙΔΙ
ΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Id est.

Sacerdos Archidamus
Philæneti F. Isidi,
Osiridi, Anubidi,
Donarium.

IX.

....
....
......ΣΙΑΝΩ ΥΜΝΩΔ.....
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΥΜΝ.....
, , , , , , , , , , , , , , , , , , , ,
ΕΚΠΡΟΓΟΝ......
ΤΙΟΣ Γ. ΚΑ......
ΠΟΜΠΗΙΟΥ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ
ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ
ΕΚΓΟΝΟΥ
Γ. ΚΛ. ΟΥΑΛΕΡΙΟΥ
ΛΙΚΙΝΝΙΑΝΟΥ
ΙΕΡΕΩΣ
ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΛΥΤΑΡΧΟΥ
ΠΕΙΣΑΙΩΝ
ΤΟΙΣ ΓΝΗΣΙΟΙΣ
ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ
ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ
ΚΩΝ
....ΑΓΩ.......
....

X.

ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ΔΙΟΜ.................ΒΛΗΣΙΟΣΘ........
ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ..........ΕΝΙΚΑ ΑΡΤΕ..... ....
ΥΠΟΚΡΙΤΗΣ ΕΡΜΟΦΑΝΤΟΣ..........ΝΑΝΤΙΟΧΟΥ........
ΕΠΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ ΚΟΙΡΑΝΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΣΥΟΥ ΕΡΜΩΝΤΑΡΓΗ....
ΗΓΩΝΟΘΕΤΕΙ ΜΑΝΔΡΟΚΡΑΤΗΣ ΕΠΙΓΟΝΟΥ ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙ.....
ΕΧΟΡΗΓΕΙ ΠΑΙΣΙΝ..............ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ....
ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ ΚΡΑΤΩΝΟΣ..........ΑΝΔΡΑΓΑΘΟΥ..........
ΞΗΝΟΔΟΤΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ.........ΕΝΙΚΑ ΑΡΙΣΤ.......
ΕΝΙΚΑ ΞΕΝΟΧΑΡΗΣ..........ΑΥΛΗΤΗΣ Α.....
ΑΥΛΗΤΗΣ ΣΑΤΥΡΟΣ.........ΑΝΔΡΑΣΙΝ.........
ΑΝΔΡΑΣΙΝ.....................ΕΡΜΙΑΣ ΔΗ.......
ΙΠΠΟΔΑΜΑΣ ΠΑΝΤΩΝΑΚΤΙΔΥ.......ΜΑΡΣΥΑΣ....
ΔΗΜΑΓΟΡΑΣ ΑΥΤΑΡΚΟΥΣ.......ΕΝΙΚΑ ΕΡΜ....
ΕΝΙΚΑ ΙΩΠΠΔΑΜΑΣ...............ΑΥΛΗΤΗΣ.....

XI.

..............ΟΣ — — — — —
ΝΟΣ...ΑΓΝΟΣ..... — — — — —
ΠΩΝΥΜΟΥΣΕ — — — — —
ΜΕΛΙΤΗΣ ΑΡΧΙΕ — — — — —
ΟΥ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΩ... — —
ΣΥΝΓΕΝΟΥΣ ΣΥΝΚΛΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΤΙΚΩΝ ΑΡΧΙΕ — —
ΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΝ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΝΑΡΞΑΜ — —
ΤΩΤΑΜΙΑΙ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Γ. Μ ΜΗΝΟΔΟΡΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ — —
ΓΟΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΤΙ. ΚΛ. ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Τ. ΦΛ. ΠΑΡΟΡ — —
Τ. ΦΛ. ΜΗΤΡΟΒΙΑΝΟΣ. ΤΙ. ΚΛ. ΠΑΝΚΑΡΠΟΣ Μ. ΑΝΤ. ΚΑΠΠΑΔ — —
Β ΤΟΥ ΦΙΔΗΜΟΝΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΒΟΥΛΗΣ ΔΗΜΟΥ. ΤΙ. ΚΛ... — —
ΤΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΑΝΤ. ΙΠΑΤΙΟΣ ΗΡΑΚΛΕ — —
...ΝΟΦΑΝΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ ΒΑΣΣΟΣ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΕΠΙ — —
ΦΙΛΗΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ ΕΣΤΙΑΙΟΣ ΕΠΙ ΤΟΥ Π — —
ΠΡΟΔΩΚΟΣΕΧ.........ΧΡΥΣΕΡΩΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΑΘΗΜ.. — —
ΕΠΙ ΤΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ... ΒΙΚΙΛΣ..ΓΕΡ — —

XII.

Senatus Populique Delij Psephisma, quo Clinodemo Leboti F. Siphnio, publico scilicet Deliorum hospiti, & de eorum Templo optimè merenti, Honores decernuntur.

ΕΔΟΞΕΝ ΤΗΙ ΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗ
ΜΩΙ ΤΙΜΟΚΛΗΣ ΤΕΛΕΣΙΠΠΟΥ ΕΙΠΕ.
ΕΠΕΙΔΗ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΣ ΛΗΒΩΤΟΥΣΙ
ΦΝΙΟΣΑΝΗΡΑΓΑΘΟΣ ΩΝΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕ...
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝΔΗΛΙΩΝ
ΚΑΙ ΧΡΕΙΑΣ ΠΑΡΕΧΕΤΑΙ ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΤΗΙ
ΠΟΛΕΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΝΧΑΝΟΥΣΙΝ
ΑΥΤΩΙ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΕΣΟΑΝΕΙΣΑΥ
ΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΛΗΠΕΡΙ ΔΗ... ΟΥ .... ΔΕΔΟ
ΧΘΑΙ ΤΗΙΒΟΥΛΗΙ ΚΑΙΤΩΙ ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕ
ΣΑΙ ΚΛΕΙΝΟΔΗΜΟΝ ΛΗΒΩΤΟΥΤΟΥΣΙΦΝΙΟΝ
ΕΠΙ ΤΗΙΑΙΡΕΣΙ ΗΙ ΕΧΩΝ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΕΡ
ΙΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΟΝ ΔΗΛΙ
ΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙΑΥΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙΕΥ...
..ΓΕΤΗΝ ΤΟΥ ΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑ..
ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙΔΑΥ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΝΚΤ...
ΣΙΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ ΤΑ ΙΕΡΑ
ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΛΑ
ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ
ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥ ΤΕΙ
ΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ
ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣΤΟ
ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ
ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΤΗΛΗΝ ΛΙΘΙΝΗΝ:ΑΠΟΛΛΟ
ΔΩΡΟΣ ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

Idem, cum versioue.

Ἔδοξεν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ. Τιμοκλείδης Τελεσίππου εἶπεν. Ἐπειδὴ Κλεινόδημος Λεβώτου

Censuit Senatus Populúsque. Timoclides Telesippi F. relationem fecit. Cum Clinodemu

M

Σίφνιος ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διατελεῖ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων καὶ χρείας παρέχεται καὶ κοινῇ τῇ πόλει καὶ ἰδίᾳ τοῖς ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ τῶν πολίτων εἰς ὃ ἂν εἰς αὐτὸν παρακάλη περὶ δη........ Δέδοχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ Δήμῳ ἐπαινέσαι Κλεινόδημον Λυβώτα Σίφνιον ἐπὶ τῇ αἱρέσει ᾗ ἔχων διατελεῖ περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τὸν Δηλίων, καὶ εἶναι αὐτὸν πρόξενον καὶ εὐεργέτην τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων καὶ αὐτὸν καὶ ἐγγόνους· εἶναι δ' αὐτοῖς ἐν Δήλῳ γῆς καὶ οἰκίας ἔγκτησιν καὶ πρόσοδον πρὸς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον πρώτοις μετὰ τὰ ἱερά. Υπάρχειν δὲ αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅσα δέδοται καὶ τοῖς ἄλλοις προξένοις καὶ εὐεργέταις τοῦ τε ἱεροῦ καὶ Δηλίων. Ἀναγράψαι δὲ τὸ δὲ τὸ ψήφισμα τὴν μὲν βουλὴν εἰς τὸ βουλευτήριον· τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς εἰς τὸ ἱερὸν, εἰς στήλην λιθίνην: Ἀπολλόδωρος Μαντιθέου ἐπεψήφισεν.

nodemus Leboti F. Siphnius, vir probus, Templo Populoque Deliaco fauere non desinat, & necessaria suppeditet & publicè ciuitati & priuatim ciuibus qui cum eo versari solent, in quantum auxilium eius imploratur; Placere Senatui Populoque collaudare Clinodemum Leboti F. Siphnium ob institutum quo perseruerat erga Templum & Populum Deliacum; & agnosci eum Hospitem publicum & beneficiorum autorem & Templo & Delijs; etiam ipsum & posteros eius. Fore item eis in Delo & prædij & domicilij possessionem & prouentum, inter Senatum Populumque, primis post Sacra. Forè porrò eis etiam cetera omnia quæ dari solent alijs Hospitibus publicis & beneficiorum autoribus Templi nimirum & populi Deliorum. Perscribito autem hoc Psephisma in Curia Senatus. Sacrificuli verò in Templo, columellâ nempe saxeâ. Apollodorus Mantithei F. suffragia collegit.

XIII.

Ο ΔΗΜΟΣ ΟΔΗΛΙΩΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ
ΛΑΟΔΙΚΗΝ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΣΕΛΕΥΚΟΥ
ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΕ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΕΡΣΕΩΣ
ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ
ΤΗΣ ΠΕΡΙ ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ
...Σ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ

Id est.

Populus Deliacus Reginam Laodicem Regis Seleuci F. vxorem verò Regis Persei, virtutis causa & pietatis circa Templum & beneuolentiæ erga Populum Deliacum.

XIV.

XIV.

Deliorum Psephisma mutilum, quo, ob merita, qualia in XII. supra habentur, Honores non dissimiles, cum loci prærogatiua in Certaminibus, Mendicæo Dioclis F. Cyrenæo & posteris eius tribuuntur.

.....
ΣΥΜ..
ΛΟΙΟΙ ΠΑΡΑ....
ΛΙΤΩΝ ΑΝΑΓΓΕ...
ΚΑΙΟΣΤΕ ΤΑΓΜΕΝΟ..
ΒΑΣΙΛΕΑ ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΝ.....
ΓΑΘΟΣ ΕΣΤΙ ΠΕΡΙΤΕΤΟΙΕΡΟΝΚ...
ΤΗΜ ΠΟΛΙΝ ΤΗΝ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΧΡ..
ΑΣ ΔΙΑΤΕΛΕΙ ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟΣΔΙ....
ΛΙΩΝ ΤΟΙΣ ΕΝΤΥΓΧΑΝΟΥΣΙΝ......
ΚΑΙ ΚΟΙΝΗΙ ΚΑΙ ΙΔΙΑΙ ΔΕΔΟΧΘΑΙΤΩΙ
ΔΗΜΩΙ ΕΠΑΙΝΕΣΑΙ ΜΕΝΔΙΚΑΙΟΝ
ΔΙΟΚΛΕΟΥΣ ΚΥΡΗΝΑΙΟΝ ΑΡΕΤΗΣΕ
ΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΣΒΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΕΙΣΤΟΝ.
ΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ ΤΗΣΕΙΣΤΟΝ....
ΜΟΝΤΩΝ ΔΗΛΙΩΝ ΕΙΝΑΙΔΕΚ......
ΤΟΝ ΠΡΟΞΕΝΟΝ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕ.....
ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΥ...
ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΥΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΑΥ......
ΤΕΛΕΙΑΝ ΕΝ ΔΗΛΩΙ ΚΑΙ.........
ΑΝΚΑΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚ....ΕΚΓΥΗ....
ΚΑΙ ΠΡΟΣΟΔΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΜΒΟΥΛΗΝ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΗΜΟΝ ΠΡΩΤΟΙΣ ΜΕΤΑ
ΤΑ ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΙΑΝ ΕΝ ΤΟΙΣΑ
ΓΩΣΙ ΚΑΙ ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣΚΑΙ
ΤΑ ΑΛΛΑ ΟΣΑ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟ·
ΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙΣ ΔΕΔΟΤΑΙ ΑΝ..
ΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ ΤΗΜΜΕΜΒΟΥ
ΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣΔΕ
ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ ΤΟ ΙΕΡΟΝ.

XV.

Psephismatis Deliorum haud dissimilis fragmentum

[redacted]

.......ΤΟΥ ΔΗΛΙΩΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑ........
ΩΙ ΓΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ ΚΑΙ
ΑΥΤΩΙ ΚΑΙ ΕΚΓΟΝΟΙΣ ΥΠΑΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥ
ΤΩΙ ΚΑΙ ΤΑΛΛΑ ΠΑΝΤΑ ΟΣΑ ΔΕΔΟΤΑΙ
ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΑΛΛΟΙΣ ΠΡΟΞΕΝΟΙΣ ΚΑΙ ΕΥ
ΕΡΓΕΤΑΙΣ ΤΟΥΤΕ ΙΕΡΟΥ ΚΑΙ ΔΗΛΙΩΝ
ΑΝΑΓΡΑΨΑΙ ΔΕ ΤΟΔΕ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ
ΤΗΝ ΜΕΝ ΒΟΥΛΗΝ ΕΙΣ ΤΟ ΒΟΥΛΕΥ
ΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥΣ ΔΕ ΙΕΡΟΠΟΙΟΥΣ ΕΙΣ
ΤΟ ΙΕΡΟΝ ΤΛΗΠΟΛΕΜΟΣ ΑΜΝΟΥ
ΕΠΕΨΗΦΙΣΕΝ.

XVI.

......ΗΤΕΥΟΝΤΟΣ .ΣΤΑ ΣΕΡΑΠΙωΝΟΣ. ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ.,
.....ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ. ΚΑΣΙ. ΑΠΟΛΛωΝΙΟΥ : ΣΤΕΙΡΙΕωΣ.,
...ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ. ΕΠΕΝΔΟΝΤΟΣ. ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ.,
...ΙΣΕΦΗΒΟΙΣ : ΤΟΝ. ΗΡΑΚΛΕΑ. ΑΠΟ ΤΗΣ ΕΝΕΛΕΥΣΕΙΝΙΝΕΙΚΗΣ.,

Herculis Figura locum heic in marmore habet, cum leonina veste, claua, arcu, pharetra.

ΠΑΙΔΟΤΡΙΒΟΥΝΤΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΥΜΟΔΠΟΥ ΚΗΦΕΙΣΙΕΩΣ ΕΤΟΣ ΚΓ.

Id est.

Cosmi Magistratum gerente Sta. Serapionis Collidis F. & Cosmi Magistratum gerente Casi. Apollonio Stiriense.... phrontistes Atheniensis Spen-

Spendontis F. Eleusinius Adolescentibus Herculem, ob victoriam in Eleusine.

Gymnasio tunc præerat Abascantus Eumolpi F.
Cephesiensis, anno XXIII.

XVII.

Sacrarum in Artemisio erogationum recensionis Fragmentum.

Θ. Ε.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ . ΤΩΝ ΤΩΝ ΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ. . . . . . . ΕΠ . . . . ΧΟΝ . .
ΠΟΛΕΩΣ . ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ . . ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ . . . . . ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ . . . .
ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ . . . . ΕΙΣΑΓΕΤ . . . .
ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ . . . .
ΠΟΨΩΝΣΚΥΛΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙ'ΧΗΗΗ . . . .
ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ . . . .
. . ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ . ΜΧΧΗΗΗ . . . .
ΕΦΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΛΗΤΩΝ
ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ . . . ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ . . . . . ΓΡΑ . . .
Μ . ΧΧΧΧ . ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚ . . . Α . . ΟΨ . . . .
ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ . . . . ΑΛΛΙΑ . . . . ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ . . . . . .
ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΔΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ . . . .
ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣ ΔΙΑΙΤΩΙΔ . . . .
ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΠΟΛΛΟ . . . . .
ΠΟΛΥΒΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙΠΙΥΘΟΙΛΕΟΥΣΠΟΛΥ . . . . . .
ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ . ΔΡΑΧΜΑΣ . ΜΧΧΧΧ* . ΚΑ . Α . . . . . .
ΜΕΝ8Ε . . . . ΝΑΛ . . . . ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ . . Α . . . .
ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ . . . . ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ . . . . . ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ . . . . . .
ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗ𐅄ΔΔ . ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΥ . . . . .
ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ . . . .
ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ . ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΥΚΛΕΙΔΙ . . . .
ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ . . . . ΚΑΙΤ . . . ΑΛΛ . ΑΡ . . . .
ΚΑΛΛΙΧΑΝΓΟΥΚΡΙΗΡΟΝ . . . ΜΝΩΝΙΠΥΡΡΩΝΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙ ΠΑ
ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ . . . ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗ𐅄ΔΙ . ΠΑΡΑΑΛ . . . .
ΑΛΙΜΑΧΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ . ΗΗΔΔΙ Ι ΠΑΡΑΜΕ . . . . . ΝΥΜΟΥΩΙ . . . .
ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ . ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΦΙΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ . . . ΚΟΝ . . . . .
ΤΟΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ . 𐅄 . . ΛΗΣ . . . ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ . . . . . .
ΝΟΣΗΗ𐅄ΙΙ ΠΑΡΑΛΑΜΠΙΩΝΟΣΤΟΥΟΜΟΥ . . . . ΗΔΔΔΔΙΙΑΝ . . . ΜΟΥ . . .

ΑΣΙΡΗΗΗΗ . . . . ΝΕΣΚΙΤΩΝΕΙΑΣΗΗΗ . . ΠΕΟΚΡΙ
ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΠΟΛΥΞΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗΛ . . . .
ΧΙΩΝΗΗΗΗΙΣΗΗΣΥΝΩΝΥΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥΥΠΕΡΚ . . . .
ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝΙΣΔΔΙ . ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ . . . .
ΑΛΑ . ΔΙ . . . . ΑΛΙ . . . Δ . ΕΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΔΑΠΓ . . . . . .
ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ . . . . . ΑΥΤΟΥΙΕΡΟΣΕΙΣΚΑΙΑΥΤΟΝΟΜΟΣ . . ΗΣ . .
ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ . . . ΔΡΩΝΟΝΙΣΔΙΙΕΥΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΔ . . . .
ΝΟΣΙΣΔ ΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΤΑΝΔΡ . . ΣΔΔΔΔΠΙ . Ι Ι . Ι . . . . . . ΘΕΟΡΥ . . .
ΘΕΟΡΥΛΟΥΤΟΕΠΙΒΑΛΟΝΑΥΤΟΙΣΤΗΣΕΓΓΥΗΣΕ . . . .
. . . . Τ Σ . . . .
ΔΙ . . ΟΔΙΕΙΣ . . . ΕΙΤΑ . . . . ΤΩΝΤΑΣΥ . . . . ΤΕΛΗΠΡΙΑΜΕΝΩΝΤΟΥ . . .
ΔΔΠ . . . ΤΟΥΠΟΡ . . . . . ΤΟΥΤΟΥΣΣΜΥΙ . . ΟΝΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣΔΔ . ΤΩΝ
ΝΟΜΙΩΝΤΗΣΙΣΟΝΟΥ . ΔΑΚΑΤ . . . . Μ . . . . . ΥΤΟΥΕΙΣ . . . . ΜΙΣ . .
ΤΩΝΣΠ . . . . ΩΝΤΩΝ . . . ΔΔΙΣΕΡ . . . . . ΕΚΤΑΓ . . . . ΟΜ . . . .
ΠΙΚΑΛΩΝ . . . . Δ . . . Η . . . . ΙΚ . . . . ΟΝ . . . .
ΑΥΤΟΔΕΑΛΛ . . . . . ΜΟΝ . . . . . . ΚΙ . . . Γ . . . Σ . . . ΥΠΩ
ΣΙΩ . . . ΤΩΝΕ . . . . . ΝΤΑΡΑΜ . . ΕΟΝΤ . . . .
ΤΗΣ . . . . Σ . . . ΗΡΕΙΩ . . . . Τ . . . . ΣΣ . . . .
ΚΗΘΙΣ . . . ΓΗ . . Τ . . Ω . . . . . ΘΩΝΑΝΕΟΡ . . . . .
ΣΙ . . . . . ΟΣΠΙΙΙ . . . . ΑΔΙΟΥΤΟΥΑΓΟ . . . .
ΣΟ . . . . ΣΧΑΤ . . . . ΑΙΡ . . .
ΑΝΤΙΓΟΝΟΥΚΑΙΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥ . . . . .
. . ΤΩΝΕΠΙΣ . . . . . Ω . . ΟΣΟΥ . . . . . .
ΣΤΗΣΙΘΕΩΝ
. . . . . ΤΟΥ ΤΕΣ . . . .
. . . . ΣΤΡ . . . . . .

XVIII.

ΦΙΛΙΣΤΑΝ ΜΕΜΝΩΝΟΣ

Ο ΔΗΜΟΣ.

Super figuram muliebrem stolatam; ad cuius vtrumque latus, figura puerilis.

XIX.

. . . . . ΟΥΜΟΣ ΗΡΑ
ΚΛΕΙΔΙΑΝΟΣ
ΕΤΩΝ ΙΗ ΗΡΩΣ
ΤΑΤΕΙΝΕΠΟΙΗΣΕΝ.

Figuræ incisæ; virilis nuda, siue equum ducens siue frena tenens; & arboris è cuius ramis prodit anguis.

XX.

XX.

Amilla Matrei F. monimentum sibi, Asclepiadi coniugi, & posteris condit; præscriptis etiam Legibus Sepulchralibus. *Sed quadratarij errores immanes sunt.*

ΑΜΙΛΛΑ ΜΑΤΡΕΟΥ ΖΩΣΑ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣ
Ε ΕΑΥΤΗ ΚΑΙ ΤΩ ΣΥΝΒΙΩ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΤ
Ο ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΚΑΙ
ΕΓΓΟΝΟΙΣ ΑΥΤΩΝ ΚΑΙ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΕΙ
ΣΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΜΟΥ ΜΗΔΕΝΑ ΕΤΕΡ
ΟΝ ΒΛΗΘΝΑΙΕ.........ΗΝΕΝΕΣΤΙΟΣΥΝ
ΒΙΟΣ ΜΟΥ ΠΛΗΝΕΜΟΥ. ΕΑΝΔΕ ΤΙΣ ΒΑ
ΛΗ ΔΟΥΩΤΗ ΖΜΥΡΝΑΙΩΝ ΓΕΡΟΥΣΙΑ
Α. ΤΑΤΙΟΝ ΔΕ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ ΕΑΝ ΒΟΥ
ΛΗΤΑΙ ΤΕΘΗΝΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝΟΕΙΣΑΣQΡ
ΟΝ ΕΑΥΤΗ ΒΛΗΘΣΕΤΑΙ ΜΟΝΗ ΚΑΙΟΥΚΕΞΕΣΤ
ΑΙ ΑΥΤΗ ΑΛΛΕΝΘΕΙΝΑΙ ΟΥΔΕΝΑ ΟΥΤΕ ΚΛΗΡΟΝ
ΟΜΟΙΣ ΑΥΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΕΛΝΔΕΕΤ
ΕΡΟΝ ΤΙΣ ΘΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΡΟΝ ΑΥΤΗΣ ΟΜΟΙΩ
ΣΔΩΣΕΙ ΤΗ ΓΗΡΟΥΣΙΑ ✳ Α. ΕΠΙΤΡΕΠΩΔΕΤ
ΟΙΣ ΘΡΕΜΜΑΣΙ ΜΟΥΕΑΝ ΒΟΥΛΩΝΤΑΙ ΣΟΡΟΥ
Σ ΕΠΙΘΕΙΝΑΙ ΔΙΑΤΟ ΚΑΙ ΣΥΝΕΙΣΕΝΗΝΕΧΕ
ΝΑΙ ΕΙΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΝ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ
ΕΞΕΙ ΔΕ ΚΑΙ ΥΜΝΕΣΟΤΕΡΩΝ ΔΩΡΕΑΝ ΗΡΓΑ
ΣΜΕΝΟΣ ΤΟ ΜΕΣΟΝ ΕΣΣΟΡΙΝ ΤΟΙΣΔΕΚΛΗΡΟ
ΝΟΜΟΙΣ ΜΟΥΟΥΚΕΠΑΚΛΟΥΘΗΣΕΙ ΤΟΥΤΟΜΝΗΜΕΙΟΝ

XXI.

Θ. Κ.
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΓΛΥΚΩΝΙ ΚΑΙ
ΤΕΚΤΥΛΛΕΙΝΗΙ
ΓΝΗΣΙΟΙΣ ΚΑΙ
ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ
Π ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ ΣΩΤΗΡΙΧΟ

XXII.

In altero latere saxi oblongi.

ΟΔΗΜΟΣ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ΓΕΡΟΝΤΙΔΝΝΘΕΟΔΩΡΟΥ

In altero, Crucis amplioris figura.

In tertio.

✠ ΙωΑΝΝΗϹ ΡΟΥΦΙΝΟΥϹ ΜΥΡΝΑΙΟϹ
ϹΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡ.. ΔωΡΗΣΑΜΗΤΟΚΗΠΙΟΝ
ΤΟΥΤΟ ΘΕΟΔωΡω Τω ЄΜωΓΝΓΕΚΓΟΝω
✠ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚω ΥΙω ✠

XXIII.

ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ ΗΡΩΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΝ ΑΥΤΩ
ΑΠΟΚΕΙΜΕΝΗΣ ΣΟΡΟΥ ΠΡΟΚΟΝΝΗ
ΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
ΚΗΔΟΝΤΑΙ ΟΙΣ ΚΑΙ ΔΙΑΦΕΡΟΥΣΙΝ
ΚΑΤΑ ΓΕΝΟΣ ...ΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ
...ΚΑΣΤΡΙΚΙΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΣΟ ΚΑΙ
....ΜΙΑΝΟΣ Ο ΗΡΩΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑ
....ΟΙ ΠΡΟΠΑΠΠΟΙ ΑΥΤΩΝ ΚΑΣΤΡΙΚΙ
..ΟΣ ΚΑΙ ΡΑΡΙΑΝΟ... ΤΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΠΙ
...ΡΗΣ ΕΞΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΑΠΟΚΕΙΤΑΙ ΕΙΣ
.....ΕΙΟΝ ΧΡΕΟΦΥΛΑΚΙΟΝ

XXIV.

XXIV.

ΔΙΟΥ ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΥΔΙΟΣ ΤΙΜΟΚΛΗΟΥΣ
ΑΙΟΣ ΙΕΡΕΥΣ ΔΙΟΣ ΚΑΠΕ
ΩΝ ΨΗΦΙΣΑΜΕΝΟΣ Α
ΕΝ· ΗΜΑΤΩΝ ΟΙΣΥΝ
ΕΝ ΑΝΔΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙ
ΙΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΗΡΩ
ΦΟΡΟΣ ΝΗΩΤΕΡΟΣ

XXV.

ΜΑΡΚΩΙ ΤΩ........
ΕΣΠΕΡΩΙ ΕΠΕΜΕΛΗ
ΘΕΝ ΤΩΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ.
ΛΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡ
ΚΟΥ....ΤΟΥ ΣΑΤΥ...
ΟΥ ΕΣΠΕΡΕ ΧΑΙΡΕ.

XXVI.

Τ. ΑΙΛΙΟϹ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗϹ
ΚΑΙ ΑΙΛΙΑ ΦΙΛΗΤΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΤΩΝ ΟΙ ΥΙΟΙ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗϹ ΚΑΙ
ΚΡΟΝΙΟϹ
ΦΙΛΟΥΜΕΝΩ
ΕΤΩΝ ΙЄ
ΜΗΝΩΝ Γ
ΗΜΕΡ. ΚΖ
Μ. Χ.

XXVII.

ΚΟΚΚΕΙΑ
ΚΡΗΣΤΗ
ΕΤΩΝ. ΙЄ Μ. Β.
Η ΜΕ. ΚΓ.

XXVIII.

ΚΛΑΥΔΙΟΣ ΙΗΤΗΡ ΑΓΑΘΗΜΗΡΟΣ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΑΙ
ΠΑΝΤΟΙΗΣ ΔΕΔΑΩΣ ΚΡΑΙΠΝΟΝ ΑΚΕΣΜΑ ΝΟΣΟΥ
ΞΥΝΟΝ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΟΙ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ ΕΙΣΑ ΣΥΝΕΥΝΩ
ΜΝΗΜΑ ΜΕΤ ΕΥΣΕΒΕΩΝ ΔΕ ΕΣΜΕΝ ΕΝ ΗΛΥΣΙΩΙ.

Idem;

Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθήμερος ἐνθάδε κεῖμαι,
Παντοίης δεδαὼς κραιπνὸν ἄκεσμα νόσου.
Ξυνὸν τοῦτο δὲ μοὶ καὶ Μυρτάλῃ εἴσα συνεύνῳ
Μνῆμα. Μεθ' εὐσεβέων δὲ ἐσμὲν ἐν Ἠλυσίῳ.

Tam Claudij Agametheri quam Myrtalæ Coniugis figura, ſupra verſiculos, adijcitur.

XXIX.

ΠΡΕΙΜΑΘΗΙΔΙΑ ΓΥΝΑΙ
ΚΙ..ΛΕΟΝΤΑϹ ΤΙΒΕΡΙΟΥ
ΙΟΛΙΟΥ ΚΕΛϹΟΥ ΠΟΛΕ
ΜΑΙΑΝΟΥ ΔΟΥΛΟϹ
ΚΟϹΜΙ..Ϲ ΚΑΙΑΜΕΝ
ΠΤ..Ϲ ϹΥΝΖΗϹΑϹΗ
ΑΥΤ..ΕΤΗ ΔΕΚΑ ΤΟ
ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥΤΟ ΕΚΤ..Ν
ΙΔΙ..Ν ΕΠΟΙΗϹΕ
ΤΟΥΤΟ ΤΟΜΝΗΕΕΙΟΧΙΕΧΕΙ
ΕΙϹΟΔΟΝ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΝ

Hactenus Græca. Sequuntur ex Latinis, etiam Arundellianis, ſelecta aliquot.

I.

BONAE DEAE VENERI CNIDIAE
D. IVNIVS ANNIANVS HVMENAEVS ET IN VICIA SPIRAEPII AEDIMIANA.

Habetur in Fronte ſiue porticus ſiue oſtij, vt videtur, Fani.

II.

M. ANNI AVCTI , ET
SEMPPONIAE SCVRRAE
IN FR.CVM VSTRINO P. ⊥IIII.
IN AGRO P. . XXIIII.
M. ANNIVS M. ANNI FELICIS. F.
SATVRNINVS VIX. ANNXIIX PIVSET
SANCTVS IS EREPTVS MATPINEC
ILLAE POTVIT GRATIAM REFERRE.

III.

IV.

P. I... VPVLLIVS. P.E.Ɔ.L. APOLLONIVS
Θ CARRIA. Ɔ. L ANDROMACHA
BETVTIA. Q. L. FAVSTA
C. VICRANVS. SECVNDVS
. . . .
. . . .
CEPCENIA. M. L. VRANIO.

V.

D. M.
P. AELIO. AVG. LIB.
ERASINO DVLCISSIMO
ET PIENTISSIMO
AEMILIA. HELENE CONIVNX
ET P. P. AELII. AVG. LIB.
MVSICVS ET HELENVS FILII
FECERVNT ET SIBI ET SVIS LIBERTIS LIBER
TABVSQVE POSTERISQVE EORVM
ITA NE LICEAT HVNC MVNIMENIVM VENDERE
VEL DONARE. QVOD SI FACTVM FVERIT
VTRISQVE ARK. PONTIFICVM
H-S XXX. M. N. POENAE NOMINE
INFERET. H. M. D. M. A.

VI.

SILVANO SACRVM SODAL
EIVS ET LARVM DONVM
POSVIT TI CLAVDIVS AVG
LIB FORTVNATVS A
CVRA AMICORVM
IDEMQVE DEDICAVIT
ET EPVLVM DEDIT
DE CVRIS N. IIII.
K. AVGVSTIS C. M..N
CIO FVNDANO ET
C. VEITENNIO SE
VERO. COS.

VII.

QVINTVM ANNVM DECIMVM
NARCISSVS FLORE IVVENTAE
HOC IACET ABREPTVS
CONDITVS IN TVMVLO
QVISQVIS ADES LECTOR
FATVM MISERABILE CERNIS
PARCAE NAM IMPVBEM QVEM
RAPVERE MIHI
MAEPET CARA SOROR
QVAE FRATREM LVGET
ADEMPTVM
MATER HABET NATVM
HORVM LVX CANDIDA
TORQVET
HIC SEPTIMVM DECIMVM
FRVMENTVM PVBLICVM
ACCEPIT
IXVM DECIMVM

VIII.

L. SESTIVS
SOTERICVS SIBI
ET SESTIAE PRISCAE
COLLIBERTAE ET
CONIVGI SVAE BENE
MERENTI CVM QVA
VIXIT ANNIS XXX.
DE QVA NIHIL DOLVIT
NISI MORTE
ET. T. TITIO BASSO AMICO
SVO HOMINI OPTIMO
ET SINGVLARIS EXSEMPLI
ET LIBERTIS LIBERTABVSQVE
SVIS POSTERISQVE EORVM
IN FRONTE P. XII. IN AGRO P. XII.

IX.

DIS MANIBVS
ANCHARIAE AMPELIDI
FECERVNT
M. ANTONIVS M.
ANTONI M. F. FLORI
LIBERTI APRILIS LIBERTVS
POTHINVS CONIVGI
SVAE CARISSIMAE
MERENTI DE SE ET
M. ANTONIVS ANTONI
POTHINI FILIVS CLAVD.
IVSTVS MATRI SVAE
PIISSIMAE ADQVE
INDVLGENTISSIMAE

X.

SEX. TITIENVS. D. L. EROS
SI.
P. CLODIVS. P. L. TELAMO. SIBI. ET
P. CLODIO. P. L. CORINTHO. CONLIBER.
ET. CHIAE. L.
C. IVNIVS. AP. CL. SENO. SIBI ET
EVARISTO. L. ET CORNELIAE. Ɔ. L. SECVNDAE
C. FANNIVS. C. L. ALEXANDER SIBI ET
CRENVSAE. ET INACHOL.

Marmorum Arundellianorum
Finis.

Auctariolum aliundè collectum.

Ex Inscriptionum, in Oriente repertarum, Exemplari ante octennium communicato.

I.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ
Μ ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
ΕΥΣΕΒΗ ΠΕΡΤΙΝΑΚΑ
ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΑΡΑΒΙΑΝΟΝ
ΑΔΙΑΒΙΝΙΚΟΝ ΠΑΡΘΙΚΟΝ
ΜΕΓΙΣΤΟΝ * ΗΒΟΥΑΙ
ΚΑΙ ΟΔΥΜΟΣ ΤΟΝ
ΝΕΩΚΟΡΟΝ
ΠΕΡΙΝΘΙΟΝ.

Id est.

Cum Bona Fortuna;
Imperatorem Cæsarem
M. Septimium Seuerum
Pium, Pertinacem,
Augustum, Arabianum,
Adiabenicum, Parthicum,
Maximum, Senatus
Populusque
Æedituorum Perinthiorum.

* ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν νεωκόρων Περινθίων.

II.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗ
ΑΥΤΟΚΡΤΟΡΑ ΚΑΙΣΑΡΑ ΘΕΟΥ ΤΡΑΙΑΝΟΥ ΠΑΡ
ΘΙ ΚΟΥ ΥΙΟΝ ΘΕΟΥ ΝΕΡΟΥΑ·ΥΙΩΝΟΝ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙ
ΑΝΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ * ΔΙ ΜΑΡΧΗΙΚΙΙΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΥΟΙ.
ΥΠΑΤΟΝΤΟ Γ.

* δημαρχικῆς.

Id est.

Cum Bona Fortuna;
Imperatorem Cæsarem Diui Traiani Parthici filium, Diui Neruæ Nepotem, Traianum Hadrianum Augustum, Tribunitiæ potestatis X. Cos. III.

III.

Habetur etiam in eodem exemplari Inscriptio Christiana cuius elementa perperam connexa, inuersa, scandentia, mutila, nimiam vocabulorum pariunt obscuritatem. Quatenus tamen per typos licuit, distincta illa repraesentamus, unde de sensu bariolari difficile non est.

✠ ΕΙΤΙϹΘЄΛΗϹΗΗΠϹΡΑΘΗΔ·ΝΑΙΤΗΙΜΟΝΗΝΤΑΤΤΑΤΝVΓΘΚ·Μ . . ΤΚΤΜ
ЄΤΟΧΙΑΤΤΗЄΙϹΜΕΤΟΧΙΟΝϹΊωΜΟΝΗΜЄΓΑΛΗΜΙΚΡΑΗЄΙΤϛVϹΤΗSΓΗΟΙΗ
ΔЄξΟVΟΙΤ·ΤΟЄΧЄΤωαυϛΤΑϹαρ . . ΤωΝΑΤ . . ΙΗΘЄΟΘΟΡΠΡωΝΚΑΙΕΜ·Τ·ΑΜΑ
ΡΤωΛ·Ι·ωΜΟΝΑΧ·ω ϹΑΤΤϛΚΑΤΠΓΘΚΟΝΑΝΤΙΔΙΚΟΝЄΝΗΜΕΡΑΚΡΙϹЄωϹ ✠.

✠ΜΗΝΙΙ...... ω V . . Η:ЄΤ·ϹϗωΛΓ✠

Sensus, puto, est.

✠ Si quis erga Monasterium Sanctissimæ Dei Genitricis beneficus extiterit, cum Monasterij, spiritualium scilicet eiusdem bonorum, participem illa faciat. Qui damnum intulerit, sortiatur is tum Sanctorum patrum tum mei peccatoris Ioannis Monachi imprecationes; vt nempè & ipse sanctissimam Dei Genitricem aduersariam habeat in die Iudicij ✠

✠ Mense I...... o...die, ...anno *(ni fallor)* VIMDCCCXXXIII✠

In Brigantum item agro, ante annos aliquot reperta tria, quæ sequuntur, debemus V. Cl. Guilielmi Camdeni τοῦ μακαρίτου *collectaneis quibus Britanniam suam augere destinauerat.*

IV.

FORTVNAE CONSERVATRICI

V.

DEAE NYMPHAE BRIG.

VI.

DEO. QVI. VIAS.
ET SEMITAS COM
MENTVS EST T.IR
DAS. S. C.F.V.L.L.M.
Q. VARIVS. VITA
LIS ETECOS ARAM
SACRAM RESTI
TVIT
APRONIANO.ET BRA
DVACOS.

Repertum est apud Thornburgh *ad Swalæ Fl. ripam, 17. Julij 1620. quod, schedula inserta, notauit* Camdenus *ad Britanniæ suæ paginam 595.*

VII.

DEO
SILVANO
L.TANICVS
VERVS
PRAEFVSL.L.M.

Sua manu adiecit Camdenus, *in margine pagi-*

næ 699, hanc Siluano inſcriptionem ad Cadir *in agro Sterlinenſi, qui Scotiæ eſt, cum alijs, quas inde ediderat, viſendam.*

Ebraicarum Inſcriptionum Fragmenta quæ dirutâ ante decennium, ad refectionem, portâ Londini boreali, *Alderſgate* dictâ, in veteris ſtructuræ ſaxis ſingulatim reperta ſunt.

I.

וארצע.............
הקדושה............
אברהסט...........
שנפטרברנ..........
שנתקעאתנ..........

II.

ואהמי
החפ.....
שטי.....

III.

אתמצבתר.........
רפייחאת.........
ב.........

IV.

....
ירתאכינאר..
תהחכדרכ.....
חהשנפטר...
...רבברב.......
.....שבט.....
.....ט ח.......

Auctarioli Finis.

Ad
Marmora Arundelliana,

et, quæ ſupra repræſentantur, cetera,

IOANNES SELDENVS.

Ad veteres Græcorum Epochas,

I. *Apparatus Chronologicus.*
II. *Notæ Hiſtoricæ.*
III. *Canon Chronicus.*

VT ſatis intelligantur clariora vetuſtiſſimæ, quam Marmori debemus, Epocharum deſcriptionis veſtigia & vſui faciliùs accommodentur, Tria inprimis neceſſariò prælibanda duximus; *Apparatum Chronologicum, Notas Hiſtoricas, & Chronicum Canonem*. Ad primum rectè instituendum, Tria item aperienda ſunt & argumentis, pro viribus, firmanda. Annorum nempè quibus Tempora putantur, ratio; Annus in quem Termini, ad quos interualla deducuntur, ſiue citeriora calculi parapegmata inciduut; & demùm Aſtyanactis archontis Parij (ita enim mutilum illud in fronte nomen ſupplere liceat) & Diogneti Athenarum archontis ἐπωνύμων initia; quibus porrò accedat de archontum ceterorum, quorum annis ſingulis Epochæ notantur complures, quantum ſanè fieri poteſt, initijs & finibus indicium. Horum enim quodpiam quo minùs ſcimus eo, in Epocharum & interuallis & parapegmatis, vt magis cæcutiamus neceſſe eſt. Athenienſibus, ad quorum tempora omnia planè heic exigenda ſunt, quemadmodum & pleriſque alijs gentibus, in vſu fuiſſe annos tum Naturales, ſeu hierophanticos, tum Ciuiles, ſeu populares, tam certum eſt vt de ea re dubitari nequeat. Naturales dico, quos Tropicos eſſe ſeu Aſtronomicos, id eſt, circulari Solis ἐις τὰ ἑπόμενα motu terminatos credebatur. Atque redeuntis æui conſtans, communis, & æquabilis menſura hi erant; ſyſtemata nimirùm dierum CCCLXV & plerunque quadrantis, qualia ſunt ipſi Iuliani quibus hodiè vtimur; aut eis proximantia. Horum, ante alios, inſignis eſt teſtis autor vetuſtiſſimus Geminus. Ciuiles anni erant Lunares, qui ſcilicet Feſtis celebrandis, Magiſtratibus ineundis, creditis, vſuris, ſtipendijs, penſionibus ſoluendis & id genus alijs, ſtatis temporibus, perficiendis aptati, inæquales

quidem fuere, adeò vt Communes Naturalibus, diebus aliquot, essent minores; Embolimæi, pro embolismi varietate, pluribus maiores. Vtrique tamen ita dispositi erant, vt, per solennes integrorum, suis locis, mensium embolismos & dierum, ad patrium ritum, prosthaphæreses, post certam annorum Naturalium absolutam periodum, ab eodem naturali initio denuò Ciuiles redintegrarentur & vtriusque syderis rationum eiusmodi fieret pariatio quæ in orbem deinceps similiter rediret. Lunarium horum annorum, puto, quantitas primò dierum erat CCCLX, quot scilicet menses pleni XII conficiunt. De hisce capio Herodotum in Clio, seu Solonis ibi de infelicitate humana ad Crœsum orationem. Neque verò Lunares appello, perinde ac si veris Lunæ motibus is numerus dierum respondisset. Sed, rudi hactenus Mathematices in Græcia æuo, menstrui Lunæ motus quàm annui Solis imperitiores non minore quàm XXX dierum spatio Lunam circulum suum peragrare falsò autumabant &, ad eum calculum, neomenias, exactiori artificio carentes, & cetera tam sacra quam ciuilia celebrabant. Postea, explorata, quæ vero proprior erat, mensis atque anni Lunaris quantitate, diebus CCCLIV, cum horis & scrupulis appendicibus Ciuilis annus terminabatur, post certas etiam (vti vetustior) periodos, anno Solari seu Naturali per embolismos & prosthaphæreses conciliatus. Atque, ad huius generis formulas, annis eorum peractis, primò in Trieteridibus naturalibus, dein Tetraeteridibus, postmodum Octaeteridibus Cleostrateâ & Harpaleâ, inde in Metonica Enneadecaeteride seu cyclo decemnouennali & demùm in Callippica Hebdomecontaexateride seu cyclo annorum LXXVI, (neque enim infra autoris nostri marmorei æuum descendimus) vtriusque syderis circulares motus & tempora ab ijs mensurata, pro vario cyclorum artificum ingenio, æquabantur. Et de hisce Censorinus satis, ad rem nostram, de Die Natali capite XVIII. Sed verò non solùm adinuicem erant inæquales ciuiles anni seu Lunares, verum etiam ipsa inæqualitas per frequentem periodorum nouationem & & multiplices artificum errores adeò incerta erat & tumultuaria, vt, superioribus maximè seculis, Festa sua, variatim inde reuertentia, ne ipsi quidem Dij (vt lepidè, apud Aristophanem in Nubibus, conqueritur Luna) cognoscerent; Sed, cum sacrarum epularum lautitias, siue ad verum Lunæ motum siue ad elapsi vltimò anni rationem, expectabant, τῆς ἑορτῆς, ob dierum siue anticipationem siue comperendinationem, μὴ τύχοντες καὶ τοῦ δείπνου ψευσθέντες *tam festo die quam epulis frustrati* redirent ieiuni, eoque nomine Lunæ ipsi grauitèr minarentur. Quin posteà quàm propiùs ad veras Lunæ rationes accesserant nouæ periodi, ita vt non tam dissimiles locos neomeniæ, panegyres, & festa quotannis redeuntia sortirentur; eiusmodi nihilominùs mansit Communium & Embolimæorum inæqualitas atque ea alternationis disparitas, vt ne sic quidem communis mensuræ omninò præstare potuissent officium sine accuratissimâ simùl embolismi cuiuslibet, præter id genus cetera quæ inæqualitatem pariebant, cognitione, quâ operosius vix quidquam erat in calculo, aut in turba periodorum incertius. Quamobrem, tametsi Anni vocabulo, vbi veteribus

Græcis de ſtipendiorum, verbi gratiâ, ſolutionis tempore, quod ad ciuilis anni rationem accipiendum erat, verba fiunt, Lunaris denotatur (cuius rei expreſſiſſimum eſt apud Ariſtotelem in Oeconomicorum ſecundo, vbi Cleomenis fraudem memorat, exemplum) attamen, interuallis per annos generatim deſignandis, alium quàm Naturalem ſeu Solarem annum, æquabilem ſcilicet, ſtabilem, communem & notiſſimam menſuram, Scriptorem apud eos quempiam, adeoque inter eos Autorem noſtrum, adhibuiſſe credibile puto non eſt. Maximè autoris noſtri ſeculo; quod in periodum Calippicam primam, vt mox demonſtrabitur, incidit, cui, vti & proximè ſaltem ſuperiori; non modo ad æquandam Lunarium anomaliam ſed etiam ad annos ſimpliciter deſignandos, Solares in vſu fuiſſe manifeſtum eſt. Inde annus abſolutè Platoni in Timæo dictus, Solaris eſt. *Lunæ motu Menſis*, inquit, *conficitur*; ἐνιαυτὸς δὲ ὁπόταν ἥλιος τὸν ἑαυτοῦ περιέλθῃ κύκλον *annus vero poſtquam Sol ſuum abſoluerit circulum* quod nec de alio anno ſolari quàm quo nunc vtimur intelligit, ad eundem, ſcriptor vetuſtus Chalcidius. Neque de alio ſane anno loqui Ariſtotelem, ſummorum aliquot virorum pace, exiſtimo, vbi, temporum ſpatia explicando, dies duntaxat CCCLX, numero rotundo, annuæ tempeſtati tribuere videatur. Libro VI, de Hiſtoria animalium capite XX, Κύει inquit, ἡ μὲν Λακωνικὴ (κύων) ἕκτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ· τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑξήκοντα· κἂν ἄρα μιᾷ ἢ δυσὶν ἢ τρισὶ πλείους ἡμέρας, καὶ ἐλάττους μιᾶς, *Geſtat vterum canis Laconica, ſextam anni partem, quæ ſexagenis ex diebus conſtat; quanquam vno alterone, aut tertio die plures; pauciores vero vno*, vt rectè vertit Iulius Scaliger & Theodorum Gazam, qui *aut vno vel altero die plus minuſue* habet, in corruptum notat incidiſſe exemplar. Et paulò pòſt etiam Ariſtoteles, ἔνιαι δὲ κύουσι τῶν κυνῶν τὸ πέμπτον μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ. τοῦτο δ' ἐστὶν ἡμέραι ἑβδομήκοντα καὶ δύο, *Nonnullæ canes vterum ferunt quintam anni partem, id eſt, dies* LXXII. Annus hicc Solaris intelligitur. Neque enim, aut Ariſtotelis æuo aut eo quod eum præceſſit, Lunaris tot dierum ſyſtema eſſe credebatur; quod ex periodorum Cleoſtrateæ, Harpaleæ, Metonicæ, etiam Calippicæ (nam poſt eiuſce etiam initia Ariſtoteles circa ſexennium vixit) ratione ſatis deprehendiur. Scio locum illum, ad æquabilem Græcorum annum, vti appellatur, Minorem, trahi ab incomparabili viro Ioſepho Scaligero. Atqui nec de ipſo anno, ita ei dicto, mihi quidem perſuadet. Ingenioſiſſimum agnoſco inuentum. Sed qua ratione veterum teſtimonijs ita ſubnitatur, vt fides ei ſit habenda, nondum ex eruditiſſimis eius lucubrationibus, quarum nec indiligens fui, mihi compertum eſt. Sed verò neque Ariſtotelem ex tot ſolum diebus annum Solarem conſtituiſſe quis, ſine ſumma in magnum philoſophiæ parentem iniuria, autumet. Nam tum in Metonica enneadecaeteride tum in hebdomecontaexaeteride Calippi (quibus vtriſque labentibus floruit Ariſtoteles) annum Solarem dierum fuiſſe CCCLXV, præter horas appendices, ab eo ignorari planè nequibat. Sed rotundè ad morem loquutus eſt vulgi, quod, vtcunque receptâ, ob æquationem & temporum per ſecula dinumerationem, accuratiori anni Solaris quantitate, atque eâ quæ a vero propiùs aberat; exprimendis tamen anni partibus, quibus agriculturæ, vte-

ri gestationis & id genus aliorum tempestates mensurabat, eiusmodi dierum numerum qui maxime multiplices haberet ex diebus integris conflatas partes, vnde scilicet diuisioni esset commodissimus, vti fieri amat, retinebat; quinque, qui appendices erant, diebus eo quod multiplicem diuisionem impedirent, non minùs quam horis & momentis, neglectis. Nam etsi quinta pars anni Solaris, siue Metonici siue Calippici, dies habuit LXXIII, atque ita totidem dies pro quinta anni parte vulgo vsurpari potuit; attamen, si ad eum modum porrò supputassent, nullam aliam ex diebus integris constantem habuissent; sed in diuisione, seu partium pro vario vsu, indicatione, ad momenta non ad dies satis incommodè necessariò numerâssent. Sed notissima plerunque fuit numeri CCCLX, vt etiamnum est in calculo Astronomico, commoditas. Aliàs autem integer annus, vt communis erat interuallorum mensura, solis integra reuolutio Aristoteli æstimabatur. Et tralatitium satis est numeros rotundos, momentis quæ calculum turbarent prætermissis, vbi pernecessaria non sunt, adhiberi. Id ipsum ferè quod heic Aristotelem fecisse censemus, fecit olim Gregorius Magnus, cum dies XXXVI anni Iuliani pars decima ei habiti sunt; vti videre est Homilia eius XVI. ad Euangelia & Dist. 5. de consecratione c. 16. Neque aliud Iurisconsulti Romani qui, in eodem anno, menstruum tempus simpliciter dictum nec termino dici quoti, à quo, signatum, triginta tantùm diebus, atque hisce multiplicatis menses plures metiri solent, quod habetur C. de iure deliberandi l. 22. § 1 & 2. Idem docet Alexander Consilio 114, Alciatus ad l. 98. Cum bissextus D. de verborum significatione, alij. Haud alitèr, opinor, intelligendum est illud Cleobuli, de duodecem anni filijs quorum singulis triginta filiæ, ænigma Græcum quod in disputationibus de anno Græcorum afferri solet; nisi forsan ad superiora secula, quibus annum Lunarem reuera diebus CCCLX confici creditum est, spectet. Nec quid aliud innuere videtur togatorum ille doctissimus Varro vbi, apud Nonium, tot scribit statuas æneas Demetrio Phalereo Athenis dicatas,

Quot luces habet annus absolutus.

Signantèr dicit *annus absolutus*. Non pro eo quod est annui Solaris motus tempus absolutè finitum, sed pro absoluto illo & rotundo dierum numero, qui, diebus illis multiplicem diuisionem minimè ferentibus liber & absolutus, annum mensurare vulgò solebat. Inde est quod statuarum numerus erat CCCLX, vti à Plinio libro XXXIV, capite VI, docemur. Sed quod addit Plinius *nondum anno hunc numerum dierum excedente* ab hoc ipso Varronis loco perperàm intellecto emanâsse suspicor & temerè viro alioquin scientissimo excidisse. Neque enim huiusmodi anni siue Lunaris, siue Solaris vestigium, puto, circa Demetrij Phalerei seculum in Græcorum monimentis omninò occurrit. Erat autem Demetrius autori nostro & primæ periodo Calippicæ labenti coæuus. Ita tandem annorum simplex dinumeratio, tum alibi apud Aristotelem tum apud vetustiores Græcos, qui extant, de solaribus, seu Iulianis, saltem qui Iulianis proximant, intelligenda est. Eiusmodi habendus etiam

Decennij calculus apud Homerum in Iliados secundo; quod nempê belli Troiani mensura. Inde Themistius ad Physicorum quarti, extremum, πόσῳ, inquit, χρόνῳ τὸ Ἴλιον ἑάλω; δέκα ἔτεσιν. τοῦτο δὲ ἐστι τοσαῦδε περιφοραὶ τοῦ ἡλίου, *Quanto tempore Ilium captum est? Decem annis, id est, decem solis reuolutionibus.* Annis eiusmodi signantur apud Herodotum & Thucydidem (quorum vterque Nostro antiquior est) Induciæ, Fœdera, & quæ sunt id genus aliæ temporum durationes. Atque inde est quod Thucydides vbi annos Peloponnesiaci belli numerat, non per archontum series aut nomina, quod idem est acsi dixisset, non per annos Lunares (quibus singulis archontes singuli imperabant) sed per æstates & hyemes, quæ annos planè solares significant, se putare profitetur; & decennium eiusdem belli integrum, & huiusmodi nempe annis conflatum, αὐτοδεκαετῶν vocabulo denotat, quod ὁλοκλήρων seu solidorum & Naturaliter reuertentium annorum spatio rectè interpretatur scholiastes. Vide eum libro quinto. Hinc vetustissimis Græcorum, annum simpliciter dictum nomine à Sole, quem Λύκον vocabant, sumpto, indicari credebatur Id Λυκάβας est, Homero vsurpatum Odyss. ξ. Macrobius Saturnalium I. cap XVII, *Annum vetustissimi Græcorum* Λυκάβαντα *appellant,* τὸν ὑπὸ τοῦ ἡλίου, *id est, Sole* βαινόμενον καὶ μετρούμενον. Λύκον *autem Solem vocari Lycopolitana Thebaidos ciuitas testimonio est, quæ pari religione Apollinem itemque Lupum, hoc est,* Λύκον *colit, in vtroque Solem venerans.* Nec quisquam alios quàm solares in Eratosthenis, Nostro coætanei, canonibus chronicis intellexit. Ijdem vsurpabantur in Chaldæorum veterum & Ægyptiorum temporis calculo. Et tandem vniuersè id verum fuisse videtur etiam ab initio seculi, quod scribit Cicero in Somnio Scipionis (idque antequam in ciuilem vsum Romanis receptus est annus Solaris, alitèr quam ad Lunares æquandos) *homines populariter,* seu vulgari temporum dinumeratione, *Annum tantummodo Solis reditu metiri.* Quin Nostrum & coætaneos, in Græcia & vbicunque periodus Calippica ciuiles annos æquabat, Scriptores ita reditu Solis tempora mensos esse verisimilimum est, vt etiam diem integrum ex quatuor quadrantibus confectum cuilibet quadriennio non minus nec alitêr adijcerent quàm Romani, post Iulianam anni nouationem, & Christianæ etiamnum Europæ gentes. Sic ratio certissima temporum constare potuit, & reuertentium annorum initia satis retineri, quæ, quadrantibus illis neglectis, per totum annum post periodum annorum MCCCCLX, prorsùm vagari necesse erat; vti in veteri Ægyptiorum rationibus. Calculus autem huiusmodi quadrantum in Calippica periodo nemini non obuius erat. Nam anni eiusdem solares, ipsissimi erant Iuliani. Et de Annorum, quibus vsus est Noster, ratione, hactenus. Plura de eâ multò dici poterant. Sed doctioribus hæc multa nimis videantur; quæ tamen, ne harum rerum rudiores varijs apud veteres annorum formis turbati, in limine hæsitarent, præmonere duximus. Quod verò ad Terminorum ad quos, seu citeriorum parapegmatum, Annum attinet; cum intervalla omnia vsque ad Astyanactem Parium & Diognetum Atheniensem archontas (quos ἐπωνύμων seu annuos fuisse dubitandum non est) deducantur,

cantur, par ſanè eſt vt ante eorum initia quodlibet intervallum penitùs abſolutum eſſe exiſtimemus, atque ſic putata ab Autore tempora fuiſſe, vt in annum Solarem qui proximè archontum horum initia antecedebat, vniverſi termini citeriores incidant; habitâ nempe, vt neceſſarium eſt, ratione varietatis menſium, dierum, & anni tempeſtatum ad quas ſigillatim ſpectabant termini à quibus, ſiue vlteriores. Scio nihilominùs τὸ ἕως ſeu ἕως, vti noſtro ſcribitur, id eſt, *vſque*, tam incluſionem quam excluſionem ſæpius ſignare. Et ſi incluſio heic eo intelligatur, Annus Terminorum erit ipſe archontum, quos diximus, annus; non autem qui præcedit, niſi excluſionem denotari ſentiamus, vti & ego quidem ſentio, & in huiuſmodi rationibus res ipſa fermè exigit. Atque ita ſanè veriſimilimum eſt Autorem noſtrum ipſo archontum anno Chronologiam ſuam ſcripſiſſe. Quotus igitur annus ille archontum initia præcedens, ſeu Annus Terminorum citeriorum fuerit in Periodo Iuliana, quæ tum communis tum optima annorum menſura eſt, perpendamus. Vt is ritè eruatur, Epochæ Autoris noſtri, de quibus omninò conſenſus eſt apud Scriptores alios fide digniſſimos, obſeruandæ; atque ex eis per annorum adiectionem annus, quem quærimus, prodibit. Cum autem, iuxta tria illa, de quibus Varro apud Cenſorinum, temporum diſcrimina, Obſcurum nempe ſeu, vt vocat ille ἄδηλον, Mythicum ſiue Fabuloſum, & Hiſtoricum; in primo nullas, in ſecundo & tertio complures habeat Noſter Epochas; eæ verò, quæ ad ſecundum ſpectant, non minùs ſint plerunquè incertæ quàm quæ ad primum, adeò vt de illis etiam inter veteres paſſim diſconueniat; è tertio duntaxàt ſumendæ ſunt quæ hìc vſui eſſe poſſint. Secundum autem, quod Olympiadum Iphitearum initia antevertit, apud noſtrum durat vſque ad Epocham de Colonia Syracuſas deducta ab Archia, regnante Athenis Æſchylo. Quæ hanc præcedunt, intervalli ſunt Mythici. Hæc autem & quæ ſequuntur, Hiſtorici. In Hiſtorico tamen intervallo, ad efficiendum annum Terminorum, non ſine delectu adhibendæ ſunt Epochæ. Etenim in hoc etiam ſunt nonnullæ huic rei nimis incertæ; quippe controuerſæ. Controuerſam autem Epocham heic in partes trahere, eſt ipſam, quam venamur, rem æquè controuerſioſam imprudenter relinquere. Supereſt igitur vt certiſſimas ſeligamus. Eæ ſunt de quibus non ſolùm vnanimis inter Scriptores editos ſed etiam inter hoſce & Noſtrum reperitur conſenſus, quales ſunt anni aliquot archontum qui proximo ante Noſtrum ſeculo Imperia tenuère, adeoque etiam ei antè alias notiſſimi. Huius generis ſunt omnium archontum anni qui, marmore numeris notati, Socratis mortem & Lachetem archontem ſequuntur; Ariſtocratis ſcilicet, Pytheæ, Aſteij, Phraſiclidis, Nauſigenis, & Agathoclis, quos ſingulis ad hunc modum Epochis adjectos exhibet Marmor.

	Anni	*Archonte.*
Ex quo	CXXXV	Ariſtocrate
Ex quo mortuus eſt Philoxenus	CXVI	Pytheâ.

	Anni	Archonte.
Ex quo Astydamas vicit	CIX	Asteio.
A pugna Leuctrica	CVII	Phrasiclide.
A morte Dionysij Siculi	CIV	Nausigene.
A morte Artoxerxis	XCIII	Agathocle.

Rerum aliarum in hisce Epochis, præter ipsos archontas, nihil ad id quod impræsentiarum agimus, spectat. Anni autem horum archontum in Fastis Atticis, nemine contradicente, Olympiadum & proinde periodi Iulianæ annis quos subijcimus, signantur.

	Olympiadis	Anno;	Periodi Iulianæ.
Aristocratis	XCV	2	4315
Pytheæ	C	1	4334
Asteij	CI	4	4341
Phrasiclidis	CII	2	4343
Nausigenis	CIII	1	4346
Agathocl.s	CV	4	4357

Ineundus igitur ita est calculus. Singulis archontum annis, in Periodo Iulianâ, adijce singula marmorei autoris intervalla. Conficitur annorum numerus qui Terminorum annum indicat. Aristocratis annus est in Perjodo 4315. Autoris intervallum 135, cui annis 4315 adjectis, fiunt 4450 in Periodo. Itaque annus 4450, qui Olympiadi 129 respondet, est annus citerioris Termini Intervalli quod Aristocrate signatur. Eadem dinumeratione in ceteris, quæ sequuntur, adhibitâ, idem prodit annus. Sed monendum intereà, anni in Periodo eiusmodi heic rationem habendam vt non aliud initium & finem sortiatur quàm initia binorum in fronte marmoris archontum, quæ iam demùm eruenda sunt, patiantur. Neque enim Periodi huius anni minùs ab alio quouis, in Chronologicis explicationibus, die exordium pro re nata sumere possunt quàm à Calendis Ianuarijs; vt nemini non liquet cui varius eius vsus incognitus non est. Cum igitur, labente Periodo Calippica prima, sub qua Noster scripsit, anni Attici ciuilis seu Lunaris aut magistratuum, siue τῆς πρυτανείας, caput sub æstivum solstitium figeretur, nemo non videt finem & initia anni terminorum circa eandem cecidisse tempestatem. Vnde fit, vt, sub æstivum solstitium anni 4450 Periodi Iulianæ à Calendis Ianuarijs, vt vulgò, putati, initium habuerit Terminorum annus; circa idem, quod secutum est, solstitium, anni nempè Periodi Iulianæ 4451, finitus; pridiè scilicet neomeniæ Hecatombæonis mensis (in qua magistratus iniri soliti) seu vltimo anni præcedentis. Atque ita à solstitio æstiuo ad solstitium, ad Atticorum temporum rationem, non à Calendis Ianuarijs, vt plerique hodie ad Christianorum, annos Periodi marmori mox aptatos dinumeramus. Restat igitur vt binorum, quos diximus, archontum initiorum diem, caput nimirùm anni Lunaris seu τῆς πρυ-

νουμίας, id est, neomeniam Hecatombæonis, anni Periodi Iulianæ 4451, in diebus item Iulianis disquiramus. Eâ repertâ, ipsa etiam anni solaris Terminorum inde retrò putandi initia æquè erunt manifesta. Periodus Calippica, seu hebdomecontaexaeteris, quæ annorum LXXVI cyclus est ad cuius rati nes Lunares magistratuum quotannis initia aliter atque alitèr se habuere, incepit sub æstiuum solstitium anni Periodi Iulianæ 4384. quod satis ex Ptolemæo non vno in loco, liquet. Id i em pluribus & expressiùs, post virum summum Iosephum Scaligerum, ostendit pridem vir sanè etiam summus Dionysius Petauius in secundo de Doctrina Temporum, lib. II. cap. XVIII cuius ideo libentiùs hoc nomine obiter mem'ni, vt Exemplarium Ptolemæi editorum apud eum ibi castigationem saltem vnicam, quæ ad periodi huius exordium spectat, ex Manuscripto Ptolemæi Codice, firmarem. Memorat Ptolemæus sub extremum libri IV Almagesti, tres ab Hipparcho defectiones Lunares obseruatas. *τούτων δ'*, inquit, *τὴν πρώτην φησὶ γεγονέναι τῷ νϛ ἔτει τῆς δευτέρας κατὰ Κάλιππον περιόδου* primam ait commissam anno LII periodi Secundæ Calippicæ. Mendosum heic numerum esse quouis pignore contendere vult Petauius, & *νδ* pro *νϛ* substituendum. Idque rectissimè. Quod non modò Georgij Trapezuntij versio, vbi LIV, habetur, suadet, verum etiam tum Calculus Astronomicus, quo in XXVI gradu Piscium eclipsis illa anno LIV periodi reperitur, tum periodi ipsius alibi apud Ptolemæum computus demonstrat. Et Codex, quem dixi, qui ante annos CC aut circitèr pulcherrimè exaratus *κειμήλιον* est bibliothecæ instructissimæ Reuerendissimi Archiepiscopi Cantuariensis, eo in loco, *νδ* habet. Annum item LIV heic notari in Latino Codice Ms. ex Arabico verso, qui seruatur in bibliotheca Collegij Omnium Animarum Oxonijs, pridem monuit, idque amicissimè, vir doctissimus Ioannes Banbrigius, Astronomiæ ibidem professor dignissimus. Ceteros autem annorum eiusdem Ptolemæi capitis non alitèr exhibet Codex Cantuariensis, ac exemplaria typis vulgata. Sed verò, primo ita primæ periodi Calippicæ anno indicato, annum Iulianæ periodi 4451, anno Calippicæ primæ 68 respondere palàm est. Neomenia autem Hecatombæonis mensis anni, periodi Calippicæ primæ, 68, seu initium magistratuum in anno eo Lunari, tam ad Petauianas quàm ad Scaligerianas rationes, cadit in VIII Iulij. Eo igitur die inibant Magistratus Astyanax noster Parius & Diognetus Atheniensis archontes. Itaque Septimo Iulij, seu, quod in hoc anno idem est, pridie neomeniæ Hecatombæonis finitus est annus noster Terminorum, qui cum Solaris, vt antè disputatum est, fuerit, ab VIII die Iulij retrò putatus, ab eodem die in anno præcedente, seu 4550 Iulianæ periodi & 67 periodi eiusdem Calippicæ sumpsit exordium. Atque ita inter VII Iulij anni alterius & alterius VIII, omnes interuallorum termini citeriores collocandi. Hisce nixi fundamentis Canonem construximus Chronicum annis tum periodi Iulianæ tum eis qui vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham anteuertunt signatum, quo, sine operiosiori aliquo calculo, Epochæ cuiuslibet Autoris Nostri annus indicetur. Reges item Athenarum adiecimus, & archontas annuos seu *ἐπωνύμους* quemadmodum in Marmore habentur. Sed & horum tandem initia & fines

quantum scilicet à doctissimis temporum interpretibus edocemur, qua ratione eliciantur heic subiungimus. Ad hanc rem, Tempora quæ in Canone, quem infra exhibemus, primam annuorum archontum institutionem sequuntur, Trifariam diuidimus. In interuallum quod ab anno Periodi 4030 vsque ad 4178 inclusis terminis protenditur; Id quod hunc annum & 4294 interiacet; & demùm Quod inde ad extremum succedit. Interualli Primi, fateor me nulla ratione ita Attica tempora hactenus assecutum esse, vt qualesnam periodi annorum ad æquandos vtriusque luminaris motus in vsu fuerint, satis cognouerim. In obscuro sunt & incerto posita quæ de ea re Scriptores reliquere. Atqui ex Tetracteridibus hebdomecontaexaeteridem confecit Vir magnus Iosephus Scaliger quam vt vetustissimam Atticorum temporum & certissimam mensuram, periodi Atticæ vocabulo, tam in libris de Emendatione quàm in Canonibus edidit. Sed ingenium scientissimi Herois & immensam eruditionem multò magis semper admiratus sum quàm doctrinæ illius periodi assentiri potui. Etiam ipsa quibus nititur ipse testimonia (& res est eiusmodi quæ non tam artificis ingenio quàm vetustatis testimonio ponderanda est) lectoris benignioris, si benè perpendantur, etiam cohibent assensum, saltem non pariunt; quin aduersarijs tela fiunt, quibus sententia eius, fidentèr nimis tradita, non mediocritèr eneruatur. Consule, si placet, quæ contrà disputarunt & popularis noster Thomas Lydiatus & Dionysius Petauius. Ceterùm quoniam impensè autori periodus illa placuit & alijs forsàn non paucis ob incomparabilis viri autoritatem nondum displicet, tabellam adijcimus quâ laterculum neomeniarum periodi Atticæ apud Scaligerum in Γ de Emendatione paginâ 42 & primo Canonum paginâ 59 cuiquam ingredi liceat & facillimè Neomeniam seu caput anni cuiusque archontis atque finem in primo Canonis nostri Interuallo reperire. Neomenia autem ea est heic Gamelionis mensis. Nam, seculis vetustioribus, Gamelion anni ciuilis caput habetur cui locus est sub hibernum Solstitium. Dato nimirùm, in hoc Canonis interuallo, periodi Iulianæ anno, abijce numerum qui in tabella proximè minor est. Nam 3976 primus est primæ periodi Atticæ seu Scaligerianæ hic labentis. Qui residuus habetur, in laterculo Scaligeriano Neomeniam Gamelionis seu archontis initium indicat. Proximus demùm in eodem laterculo, dempto triduo, finem ostendit. Nam, etsi pridiè neomeniæ Gamelionis proximè sequentis annus lunaris finiebatur, attamen, ad Scaligeri rationes, duo annum clauserunt, ad finem Posideonis vltimi mensis, adiectitij dies qui ἀναρχοι dicti, eò quod per illud biduum Athenæ Magistratibus carebant. Imperijs enim, vt vult ille abibant vltimo die seu τῇ ἑνῃ καὶ νέᾳ Posideonis, adeoque triduo ante neomeniam. Biduo autem interiacente, comitia creandis Magistratibus habita. Verbi gratia Agon Pythicus, in Canone nostro, Coronarius denuò fit anno periodi Iulianæ 4132, archonte Demasiâ Secundo. Numerus in tabella proximè minor est 4127; quo abiecto, residuus est 5. Huic respondit in Laterculo Scaligeriano dies XXII Ianuarij pro neomenia Gamelionis, quâ

Anni Periodi Iulianæ.
3975
4051
4127

Ma-

Magistratum iniit Damasias. Neomenia Gamelionis anni insequentis est Ianuarij XIX, vnde triduo dempto, dies eiusdem Ianuarij XVI anni Damasiæ exitum indicat. Interuallo autem Canonis nostro Secundo, omnia ad hanc disquisitionem, adeò incerta sunt ob Octaeteridum Cleostrateæ & Harpaleæ vsus ignorationem, vt futile nimis esset contendere in eo initia & fines archontum certis diebus signare. Sed sub huius interualli extremum saltem, si non antea, caput anni τῆς πρυτανείας seu Magistratuum à Gamelione seu cardine hiberno translatum est, quod necessariò monendum, ad Hecatombæonem seu æstiuum cardinem quod non solum ex Antiphontis coæui oratione XVI seu περὶ τοῦ χορευτοῦ, sed etiam, vt alia omittamus, ex Thucydide liquet. De Rege Sacrorum (qui in Magistratibus annuis) locutus Antiphon τῆς δ' ἀρχῆς, inquit, αὐτῷ λοιπὼ δύο μῆνες ἤσαν Θαργηλιὼν καὶ Σκιῤῥοφοριών, *Imperij eius duo menses supererant, Thargelion & Scirrophorion*; quibus verbis manifestò innuit insequentis mensis, qui Hecatombæon est, neomeniam caput anni Magistratibus creandis aptam fuisse. Thucydides autem de ipso anno, à cuius initio enneadecaeteridem suam (quæ nondum in vsu recepta erat) auspicabatur Meton, verba faciens libro II. Πυθοδώρου αἰ', ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, μετὰ τὴν ἐν Ποτιδαίᾳ μάχην, μηνὶ ἕκτῳ, καὶ ἅμα ἦρι ἀρχομένῳ, Θηβαίων ἄνδρες ὀλίγῳ πλείους τριακοσίων ἐσῆλθον ἐς Πλάταιαν τῆς Βοιωτίας, *Cum Pythodoro duo præterea menses fungendi Magistratus superessent, sexto scilicet mense à pugna in Potidæa commissa, & ver iam incepisset, Thebanorum quidam paulo plures trecenti ingressi sunt Platæam Bœotiæ.* Et versioni huic adstipulatur planè Scholiastes vetus. Mensis igitur, de quo loquitur, Munichion erat iam labens; is scilicet qui vernorum primus erat; adeoque duo illi qui Pythodoro, primi enneadecaeterdis Metonicæ anni archonti ἐπωνύμῳ, supererant, vt Thargelion & Scirrophorion fuerint necesse est, & proinde vt Hecatombæonem caput anni πρυτανείας teneret, vti posteà, perpetuò tenuit. Tertium demum Interuallum Periodus illa Metonica seu enneadecaeteris occupat, ad cuius neomenias Hecatombæonis, quæ ad Nostri spectant archontas, eruendas, similem priori tabellam adiungimus, vsu non omnino dissimili. Numero residuo ingredere Laterculum siue Scaligerianum siue Petauianum Enneadecaeteridis Metonicæ. Neomenia quam quæris in diebus Iulianis, statim occurrit; sed diuersimo se pro diuersis, quas amplexantur illi putandi rationibus. Scaligerianum habetur in II de Emendatione pag. 77 & Canonum I pag. 64. Petauianum lib. II de Doctrina Temporum cap. XIII. Discrepantiæ autem cardo in hoc versatur quod alter neomenias Hecatombæonis solstitium æstiuum nunquam vult anteuertisse, alter tam anteuertisse quam secutas esse. Nam de periodi hoc initio & Embolisinorum numero controuersia non est. De horum verò locis, non exigua. Sed de ea re non est hic disputandi locus. Vide quæ in Canone notamus ad annum periodi 4305. In archontis autem cuiuslibet exitu seu anni fine heic eruendo, pro triduo quod in periodo Attica,

Anni *Periodi Iulianæ.*
4281
4300
4319
4338
4357

à

a proximi anni neomenia, demitur, dies quinque heic subtrahere oportet. Nam αἱ ἀνάρχοι ἡμέραι, sub Metonica Enneadecaeteride quattuor erant, de quibus disertè Vlpianus Rhetor ad Demosthenis orationem contra Androtionem.

Absoluto demùm Apparatu nostro ad Epochas Chronologico; loco non ita importuno, obitèr adijcere liceat de Mensium Atticorum ordine & textu corallarium non omninò contemnendum quod ad calcem Ptolemæi Magnæ Constructionis, quam diximus, manu exaratæ reperitur. De mensibus ijs atque singulis eorum locis diù est quod desudârunt viri doctissimi, Theodorus Gaza, Gregorius Giraldus, Hadrianus Iunius, Ioannes Lalamantius, alij. Sed frustrà nimis plerique. Feliciori multò pridem operâ Iosephus Scaliger, & nuperrimè Dionysius Petauius tam ad S. Epiphanium quam in Doctrina Temporum. Sed nec in eorum contextu Scaligero aduersatur Petauius, præterquam quod Mæmacterionem Boedromioni proximâsse vult, nec Pyanepsionem interuenisse, vt Scaliger, sed esse secutum. Ad calcem autem Ptolemæi, quo vtimur, eâdem ipsissimâ contextus formâ qua Scaliger eos disposuit, occurrunt, à vetusto aliquo, nec imperito, quod dubitari nequit, Mathematico, cum Romanorum, Macedonum, Persarum, Arabum & Ægyptiorum mensibus, in Chronologorum vsum, ad hanc faciem, non alio quam scriptus est codex ipse charactere, adiecti;

ΑΘΗΝΩΝ.	ΡΩΜΑΙΩΝ	ΜΑΚΕΔΟΝΩΝ.	ΠΕΡΣΩΝ.	ΑΡΑΒΩΝ.	ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ.
Ποσειδεών.	Σεπτέμβριος.	Ξανθικός.	Φαρφαρδίν.	Μουχαρέμ.	Θώθ.
Γαμηλιών.	Οκτώβριος.	Αρτεμίσιος.	Αρδιμπαας.	Σαφάρ.	Φαωφί.
Ανθεστηριών.	Νοέμβριος.	Δαίσιος.	Χορτάτ.	Ῥάμπιαα ἀουαλ.	Αθύρ.
Ελαφηβολιών.	Δεκέμβριος.	Πάνεμος.	Τυρμά.	Ῥαμπία ἀχειρ	Χοιάκ.
Μουνιχιών.	Ιανουάριος.	Λῶος.	Μερτάτ.	Ντζαματουλε.	Τυβί.
Θαργηλιών.	Φευρουάριος.	Γορπιαῖος.	Σαρεβάρ.	Ντζαμαπλαὰχειρ	Μεχείρ.
Σκιῤῥοφορεών.	Μάρτιος.	Υπερβερεταῖος.	Μέχιρ.	Ραντζάπ.	Φαμενώθ.
Εκατομβαιών.	Απρίλλιος.	Δῖος.	Απάν.	Σαμπάν.	Φαρμουθί.
Μεταγειτνιών	Μαῖος.	Απελλαῖος.	Αδίρ.	Ραμαδάν.	Παχών.
Βοηδρομιών.	Ιούνιος.	Αυδυναῖος.	Νταί.	Σαουάλ.	Παυνί.
Πυανεψιών.	Ιούλιος.	Περίτιος.	Μπαχμάν.	Δυλκαντάν.	Επιφί.
Μαιμακτηριών.	Αὔγουστος.	Δύστρος.	Αυφαντύρ.	Δυλχιντζέι.	Μεσορί.
			ὧν αἱ κλοπιμαῖαι ε̄ ἡμέραι.		Ε παγόμενος.

non vt gentis alterius mensium loci, in anno naturali, mensium alterius locis vbique responderent (quid enim Septembri Romanorum cum Attico Posideone, qui primus mensis est hibernus?) sed vt tum mensium cuiusque gentis

textus, tum diuersa veterum annorum ciuilium initia, mensibus primis signata, exhiberentur. Fideliter descripsi etiam ea in quibus à librario planè peccatum est. Illud enim ὡ αἱ κλεψιμαῖς ε̄ ἡμέραι in Persarum laterculo legi debet καὶ αἱ κλεψιμαῖαι ε̄ ἡμέραι *furtiui quinque dies*, seu מיסתרקאת *Musterakath*, vti eodem sensu vocant Persæ. Eos inde μασιαρχὰ appellat Isaacus Monachus in Canone Persico, apud Christmannum. De hisce & Persicorum mensium nominibus, quæ heic, vti etiam in tabulis Alfonsinis, Alfragano, & Isaaco iam dicto deprauatè nimis leguntur, vide Iosephum Scaligerum de Emendatione lib. III, capite de anno vago Iezdegird, pagina 200, & Canonum lib. III ad caput XI, & ibi Georgium Chrysococcem. Adde Petauij de Doctrina Temporum libri III caput IX & sequentia. Arabicos item menses, quorum aliqui in portentosa vocabula (vt fieri sæpius amat cum quid ex orientalibus linguis Europæis characteribus exprimitur) degenerarunt, habes apud Scaligerum de Emendatione libro II pagina 107. Ῥαμπιαδ αυὰλ in Arabum laterculo & Ῥαμπιαδ ἄχερ Arabicè sunt רביע אלאול *Rabiu alawol* & רביע אלאחר *Rabiu alacher*, id est, *Rabiu prior* & *Rabiu posterior*. Eadem vocabula priorem & posteriorem notant in binis sequentibus quorum vterque גמאדי *Giumedi*, dictus. Id hic Græcis characteribus sonat Ντζαμαὶ aut Ντζαμαπὶ. Consule Scaligerum in Canonibus pag. 235. Sed de Mæmacterionis loco præter Scaligerum de Emendatione lib. I, pag. 31 vide porrò Petauij disputationes libro I cap. X & libro IV cap. VIII & ad S. Epiphanij Hæresim LI. pagina 235. Adi etiam Gaurici additiones, quæ ad calcem Almagesti, à Georgio Trapezuntio versi, habentur. Laterculus autem, qui præ oculis etiam est, mensium Macedonum (in quo pro Περίτιος, Περίτιος legendum) non sinit vt castigationem Editorum Venerablis Bedæ nostri exemplarium de Temporum ratione prætermittamus. In eius quem diximus libelli capite XII, Græcorum menses ita recensentur. *Vocatur autem apud eos ipse December* Ελαφηβολιών, *Ianuarius* Νυχιών, *Februarius* Θαργηλιών, *Martius* Δίστρος, *Aprilis* Ξανθικὸς, *Maius* Αρτεμίσιος, *Iunius* Δίσιος, *Iulius* Πάνεμος, *Augustus* Λῶος, *September* Γερδιαῖος (*pro* Γορπιαῖος) *October* Υπερβερεταῖος, *Nouember* Δῖος. Portentosa planè est enumeratio. Quid Elaphebolioni cum Distro, Xantico, & Macedonum ceteris? Quid Thargelioni? Hi enim Attici menses, inter illos Macedonum, locum nunquam habuere. Νυχιὼν verò omninò verbum nihili est. Forsan Munichionis reliquiæ. Sed & ita hinc non minùs ablegandum quàm Attici menses ceteri. Et nimis oscitanter Ioannes Nouiomagus, qui seriem mensium Græcorum ex deprauatissimo hoc loco excerptam Bedæ autori tribuit. Ceterùm, Græcorum vocabulo, Macedonas tantum seu Syromacedonas æternum illud Britanniæ decus heic innuit, nec alios quam Macedonum menses reuera nominauit. Ita scilicet scripsit ipse; *Vocatur autem apud eos ipse December* Απελλαῖος, *Ianuarius* Αὐδυναῖος, *Februarius* Περίτιος, *Martius* Δίστρος *Aprilis* Ξανθικὸς, *&c.* Id discimus ex vetustissimo Bedæ exemplari Ms. in instructissima Nobilissimi viri Roberti Cottoni bibliotheca, vbi ad hunc modum locus ille exaratur; Græcis, vt fit, nominibus ali-

quan-

quantulum corruptis. *Vocatur autem apud eos ipse December* Apileos, *Ianuarius* Exdynios, *Februarius* Perithios, *Martius* Distrios, *Aprilis* Xanthicos, *Maius* Artemiseos, *Iunius* Deseos, *Iulius* Panemos, *Augustus* Loos, *September* Gorpieos, *October* Hyperberetæos, *Nouember* Dios. Ita notissimo & perpetuo mensium Macedonum textu vsus est doctissimus Beda. Elaphebolioni, Thargelioni, Nychioni seu Munichioni, nempe Atticis, nullus ibi locus erat, antequam, siue ab exscriptoribus imperitis siue à negligentibus Editoribus, perperam, neque summa sine iniuria, præberetur. Quin satis obuium sanè fuisset etiam, ex ipsius Ephemeride, sua mensibus heic tribus nomina restituisse. Nam in ea Græcorum duodecem menses vocabulis item Macedonicis adnotantur.

Ad
Veteres Græcorum Epochas,
NOTAE HISTORICAE.

Linearum in hisce numerus ad exemplar Epocharum superiùs elementis maiusculis descriptum spectat.

CVm plerisque huius ἀναγραφῆς primæ lineæ elementis, etiam Autoris nomen disparuisse credo. Autorum nomina, in orationis textus initio locos, seculis vetustioribus, habuisse nemo nescit qui Herodotum aut Thucydidem salutauit. Atque vt eorum codices Membranei aut Chartacei, ita nostri qui à prima persona sermonem auspicatur, Marmoreus erat. Nam vt temporis iniuriam propulsando, posteritati tutius consuleretur, cippis saxeis, στήλαις seu κύρβεσι, velut libris seu tabulis publicis, tam res veterum gestas & temporum rationes quam Leges, Pacta, Deorum & Mortuorum titulos, vota, incidi solenne erat. Euhemerus Siculus *res gestas Iouis & ceterorum, qui Dij putabantur, collegit historiamque contexuit ex Titulis & Inscriptionibus sacris, quæ in antiquissimis templis habebantur*, vt discrte meminit Lactantius de Falsa religione, cap. XI. Etiam Columnæ aureæ in fano Iouis Triphylij positæ, qua perscripta erant eiusdem Numinis gesta, eidem historico, quem postea interpretatus est Ennius, vsus erat maximus. In Sicyone item ἀναγραφὴ erat seu Descriptio eiusmodi sacrata, vnde Heraclides in librum suum de Musicis, Iunonis Argi-

guiæ antiſtitum, Poetarum etiam, & Muſicorum celebriorum nomina traduxit. Teſtis eſt Plutarchus libro de Muſica, cui huiuſmodi Scriptores ἀναγραφέοντες generatim ſiue *deſcriptionum* aut *recenſionum Autores* non ſemel dicuntur. Columellæ item quibus Cretenſes ſacra deſcripſerant Corybantum, à Porphyrio in ſecundo περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων memorantur. Quin obuium eſt quod de columnis illis Sethi nepotum, lateritia altera, altera ſaxea, quibus ſyderalis ſcientiæ inuenta ſua mandarunt, habet Flauius Ioſephus. Et de priſcis Danis, Saxo Grammaticus libro de ſitu Daniæ; *Maiorum acta patrij ſermonis carminibus vulgata, lingua ſuæ literis, ſaxis ac rupibus inſculpenda curabant.* Paulò item poſt; *voluminum loco vaſtas moles amplectebantur, codicum vſum a cautibus mutuantes.* Et Lacuna hæc ita forſan partim ſupplenda; ἀνέγραψα τοὺς ἄνωθεν χρόνους ἀρξάμενος &c. *Superiora tempora deſcripſi auſpicatus &c.*

Lin. 2. pag. 6. ἐμ Πάρῳ.......νάκτος] ἐμ Πάρῳ μὲν Ἀστυάνακτος, *In Paro, Aſtyanacte.* Vix fieri potuit, vt aliud fuerit nominis initium. Parus igitur ex Cycladibus maxima & olim florentiſſima inſula, vtcunque imperio Attico, vt vicinarum pleræque, ſubiecta, ſuos habuit archontes annuos quemadmodum ipſæ Athenæ quæ ſummum adminiſtrationis ciuilis exemplar fuit populis circumiacentibus. Ita Delij, ita alij. Videſis Gruteri Inſcriptiones, pag. 400. 8. 405. 1. & 1021. 7. Autorem autem hinc Parium fuiſſe æquum eſt vt coniectemus. Ἀναγραφὴν ſuam, ſiue opus Chronologicum, popularis archontis nomine ſignauit, vt ita & patriæ honorem haberet & popularium captui rem faciliùs accommodaret, omnia ad calculi terminum domi fixum & notiſſimum deducendo. Atticum verò inſuper adiecit, idque meritiſſimò, non ſolum quòd Reipublicæ Athenienſis maieſtatem (quam tamen eo æuo variè affligebant Macedonum reges) Parij proculdubiò obſeruabant, ſed etiam, quia Epocharum, vnde interualla putàrat, characteres communes & perpetui erant. ſiue Reges, ſiue Archontes Athenienſium. Quod genus characterum apud Parios, quorum Reſpublica minorum erat gentium, haud omninò eſt veriſimile extitiſſe.

Lin. 6. pag. 6. Ἄρειος πάγος] De Areopago, ſeu rupe Martia, ante alios, conſulendi Ioſephus Scaliger ad numerum Euſebianum DI, & Ioannes Meurſius in libro ſingulari qui *Areopagus* dictus. Paulò ante legendum planè, Ἀθήνησι ἐγένετο Ἄρει &c.

Lin. 7. pag. 6. τὰ Σωτήρια ἔθυσεν] Sacra, Soteria dicta, à Deucalione qui aquarum vim fugerat, Ioui Phyxio, ſiue qui fugientibus opem ferre ſolet, fiebant. Sic Apollodorus περὶ θεῶν lib. I. Et Iouis Φυξίου meminit etiam Apollonius Argonauticorum II & IV cuius ad hanc rem Scholiaſtes item viſendus.

Lin. 8. pag. 6. .... κτίων Δευκαλίωνος] De Amphictione & Pylæico conuentu & legibus Amphictyonicis ab eo inſtitutis, videſis Strabonem lib. VIII. & IX. Dionyſium Halicarnaſſenſem lib. IV. vbi de Tullio rege, & Pauſaniam in Phocicis, præter Amphictyonum decreta, quæ apud Demoſthenem in oratione de Corona, obuia ſunt. Adde Inſcriptiones apud Gruterum pag. 129. 15. & 1027. 7. quæ, ni fallor, eædem ipſæ ſunt; item Michaelem Apoſtolium in Prouerbiorum Centuria LI 4. Sacra autem, quorum heic

heic mentio, in fano Cereris, seculis posterioribus, peragi solebant. Strabo lib. IX de Thermopylis locutus; ἐστὶ δὲ καὶ λιμὴν, inquit, μέγας αὐτόθι καὶ Δήμητρος ἱερὸν ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες, *Est etiam portus ibidem magnus & Cereris fanum vbi singulis Pylaicis conuentibus Amphictyones sacrificabant.* συνῆγε τὸ περὶ &c. & *paulo post* καὶ ὀνόμασιν Ἀμφικτύονας, nemo in mutilis huius periochæ vocabulis agnoscere non potest.

Lin.10. pag.7...... ὡπι . . .] Φθιώτιδος legendum. Phtiotidis, Thessaliæ regionis, rex erat Deucalion & post eum filius eius Hellen. Ita Thucydides lib. I, Conon apud Photium, Cod. CLXXXVI sectione 27, alij.

Lin.11. pag.7. καὶ τὸν ἀγῶνα Παναθ . ναι ....] Dubium non est de certamine Panathenaico verba fieri. Et videtur sanè aut de prima eius institutione, aut de sancito aut consilio sub Amphictyone habito de eo instituendo ac postmodùm celebrando. Sed origo eius plerumque Erichthonio regi tribuitur, de qua re mox plura. Ceterùm, ante Erichthonium, Ἀθήναια Athenæa, non Panathenæa certamen illud dictum esse scribit Ister, vetustus rerum Atticarum autor apud Harpocrationem in Παναθήναια. Ipsum igitur certamen, vtcunque nuncupatum, Erichthonio, etiam Istri sententiâ, vetustius.

Lin.12. pag.7. τὴν Καδμείαν] Cadmia primò oppidum seu vrbs erat. Posteà Thebis, iuxta quas condita est, auctis, arx seu ἀκρόπολις Thebarum dicta est, vt Capitolium arx Romana.

Lin.13. pag.7...... νικης ἐβασίλευσαν] Viderint hic perspicaciores, annon hæc ad Tyri & Sidonis regnum, numero Eusebiano DCX notatum, spectent. Φοινίκης ἐβασίλευσαν est *in Phœnicia regnarunt*, cuius vrbes Tyrus & Sidon. At, qui regnarunt, Eusebio sunt ibi Cadmus & Phœnix ex Ægypto profecti. Cadmus verò Agenoris F. qui idem est & Phœnicis frater, Bacchi scilicet auus, apud nostrum triennio antequam hi, quicunque fuerint, regnare cœperunt, Thebis Bæoticis regnauit. Sed mira videtur, apud Eusebium, temporum quæ ad Cadmum spectant luxatio. Vide ad dictum numerum Iosephum Scaligerum. Vide item Eusebium numero DLXXXVII & DCXI. & in Græcis pag. 26.

Lin.14. pag.7. Ἀφ' οὗ ναῦς .... ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὴν, &c.

Lin.15. pag.7. καὶ ὀνομασθεῖσα πεντηκόντορος] De Danao & filiabus quinquaginta, passim veteres. Sed de Pentecontori nomine, naui longæ qua ex Ægypto profugêre indito, rarò. Ita dictam scribit disertè Apollodorus Bibliothecæ lib. II idque à filiarum numero, vti etiam Eustathius ad Iliados α. Sed nominis originatio ea mira est. A remorum potiùs numero seu versu aut ordine vnico qui ex quinquaginta constabat, impositum est, vti & Argonaui. Ita etiam τριακόντορος, τεσσαρακόντορος & similiter naues aliæ longæ dictæ. Hanc primam fuisse nauem longam scribunt nonnulli. Hyginus Fabula CCLXXVII. *Minerua prima nauem biproram Danao ædificauit in qua Ægyptum fratrem profugit.* Tantundem etiam Fabula CLXVIII. Et Plinius lib. VII. cap. LVI. *Nauem primus in Græciam ex Ægypto Danaus aduexit. Ante, ratibus nauigabatur, inuentis in Mari rubro inter insulas a rege Erythra.* Consule item Nonni συναγωγὴν ad

ad Gregorij Nazianzeni inuectiuam primam numero ξζ. Erythras autem rex non alius quam Edomus Iacobi patriarcha frater viris doctis, nec immeritò, habetur. Adi, si placet Iosephum Scaligerum ad Festi Ægyptinos, & Nicolai Fulleri Miscellanea sacra lib. IV. cap. XX. Postcà ad plures remorum ordines deuentum est, de quibus visendi quidem Lazarus Baifius & Gregorius Gyraldus in ijs quæ de re nauali edidere, sed in primis ante alios, magnus Scaliger ad numerum Eusebiarum MCCXXX & Willebrodus Snellius in præfatione ad suam Histiodromicen.

Lin. 16. pag. 7. καὶ Ελικ. καὶ Αρχε[illegible]] Quæ præcedunt, reliquias esse puto aliorum sororum aliquot nominum. Sed verò in dissentientibus apud veteres harum nomenclaturis A chediceen nul ibi reperio. Hæ forte videntur lectæ ad peragendum sacrificium, de quo proximè.

Lin. 17. pag. 7. ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἐμ Παρα..δι ἐν Λίνδῳ] Quid τὸ Παρα..δι heic denotet, nisi regio fuerit Lindi vrbis, Paragas, aut huiusmodi quid dicta, fateor me prorsus nescire. Ex elementorum, quæ supersunt in Marmore, vestigijs elicuerit forsan quis ΠΑΡΑΡΑΔΙ aut ΠΑΡΑΓΑΔΙ. Sacrificabant autem virgines Mineruæ Deæ, cui fanum in littore ab eis extructum scribit Strabo lib. XIV. Et Lindia Minerua, quæ proculdubio eadem est, memoratur Apollodoro lib. II. Diodoro Siculo bibliothecæ V, & Suidæ & Apstolio in Ρόδιον χωρίον.

Lin. 18. pag. 7. .... Εριχθόνιος Παναθήναιοις τοῖς πρώτοις γενομένοις Quicquid i[illegible]erit quod de Agone Panathenaico superius sub Amphictyone, idque huius periochæ rebus decennio vetustius, tradit. m erat; hinc videtur liquere sub Erichthonio primò Agonem celebratum fuisse. Etiam primò eum hunc instituisse, scribunt Hellanicus, & Androtion, Scriptores Attici, apud Harpocrationem. Ἤγαγε τὴν ἑορτὴν ὁ Εριχθόνιος ὁ Ἡφαίστου quæ verba vtrique tribuuntur. Ita etiam Apollodorus lib. III, Hyginus in Poetico Astronomico, in Heniocho; & Commentarius vetus ad Arati Phænomena quæ Germanici Cæsaris dicuntur. De sacro hoc certamine, quod duplex erat, si veterum testimonia velis, consulendus Iosephus Scaliger in Eusebianis animaduersionibus ad numeros DCCLXXXX & MCCCCLIV; in primo de Emendatione Temporum, capite de periodo Delphorum Pythica; addendis eidem operi pag. 739. & in Canonum lib. III pag. 224. & 225. Item Ioannes Meursius in Fortunæ Atticæ cap. III, & in libro de Panathenæis singulari, cum eis quæ congessit Petrus Castellanus in Ἑορτολογίῳ. Adde Eustathium ad Iliad ς. in illud Homeri Κοῦροι Ἀθηναίων περιτελλομένων ἐνιαυτῶν, quod de Panathenaica pentaeteride intelligit; præter Cœlium Rhodiginum lib. II. cap. XXVII, & Michaelem Apostolium Centuria XV. 80.

Ibid. ἅρμα ἔζευξε] Hyginus Poetici Astronomici lib. II. *Alij, inquit, anguina crura habuisse Erichthonium dixerunt eumque primo tempore adolescentiæ ludos Mineruæ Panathenæa fecisse, & ipsum quadrigis cucurrisse, pro quibus factis inter sydera dicitur collocatus.* Quadrigis igitur in ipsis Panathenæis certauit & victor euasit primus. Virgilius Georg. III.

Primus Erichthonius currus & quatuor ausus

Iun-

Iungere equos rapidisque rotis insi-
stere victor.

Dum victorem ait fuisse, celebratos ab eo ludos indicat. Et frigidè nimis ibi Seruius, cui *victor* apud doctissimum poetam *sui propositi effector* tantum habetur. Eum tria equarum millia, quarum plerisque pulli erant, nutriuisse etiam meminit Ioannes Tzetzes Chiliade II. cap. LXIII. Quadrigarum etiam inuentionem Erichthonio tribuebant plerunque Græci, saltem in Græcia. Eusebius numero DXLIII, *Erichthonius primus quadrigam iunxit in Græcia. Erat quippe apud alias nationes.* Sed numero CCCCXLVII. *Trochilus primus fertur iunxisse quadrigam.* Trochilus ille Callitheæ filius erat, primæ Iunonis Argiuæ sacerdotis; vt Theon in Commentarijs ad Aratum. Callithyia Spirantis Filia ea dicitur Africano apud Eusebium, Chronicorum parte priore pag. 25. At quin Trochili nomen pro Argiuo Orsilocho apud Hyginum, in Heniocho, substituendum sit, dubitare non possum. Alibi enim quisnam, Orsilochus dictus, quadrigarum inuentor reperitur? Et de ea re, atque deprauato apud alios Trochili nomine, optimè Paulus Leopardus in Emendationum lib. I. cap. XV. Tantum abest vt magno Scaligero assentiam vbi Corippi lacunam, in Eusebianis, hoc nomine supplet. Corippus lib. I.

. . . . referam primum iun-
xisse quadrigas
Et currus armasse nouos, Pelopem-
que secundum
In Soceri venisse necem———

Orsilochum referam legi vult ille; corrupto nomine, ab Hygino desumpto. Thomas Dempsterus fidentèr ibi Cecropidem, pro Erichthonio, inserit. Sensus placet; sed vocabulum insertum non omninò. Erichthonium iunxisse primò quadrigas à Corippo ibi innui, non est cur non planè fateamur. Ea enim vulgò obtinuit opinio; vt scilicet Pelopem secundò, instituto etiam certamine. At verò Cecropidis nomine Erichthonium satis obscurè designâsset, neque alitèr quam qui nudè Romulidis, singularem aliquem Romanorum Imperatorem. Quid dubitemus *Heniochum referam primas* &c. legere? Ita res ipsa suadet, & notissimum Erichthonij nomen; notissimum scilicet priscis Astronomis, saltem quotquot eorum eum primum iunxisse quadrigas cum plerisque sensère. Neque ideò est Heniochus magis appellatiuum quam proprium, quòd *Aurigam* interpretetur. Ita migrauit heic in proprium, vti olim etiam Heniochi, à Telchio & Amphito Castoris & Pollucis ἡνιόχοις seu aurigis, ad designandam gentem illam in Sarmatia; de qua Plinius l.b. VI. cap. V. Etiam τὸ Auriga, vt proprium eius nomen, vsurpatur, vti apud Arabas מא שק אלענאן seu *retinens habenas*, quod id ipsum cum Heniocho sonat; cum interim figuram huic nomini, vt proprio, interdum pingant Arabes mulum clitellatum erectum quod ex Scaligeri notis in Manilium discimus. Sed verò & Ophiuchus, Sagittarius, Arctophylax, Engonasin, Aquarius, non tam appellatiua sunt quam propria in cœlo nomina Æsculapij, Centauri, Arcadis, Herculis, Ganymedis aut aliorum quos ibi finxit vetustas. Atque ita Heniochus Erichthonij; Corippi lacunæ restituendus.

Ibid

Ibid. ΕΖΕΤΗΕ] Non licuit per operarum formas, omnes archetyporum figuras vbique repræsentare; quod tamen plerunque in vniuersis, sed in prioribus binis exactè, fecimus, exceptis tantummodò Π & Ζ. de quibus & alijs aliquot eiusmodi rebus minutulis heic simul visum est monere. Τὸ Π tum in Chronologico hoc Marmore, tum in Smyrnæorum Decretis & Fœdere, perpetuò, crus quod ad dextram vergit, habet dimidiatum ad hunc modum Γ. In recentioribus Inscriptionibus quas dedimus, vtrunque crus æquè semper extenditur; & Ζῆτα etiam non aliter quam vsitatis Typographorum formis exaratur. In vetustioribus autem hisce binis Ζῆτα hac semper figura Ξ occurrit, quæ ἦτα ὕπτιον siue *eta supinum* dicitur Alypio. Hanc autem Ξ formam pro Ζ vsurpatam nondum animaduertimus. Imò suspicamur virum doctum qui id ex multis antiquitatum vestigijs à se obseruatum ait, affini figura deceptum esse. Vide Ortelij Thesaurum Geographicum in *Cyzicus* & in *Santarius*. Et vereor sanè ne τὸ Υ in ΚΥΤΙΚΗΝΩΝ (proculdubio pro Κυζικηνῶν) apud Adolphum Occonem in Antonini Philosophi numismatis inde natum fuerit, quòd vetus τοῦ ζῆτα seu Ξ figura eum qui descripsit, fefellerit. De literarum Græcarum formis vetustioribus, non est cur plura heic adijciamus. De eis vide eruditissimam V. Cl. Claudij Salmasij diatribam ad Consecrationem Templi in agro Herodis Attici. vbi etiam magni Scaligeri errores de Ionicarum formis, quas ad Eusebium memorat, meritissimò castigat. Τὸ Κ autem in Υ, & τὸ Ν in Μ, cum tempe finales essent, non aliter fere, quàm in compositione transijsse (quod à pronuntiationis more fluxisse nemo dubitet) bina illa Marmora legentibus palàm est. Adiectum porrò τὸ ν plerunque tertijs personis singularibus temporum aliquot & datiuis casibus pluralibus, tametsi vocalis non sequatur, legenti obseruandum est. Neque de eo ita sentiendum acsi aut ab Attico idiotismo aut quadratarij errore manasset. Certè vetus mos Græcè scribendi, vt videtur, id plerunque exigebat. Seruatur in bibliotheca instructissima nobilissimi viri Roberti Cottoni mutilum Geneseos exemplar ante annos $\overline{\text{M}}$, ni fallor, literis quadratis exaratum, in quo illa scribendi formula obtinet; vt cap. $\overline{\text{VIII}}$. ἐξαπέστειλεν τὴν περιστερὰν ἐκ τῆς κιβωτοῦ, καὶ ἀνέστρεψεν πρὸς αὐτὸν ἡ περιστερὰ καὶ εἶχεν φύλλον &c. Passim in eodem codice eadem scribendi ratio.

Lin. 19. pag. 7. Θεῶν μητρὸς ἐφάνη ἐν Κυβέλοις] De Deorum matris, Rheæ scilicet seu Berecinthiæ sacris nunc primò celebrari cæptis, verba fiunt. Phrygiæ mons Cybela, Cybeli, & Cybelus dictus, etiam ipsi Deæ Cybeles nomen dedit. Strabo, Stephanus, alij.

Ibid. καὶ Ὕαγνις ὁ Φρύξ] Alexander, autor de rebus Phrygijs vetustus, apud Plutarchum libro de Musica testatur item Ὕαγνιν πρῶτον αὐλῆσαι, *Hyagnin Phrygem primò tibijs cecinisse*. Et Apuleius fusius & eleganter, Floridorum I. *Hyagnis*, inquit, *fuit, vt fando accepimus, Marsyæ tibicinis pater & magister, rudibus adhuc Musicæ seculis, solus ante alios catus canere; nondum quidem tam flexanimo sono, nec tam pluriformi modo, nec tam multiforatili tibia. Quippe adhuc ars ista repertu nouo commodùm oriebatur. Nec quidquam omnium est quod possit in primordio*

ordio suo perfici; sed in omnibus ferme est ante spei rudimentum quam rei experimentum. Prorsus igitur ante Hyagnim nihil aliud plerique callebant quam Virgilianus opilio seu bubsequa,

Stridenti miserum stipula disperdere carmen.

Quod si quis videbatur paulo largius in arte promouisse, ei quoque tamen mos fuit vna tibia, velut vna tuba, personare. Primus Hyagnis in canendo manus discapedinauit. Primus duas tibias vno spiritu animauit. Primus læuis & dextris foraminibus, acuto tinnitu, graui bombo, concentum musicum miscuit. Huiusmodi cantum Phrygium biforem nuncupauit Virgilius. Æneidos IX.

——ite per alta
Dindyma, vbi assuetis biforem dat tibia cantum.

Ad quem locum, Seruius; *Bisonum, imparem. Et seruauit eis tibiarum suarum, id est, Phrygiarum naturam. Tibiæ, porro,* inquit, *aut Serranæ dicuntur* (Sarranæ; à Sarra quæ Tyrus est) *quæ sunt pares & æquales habent cauernas; aut Phrygiæ, quæ & impares sunt & inæquales habent cauernas. Ergo biforem, dissonum, dissimilemque. Non sunt pari modulatione composita.* Et, apud eundem, Varro de tibijs maximè quarum inuentor Hyagnis, id est, Phrygijs; *Tibia Phrygia dextra vnum foramen habet, sinistra duo; quorum vnum acutum sonum habet, alterum grauem.* Inde est quod tibijs interdum paribus dextris & sinistris, etiam & Sarranis, ludos actos habemus apud Terentium; interdum imparibus primùm, & postea duabus dextris, vt in titulo Heautontimoroumenou. Vide item Iulium Pollucem lib. IV. & obserua Midæ Agrigentini tibicinis victoriam in Olympiadis OA anni tertij ἀναγραφῆς Scaligerianæ, & schemata apud Gruterum in Inscriptionum corpore, paginis 27. & 28. Atqui de tibiarum inuentione, vide plura apud Plutarchum de Musica, Strabonem lib. X, Pausaniam in Corinthiacis, Aristotelem Politicorum VIII. cap. VI. Pindarum Pythionicarum XII, & ibi Scholiasten, Martianum Capellam lib. IX, Eustathium ad Iliados σ. Eusebium in Chronico Græcè pag. 32. Hyginum, Palæphatum, Ouidium. Adi item Iulium Scaligerum Poetices lib. I, cap. XX. Sunt verò qui ab hominum fermè initio tibiarum inuentionem petunt. Etenim quæ apud sanctum autorem in Geneseos cap. IV. commate 21, de Iubale habentur, ea de tibijs intelligunt. Ibi כנור ועוגב ei tribuuntur, quod κιθάραν καὶ ψαλτήριον interpretantur Hellenistæ. alij *citharam & organa.* Sed paraphrasis Chaldæa vtraque pro עוגב substituit אבובא *Abuba* quæ pro tibia etiam sumitur. Et *Ambubaiarum collegia* apud Horatium explicans Acro, *Ambubaiæ*, inquit, *dicuntur mulieres tibicines lingua Syrorum. Etenim lingua eorum tibia siue Symphonia Ambubaia dicitur.* De loco autem illo sacræ historiæ, consule Marinum Mersenium ad Genesim quæst. LXI. Ceterùm Hyagnidi filij erant Marsyas & Olympus, musici celeberrimi. Sed corrigendus, puto, obiter Hyginus Fabula CLXV, vbi *Marsyas Oeagri filius* legitur. *Hyagnis filius* restituendum videtur. Neque enim Marsiæ, sed Orphei pater erat Oeagrus. De Hyagne, vide porro

Cælium Rhodiginum lib. IX, cap. VIII.

Lib. 20. pag. 7. .... καμένην φρυγιστὶ] Potius syllabas in versione cauti retinuimus, quam id, quod res est, forte expressimus. Autorem scripsisse puto, τὴν ἁρμονίαν τὴν καλουμένην Φρυγιστὶ πρῶτος ηὔλησε, *Harmoniam, quæ Phrygia vocatur, tibijs primus cecinit.* Athenæus lib. XIV, Aristoxenus, inquit, τὴν τῆς Φρυγιστὶ ἁρμονίας εὕρεσιν Ὑάγνιδι τῷ Φρυγὶ ἀνατίθησιν, *Harmoniæ Phrygiæ inuentionem Hyagnidi Phrygi assignat.* Nihil eiusmodi in Harmonicis Aristoxeni quæ extant, reperitur. Sed scripsit etiam ille de Tibijs, & περὶ αὐλῶν τρήσεως seu de tibijs perforandis, & de Musica opus aliud, quæ omnia, cum alijs summi viri lucubrationibus, intercidetunt. In harum, quas nominauimus aliqua hoc de Hyagnide occurrisse dubium non est. Sed singularem Nostro heic esse harmoniæ Phrygiæ notionem mox ostendimus.

Ibid. καὶ ἄλλους Νόμους] Nomos etiam in versione retinuimus, non sine virorum doctorum exemplo. Idem ipsum est vocabulum quod Leges siue Ciuiles, siue alias quæ ad administrationem publicam attinent, significat. Sed heic ad Musicam spectat. Νόμων autem musicorum notio plerunque duplex est; alterâ ex alterâ, vt fit, natâ. Interdum, idque primariò præscriptæ regulæ sonorum, pthongorum, chordarum, τάσει seu intentioni, ἄρσει, θέσει, & diastematis, quas vltra progredi citráue regredi non licuit, Νόμοι dicebantur. Et tum singula instrumenta musica tum ipsæ cantiones suos habebant præscriptos Nomos, quorum vnicuique erat οἰκεία τάσις seu intensio propria, vt docet Plutarchus. Citharæ præscripti νόμοι κιθαρῳδικοὶ dicti, tibijs αὐλῳδικοί. Ita νόμοι λυρικοί. Et Musica inde legitima erat, de qua re vide Boetij initium, Athenæum lib. XIV, Plutarchum libro de Musica. Atque huiusmodi Nomorum autores præcipui dicuntur qui chordas & tonos adijciebant. Inde Terpander (de quo plura infrà) cum citharam seu Lyram septichordem primò, vt volunt nonnulli, fecisset, Nomos etiam, vt necesse erat, simul fecit chordarum numero accomodos; & κατὰ νόμον ἕκαστον τοῖς ἔπεσι τοῖς ἑαυτοῦ καὶ τοῖς Ὁμήρου μέλη περιτιθέναι, *secundum quemlibet Nomum, & Homeri & suis carminibus heroicis modos aptauit*, quod ait Plutarchus. Timotheo item Milesio, qui chordas porrò auxit, Nomi similitèr noui tribuuntur; vt Aulcedici, hoc sensu, Clonæ tibicinum principi. Nec dubitandum etiam nomorum hac notione autorem fuisse Hyagnidem, qui item lyricus Orphei tetrachordo Chorebi quinto neruo aucto, sextum etiam adiecit, vt testatur Boetius de Musica lib. I. cap. XX. Hoc sensu vsurpatur vocabulum in hymno ad Apollinem qui Homeri dicitur, sed Cynætho qui circa LXIX. Olympiadem floruit ab alijs tribuitur, vt videre est apud Scholiastem in Pindari Nemæorum II.

Πάντη γάρ τοι Φοῖβε νόμος βεβλήαται ᾠδῆς.

Et Athenæus lib. XIV, Apud Arcadas inquit, pueri ab infantia ᾄδειν ἐθίζονται κατὰ νόμους τοὺς ὕμνους καὶ Παιᾶνας οἷς ἕκαστοι κατὰ τὰ πάτρια, τοὺς ἐπιχωρίους ἥρωας καὶ θεοὺς ὑμνοῦσι. Μετὰ δὲ ταῦτα, τοὺς Τιμοθέου καὶ Φιλοξένου νόμους μανθάνοντες χορεύουσιν καθ' ἐνιαυτὸν τοῖς Διονυσιακοῖς αὐληταῖς ἐν τοῖς θεάτροις, *Cantare solent iuxta leges, seu Nomos, hymnos & pæanas quibus singuli, vt mos patrius obtinet, Gentis suæ heroas & Deos celebrant. Dein vero, Ti-*

Timothei & Philoxeni Nomos edocti, saltant quotannis in Theatris ad tibicinum cantum, qui Bacchanalibus inseruiunt. Quòd autem specimina Nomorum cantiunculis expressa erant, inde varia illa, siue à primis cantiuncularum verbis, siue à metri aut rhythmi ratione, siue ab alia eiusmodi causa, nomina Nomis, hac notione, indicta puto habemus apud Plutarchum & Pollucem lib. IV. quos vide. Neq; aliter Plutarchum intelligendum sentio vbi νόμους πάλαι ἐξ ἐπῶν συγκεῖσθαι, *Nomos antiquitus ex carminibus heroicis compositos* ait, & Timothei exemplum affert, quàm si dixerat Heroicis carminibus maximè expressa fuisse prima nomorum specimina; quorum libros XVIII composuit Timotheus ille; vt testis est Stephanus περὶ πολέων, in Μίλητος. Ita etiam capienda, quæ de Terpandro atque alijs habet Proclus in Chrestomathia. Et ab eiusmodi nomorum varietate tibicinum αὔρα νομοαίολος dicitur Telesti Selinuntio apud Athenæum libro iam citato. Neque forsan aliter intelligendum est illud ὠνόμασεν κεφαλᾶν πολλᾶν νόμον apud Pindarum Pythiorum XII, quàm de multiplicibus tibiarum cantui præscriptis legibus. Vide tamen Scholiastem ibidem & Polycephalum νόμον apud Plutarchum. Scribit etiam Plutarchus Timotheum, Nomis carminibus heroicis aptatis, dictionem nihilominùs dithyrambicen seu λέξιν διθυραμβικὴν *cantasse*, ne citius quam par erat videretur veterem musicam innouasse. Quod perpendant qui veterem Musicam callent, & simul morem illum Græcorum, notulas seu figuras, alias ad dictionem, alias ad pulsum denotandum, adscribendi recolant. Nam in cantionum suarum diagrammatis duplices habebant figuras seu notas musicas; aliis, quæ inferiores, ad instrumentorum pthongos seu pulsum, alias, quæ superiores, ad Dictionem spectantes. vtrasque memorat & exhibet Boetius de Musica lib. IV. cap. III. Et de eis (quod in eorum gratiam qui fugientia veterum artium vestigia reuocare student, obitèr liceat adnotare) Alypius in Isagoges præfatione, Σημεῖα, inquit, τὰ μὲν ἄνω τῆς λέξεως, τὰ δὲ κάτω τῆς κρούσεως, *Figuræ superiores dictionem indicant, inferiores pulsum.* Finitâ autem præfatione, sequitur in codice meo Ms. Λυδίου τρόπου σημεῖα κατὰ τὸ διάτονον γένος, *Lydij modi figuræ in genere Musices diatonico.* Dein verò, hæ figuræ, minio notatæ, & ad hunc modum dispositæ,

Octodecim scilicet hæc figurarum paria Lydij modi, in genere diatonico, phthongos ita signabant vt inter canendum, superior Dictionem, inferior cuiusque paris, Pulsum denotaret. Primum nempè par, quod ζῆτα ἐλλιπὲς καὶ ταῦ πλάγιον vocabant, προσλαμβανόμενον; atque illud Dictionem, hoc Pulsum. Secundum quod, Γ ἀνεστραμμένον καὶ Γ ὀρθὸν dixere, similitèr τὴν ὑπάτην ὑπατῶν. Atque ita deinceps in pthongorum Systemate. Eadem ratione id genus aliæ figuræ ceterorum modorum & generum, Enharmonici nimirum & Chromatici, pthongos itidem signabant. Quod tamen me satis intelligere profiteri non ausus sum. Autorum verba

dum-

duntaxat & figuras de hac re adijcio, vt melioris nimirùm iudicij acumen expectent. Mentem autem heic de Dictione & Pulsu adsequi hactenus (neque fateri pudet) nequiui. Sed verò ita passim intelligendus Alypius, vt figura quæ ei primò nominatur, pro superiore habeatur; tametsi non solùm in codice meo, quæ Christophori Longolij erat, ante annos C aut circitèr manu exaratus, sed etiam in Mss. tàm Gaudentij Isagoges Musicæ quam Alypij exemplaribus, tum bibliothecæ Mertonensis tum Bodleianæ Oxonijs, altera cuiuslibet paris figura alteram in porrectum plerunque sequatur, & proprius ille malè negligatur omninò situs quo diuersa vtriusque officia notari debuissent. Nam, in codicibus illis, miniata delineatio figurarum descriptioni illi, quæ sola in vulgatis habetur, accessit. De figuris etiam hisce Gaudentius sub Isagoges finem; ἐχρήσαντο inquit, οἱ παλαιοὶ ὀνόμασι πρὸς τὴν σημασίαν τῶν ὀκτωκαίδεκα φθόγγων, καὶ γράμμασι τοῖς καλουμένοις Σημείοις, ὧν (lege περὶ ὧν) νῦν ῥητέον. Ἡ τῶν μουσικῶν σημείων ἔκθεσις γέγονε μὲν ἐπὶ σημειώσει τῶν φθόγγων, ὅπως μὴ τὰ ὀνόματα καθ' ἕκαστον γράφοιτο, καὶ ἐνὶ δὲ σημείῳ δύναιτό τις ἐπιχειρεῖσ-κειν καὶ ἀποσημειοῦσθαι φθόγγον. Et posteà, ἔθεσαν δὲ διπλᾶ καθ' ἕκαστον στίχον τὰ σημεῖα ὧν τὸ μὲν ἄνω τὴν λέξιν ἀποσημαίνει, τὸ δὲ κάτω τὴν κροῦσιν. Id ipsum dicit quod Alypius. Et ad eandem rem Aristides Quintilianus, περὶ Μουσικῆς lib. I. τοῖς μὲν κάτω τὰ κῶλα καὶ τὰ ἐν ταῖς ᾠδαῖς μεσαυλικὰ ἢ ψιλὰ κρούματα, τοῖς δὲ ἄνω τὰς ᾠδὰς χαρακτηρίζομεν. Codex Aristidis Quintiliani manuscriptus habetur tam in bibliotheca Magdalenensi Oxonijs quàm Bodleianâ. Sed Magdalenensis est vetustior. Scripsit de Musica tres libros ad τιμιωτάτους ἑταίρους Eusebium & Florentium, & compluria habet de figuris Musicis, earum ratione, vsu, situ, quæ neque apud Alypium nec Gaudentium reperiuntur. Quæ autem ex Manuscriptis hisce Oxoniensibus huc transtulimus, cum quamplurimis alijs notatu dignissimis, quibus nempè locus hic non est, ea omninò debemus insigni humanitati V. Cl. & eruditissimi Petri Turneri sodalis Mertonensis qui nobis ea communicare amicissimè dignatus est. Fusiùs hæc explicent qui Musicam callent, & cum Bacchij τοῦ γέροντος, Autoris Græci vetusti, Isagoge comparent. Bacchius habetur integer apud Marinum Mersenium in Genesim pagina 1887. Eundem etiam Marinum de hac re consulant paginis 1883. 1666. & 1707. Atque hisce quæ obitèr indicauimus rite intellectis, cognosci demùm, opinor, satis poterit quale fuerit διάγραμμα illud seu σχῆμα ἐπίπεδον τὰς τῶν μελῳδουμένων περιέχον δυνάμεις *seu figura plana vires eorum quæ canuntur continens* apud veteres Græcos, vti appellatur Cleonidi in Harmonica quæ Euclidi vulgò tribuitur. Diagrammatum verò seu σημείων huiusmodi (*Tablature* hodie vocamus) primum faciunt nonnulli autorem Stratonicum citharœdum, de qua re consule virum summum Isaacum Casaubonum in Animaduersionum in Athenæum lib. VIII. cap. XII. Alius omninò & multò simplicioris generis sunt notulæ recentiores Græcorum quas habet Mersenius in Genesis caput IV. quæst. LVI. pagina 1527. Vide porro eundem quæst. LVII. artic. 17. pag. 1694. & quas V. Cl. Iano Rutgersio ostendit Græculus ille de quo lepidissimum habet vir ille doctissimus politissimusque narrationem. Sed ad Nomos redi-

redimus, de quibus vide etiam Cœlium Rhodiginum lib. IX. cap. III. & Scaligerum Poetices lib. I. cap. XIX. Et in prima hac notione vsurpari opinor νόμον à Maximo Tyrio Dissertatione VII. vbi ἐδὲ γὰρ, inquit, ἐν μουσικῇ μελῶν εἰς νόμος ἐδὲ εἷς χορός. Id genus alia sunt. Altera τῦ Νόμυ notio est quando pro ipso genere cantici tam ex vocabulorum scilicet metris aut rhythmis quàm modulis musicis legitimis in honorem Deorum maximè composito sumitur. Hanc à prima defluxisse palam est. Cantica nempe quædam secundum nomos formata etiam ipsa Nomi tandem dicta; vt, in Ecclesijs tam Orientali quam Occidentali, cantus sacri Horæ qui horis canonicis canuntur. Sed ad ea cantica quæ in Deorum honorem componebantur Nomorum vocabulum etiam restrictum est, non aliter ferè quam Versus, Antiphona, Introitus, Psalmus, Hymnus, & id genus cetera, quæ ex origine sua latissimè patent, ad sacras in Christianismo cantiones. Etiam in choris præcipuè canebantur Nomi, sed sine antistrophis. Nec omnia in choris cantica Nomi dicti. Aristoteles Problemate XIX sect. XV. διὰ τί οἱ μὲν νόμοι ὐκ ἐν ἀντιστρόφοις ἐποιῦντο. αἱ δὲ ἄλλαι ᾠδαὶ αἱ χορικαί; *Vnde factum est quod nomi sine antistrophis peragebantur, aliæ autem quæ ad choros spectant cantilenæ non item?* Vide quæ sequūtur. Et de Nomis hoc sensu consule si placet, præter Plutarchum, Suidam in Timotheo, in Ὄρθιον & in Ἁρμάτειον, & Suetonium in Nerone cap. XX. Proclus autem in Chrestomathia, diuiso in tria genera carmine melico, quorum primum ait ad Deos spectare, secundum ad Homines, tertium εἰς τὰς περιστάσεις, seu *ad ea quæ obiter eueniunt*, ad Deos spectare ait Hymnum, Prosodium, Pæanem, Dithyrambum, Nomon, Adonidia, Iobacchum & Hyporchemata. Atqui in singulari omnium explicatione Nomon Apolloni proprium facit. Ἔχει δὲ καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἀπ' ἀυτῦ, *quin & ab Apolline nomen sumpsit.* Νόμιμος γὰρ ὁ Ἀπόλλων ἐπεκλήθη, *nam & Apollo Nomimus nuncupabatur.* Νόμιμον cum dictum non memini, Νόμιον sæpius, vti & Νομικὸν melopœiæ speciem quæ item νητοειδὴς vocabatur. Martianus Capella lib. IX. *Neotoides quæ & νομικὸς consueuit vocari, quæ plures sonos ex vltimis recipit.* Nomen vtrunque forte à nomi, quam tractamus, notione deductum. Nomos autem Apolloni proprios fuisse, nullus omninò credo. Nomus ὄρθιος Palladi sacer erat, vti etiam ἁρματεῖος vt aliqui apud Hesychium; licet etiam hic de Hectore curru seu ἅρματι tracto nonnullis accipiatur. Vide Suidam. Et noster heic planè Proclo aduersatur. Quin πρὸς τὰς θεὰς Νόμοι apud Græcos in vsu memorantur Plutarcho. Et Polluci lib. IV Nomi tam Ioui & Palladi quam Apollini tribuuntur. Sed verò de vocabuli ratione, Aristoteles Problemate XIX sect. XXVIII. διὰ τί νόμοι καλῦνται ὓς ᾄδυσιν; ἢ ὅτι πρὶν ἐπίστασθαι γράμματα ᾖδον τὺς νόμυς ὅπως μὴ ἐπιλάθωνται· ὥσπερ Ἀγαθύρσοι ἔτι εἰώθασι; καὶ τῶν ὑστέρων ἔτι ᾠδῶν τὰς πρώτας, τὸ ἀυτὸ ἐκάλεσαν ὅπερ τὰς πρώτας. *Vnde euenit quod Nomos, quos canunt, ita nominantur? anne inde fit, quod, priusquam literas callebant, Leges cantabant, ne scilicet earum obliuiscerentur, id quod etiamnum Agathyrsis in vsu est? atque adeo recentiorum cantilenarum primarias eo vocabant nomine, quo ipsas primas.* Certè memorant alij Græcis in vsu antiquitus fuisse Leges & Decreta ad lyram recitare. Harmonia apud

apud Martianum Capellam lib IX. *Quid pacis,* inquit, *munia? nonne nostris cantibus celebrata? Græcarum quippe vrbium multæ ad lyram Leges Decretaque publica recitabant.* Et de ea re vide quod infra habemus de Terpandro. Nihilo secius, summi philosophi pace, persuasum non possum non habere, primariam vocabuli causam eandem fuisse quam ex Plutarcho supra adtulimus, nec à canendis legibus omninò emanâsse. Duplici hac Nomi notione non animaduersâ, plurima de veterum & musica & poesi loca malè capi necesse est. Sed desijt plerunque Prima; postquam musicis legibus, etiam autoritate publica olim subnixis, soluti, pro artificum ingenio ad alios atque alios Chordarum & pthongorum tum numeros tum intensiones, vt hodiernus mos est, transire solebant. Et Secundæ vsus frequens erat; vnde & Marmoreo nostro autori heic ἄλλοι νόμοι. Sed dum ἄλλους dicit, mutilam illam perochæ partem, quæ præcessit, de Nomo etiam intelligendam innuit. Harmoniam illam Phrygiam, quam Hyagnidi tribuit, non Modum duntaxat fuisse Phrygium, non Nomos prima notione modo Phrygio præscriptos sentio, sed cantilenarum ipsarum modulis instructarum genus seu melica carmina quæ Deûm Matri propria etiam νόμοι φρύγιοι dicebantur. De eis locutus est, puto, Telestes Selinuntius, vbi Phrygium huius numinis nomum à Pelopis comitibus in Græciam primam traductum scribit & hymnum Lydium desertè simùl memorat:

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλήνων ἐν αὐλοῖς
Συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον.
Τοὶ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς
Κρέκον Λύδιον ὕμνον.

Leguntur apud Athenæum in XIV. Nam vt hymnus Lydius planè Cantilena heic, ita nomus Phrygius. Sic Νόμος Persicus, eodem libro, Diogeni Tragico memoratur. Ita etiam rectè interpretatus est B. Hieronymus Eusebium (modò verbo *Citharicorum* venia detur) vbi Mesomedem Cretensem sub Antonino Pio, *Citharicorum carminum musicum poetam* vocat, quem Eusebius, numero ΒΡΞ, ποιητὴν νόμων κιθαρῳδικῶν appellat; vti ad I. Capitolinum doctissimè animaduertit etiam V. C. Claudius Salmasius contra magnum virum qui non modo, notis ad Eusebium, aliter omninò hallucinatus scripsit, verùm etiam inde, memoriæ lapsu, in prolegomenis, D. Hieronymum, quid νόμοι essent λυρικοὶ ne minimùm quidem odoratum esse temerè satis asserit. Sed error fuit etiam plurium, νόμους pro modis tantum accepisse. Tam autem modorum quam sacrorum carminum ad citharam aptatorum poeta erat Mesomedes, vti & fuerant quamplurimi alij, tametsi sæpius etiam in scena operas suas poetis locarent tibicines & modos faciebant, vt videre est apud Terentium. Certè tam Modos quam Carmina, seu dictionem, siue metricam, siue rhythmicam componere eiusdem erat, seculis vetustissimis; vnde cantores & ἀοιδοί, poetæ passim dicti. Et traiectio est iocularis literarum apud Hesychium vbi habent vulgati codices Βαρδοὶ αἱ ὁδοὶ παρὰ Γαλάταις. Quod vir doctissimus & de Græcis præsertim literis maximè meritus, vtraque Glossarij editione accipit ac si *Bardi vias*, quæ ὁδοὶ sunt, Gallis significasset. Deierare ausim scripsisse Hesychium Βαρδοὶ ἀοιδοὶ παρὰ Γαλάταις, *Bardi*

Bardi poetæ, seu *cantores sunt Gallis*, vti etiam Britannis, quod ex Athenæo, Marcellino, alijs scimus. Et Festus disertè, *Bardus Gallicè cantor appellatur qui virorum fortium laudes canit*. De Bardi porro voce videsis Turnebi Aduersaria, lib. XXIII, cap. XV.

Ibid. Νόμους Μητρὸς, Διονύσου, Πανὸς] Præter Nomos, Deûm matri proprios, etiam alios ei, Baccho, Pani, Satyris, communes cecinit primum Hyagnis Phryx. Et modus *Phrygius*, ante alios, *religiosus* signantèr dicitur Apuleio, Floridorum primo. De communibus horum sacris, vnde orta & Nomorum seu cantilenarum communio, consule inprimis Strabonem libro X, vbi de Curetibus agit, & Euripidis Bacchas. In Nomis hisce & qui fuere cæteris dijs dicati, mira erat & ridicula theogoniarum, amorum, peregrinationum, fraudum, portentorum seges, & sexcenta tam puerilia quam fabulosa. Neque aliter fieri potuit. Atque inde rectè capiendus est locus Philosophorum principis hactenus à viris alioquin doctissimis aliò per tot secula, idque subinde pueriliter nimis, detorsus. In Metaphysicorum II, cap. III. de potentissima consuetudinis vi locutus, ἡλίκην δ᾽ ἰσχὺν, inquit, ἔχει τὸ σύνηθες, οἱ νόμοι δηλοῦσιν, ἐν οἷς τὰ μυθώδη καὶ παιδαριώδη μεῖζον ἰσχύει τοῦ γινώσκειν περὶ αὐτῶν, διὰ τὸ ἔθος, *Qualis sit consuetudinis, vis etiam ipsi Nomi demonstrant in quibus fabulosa & puerilia, eo quod eis assueti sumus, plus valent quam vera eorum cognitio*. Etiam ratio eadem in loci interpretatione fortè obtinebit. Commentarijs enim assueuimus plerunque, qui de Legibus siue Ciuilibus, siue Gentium, Philosophum loqui dictitant, quo nihil fabulosius, aut puerilius. Vbinam amabò habentur, siue apud veteres Græcos, siue alibi, eiusmodi leges? Legum, Imperijs in quibus vim sortiuntur, aliquando nonnullæ ineptæ reperiuntur; Enantiophanῶν in eis cumulus non deest; rabularum forensium sæpè distorquentur vafritie; alia eis insunt & in plerarunque gentium Legibus semper inerant quæ emendatione, explicatione, obrogatione, abrogatione indigent. Sed quàm fabulosa & puerilia nihil omninò minus. Etiam pequam puerile est, quod habet heic Alexander Aphrodisiensis de fabulâ dentium satorum vnde homines prognati; ac si inde pro patria pugnandum fore lex exegisset. Et prudentiùs Petrus Fonseca in explanatione capitis, postquam vulgatam de Legibus Ciuilibus opinionem tradiderat, *fortasse* adijcit, *tamen nomine τῶν νόμων, intelligit Aristoteles veteres quasdam cantilenas*, & ad Problemata lectorem relegat.

Lin. 22. pag. 6. ΑΩΝΙΑΝ] aut ita legendum aut ...ΑΩΛΙΑΝ puto, scilicet, aut Apolloniam innui aut Cydoniam quæ eadem Cretæ vrbs erat. Sed Apollonia dicta, Minoe Creta regnante. Vide Stephanum in Κυδωνία quod nomen posteà natum.

Lin. 26. pag. 8. Κόρης τὸν ἁρπαγμὸν] De Cerere, Triptolemo, Proserpina, in mutilis hisce periochis egisse autorem liquet. Monemus nos tantum, vtcunque Mysteriorum seu Eleusiniorum initia hoc loco collocanda fuerint (de qua re videsis Eusebium numero DCXIX) tamen vestigia tam huius quam proximæ periochæ, quæ supersunt Græca, siue de Musæo, siue Eumolpo, siue de vtrisque, quibus mysteria à nonnullis tributa sunt, breuiusculam narrationem præ se ferre.

Vide Suidam in Μυσαῖ& & in Ε'υμολπ&. De Musæis, consule I. Meursium Atticarum lectionum lib. II. cap. XIX. & de Eleusinijs libri eiusdem singularis cap. II.

Lin. 29. pag. 7. Κάθαρμα αὐτῆς] Lustratio vrbis, quæ in Thargelijs seu VI. die Thargelionis quotannis celebrari solita est, forsan intelligenda. Vrbem scilicet, immolatis duobus viris, pro viris altero, altero pro sexu sequiori, februabant. Vide Harpocrationem in φάρμακ&, Helladium apud Photium cod. CCLXXIX. pag. 1590. Ioannem Tzetzem Chiliad. V. cap. XXIII. & Chil. VIII. cap. CCXXXIX. Michaelem Apostolium Centuria XVI. 3. & Suidam in περίψημα. Adde Meursij Atticarum lectionum lib. IV. cap. XXII. & & Græciæ feriatæ lib. IV. in Thargelijs. Festum eiusmodi mense Februario Romanis erat. Vide Pompeium in Februario. Et Februa victimis humanis peracta ex veteribus copiose narrat præstantissimus Vir Hugo Grotius in defensione Fidei Catholicæ. Victimas autem humanas seu ἀνθρωποθυσίας plerunque sustulit Adrianus Imperator quod memorat Porphyrius lib. II. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων.

Ibid. Ε'ν Ε'λευσῖνι ὁ γυμνικὸς] De agone non capere nequis, seu certamine Eleusinio. Mysteria, Eleusinia alia erant; neque de his agitur. Hallucinati verò sunt etiam doctissimi viri qui certamen Panathenaicum idem cum Eleusinio fuisse putarunt. De illo satis ante dictum est. De vtroque Aristides in Παναθηναϊκῷ. Ε'νδοξότατοι πάντων, inquit, οἱ κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἀγῶνες· καὶ μὴ τούτων πρεσβύτατ& ὁ τῶν Παναθηναίων· εἰ δὲ βούλει, ὁ τῶν Ἐλευσινίων. *Celeberrima æstimantur Græciæ certamina. Horum autem vetustissimum est Panathenaicum, aut, si manis, Eleusinium.* Nam de tempore Eleusinij instituti, ne Aristidi quidem ea in oratione constitisse sentio; sententiam saltem eum dissimulasse; vnde nata est illa de vtriusque vetustate vacillatio, quam male interpretati viri alioquin præstantissimi vtrunque certamen confudere. Sed & ipse Aristides in Ἐλευσινίῳ, ἀγῶνα, oratoriè saltem dixit, γυμνικὸν χθὲς ἐπρῶτον Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς καὶ τὸ ἆθλον ἦν τοῦ καρποῦ τοῦ φανέντ&, πειρωμένων τῶν ἀνθρώπων, ὅσον εἰς ἰσχὺν ἐκ τῆς ἡμέρου τροφῆς ἐπιδεδώκοι. *Primum gymnicum certamen Eleusine peractum esse, cum quidem ex frugibus natis constaret præmium; periculum facientibus hominibus, quantum ipsis ex alimento mansueto roboris accessisset.* Sed & apertè distinguuntur apud optimum Pindari Scholiastem ad Olympiorum ᾠδ& VII. De Rhodio pugile; ἦτοι, inquit, τὰ Παναθήναια νενικηκὼς, ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, ἢ τὰ Ἐλευσίνια, ἢ τὰ Πανελλήνια. Et disertè in Chrestomathia Helladius, ὅτι πρῶτα μὲν τὰ Παναθήναια συνέστη, εἶτα τὰ Ἐλευσίνια ἐπὶ Πελίᾳ τεθνηκότι συνέθηκαν ἆθλα Θετταλοί, *Primo Panathenaa instituebantur, deinde Pelia mortuo Eleusinia certamina instituerunt Thessali.* Cetera facit recentiora. Vide Photium pag. 1590. Adi si placet Petri Fabri Agonistici lib. III. cap. XXIX.

Lin. 31. pag. 8. Λυκαῖα] De Lycæis Arcadum, seu Lupercalibus, vti etiam nonnullis vocantur, vide Eusebium numero DCCCLXVI, atque ibi Scaligerum, præter I. Meursium Græciæ Feriatæ lib. V. Quæ veteres de hisce sacris habent, ab illis simul exhibentur.

Lin. 32. pag. 8. Ἡρακλῆς] Herculis labores aliquot sub Ægeo rege collocantur apud Eusebium numero DCCLXVIII. Sed quid

quid noster heic voluerit, coniectarint perspicaciores.

Lin. 33. pag. 8. Αθλώησι...... τῶν καρπῶν] στείρωσις τῶν καρπῶν lego. Ex quo *sterilitas frugum contigit*. De ea Plutarchus in Theseo, vti etiam de oraculo à populo Atheniensi consulto, Minoe, & quæ ni fallor, hanc perocham integram occupabant, ceteris.

Lin. 35. pag. 8. Αθλίων τὰς δώδεκα πόλεις] De hac re consule item Plutarchum in Theseo, Pausaniam in Atticis, Eusebium numero DCCLXXIX, atque ibi Scaligerum.

Ibid. καὶ τὴν Δημοκρατίαν] Adeo vt popularis libertatis osoribus seu ὀλιγάρχοις solenne inde fuerit, Theseum, veluti omnium primum autorem malorum ciuitati, incusare; quod notat Theophrastus capite περὶ ὀλιγαρχίας. Videsis Isocratem in Panathenaiaca & Sigonium de Republica Atheniensium lib. I. cap. V.

Lin. 36. pag. 8. τὸν τῶν Ισθμίων ἀγῶνα] De Isthmijs Melicertæ sacris, à Glauco institutis, ijsque nocturnis, quæ mysteria potiùs quàm certamina erant, in certamen Isthmium à Theseo mutatis, vide Apollodorum lib. III. Higynum Fabula CCLXXIII, Pausaniam sub Atticorum finem & Corinthiacorum initium præter Plutarchum; vbi etiam Sinin, seu Sinnin (de quo heic noster) occisum manesque eius hac instauratione placatos habemus.

Lin. 37. pag. 9 καὶ τὸν ἀγῶνα] Nisi heic de certamine Olympico instaurato verba fecerit, nec ariolari omninò possum quodnam certamen innuerint orationis reliquiæ, neque in Marmore quidquam de Olympico certamine memorari videtur. Certe Agon Olympicus Eusebio ab Hercule instituitur, Theseo Rege. An de instaurato Agone ab Atreo locus capiendus? Vide de Olympici agonis vetustioribus instaurationibus Scaligerum in Canonum lib. III. pag. 283.

Pag. eadem lin. 38. lacuna plane ita supplenda. Αφ' ὃ οἱ Ἕλληνες εἰς Τροίαν ἐστράτευσαν quod idem est quod vertimus.

Lin. 39. pag 9. ἀυτήρκ ἔτης] Quadratârij incuriâ omissum est proculdubiò heic εἰκόσι καὶ, ita vt annus Menesthei vigesimus secundus ab autore signatus fuerit. Nam si anno eius XIII. expeditionem fecere, quid hoc est, anno II Troiam cepisse? Res palàm est. Numerorum autem notæ, tum de expeditione tum de Troia capta subobscuræ sunt in Marmore. Nec tamen alias quam quas representamus credet quisquam qui optima perspicillorum fide, etiam iusta elementorum alibi in Marmore quantitate nixus, eas denuò elicuerit.

Ibid. μηνὸς Θ.......] Alius quam Thargelion mensis esse nequit. Neque enim alius mensis, siue à Θ, siue ab aliqua figura huic simili incipit. Attici item scriptores Thargelione mense Troiam captam plerumque tradunt, de qua re posteà in Canone Chronico.

Lin. 41. pag. 9...... γίσθῳ θυγατρὶ] Nata est Ægistho & Clytemnestræ filia, Helena dicta, quam cum vtroque parente trucidauit Orestes. De ea, Ptolemæus Hephæstio apud Photium Cod. CXC.

Lin. 41. pag. 9. Ορέσης ἐνίκησεν] Capitale in Areopago iudicium in causa Orestis qui Ægisthum adulterum, & Clytemnestram matrem interfecerat, habes apud Æschylum in Eumenidibus. Et vide Scholiastem ibi. Etiam Eusebio τὰ περὶ Ορέστην sub Demophonte Rege collocantur. In Marmore apertè legitur ἐν Αρείῳ πάγῳ pro ἀρείῳ.

Lin.42. pag.9. .... Κύπρῳ Τεῦκρος] De Teucro Telamonis F. & posteritate eius in Cypro insula, consule Pausaniam in Corinthiacorum primo & Strabonem lib. XIV. Legendum puto Ἀφ' οὗ τὴν Σαλαμῖνα ἐν Κύπρῳ Τεῦκρος ᾤκισεν. *Ex quo Salaminem in Cypro condidit Teucer.* De ea re videsis item Seruium ad illud Æneidos I.

———genitor tum Belus opimam

Vastabat Cyprum———

& Isacium Tzetzem ad Lycophronem, pag.80. A Troiæ excidio reuersus hoc fecit. Fusiùs rem memorat Stephanus Lusignanus Cyprius in Cypri Chorographiâ Italicè scripta.

Lin. 42. pag.9. Ἀφ' οὗ Νηλεύς] Νηλεύς. Quæ ad migrationem hanc Ionicam, è Græcia tertiam, Neleo Duce factam, & ad vrbes, quæ heic nominantur, siue conditas, siue instauratas spectant, Vide apud Pausaniam sub initium Achaicorum, Strabonem lib. XIV. maximè verò Ælianum Variar. Hist. lib. VIII. cap. V.

Lin. 44. pag. 9. βασιλεύοντος Ἀθηνῶν Μενεσθέως] At tunc rex erat Athenarum siue Medon, Codri filius, Nelei frater; siue Acastus Nelei nepos. An ergo binominis horum alter & Menestheus etiam dictus? Nisi ita fuerit, pro Medonte aut Acasto malè Menestheum substituisse videtur quadratarius. Neque enim alius est, apud scriptores, Menestheus præter superiorem illum, quo regnante, Troia capta est, ad quem hoc spectare, alio scilicet seculo gestum, non potest. Etiam annus eius adiectus est; πρεσβυτερος ἔτος.

Ibid. Ἀφ' οὗ] Dubitari nequit quin Ἀφ' οὗ Ἡσίοδος ὁ ποιητὴς ἐφάνη; *Ex quo Hesiodus poeta floruit*, sit legendum.

Lin. 45. pag. 9. Ἀφ' οὗ Φ....δων] Φείδων. Æginetas insulæ sterilitate laborantes in mari negotiari coactos ait Ephorus, vnde ad commercia nummos argenteos eis primò, à Phidone Argiuorum Rege, cusos scribit apud Strabonem lib. VIII. Idem est cui ponderum & mensurarum, apud Græcos, inuentio tribuitur. Vide Scaligerum ad Eusebianum MCCXVII.

Lin. 47. pag. 9. Ἀρχίας Εὐαγήτου] Archiæ, qui etiam ex Heraclidis fuit, patrem alibi occurrere incompertum habeo. Sed de colonia ab eo è Corintho deducta, Syracusis conditis aut ampliatis, & Temeno (vnde Temenidæ) satis habetur apud Thucydidem in sexto, Martianum Heracleotem, Pausaniam in Eliacorum primo, Strabonem lib. VI, & VIII. Videsis Scaligerum ad Eusebianum numerum MCCLXXXIIII.

Lin.48. pag.10. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν, &c.] Spatium lacunæ & elementorum reliquiæ hanc aut huiusmodi lectionem suadent. Ἀφ' οὗ κατ' ἐνιαυτὸν ᾑρέθη ὁ ἄρχων quod in versione substituimus. Res ipsa etiam hunc sensum planè firmat. Ita autem de Archonte ἐπωνύμῳ tantum loquutus, ceteros, qui collegium annuum cum eo constituebant, satis indicauit.

Lin. 49. pag. 10. ὁ Δερδένιος] Terpandrum Antissæum & Lesbium, vt heic, dictum scimus; etiam Arnæum & Cumæum Suidæ. Sed vnde Derdenius, aut quid sibi velit, planè nescimus.

Ibid. τοὺς νόμους] De Nomis anteà diximus. In vtraque vocabuli notione, Nomorum Lyricorum autor fuit Terpander, etiam, vt volunt aliqui, primus, quem alij tamen Philammonem fuisse malunt. Sed hanc rem diiudicandam puto ex varia Lyræ Chordarum accessione. Noua enim quælibet accessio no-

uos

uos peperit Nomos seu leges musicas. Tetrachordem aiunt Orphei, cuius Mercurius dicitur inuentor, primò auxit Chorebus, secundò Hyagnis, tertio Terpander, septimâ adiectâ. Ita Boetius de Musica lib. I. cap. XX. vbi Nichomachum affert autorem, lyram quatuor duntaxat chordis, etiam Orphei ætate, constitisse. Certe Nichomachus Gerasenus diserte Orphei lyram ait fuisse septichordem, atque, ipso à Mænadibus discerpto, in mare iactam. Eiectam autem ad Antissam Lesbi insulæ vrbem. Repertam ad Terpandrum (qui Antissæus) allatam esse. Illum verò secum in Ægyptum portasse vt antistitibus sacris ostenderet, eiusq; inuento em se primarium seu πρωθευρέτην venditasse. Vide Nichomachum in Harmonicæ Enchiridij lib. II. cap. I. Et Nicephorus Gregoras ad Synesij insomnia septem etiam chordas Orphei lyræ tribuit, ita alij. Neque sane temporum rationi satis conueniunt quæ habet ibi Boetius. Nam Hyagnis etiam Orpheo vetustior; si nostro & Eusebio fides. Higynus item Mercurium primò, septichordem formasse lyram memorat. De Terpandro porrò, Nomis eius, Lyra septichordi atq; alijs in musica ab eo nouatis, vide Plutarchum de Musica, Cleonidis quæ Euclidi tribuitur Harmonicam, Athenæum lib. XIV. Strabonem lib. XIII. Suidam, Anonymum cum Censorino plerunque editum cap. XIX. & veterem hypothesin Pythiorum apud Pindari Scholiasten. Et de lyræ forma, & Chordis, earumque variatione, consule insuper in primis viros summos Scaligerum patrem Poetices lib. I. cap. XLVIII. Filium ad Manilium pag. 422. & Hugonem Grotium ad Arateorum Phænomenon imagines pag. 54. Et συναγωγῇ historicâ cum Eusebio editâ, Simonidem Lyricum, nepotem scilicet, τῇ λύρᾳ τὸν τρίτον φθόγγον traditur adinuenisse. vide ibi Olympiade N5. Ceterùm Clemens Alexandrinus Stromat. α. de Terpandro; Μέλος πρῶτος, inquit, περιέθηκε τοῖς ποιήμασι, καὶ τοὺς Λακεδαιμονίων νόμους ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀντισσαῖος, quod Heruecus vertit, *Modos Poematibus primus adiecit & Lacedæmoniorum leges numerosis versibus scripsit.* De Poematibus vide quæ supra ex Plutarcho adnotauimus, vbi de Nomis. Sed Νόμους heic Leges denotare mihi persuasum omninò non est. Ciuiles scilicet; quæ tamen apud veteres Græcos, seculis eorum vetustioribus, ni fallat Capella, canebantur; de qua re etiam nos supra aliquid adduximus. Exprobrat eo in loco Græcis doctissimus ille pater prima artium, quæ tunc in vsu, inuenta recentiora fuisse, & Ebraicâ antiquitate multo posteriora. Quamplurima enumerat. Inter ea etiam hoc obijcit; quo tempore nihil minùs in vsu fuisse meritò existimarit quis quàm alicubi omninò Ciuiles Leges in Græcia, nedum Lacedæmone, siue cantari, siue versibus scribi numerosis. Neque enim eiusce rei exemplum alibi reperire potuit Aristoteles suo æuo præterquam apud Agathyrsos. Vt videre est in Problematum decimo nono. Intempestiuè igitur nimis neque ad rem, de Legibus Ciuilibus, hæc scripserat Clemens. Sed verò de Nomis, id est cantilenis sacris tunc temporis Lacedæmone vsitatis, appositissimè. Notissimum erat, Græcorum Festis Nomos huiusmodi cani, quod scimus ex Plutarchi libro de Musica, vbi Olympo autori tribuuntur Νόμοι ἁρμονικοὶ οἷς νῦν χρῶνται (quæ eius verba sunt) οἱ Ἕλληνες ἐν ταῖς ἑορταῖς τῶν θεῶν, *Nomi harmonici, quibus nunc etiam vtuntur*

tur Græci in Festis Deorum. Sed nec μελοποιεῖν est Clementi, *numerosis versibus scribere.* Sed *Modulis, seu notis Musicis temperare*, aut *phthongos aptare*, id est, ταῖς ᾠδαῖς etiam μέλη περιθεῖναι; adeo vt id, quod hic dixit, non aliud fuerit quam Terpandrum tum poematis primùm modos adiecisse, seu carmina fecisse melica, tum musicæ sacræ, cuius, in Nomis seu cantilenis sacris tunc vsus erat Lacedæmone, autorem fuisse. Ita Timosthenes Ptolemæi Philadelphi classis præfectus Nomon Pythicum, cuius vsus solennis in certamine Pythico, & partes eius quinque ἐμελοποίησεν, apud Strabonem lib. IX. De opinionis in hac re Patris veritate, non disceptauimus. Sed aliam fuisse eius mentem credere nequeo. Lacedæmonios autem signantèr nominauit, quia nulla Græcarum ciuitatum æquè ac illi Musicam, siue bello, siue pace, curabant. Testes sunt Athenæus lib. XIV, Capella lib. IX, Agellius lib. I. cap. X. Ioannes Tzetzes Chiliad. lib. I. cap. XVI. Sextus Empiricus aduersus Mathematicos lib. IV. alij.

Ibid. ... λησ... καὶ τὴν ἔμπροσθ' ἐμοῦ δίκην μετήεσαν] vertimus *tibijs cecinit* (nam ηὔλησε exaratum fuisse non est cur dubitemus) .... *& actionem coram me depulit.* De Terpandro hoc dici nemo sanus putet. Quid enim cum Terpandro autori nostro qui quandringentis aut circitèr postea annis vixit? Libentèr ἐπέχω heic. Nec tamen quod coniectura suggerit, inuidebo. Cum venia id forsan placebit, sine qua placet nihil. Autor heic legitimæ Musicæ, cum Imperio forsan, in Republicâ suâ præfuit, & prehensionem seu in ius vocationem, seu vtramque habuit eorum qui, contra quam leges aut mores recepti præscripsissent, Musicam innouassent, atque, inter narrandum Terpandri nouationem, alium sibi coæuum (ita videri possit) obitèr & parenthesi memorabat, qui, Terpandri exemplo fretus, etiam in receptos illos harmoniæ mores commiserat & in ius demùm vocatus absolutus est. Iudicium in re huiusmodi latum habes apud Boetium lib. I. de Musica in Laconico illo Ephororum Decretò in Timotheum Milesium, quod in euulgatis libris miserè corruptum habetur. Reperitur etiam tum apud Paulum Leopardum Emendationum lib. VIII. cap. XIV, tum in Gregorij Gyraldi Historiæ Poetarùm Dialogo IX. Sed emendatius apud Iosephum Scaligerum in Manilianis pag. 426. Actio in Timotheum instituta est, præcipuè quod chordarum lyræ numerum vsque ad vndecem auxisset, atque ita iuuenum animos corrupisset, τὴν πολυφωνίαν εἰσάγων. Sed Artemon apud Athenæum lib. XIV. scribit eum, dum in iudicio stabat, atque aderat minister, qui, ex Decreto, superfluas chordas præcideret lyramque ad septem reduceret, Ἀπολλωνίσκον seu minutulum Apollinem indicasse, πρὸς τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἰσόχορδον λύραν ἔχοντα καὶ ἀφεθῆναι, *Cuius lyræ tot erant chordæ haud diuerso situ dispositæ, atque inde absolutum fuisse.* Iudicium de Timotheo annos C. aut circiter autoris nostri Ἀναγραφὴν anteuertit. Sed etiam eius æuo, hoc est, post initia Imperij Græci, seu Seleucidarum, insignes, pro artificum ingenijs, in Musicam receptam irrepsisse mutationes palam est ex ijs inprimis quæ apud Plutarchum habet Aristoxenus de Telesia Thebano sibi coæuo, & de Aristonico Argiuo Menecharmus, & Lysandro Sicyonio Philochorus apud Athenæum

næum lib. XIV. Alia eiusmodi sunt. Et eiusmodi quempiam reum coram ipso autore, iudicis partes sustinente, absolutum præcedens fortè lacuna heic occuparat.

Lin. 50. pag. 10. Ἀφ' οὗ Α........ς Λυδῶ ......] Vix fieri potest vt id, quod exaratum fuit, aliud fuerit ab Ἀφ' οὗ Ἀλυάττης Λυδῶν ἐβασίλευσε. *Ex quo Alyattes Lydia regnauit.* Vide Canonem nostrum Chronicum.

Lin. 51. pag. 10. Μιτυλήνης εἰς Σικελίαν] Phaon Lesbius, quem miserè deperibat Sappho poetria Lyrica, in Siciliam velificauerat, quem demùm (vt noster heic innuit) Sappho secuta est, & tædium, quod ob absentem amasium passa est, & patriam fugiens. Ouidius in amatoria Sapphus Epistola ad Phaonem.

> *Nunc tibi Sicelides veniunt noua præda puellæ,*
> *Quid mihi cum Lesbo? Sicelis esse volo.*

Sed amoris postea ac spretæ iniuriæ formæ impatiens, in Acarnaniam se contulit, vbi Leucadis saltum, certissimum amoris remedium, idque prima subijt, si fides Menandro apud Strabonem libro X. De eo saltu vide, ante alios, Ptolemæum Hephæstionem apud Photium. Mitylenæa igitur Sappho, & celeberrima poetria fuit, atque à Phaone amata, & ea ipsa cuius figura numismatis inscribebant Mitylenæi, vt testatur Pollux libro IX. Sed Eressiam Sappho, non Mitylenæam nec Poetriam illam, Phaonem arsisse volunt alij. Vide Nymphin apud Athenæum lib. XIII, Suidam, & Apostolium in Φάων. Amorem hunc Sapphus natum perhibet Magorum vanitas, quòd herba mascula Centumcapita di... contigisset. Inde enim viros ... fieri. Sic Plinius lib. XXII. ... Vide Suidam in Σαπφώ.

Lin. 53. pag. 10. Κύρραν] ... ne qua Eurylochus C... rhæos, seu Cyrrhæos (... do Cyrrha scribitur) e... consultabant, insidijs ... profligabat, heic ver... tissimum est. Inde ... thicus agon & χρημα... mijs scilicet ex o... spolijs depromptis. ... τῆς hic agon dictus ... cetur. Vide Argume... Pythiorum præfixa, ... Agonistico lib. II. ca... Scaligerum Poetices lib. ... Et Helladio in Chresto... mina Pythia posita sunt ... φαν ποιῶν, *post Cirrhæ c...* item Rhodiginum Antiq. lec... XV. cap. XIX.

Lin. 54. pag. 10. .... Ἀφ' οὗ ὁ στεφανίτης ἀγὼν, &c. *Ex q... Certamen Coronarium iterum f... est.* Præmia scilicet Victorum ... Coronæ erant. Antiquitùs enim ... coronarium fuerat. Videsis Strabonem lib. IX. in Phocide, Argumenta Scholijs Pythijs Pindari præfixa, Pausaniam in Eliacorum II, & in Phocicis. De Archontibus verò Simone & Damasia secundo, plura mox in Canone Chronico.

Lin. 55. pag. 10. Σουσαρίων] Susarionis poetæ Senarij aliquot, de Fœmina, citantur Stobæo Sermone LXVII. Iidem sunt quos, dissimulato Stobæi nomine, habet Gyraldus de Poetis Dialogo VI, qui nil aliud de Susarione sibi repertum

 esse

lemens vero Alexandrinus Ετεύρεσιν, inquit, κωμῳδίαν Ικαριεύς, *Comœdiæ inuentor on Icariensis.* Nonnè Sanny- it ? Haud rarum est, vt erò occurrunt, deprauatis describantur. Sannyri- niensis Comici nomen aliquoties legitur. Ha- Et c.eris Comœdiæ nter primos fuisse di- Scaligerum Poeti- i. Nec contra facit er, alter Atheniensis genus denominationes frequentes.

..10. Ἐδίδαξεν Ἄλ...στιν] Ἄλ- gitur erat Tragœdia quam cuit Thespis. Cognominem uripides. Sed in recensendis is Tragœdijs nemo scriptorum, Alcestin memorat. Primum etiam œdiæ autorem hunc facit Clemens omat. α. & Plutarchus in Solone. At Horatio de Arte, primus est Thespis

Carmine qui Tragico vilem certauit ob hircum.

quod hic etiam planè ex verborum reliquijs innuitur. De eo vide plura apud eruditissimum Isaacum Casaubonum de Satyrica poesi lib. I, cap. V, Gyraldum, Scaligerum patrem.

Lin. 61. pag. 11. Ἀφ' οὗ χορὸς πρῶτον] Sublatâ, è veteri Comœdia, Chororum licentiâ, agi cœperunt seorsim, vt primò fermè agebantur. Nam vetus Atheniensium musa nihil aliud erat præter χορὸς παίδων καὶ ἀνδρῶν, *choros puerorum & virorum* quod docet Maximus Tyrius dissertatione XXI. Vnde etiam Tragœdia & Comœdia tandem propagatæ. Trichoriam Lacedæmonijs instituerat Tyrtæus ad tres ætates, Puerorum scilicet chorum, Virorum, & Senum. Vide Pollucem lib. IV. De chori item vetustate, vide Eusebium numero DCCXXIV, vbi de Philammone, & Philostratum in vita Apollonij lib. VI. cap. VI, vbi de Æschylo. Virorum autem non solùm agebatur chorus, sed demùm in certamen euasit, quod vicit primus choragus hic seu chori coryphæus (ita dictus, qui choro præerat & eum docuit seu edidit) cuius nomen penè in Marmore obliteratum aliunde restitui, puto, nequit. *Hypodicus.* si legam, fauent satis & elementorum quæ supersunt vestigia & lacunæ spatiolum. Chalcidensem fuisse palam est. Nam χαλκιδεύς tantum non integrum in Marmore habetur. Quisquis demùm heic fuerit, & Poetam & Musicam fuisse insignem dubitandum non est. Viderint igitur perspicaciores an *Hippicus* carminum scriptor numero Eusebiano MCCCCLXXVII. (qui æquè ignotus est) aut *Hippasius*, nomen apud Capellam æquè controuersum lib. IX, aut *Pondos & Hyperides*, in libello cum Censorino plerunque edito, aut medelam heic subministrent, aut hinc accipiant.

Lin. 66. pag. 11. Ἀφ' οὗ Ξέρξης τὴν γέφυραν] Vide Herodotum in Polyhymnia & eiusce, de hac re, explicationem eruditam apud Dionysium Petauium ad Themistij orationem X.

Lin. 70. pag. 12. Σιμωνίδης ὁ Λεωπρέπους] Bini Simonides clariores apud Scriptores habentur. Auus & ex filia nepos. Auus Leoprepis filius vocatur Suidæ; atque ei memorandi artis inuentio tribuitur, de qua item Cicero de Oratore Secundo. At ex nostro liquet Leoprepem aui generum fuisse & nepotis patrem. De auo antea dixerat. Heic de

de nepote. Cæus vterque fuit; vterque Poeta. Neque igitur auo sed nepoti inuentio illa debetur. De Simonide hoc, vide Ioannem Tzetzem Chiliade I. cap. XXIV, vbi victorias reportasse ait quinquagenta sex. Consule etiam Valerium Maximum lib. VIII. cap. VII.

Lin. 72. pag. 12. Ἀφ' οὗ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς ὁ λίθος ἔπεσεν] De saxo illo quod è cœlo in Ægos flumen cecidisse dicitur, vide Plinium lib. II. cap. LVIII. Eiusdem casus & prædictionis Anaxagoræ meminit Laertius in eius vita. Et apud eundem Silenus historicus ἐπὶ ἄρχοντος sc. ibit Δημύλου λίθον ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν, *Archonte Dymilo lapidem è cœlo decidisse.* Sed huius nominis archon alibi non reperitur. Vnde Iosephus Scaliger librarios in Laertij exemplaribus lacunam, quæ archontis nomini locus fuerat, ita prætcrijsse existimat, vt ex δίμυλον λίθον, quod lapidem instar duarum molarum ei significant & autoris verba erant archontem sequentia, archontis nomen perperam crearent. Legi igitur voluit ille ἐπὶ ἄρχοντος Λυσιμάχου δίμυλον, &c. Vide eum ad Eusebianum numerum MDLI. Certè & ipsum Anaxagoram dixisse solem fuisse μύλον διάπυρον, seu *molarem lapidem ignitum* legimus apud Iosephum contra Appionem; vbi tamen μύδρον διάπυρον, vt apud Laertium habetur, id est, *massam candentem* reponi vult Isaacus Casaubonus. Sed demùm si archontis nomen fuerit apud Laertium, ita vt vult Scaliger, prætermissum, nostro heic autore, intersere Θεαγενίδου. Philostratus autem ait Anaxagoram pr. dixisse ὡς λίθοι περὶ Αἰγὸς ποταμὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐκδοθήσονται *Lapides*, pluraliter, *in Ægos flumen è cœlo casuros*; De vita Apollonij lib. I. cap. II.

Lin. 83. pag. 13. Καὶ ἐκάη δὲ τότε] Quidnam id fuerit quod heic autor interserucrat, satis perspectum non habeo. Sed, si bene ariolor, Cometæ flammis Cœlum micans seu ardens notarat. Καὶ ἐκάη δὲ τότε καὶ οὐρανός, aut eiusmodi quid. *Tunc arsit cœlum.* Certè sub archonte, Aristo elis exemplaribus, Aristæo dicto, ingens in Achaia visus est cometa, in hyeme circa occasum equinoctialem cuius radij etiam tertiam partem cœli illuminarunt. Vide eum Meteorologicorum lib. I. cap. VI. Ei ὁ μέγας κομήτης & ὁ μέγας ἀστὴρ dicitur. τὸ δὲ, inquit, φέγγος ἀπέτεινε μέχρι τοῦ τρίτου μέρους τοῦ οὐρανοῦ, *Lumen eius se extendebat vsque in tertiam cœli partem*, id est, circa occasum ἐφωτίζετο τὸ τρίτον μέρος τὸ ὑπὲρ γῆς, *tertiam Hemisphærij partem illuminabat*, quæ verba sunt Olympiodori ad eundem locum. Loquitur de eo Aristoteles ac si suo æuo aparuisset. Natus est Aristoteles Olympiade XCIX. teste Laertio, atque ita XII. annum ætatis agebat, Olympiadis CI quarto, seu archonte Asteio, de cuius nomine in Marmore non dubitandum. Nam etsi qui tum elementum non satis manifestum sit, haud aliud tamen fuisse quàm quod Ἀστεῖος formet ex vestigijs palam est. Neque lacunæ spatium quam τῶ ἐιῶτα amplius est. At verò neque dum vixit Aristoteles, Aristæus archon reperitur, nec in perpetua illa serie archontum CL aut circitèr, quæ Aristotelis excessum proximè anteuertit, nec alibi occurrit aut nomen archontis eiusmodi, aut aliud quod tam Aristæo proximat quàm Asteius, vti vocatur etiam in Fastis archon huius anni. Sub Alcisthene autem archonte qui proximum occupat annum, id ipsum quod Aristæi anno apud Aristotelem tribuitur, collocare videtur Olympiadum

ἀναγραφῇ Scaligeriana. Λαμπὰς, inquit, ὤφθη κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐπὶ πολλὰς νύκτας τοσαύτην ἔχουσα λαμπρότητα ϗ δύναμιν τοῦ φωτὸς, ὥστε ἐπὶ τῆς γῆς σκιὰς ποιεῖν παραπλησίως τῇ σελήνῃ, *Fax cælo visa est plures noctes cuius tantus erat luminis fulgor, vis tanta, vt etiam vix minores fecerit in terra, quam luna, vmbras.* Sed vitium solenne est, in annos proximos Epochas ex locis proprijs desilire; & non semel in ea ἀναγραφῇ commissum.

Lin. 84. pag. 13........ γένετο Θηβαίων] Ἀφ' οὗ ἡ μάχη ἐν Λεύκτροις ἐγένετο Θηβαίων, &c. *Ex quo Leuctrica pugna commissa est, Thebanorum*, &c. Aut vocabulis hisce aut hoc certè sensu supplendam esse lacunæ partem certissimum est. Adi Chronicum canonem ad annum Periodi Iulianæ 4343.

Lin. 89. pag. 14...... κεδόνων βασιλεύει] Ἀφ' οὗ Φίλιππος, ὁ Ἀμύντου τῶν Μακεδόνων βασιλεύει, καὶ Ἀρταξέρξης ἐτελεύτησεν. Ὦχος δὲ ὁ υἱὸς βασιλεύει τῶν Περσῶν ἔτη.... *Ex quo Philippus Amynta F. Macedonia regnare cepit, &, Artaxerxe mortuo, successit in Imperio Persico Ochus filius, anni....* Ita scripsisse autorem veri est satis simile. Coniecturæ adstipulantur & spatia eorum quæ periere, & reliquiæ, præter res ipsas, de quibus vide Chronologos. Alia quæ Marmoris Historias explicent, locum habent in notis Chronico Canoni intersertis commodiorem.

Canon Chronicus

Veterum **Græcorum Epochas,** ***ab Anonymo in Marmore descriptas, annis tum*** **Periodi Iulianæ,** ***tum qui*** **vulgarem D. N. Iesu Christi Epocham** ***anteuertunt, singulatim indicans. Adiectæ sunt etiam suis locis*** **Olympiadum anni.** ***Abiectis scilicet ex*** **4450.** ***(quod, qua ratione fit, ostenditur suprà in Apparatu Chronologico) singulis, quæ in Marmore habentur, interuallis, relinquuntur singuli anni qui in Periodo Iuliana vnamquamque Epocham designant.***

Anno	
Periodi Iulianæ	*Ante christũ.*
3132	1582

Ecrops primus, Athenarum Rex, regnare cœpit. Ab eo, Tellus circumiacens, quæ Actica dicta erat, nominata est Cecropia. *Rege Athenarum. Cecrope primo.*

Epocha hæc recentior est Eusebio, annis XXVI. Nec maior fermè consensus est inter eum & no-

Anno Periodi Iulianæ | Ante Christum. — strum ante annuorum Archontum initia, seu Periodi Iulianæ annum MMMMXXX. — Rege Atheniensium.

3140 1574 Deucalion regnat in Lycoria iuxta Parnassum. *Eodem.*

3182 1532 Actionem instituit in Martem Neptunus, de Halirothij cæde; vnde Areopagus seu rupes Martia nuncupabatur iudicij locus. Cranao.

Tam Neptuni actionis formulam quàm Martis exceptionis finxit Libanius Sophista, declamatione XXII & XXIII.

3185 1529 Deucalionis Diluuium, Fuga, Sacrificium pro salute Ioui Phyxio. *Eodem.*

Conuenit Varro apud D. Augustinum de Ciuitate Dei lib. XVIII. cap. X. vti etiam Græca Eusebij pag. 27. Etsi in Chronico ab Hieronymo verso & in Canone pag. 74. sub Cecrope ab eodem collocetur. Adstipulatur nostro etiam Cedrenus cuius tamen Græca malè distincta, non melius versa legimus. Diluuium contigit in Thessalia ἐπὶ Δευκαλίωνος, inquit, βασιλεύοντος Ἀθήνησι δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, *sub Deucalione, regnante Athenis Rege secundo Cranao indigena.* Sed perperam typis editur ἐπὶ Δευκαλίωνος βασιλεύοντος Ἀθήνησι, δευτέρου Κραναοῦ αὐτόχθονος, quod à Xylandro peius redditur, *Deucalione Athenis regnante, secundo à Cranao indigena.* Quin cum nostro consentiunt Tatianus aduersus gentes, & Clemens Alexandrinus Stromat. α. quorum vterque sub Crotopo Argiuorum Rege, Atheniensium Cranao coæuo, Diluuium hoc ponunt. Sed Orosius lib. I. cap. IX. sub Amphictyone.

3192 1522 Amphictyones, & Pylæicus conuentus instituuntur. Amphictyon.

3193 1521 Græci primò Hellenes nuncupati, ab Hellene Phthiotidis Rege. Agon item Panathenaicus institutus; aut de eo instituendo siue Sancitum, siue Consilium. *Eodem.*

De Hellenum nomine consulendus, præter eos qui obuij sunt, Dicæarchus in βίῳ ἑλλάδος.

3195 1519 Cadmia condita a Cadmo Agenoris filio. *Eodem.*

3198 1516 .... nicia regnant.

Vide notas pag. 73.

Anno Periodi Iulianæ	Ante Christum		Rege Atheniensium.
		Danaus cum filiabus quinquaginta ex Ægypto, naui, Pentecontoro dicta, in Græciam transuectus. Earum, in Rhodo insula, sacrificia.	
3203	1511		
3208	1506	Primis Panathenæis celebratis, Erichthonius primus currum iunxit. Mysteria Deorum matris in Cybelis cœpere. Hyagnis Phryx Tibias inuenit; Harmoniam Phrygiam eis primus cecinit; aliorum Nomorum Matris Deorum, Bacchi, Panis, autor est.	Erichthonio.
....	.....	Minos Cretâ regnat. Ferrum in Ida monte ab Idæis Dactylis Celimide & ceteris reperitur. De Idæis hisce & Ferro reperto, videsis Strabonem lib. X. & Scholiastem ad Apollonij Argonauticon lib. I. (vnde pleraque compilauit Natalis Comes in Mythologiæ suæ lib. IX. cap. VII) Scaligerum tum ad numerum Eusebianum DXCIX. tum in Canonum lib. III. pag. 341, item Clementem Stromat. α. & Scaligerianam συναγωγὴν historiarum pag. 400. & 401.	Pandione *primo.*
3305	1409	Ceres Fruges plantat. Triptolemus item, in Eleusine.	Erichtheo.
3315	1599	Mysteria Eleusinia (vt videtur) cœpere.	*Eodem.*
....	.....	Lustratioinis Festum institutum.	Pandione *secundo.*
....	.....	Certamen in Eleusine gymnicum institutum.	*Eodem.*
....	.....	Lycæa, seu Lupercalia, in Arcadia instituta.	*Eodem.*
3419	1295	Frugum apud Athenienses sterilitas. Oraculo de ea re consulto, indictum a Minoe adolescentum, impuberum, & virginum tributum subiere. Minos hic secundus erat, qui scilicet primus ἐθαλασσοκράτει, seu Maris imperium obtinuit. Videsis Scaligerum ad numerum Eusebianum DCCLXV.	Ægeo.
3455	1259	Theseus sparsos Atheniensium pagos in vnam vrbem collegit, statum popularem instituit, Isthmiorum certamen instaurauit, vt Sinis manes placaret.	Theseo.

....

Anno Periodi Iulianæ	Ante Christū		Rege Atheniensium.
		Nam ex Græcis elementis numeralibus planè liquet numerum heic proximum fuisse ΓΗΗΗΗΗΓΔΔΔΔΔΙΙ, id est, DCCCCXCII. Res ipsa disparuit.	Eodem.
3458	1256		
3463	1251	**Certamen, vti non immerito videatur, Olympicum sub Atreo, Hercule certante, instauratum.** Sed vide Eusebium numero DCCCXIV. & Scaligerum in Canonibus lib. III. 283. Adi item Paterculum lib. I. & Clementem Strom. α.	Eodem.
3496	1218	**Græcorum in Troianos expeditio.**	Menestheo
3505	1209	**Ilij excidium, Θαργηλιῶνος ἑβδόμῃ φθίνοντος, seu XXIV die Thargelionis.** Is dies ad Scaligerianæ periodi Atticæ rationes, est XXIII. Iunij Iuliani. De mense conuenit nostro cum plerisque veterum. Nam Thargelione captum Ilium plures scripsere. Plerunque etiam ὀγδόῃ φθίνοντος seu XXIII; alij etiam Scirrophorionis, mensis sequentis, eodem die. Vide Clementem Stromat. α. & Dionysium Halicarnassensem. lib. I. Certè, ea anni tempestate, scilicet sub æstatis initium, captum esse etiam indicat Virgilius Æneidos III.	Eodem, anno 22. vide notas Historicas.

——————vix prima inceperat æstas
Et pater Anchises dare fatis vela iubebat.

Vt autem die septimo & die octauo idem dies innui posset palàm est; diuersâ scilicet initij ratione habita. De anno quo capta est Troia alia fuit plerunque Atticorum scriptorum sententia. Vltimo Menesthei tribuunt, qui scilicet sub Menestheo collocant; alijs sub Demophonte Rege, captam tradentibus. At noster proculdubio vigesimum secundum Menesthei, penultimum scilicet eius annum, heic adiecerat, vtcunque quadratarij incuria τὸ εἰκοστόν pretermittatur, vt suprà monuimus. Et ad annum vsque XXIII. regnasse eum plerunque volunt; etsi in Græcis Eusebij non semel ἔτος λγ ei assignetur & disertè legamus Τούτου τῷ λγ ἔτει τὸ Ἴλιον ἥλω, *huius anno* XXXIII *Troia capta est*. Sed vide item addenda Græcis eius pag. 215. vbi κγ. leguntur. Plerunque etiam CCCCVII. anni ab excidio hoc ad Olympiadem primam Iphiteam numerantur. Vide Eratosthenis Canones, Eusebium numero DCCCXXXV. & ibi Saligerum quem etiam

Anno Periodi Iulianæ	Ante Christū		
		consule in I. de Emendatione pag. 43. & V. pag. 355. & III. Canonum pag. 283. & Dionysium Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXVII. & sequentibus. Constantinus autem Manasses bellum Troianum, annis CL. aut circiter recentius facit. Nam, vnde edoctus nescio, Priamum à Dauide Iudæorum Rege copias frustrà poposcisse auxiliares scribit, Ἐκ πάντων ἕν, inquit, ἀπορηθεὶς ὁ Δαρδανίδης γέρων Εἰς τὸν Δαβὶδ τὸν ἄνακτα τῆς Ἰουδαίας πέμπει Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ οὐ δίδωσιν, &c. Et præter Chronologorum, qui perpetuas temporum series ducunt, turbam, videsis item Herueti Collectanea in Clementem Alexandrinum pag. 797. Sed demonstratiuam esse hanc epocham asserit Scaliger, vtpote quæ suo tempestatis charactere nititur; adeoque, rationibus subductis, collocat ille in anno periodi Iulianæ MMMDXXXI. qui, anno à nostro notato, annis etiam XXVI recentior est. Vno anno vetustius numero Scaligeriano coniectat fuisse hoc excidium Petauius. vtriusque rationes perpendant & porrò viderint heic doctores. Quin Nouennium tantum integrum interuenit post expeditionem Græcorum ad vrbem excisam. Et Tempore verno expeditiones fieri solebant, de qua re vide plura posteà Notis ad Smymæorum Fœdus. Absoluto demum post expeditionem nouennio, sub æstatis initijs, id est proximo seu decimo anno capta est vrbs. *Et Danaum decimo vere redisse rates* ait Propertius lib. IV. quod & Chalchantis passerum portenti interpretamento apud Homerum Iliade secunda est consonum.	Rege Athe-niensium.
3508	1206	Iudicium in Areopago de Oreste. Nam liquet tam ex numeralium elementorum vestigijs quam ex iis quæ præcedunt & sequuntur, numerum heic fuisse ΠΗΗΗΗ ΔΔΔΙΙ. seu DCCCCXLII.	Demophonte.
3512	1202	Cypro Teucer sedes posuit; Salamine nempè condita.	Eodem.
3637	1077	Ionica migratio, Neleo duce. Tribuuntur hæc plerunque anno octauo Acasti Regis Atheniensium,	Menestheo de quo vide notas supra pag. 68.

Anno			Rege Atheniensium.
Periodi Iulianæ	Ante Christū		
		thenienſium, ſeu periodi Iulianæ MMMDCLXXIII. Vide Euſebium numero DCCCCLXXV. Et annorum CXL interuallum plerunque habetur inter Troianum excidium & hanc migrationem, vti diſertè etiam numerat Eratoſthenes in canonibus. Vide Clementem Stromat. α, Scaligerum ad dictum Euſebij locum, & Petauium de Doctrina Temporum, lib. IX. cap. XXX. Atqui, licet prior pars numeri apud noſtrum diſparuerit, tamen ΔIII, ſeu XIII. cum terminat. Sed nullus eſt numerus qui ternario terminatus & ex DCCCCXLV (quo ſcilicet epocha Troiæ captæ Noſtro notatur) deductus relinquit CXL. Si ſcripſit noſter ΠΗΗΗΔΙΙΙ id eſt, DCCCXIII interuallum illud ei erit tantum annorum CXXXII. Neque alius eſt numerus ita terminatus vnde aut interuallo quod diximus numerus propior elici poteſt, aut quo propiùs ad aliorum rationes accedat noſter. Ceterum & ita non ſolum in anno regis (quocunque is fuerit nomine dictus) annis aliquot ab alijs diſcrepat, ſed etiam prochroniſmo annorum XXXVI in epochæ conſtitutione. Nam ſi detur numerum quem diximus eum heic adnotâſſe, reſpondet, in periodo, annus MMMDCXXXVII.	
*			
3770	944	**Heſiodus floruit.** Suadet lacuna quæ veſtigia reliqua numeri, qui ad Heſiodi ſpectat, ſequitur, cum integrum fuiſſe ΠΗΙΔΔΔΔ ſeu DCLXXX vnde annus, quem adiecimus, exit. Si aliter fuit terminatus, pauculorum vtcunque annorum diſcrimen eſſe duntaxat palàm eſt. Annum autem notatum fuiſſe puto non alium quam quo primùm Heſiodus poemata publicè recitauit aut in certamen poeticum deſcendit; quod ipſum ſentiendum eſt de anno Homero proximè aſſignato.	. . . . .
3807	907	**Homerus floruit.** Ita XXXVII annis Heſiodus artis ſuæ ſpecimina publicè edidit ante Homerum. De horum ætate, quæſtio eſt & vetuſtiſſima & celeberrima. Et vter natu antiquior. Sed L. Accius poeta & Ephorus hiſtoricus, vt noſter, Heſiodum priorem faciunt. Vide Agellium lib. III. cap. XI. Varias autem de Homeri æuo ſententias vide apud Clementem Stromat. α, & Euſebium numero DCCCCVIII. & in Chronico Græco pag. 31. 32. 34. & 215. Adi porrò ſi placet Scaligerum ad dictum numerum, Petauium de Doctrina Temporum lib. IX. cap. XXX. Paterculum lib. I. &, ad	Diogneto.

 eum,

Anno — Periodi Iulianæ. | Ante Christū.

eum, Lipsium, Philostrati Ἡρωικῷ in Euphorbo, &, præter ea quæ congessit Gregorius Gyraldus dialogo II, Apollodorum atque alios apud Ioannem Tzetzem Chiliad. XII. cap. CCCXCIX. Recentiores, qui perpetuas annorum series obitèr contexunt, prætermittimus. Rege Atheniensium.

3819 895 Phidon Argiuorum Rex nummum argenteum percussit in Ægina insula. . . . . .

Vide Eusebium numero MCCXVII. & Scaligerum ibidem.

Olympiad.

* Archias Euagiti F. coloniam è Corintho in Siciliam deduxit. Syracusæ conditæ. Æschylo.

3957 5 4 757 Conditas Syracusas numero MCCLXXXIV scribit Eusebius, id est ano Clidici Athenarum Regis primo. Epochæ numerus annorum in marmore euanuit. Sed annus regis manet, nimirùm XXI Æschyli regis, qui primum Clidici annis XXIV anteuertit & anno IV. Olympiadis V respondet seu periodi MMMDCCCCLVII. Videsis Scaligerum ad Eusebianum numerum & Hubertum Goltzium in Sicilia pag. 21. qui Eusebium heic sequuntur. Sed instauranda forsan hinc est chronologia tam de Naxo condita quam de Syracusis, si Thucydidi item fides habenda, cui, proximo post Naxum conditam anno, colonia ab Archia deducta est. Vide eum sub initio libri VI. Quinto item, inquit ille, post habitatas Syracusas anno, Chalcidenses è Naxo profecti Catanam condidere, & sub idem tempus Lamis, coloniâ Megaris deductâ, Trotilum condidit; alia item enumerat quæ pariter ab hoc Archiæ epocha ita pendent vt, eâ ignoratâ, simul etiam illa vt ignorentur necesse est. Hæc omnia à Chronologis instaurentur, nostro autore, qui CL. duntaxat annis aut circitèr post Thucydidem scripsit. Archonte Athenarum.

4030 24 1 684 Primi annui Athenarum archontes. . . . . . .

Consentit heic noster ad amussim cum Eusebio. Et firmat id vterque quod impugnat Scaliger ad numerum Eusebianum & MCCXCVI & MCCCXXXIII. Sed & vide Eusebij Græca pag. 215. vbi item Olympiade XXIV. primus archon annuus præficitur; qui idem est annus. Atqui ex Pausaniæ loco in Messenicis de Hippomenis archontis decennalis anno quarto, adstruere

hic

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
			hic vult Scaliger metrachonismum integri quadriennij commissum esse Eusebio, quem arguit ac si in confesso esset, decennales illos Archontas quatuor singulis decennijs integris præfuisse; id quod etiam admittit Eusebius. Sed discedendum à receptiori de hac Epocha sententia non sentio. Ea scilicet proculdubio notior multò erat quam singulorum Archontum qui præcesserunt, anni, qui etiam pro imperiorum prorogatione, morte præueniente, aut Decreto summouente, plures aut pauciores esse potuissent, nec satis scriptoribus cogniti; ipsa interim annuorum Epochâ, vtpote Olympiadibus aut alio quouis charactere certissimo signatâ, notissimâ. Sed & vide porrò Eusebij Græca pag. 39. lin. 42. & Συναγωγὴν historicam Scaligerianam, vbi triennio recentiùs quam nostro collocatur Creon, primus ἐνιαύσιος ἄρχων, scilicet anno Olympiadis XXIV, tertio vti etiam Carolo Sigonio in Fastis Atticis. Adi insuper Meursium de Archontibus lib. I. cap. VIII, & Petauium lib. XIII. pag. 548.	
4032	24 3	682	. . . .	Lysiâ.
4069	33 4	645	Terpander, Poeta & Musicus, Nomornm Autor insignis habetur. Annus est Olympiadis XXXIII quartus. Eiusdem secundo Terpander insignis habetur Eusebio. Huic etiam æuo cum tribuit Hellanicus de anno dissentiens, apud Athenæum lib. XIV. vbi in Carneis primum eum vicisse ait. Carneorum autem Festum institutum est XXVI. Olympiade, teste ibidem Sosimo. Sed Hieronymo, eodem in loco, Plutarcho etiam libro de Musica, & Nichomacho Geraseno lib. II. cap. I. multò vetustior est, & Olympiadibus Iphiteis prior. Vnde etiam collocatur à Iosepho Blancano in Mathematicorum Chronologia, anno DCCC, ante Christi Epocham. De Terpandro vide item Ioannem Tzetzem Chil. I. cap. XVI. & Eusebium in Chronico Græco pag. 40.	Dropilo
4109	43 4	605	Alyattes, *ni fallor*, Lydorum Rex, in Dynastia Mermnadarum.	Aristocle.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christum		Archonte Athenarum
			Prochronismus est apud Chronologos aliquot, qui accuratiùs rem æstimant, nouennij. Eusebio, septennij. Ex vestigijs quæ in Marmore nondum obliterata sunt, cum systemate eiusdem æui comparatis, alium heic præter hunc Alyattem innui persuasum non habeo. Numeri, qui Epocham designaret, partem priorem disparuisse verum est. Sed reliquiæ illæ ..... ΔΔΔΔΙ, si coniecturæ fides, ΗΗΗΔΔΔΔΙ indicant. Maior esse annorum numerus nequit, quod tum ex instituto autoris ordine tum ex veteri Græcorum numerandi ratione scimus. Si minor fuerit, vt decennio minor sit necesse est, adeoque vt eo longiùs à recepta Chronologia discrepet. Vide Eusebium num. MCCCCV & Canonum Scaligerianorum lib. II. & III. atque eiusdem sequaces.	
....		....	Sappho poetria, Lesbia, solum vertens, in Siciliam fugit.	Critia *primo.*
4123	47 2	591	Cirrhâ direptâ, agon Pythicus instauratus est, præmijs ex ipsis spolijs propositis; nempè χρηματιτὴς factus est.	Simon...
4132	49 3	582	Agon Pythicus denuò στεφανίτης seu coronarius fit. Sic firmat noster sententiam receptam de anno quo heic agon coronarius factus est, tertio scilicet Olympiadis XLIX, vti disertè Pausanias etiam in Phocicis. Sed dum hoc firmat, conuellit interim, quæ de Pythiade præcedente habent scriptores. Vide Συναγωγὴν historicam cum Eusebij Chronico editam in Olympiadis ΜΗ anno tertio. Quin verò Agonem pentaetericum ante hanc instaurationem fuisse, pro confesso habent, hoc est, post quartum quemlibet annum agi, vti Olympicum, solitum, adeoque præcedentem instaurationem quâ χρηματιτὴς, Cyrrhæis excisis, factus est, tertio Olympiadis XLVIII tribuunt; vti etiam, apud Pausaniam in Phocicis, habetur. Et videsis Scaligerum operis magni libri I. capite de Periodo Delphorum Pythia & ad numerum Eusebianum MCCCCXXXV. Adde Petauium de Doctrina Temporum lib. I. cap. XXXIII. & Erasmum Schmidium in prolegomenis ad Pindari Pythionicas.	Damasiâ *secundo.*

Atqui

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ		Archonte Athenarum

Atqui instauratio illa, quæ Cyrrhæ excidium secuta est, nostro cadit in annum II. Olympiadis XLVII, Iulianæ nempe, vt vides, Periodi MMMMCXXIII. Ita nouennium intercessit, non tantum quadriennium. Et certè legimus agonem hunc olim fuisse nouennalem. Argumenti tertij Pythiorum Pindari autor, ἐτελεῖτο δ' inquit, ὁ ἀγὼν κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ ἐννεατηρίδος, *Celebrabatur antiquitus certamen Pythium quolibet nouennio.* Et Censorinus de die Natali capite XVIII. *Delphis quoque ludi, qui vocantur Pythia, post octauum olim conficiebantur.* Ceterum συναγωγῆς quam diximus autor (qui ipse Scaliger est) ab instaurata, anno Olympiadis XLVIII tertio, Pythiade, ipsas dinumerari Pythiadas scribit, neque aliter dinumerat. Res non omninò leuis est momenti. Et porrò viderint eruditi. Quod autem ad Archontas attinet, gratissima à nostro lux est. Et Simon & Damasias secundus, in Archontum Fastis, suis locis, vnde apud viros doctissimos hactenus exularunt, restituendi. Vide loca superius in notis ad hunc agonem indicata. Damasias verò apud Diodorum, qui Olympiade XXXV. præfuit, primus erat; hic, sub quo instauratus agon, secundus; quod primò ex hoc Marmore cognitum facem præbet insignem viro doctissimo lib. I. de Archontibus cap. XI, quem vnicum Damasiæ nomen fefellit.

......		......	**Susarion Icariensis, Comœdiæ, *vt videtur*, inuentor.** Vide Notas Historicas.	......
4153	54 4	561	**Pisistratus tyrannidem Athenis occupat.**	......
4156	55 3	558	**Simonides poeta auus natus.** Vide numerum periodi inferiùs 4245.	
4158	56 1	556	**Crœsi Asiæ Regis initia.** Reliquiæ enim illæ ...... ΔΔΔΔΙΙ palàm ostendunt, modò perpetua scriptoris ordinis ratio obseruetur, numerum integrum fuisse ΗΗΓΔΔΔΔΙΙ, seu CCXCII vnde annus hic prodit.	Populo.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christi		Archonte Athenarum.
4168	58 3	546	**Cyrus Sardes capit. Hipponax poeta Iambicus eiusce temporibus floret.** Si nostro heic cum Eusebio conuenit, tunc scripsit noster HH𐅄ΔΔΔII, seu CCLXXXII, vnde fit Periodi MMMMCLXVIII. Nam Eusebio hæc Epocha est Olympiadis LVIII, annus tertius. Sed neque hisce acquiescas. Consule quæ adnotat Scaliger ad numeros Eusebianos MCCCCLXII. & MCCCCLXXI. & Olympiadum ἀναγραφὴν in NH. Sed de Hipponacte complurium annorum heic apud Eusebium prochronismus est. Is Olympiade XXIII collocat Hipponactem, seu periodi Iulianæ MMMMXXVI. At Plinius certum esse ait Hipponactem fuisse Olympiade LXIII, quæ seculo quod à nostro indicatur satis respondet, Vide item Scaligerianam illam Συναγωγὴν historicam Olympiade Ξ.	
4178	61 1	536	**Thespis poeta, Alcestidem tragœdiam docens, primus vilem certauit ob hircum.** Olympiade LXI docuisse seu Tragœdiam primò edidisse Thespim, autor est Suidas. Nostri numerus in Lacunam desinit. At si Suidæ fides, spatio Lacunæ non refragante potiùs annuente, habenda sit, ita supplendus est HH𐅄ΔΔIII CCLXXIII. Inde prodeunt numeri quos adnotauimus. Certe minorem fuisse quam CCXCI liquet ex Crœsi epocha; & cum nostro exacte ita conuenit ἀναγραφῇ Olympiadum. Sed de hirco pro præmio dato & tragœdia inde dictâ, prochronismus est apud Eusebium annorum sane LV. Vide Numerum eius MCCCCXXVI.	..nxo. primo.
4189	63 4	525	**Æschilus poeta natus.** Vide infra, numerum 4223 & 4257.	
4197	65 4	517	**Darij Hystaspis F. Persarum Regis initium.** Quæ reliqua sunt numeri, autorem scripsisse HH𐅄III CCLIII, satis demonstrant. Sed metachronismus est quadriennij, & manifestissimus error, nisi alia nostro fuerit annorum eius ratio quam hactenus didicimus. Nam binas habemus apud Ptolomæum in quarto Magnæ Constructionis, eclipses lunares, quarum alteri annus Darij XX & dies vigesimus octauus Epiphi, Nouembris scilicet	

Anno — Periodi Iulianæ | Olympiad. | Ante Christū. — Archonte Athenarum

ſcilicet XIX, alteri annus XXXI & dies tertius Tybi ſeu Aprilis XXV tribuitur. Nec aliter eius anni in Ms. quem diximus codice Reuerendiſſimi Archiepiſcopi Cantuarienſis notantur quàm in vulgatis, niſi quod numerus XXXI, τῷ πρώτῳ καὶ τελευταίῳ αὐτοῦ ἔτει, non numeralibus literis, exprimatur. Et conſenſus hic eſt tam exemplarium Græcorum quam verſionum ſiue ex Græcis, ſiue ex Arabicis, vti ab eximio Mathematices Oxonij profeſſore Ioanne Banbrigio, peramicè monitum eſt. Eclipſium harum altera in annum Nabonaſſari CCXLVI incidit, altera in CCLVII, id eſt in annum periodi Iulianæ MMMMCCXII altera, altera in MMMMCCXXIII. Ergo annus Darij primus congruit periodi anno MMMMCXCIII qui quadriennio ſolido noſtri calculum anteuertit. Videſis Ioſephum Scaligerum lib. V. de Emendatione, pag. 379. & Dionyſium Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XVIII.

4202 | 67 1 | 512

Cædes & fuga Piſiſtratidarum, & eorum Tyrannidis finis; patriæ liberatoribus, Harmodio & Ariſtogitone.

Propè abeſt noſter à ſententia quam V. CL. Ioannes Meurſius de Piſiſtratidarum initio ſtabilire nititur libro de Fortuna Attica cap. X; Sed tamen abeſt. Vide eius rationes tum ibi, tum in Piſiſtrato eius cap. V. Adde Dionyſij Petauij Paralipomena ad libros de Doctrina Temporum pagina 856.

*

4205 | 67 4 | 509 — Lyſagorâ.

Chororum Virilium certamen primum, quo Hypodicus (*aut alius nomine non abſimili dictus*) Chalcidenſis vicit.

Vt numerus qui in lacunam deſinit aut ΗΗΔΔΔΔΠ CCXLV fuerit aut ab hiſce non multùm diſcreparit, neceſſe eſt. Inde producuntur quos adnotauimus.

4217 | 70 4 | 497

Sophocles Poeta Sophillo patre natus.

Vide inferius numerum 4244.

4219 | 71 2 | 495 — Pythocrito.

De Hippia Piſyſtratida neſcio quid habuit heic autor.

Puga eius in Sigeum non aliud videtur quam tyrannidis Piſiſtratidarum finis quem ſupra iudicauerat.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum.
			Neque finis ille locum omninò heic obtinere potuit. De Hippiæ rebus vide Herodotum in Terpsichore & Thucydidem lib. VI. Annus hic est quartus ante pugnam Marathoniam qua Hippias sub Dario stipendia meritus est, & in patriam pugnans occubuit. Notatur eidem anno ab alijs Philippus Archon. Vide Meursium de Archontibus lib. II. cap. III.	
4223	72 2	491	Prelium illud inclytum Marathonium, in quo Persarum clades & Atheniensium victoria, Miltiade duce. In ea etiam pugnat Æschylus poeta annos natus XXXV. Discrepant de anno huius pugnæ Scriptores. Olympiadis LXXII anno primo (qui ipse nostri possit esse annus; Saltem plusquam anno vnico discrepare nequit) epocham hanc collocat Olympiadum ἀναγραφῇ Scaligeriana. Adi Scaligerum ad numerum Eusebianum MDXXV & Meursium de Archontibus lib. II. cap. IV. Sed ingeniosissimas Scaligeri rationes exactè firmat noster. Vide eum de Emendatione Temporum lib. V. pag. 382. Sed aduersatur Petauius de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXII. & anno sequenti tribuit. Hac pugna, quod ex vestigijs orationis contextus elicitur, Æschylus poeta annos natus XXXV, certamine strenuè contendit cum fratre scilicet Cynægiro. Annus est Olympiadis LXXII. secundus. Suidas autem concertâsse scribit Pratinam cum Æschylo & Chærillo Olympiade LXX, in Περσίνας, neque aliud puto voluit in Æschylo vbi, vt codices editi habent, ἠγωνίζετο, inquit, αὐτὸς ἐν τῇ θ̄ Ὀλυμπιάδι ἐτῶν ὢν κε̄, *Certauit Olympiade* IX *annos natus* XXV. Rescribendum forsan, modo sit ipse sui medela, ἐν τῇ ο̄ Ὀλυμπιάδι. Et procliuis lapsus erat, vt ex O, in numeris Θ fieret. Ita inter Suidam & nostrum de ætate consensus est. Atque ita rectè, puto, Suidas emendatus, Satis item consentit Olympiadum ἀναγραφῇ. Videsis Isaacum Casaubonum de Satyra poesi lib. I. cap. V. & I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. II. & XIX. & periodi heic annos 4228. & 4257.	. . . . . . Secundo.
4225	72 4	489	Simonides poeta, Simonidis etiam poetæ avus, clarus victoriâ, *vt videtur*, habetur. Darij,	Aristide.

Histaspis

Anno				
Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
			Histaspis F. Regis Persarum excessus. Xerxis initia.	
			Quæ restant ex notis numeralibus sunt ΔΠ aut ΔΠΙ· Nam verum ex vestigijs eliciendum sit, non satis liquet. Scripsisse puto autorem ΗΗΔΔΠ. Inde natus est in Periodo Iuliana, annus MMMMCCXXV. In Darij excessu heic prochronismus est, vt in initijs metachronismus, si ad aliorum rationes exigas. Si alium fingamus numerum integrum ita finientem, longiùs à recepta Epocha vagabimur. Vide Iosephum Scaligerum de Emend. Temp. lib. 5. pag. 382. Ad Simonidem hunc spectat illud apud Eusebium num. MDXXX. Sed & vide eum numero MCCCLIV. & Græcè pag. 40. & infra, annum Periodi 4245.	
4228	73 3	486	Æschylus annos natus XL, tragœdiâ primùm vicit. Euripides poeta nascitur. Stesichorus poeta Græcia.........................	Philocrate
			De Æschyli victorijs, vide Scholiastem eius in Persas, Suidam, vitam eius, Gregorium Giraldum Dialog. VI. & quæ supra citauimus anno Periodi 4223. Instauratio Olympiadum aliquot, quæ ei tributæ, à nostro forsan accipienda. Sed trinis firmè Olympiadibus integris, ante nostri Epocham Æschylum agnitum fuisse notat Eusebius; quod ipsum etiam notat Olympiade plusquam integrâ recentiùs.	
			Euripidis autem natales, apud nostrum, sexennio anteuertunt annum à Diogene Laertio in vita Socratis assignatum qui est Olympiadis LXX primus seu Periodi MMMMCCXXXIV, qui annus dicitur vulgò Xerxis transitus in Græciam, vt alter regni eius initiorum. Etiam Suidas & Thomas Magister, Olympiadum item ἀναγραφὴ Scaligeriana Laertij sunt sequaces. Vide porrò Giraldum Dialog. VI, & I. Meursium de Archontibus lib. II. cap. VIII. Sed Eusebio clarus habetur anno tertio Olympiadis LXXVII. Certè ad Laertij rationes ita admodum puer clarus erat. Ad nostri verò, annum agens sextumdecimum.	
			Stesichoros autem habet noster binos. De altero seu	

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ		Archontes Athenarum.
			iuniore, inferiùs proximè post annum Periodi 4343. Natum autem scribit Stesichorum Suidas ἐπὶ τῆς λζ Ὀλυμπιάδος, Olympiade XXXVII. Et ad summam senectutem cum peruenisse, annum scilicet LXXXV, ex Luciani Macrobijs docemur. At si natus fuerit Olympiade XXXXVII; ad nostri rationes, iam ad annum CXLVI peruenerat, ætatem eo æuo rarissimam. Atqui & mortem obijsse ait Suidas Olympiade LVI, seu annis LXX ante annum quo noster eum collocat. Eusebio autem clarus habetur Olympiade XLII, mortuus LV. Stesichorus verò, poeta etiam insignis, de quo mortuo Phalaris tyrannus scribit tum ad filias suas tum ad Himeræos Epistolas XXXI, LIV, & CIII, obijt saltem ante Olympiadis XXXVIII annum secundum quo nempe ipsa Phalaridis tyrannis iuxta Eusebium finita. Vide etiam Philaridis Epistolas alias. Anne igitur tres Stesichori? Adi etiam, si placet, Giraldum Dialog. VI. & Ioannem Tzetzem Chiliad. I. cap. XXV. Sed Suidæ etiam conuenit cum συναγωγῇ historiarum Scaligeriana, quam videsis Olympiadibus ΛΖ & Νϛ. Geloni autem Siciliæ tyranno coæuum fuisse Stesichorum habet Conon, nostro astipulatus, apud Photium Cod. CLXXXVI, sect. 42. vide infra, annum periodi 4235.	
4233	74 4	481	Hellesponto nauigia iungit Xerxes. Pugna ad Thermopylas, & prælium ad Salaminem nauale. Xerxis scilicet in Græciam transitus. Hæc vulgò anno tribuuntur proximo. Alij aliter. Sed de ea re vide quæ Scaliger disputat lib. V. de Emendatione pag. 383. & in tertio Canonum pag. 231. vbi etiam de die, ingeniosissimè, vt solet. Sed exactè cum nostro conueniunt Petauij rationes quas vide de doctrina Temporum lib. X, cap. XXIV. Adde eius caput XXII. libri primi & notas ad Themistij orationem XII. Archon heic erat Calliades vti etiam ex Marmoris vestigijs liquet. Ita etiam nominatur Laertio in vita Socratis, Dionysio Halicarnassensi lib. IX. Diodoro lib. XI. & Thomæ Magistro in vita	Calliades.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ		Archonte Athenarum
			vita Euripidis. Sed eidem Laertio in Anaxagora Callias vocatur, vti & Eusebio & D. Hieronymo ad Danielem cap. XI. & Olympiadum ἀναγραφῇ.	
4234	75 I	480	**Pugna ad Platæas. Insignis nempe illa, libertatis Græciæ fortissimè recuperatæ, Epocha. Ignem item euomuit Ætna mons.** Neque enim Marmore alius hic potuit esse numerus integer quam HHΠI qui annum hunc indicat. Transitus Xerxis præcedente hanc pugnam anno suffragijs plerumque omnium collocatur. Itaque Pausaniæ cum nostro de vtroque fortè conuenit. Is enim in Eliacorum II pugnam hanc Olympiadi LXXV tribuit qui hic ipse annus est; ergo, vt videtur, Xerxis transitum præcedenti. Sed apud Eusebium metachronismus est quadriennij; pugna hac Olympiade LXXVI positâ. De Ætnæ flammis consule Philippum Cluuerium in Sicilia antiqua lib. I. cap. VIII. Sed nunc primùm montem ignem euomuisse, innuit, ni fallor, noster.	Xantippo.
4235	75 2	479	**Gelo Dinomenis F. tyrannidem in Sicilia inuadit.** Sed mirum heic inter nostrum & Scriptores alios, quos inter neque consensus est, discrimen. Vide Eusebium numero MDXXX, &, ad eundem, Scaligerum. Adde Pindari Scholiasten ad Pythionicarum I. & III. & Scaligerum ad numerum porrò Eusebianum MDXLII. item Olympiadis OB anni secundi ἀναγραφὴν.	Timosthene.
4236	79 3	478	**Simonides nepos, Leoprepis filius, Coeus, is qui memorandi artem inuenit, ludis Athenis vicit. Pisistratidarum percussoribus, libertatis scilicet patriæ vindicibus, Harmodio & Aristogitoni statuæ positæ sunt.** In lacunam desinit numerus. Sed ex eo quod Archontis nominis reliquum est ... μάντυ, manifestum est satis Ἀδειμάντυ, exaratum fuisse. Is proximuum post Timosthenem annum occupat in Fastis Attic s. Numerus igitur erat HHΔIIII, CCXIV, qui nostros facit; aut proximè minor. De Simonide hoc, nihil, ni fallor, occurrit in Eusebij Chronicis. Videsis supra ad annum	Adimanto.

Anno				
Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		*Archonte Athenarum.*

num periodi 4225. & inferius ad 4245. vbi de Simonide auo. Nepotem autem legimus, ἐν τῇ συναγωγῇ historicâ à Iosepho Scaligero edita, floruisse Olympiade LVI, anno scilicet LXXX aut circitèr ante nostri Epocham.

4242 77 I 472 Hiero Syracusis tyrannidem occupat, Geloni fratri succedens. Huic coæuus fuit Epicharmus poeta. Charete.

Ergo annos duntaxat VII non XVII. regnauit Gelo; quod tamen in Eusebij Græcis &, pro rationum fundamento, Scaligero habetur. Annus hic est Olympias LXXVII. Prochronismus est, in Hieronis initijs, triennij apud Eusebium; spatij item amplioris, si perochæ, quæ de Hierone præcedit, fides apud eundem magis habenda. Vide eum numero MDXXXVIII & MDXLII. Pindari Scholiastes ad Pythiorum III, καθίστατο, inquit, ὁ Ἱέρων βασιλεὺς κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν ἕκτην Ὀλυμπιάδα, τῆς εἰκοστῆς ὀγδόης Πυθιάδος τῇ προκειμένῃ Ὀλυμπιάδι συγχρόνου οὔσης. *Regnare cœpit Hiero Rex Olympiade* LXXVI, *quæ Pythiadi* XXVIII *respondet.* Id est anno Olympiadis LXXVI tertio qui ipsa est Pythias XXVIII, ab eo tempore quo agon Pythicus coronarius factus est dinumerata; de qua re vide antè numerum Periodi 4132. Tertij autem Olympiadum anni Pythiades sunt. Sed Pindari Scholiastis calculus, biennio tantum anteuertens, Nostri rationibus proximat. Vide supra citata ad numerum 4235. præter ἀναγραφὴν Olympiadum, in ΠΕ. Vestigia autem quæ in Marmore restant, Charetem satis indicant Archontem qui hunc annum in Fastis Atticis tenet. Scripsit planè noster Χάρητος.

4244 77 3 470 Socrates philosophus nascitur. Sophocles tragicus Sophilli filius tragœdiâ primò vicit, annos natus XXVIII. Apsephione.

De Socrate vide infrà annum Periodi 4313. At natus igitur est Sophocles Periodi anno MMMMCCXVII. seu Olympiadis LXX, quarto, vt suprà notauimus. Metachronismus, de natalibus, nouennij est apud Suidam qui natum eum esse ait κατὰ τὴν ογ´ Ὀλυμπιάδα seu Olympiade LXXIII. Quadriennij, apud vitæ eius au-

torem.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christum		Archonte Athenarum
			torem qui LXXI Olympiadis secundo & Philippo Archonti tribuunt. Ita etiam Olympiadum ἀναγραφεὺς anonymus, quem vide item anno tertio LXXIII Olympiadis. Vide Meursium de Archontibus lib. II. cap. III. & Gregorium Giraldum. Sed hoc ipso anno id ipsum de victoria eius forte innuerat Eusebius. Nam sub eodem in Latinis; *Sophocles & Euripides*, inquit, *clari habentur*. In Græco vero Canone, anno præcedente eum quem designat noster, Σοφοκλῆς, ait, τραγῳδοποιὸς πρῶτον ἐπεδείξατο, *Sophocles Tragicus poeta primum ingenij sui opera publicauit*, id est, in certamen poeticum descendit, quod tamen in Latinis Eusebij ipsa Olympiade ponitur. Vide eum numero MDXLV, & in priore parte Chronicorum Græcè pag. 44, D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. & Scaligerum ad dictum numerum. De Archonte huius anni, vide inferius ad Periodi 4313.	
4245	77 4	469	**Saxum cecidit in Ægos flumen. Simonides poeta mortuus est nonagenarius.** De Archontis nomine non est cur dubitemus. Plane indicat quod est nominis in Marmore reliquum. Vide autem notas historicas. De Saxi casu (de cœlo nempe decidisse ferebant) quadrennij est apud Eusebium Metachronismus. Prochronismus Plinio biennij. Vide eum lib. II. cap. LVIII. Sed non omninò heic doctissimo viro assentire queo, qui, ex Lysandri vita apud Plutarchum, putat eliciendum, Anaxagoram quidem casum, vti est apud Laertium, prædixisse, sed sexaginta aut circiter post annis saxum cecidisse; eò scilicet quòd Lysandri in Athenienses victoriam, quæ tot annis postea parta est ad Ægos flumen, casum hunc portendisse tunc coniectabant nonnulli, aut eius σημεῖον, quod ait Plutarchus, fuisse; ac si casus, qui tot annis anteuerterat, victoriæ signum fuisse minimè omninò coniectâssent harioli. At verò ex astrorum positu, scimus, fata, quæ post multò plures annos eueniant, mitti, à futili Astrologorum gente quotidiè, idque ritu veteri, prædici solere. Quod nemo nescit qui eorum ἀφέσεις, ἀναφορὰς, Directiones, vti vocant, & Reuolutiones tam in singularium hominum quam in vrbium gentiúmque	Theagenide.

 the-

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		Archonte Athenarum.
			thematis atque alias eiuſdem farinæ nugas explorauit. Etiam celeberrimum eſt in hiſtoria Britannica ſaxum, quod, non ſemel tranſlatum, certiſſimum futuri, poſt compluria ſecula in loco quem occupauerit, regni indicium & omen habitum eſt; idque diuulgatiſſimo carmine. Nihil igitur vetat quin Saxum quod ſub Anaxagora cecidit, victoriæ quæ tot annis poſtea parta eſt, ſiue ſignum ſiue portentum apud coniectores, qui tam libentiſſimè rerum eiuſmodi anſas quam vaniſſimè arripiunt, æſtimaretur. Sed porrò de caſu vide ibidem Plutarchum. Adi, ſi placet, I. Meurſium de Archontibus lib. II. cap. XIV. Romæ certè lapidibus pluiſſe ſæpiùs, & portentum ſacris nouendialibus ritu veteri luſtrari ſolitum legimus apud Iulium Obſequentem de Prodigijs. Et eiuſmodi quid de lapidibus, æuis recentioribus non vno in loco memoratur. De Simonide auo heic autorem locutum eſſe puto. Adi notas hiſtoricas pag. 90. Simonidis nomen non ſemel luxatum legitur apud Euſebium. Vide ſuprà, annum periodi 4225. Sed & vide eum numero MCCCCLVII, qui Olympias eſt LV. id eſt Periodi Iulianæ MMMMCLIV. *Simonides*, inquit, *clarus habetur*; & in Græcis Σιμωνίδης ἐγνωρίζετο. Certè circa eum ipſum annum, ſi nunc nonagenarius erat, natales eius collocandi. Nonne igitur pro ἐγένετο illuc irrepſit ἐγνωρίζετο. quod tum Euſebium in annalib is quos exſcripſit, tum D. Hieronymum feſellerit? Suad t ſane temporis ratio. Ad eundem Simonidem etiam ſpectat illud, puto, quod habet Euſebius numero MCCCCLXXX. Sed quod occurrit de hoc nomine apud eum MCCCLIV, pertinere ad auum ibi nequit, nedum ad nepotem. Et certè ſubmouendum. Vide Gregorium Giraldum. Adde quod habetur in ἀναγραφῇ Olympiadum ΞΒ. & apud Syneſium Epiſtolà XLIX, ad Theotimum.	
4251	79 2	463	**Alexander Macedonum Rex vitam finit. Succedit filius eius Perdiccas.** De Archonte, quem tamen Ephippum vocant, conſenſus aliquis eſt apud alios ſcriptores. De anno vix vllus apud veteres. Vide Euſebium, Diodorum, Scaligeri Canonum librum III. pag. 335. & Dionyſium Petauium in Parali-	Euthippo.

po-

Anno Periodi Iulianæ | Olympiad. | Ante Christũ

pomenis ad Doctrinam Temporum pag. 849. Marmoris autem vestigia reliqua tam patris quam filij nomina satis indicant. Archonte Athenarum

4257 80 4 457 Æschilus poeta; annum agens LXIX, moritur in Sicilia. Callia primo.

De eo vide supra ad annos Periodi 4189, 4223, & 4228. Apud Suidam autem ætas eius annis vndecem minor est. In vita eius, sexennio. Adi item, præter Isaacum Casaubonum de Satyrica Poesi lib. I. cap. V, & Gregorium Gyraldum, Ioannem Meursium de Archontibus lib. II. cap. XIX.

circa 4260 81 3 454 Timotheus Milesius nascitur.

Vide inferiùs inter annos Periodi 4348. & 4352.

*

4270 84 1 442 Euripides poeta, ætatis annorum XLIII, tragœdiâ primò vicit. Cœui ei erant Socrates & Anaxagoras. Diphilo.

Vide supra ad annum Periodi 4228. Hoc ipso anno Eusebius; Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἐγνωρίζετο, *Euripides tragœdiarum scriptor clarus habetur*, vt habet D. Hieronymus. Victoria hæc innuitur. Numeri in Marmore literæ posteriores euanuere. Sed par satis est, vt credamus, ex ijs quæ de natalibus Euripidis supra habentur, scriptum fuisse HΔΔΔΔ siue CLXXX. Id firmat etiam lacunæ spatium. Sed & vide D. Hieronymum ad Danielem cap. XI. At Diphilus biennio post Archon est in Fastis.

4275 85 2 440 Philoxenus poeta dithyrambicus nascitur.

Vide inferiùs ad annum Periodi 4334.

*

4294 90 1 420 Perdiccas Macedonum Rex moritur. Succedit ei Archelaus. Astyphilo.

Obliterantur pleræque numerales literæ quæ Archelai initium signabant. Sed ex Archontis nomine forsan deprehendendi. Is est Astyphilus, alijs item Aristophilus dictus. Sed, cum nostro, Astyphilum eum nominat Athenæus lib. V. Archon erat ille anno Olympiadis XC primo qui est Periodi Iulianæ MMMMCCXCIV.

vide

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum.
			vide Diodorum, & Meursium de Archontibus lib. III. cap. VIII. Ita scripsit noster H𐅄ΓI seu CLVI, si ad Archontum Fastos vulgatos cum exigas. Quos inter & eum interdum tamen discrimen est. Ergo regnauit Perdiccas annos LXIII, qui sunt XV plures quàm ei tribuit Eusebius. Sed de Perdiccæ excessu & Archelai initijs immanis est apud veteres discrepantia, quorum nemini tamen adsentit noster. Certè Nicomedes Acanthius qui annos XLI Perdiccam regnasse scripsit propiùs à nostro abest. Theopompus autem regnasse eum tradidit annos XXXV, Anaximines XL, Hieronymus, vetus rerum Græcarum Scriptor, XXVIII, (quem secutus est Eusebius) & vt aliquis demum reperiatur consensus, Marsyas & Philochorus XXIII. Horum sententias exhibet Athenæus lib. V. Singularem item habet Diodorus sibi Perdiccæ excessus annum.	
4303	92 2	411	**Dionysius Syracusis tyrannidem occupat.** Metachronismus est triennij apud Eusebium. Vide eum num. MDCIX, Diodorum, alios. Sed tamen ipsum annum, cui eius initia tyrannidis plerunque tribuuntur, obtinet Euctemon (quem habet noster) Archon in Fastis vulgatis, in quibus Theopompus est nostri anno Archon, intercedentibus Glaucippo & Diocle ante Euctemonem. Vide Epocham heic proximam.	Euctemone.
4305	92 4	409	**Euripides poeta moritur, Septuagenarius.** Vide supra ad annum periodi 4228. & 4270. At Eusebio anno qui proxime insequitur, eodem scilicet quo ille Dionysij Siculi initia statuit, moritur Euripides. Videsis ad eum, Scaligerum, ad numerum MDCX. Archon autem anni, quo viuere desijt Euripides, Callias est alijs; qui Antigenem scillcet excepit & triennio tardiùs quam nostri rationes patiuntur magistratum iniuit, vti & Antigenes biennio, si scriptoribus vulgatis credimus. Vide Diodorum & Meursij Archontas lib. III. cap. XII. Et huic anno Diocles assignatur. Quin Euctemon & Antigenes archontes sunt in fastis continui, cum tamen inter Dionysij initia, archonte Euctemone, & Euripidis mortem, Antigene archonte, intercedat heic biennium intregrum. Sed id rectè satis fieri	Antigene.

forsan

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum

forsan potuit, seruatâ interim exactissimè successione illa continua, si annorum embolimæorum rationem habeamus, eorumque in enneadecaeteride Metonica ad Scaligeri calculum. Etenim sub hisce archontibus agebatur enneadecaeteris secunda, cuius in annum quintum, iuxta nostrum, cadit annus Antigenis, qui Scaligero atque eius sequacibus est embolimæus. Et rationibus ita subductis, Euctemonis initia siue Hecatombæonis eius neomenia incidit in XII Iulij, Antigenis in eiusdem mensis redeuntis II, cuius tamen annus, vtpote embolimæus, Euctemonis superabat diebus saltem XV & ad XVI diem Iulij proximi anni protendebatur. Ita Euctemonis & Antigenis bini anni ciuiles præter duos integros annos solares communes, dies IV occupabant. Cum quibus etiam quatuor alij dies ἀναρχοι censendi, de quibus supra. Itaque quod sub initijs euenit Euctemonis, biennio ante collocandum fuerit quam id quod sub Antigenis finem. Atque ita tempestas anni, fermè ipsi dies, in vtraque epocha hinc (si fides calculo) indicari possint. Cæterùm, leui elementorum figuræ mutatione vulgatis heic rationibus consentiet ferè noster in vtroque archonte. Scilicet si in hac Epocha legerimus, quod mihi non permittit marmor, ΗΔΔΔΔΙΙ, in illa verò ΗΔΔΔΔΙΙΙΙ. Sed ratio tunc intercalationis Scaligerianæ non procedit. Nam anni quibus collocantur hi archontes in fastis sunt ei vtrique communes. Sextus nempe & septimus enneadecaeteridis. Sed de Metonico hoc cyclo, vide porrò Dionysium Petauium cui calculus alius est, alia embolisinorum dispositio. Et nec Euctemonis neque Antigenis (vt nostro collocantur) annus ei embolimæus est. Discrepant enim sæpiùs Scaliger & Petauius in primæ anni Attici neomeniæ loco. Hic eam perpetuò fuisse quæ Solstitio proximabat asserit, ille eam quæ solstitium proxime insequebatur. Atque in ea re cardo certe est controuersiæ quam de calculo Attico instituit in Scaligerum Petauius. Vide Petauium lib. II. de Doctrina Temp. cap. XI, XII & XIII.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum
4307	93 2	407	Sophocles annorum ætatis XCI moritur. Cyrus minor in Asiam ascendit.	Callia primo.

Quamuis disparuerit epochæ numerus, & primum etiam

Anno Periodi Iulianæ | Olympiad. | Ante Christū. | Archonte Athenarum.

etiam ætatis Sophoclis elementum, tamen ex eo quod huius reliquum est,& eis quæ superius de Sophocle occurrunt, annus quem annotauimus non obscurè elicitur, vide supra ad annum 4244. Epocha igitur in marmore heic erat ΗΔΔΔΔΙΙΙ seu CXLIII. At tam Euripidis quam Sophoclis mortem statuunt eodem anno, alij plerique. Vide Meursium de Archontibus, lib. III. cap. XII. Gregorium Giraldum Dialog. VI, & Olympiadum ἀναγραφὴν anno tertio nonagesimæ tertiæ. Cyri ascensum ex vestigijs illis ἀνε........ quod ἀνέβαινεν fortè indicat, adiecimus. Sed ἐπέχω. Hunc sexennio post ascendisse tam Eusebius quam Diodorus scribit, archonte Exæneto. Vide inferiùs ad annum periodi 4313. Sed nec ita, biennio intercedente inter hanc & eam quæ precedit epocham, Antigeni proxime succedit Callias quod tamen volunt fasti omnes. Neque heic ab intercalatione medicina est, iuxta nostri rationes; si eas rectè capimus. Atqui ita hi in fastis collocantur, vt septimum alter, alter octauum enneadecaeteridis annum, id est embolimæum, occupet. Et Antigenis sic annus à X Iulij ad XXVIII Iunij, Calliæ autem inde ad XVII Iulij redeuntis anni Scaligeriani extenditur. Certè sic biennium inter eorum præturis signatas Epochas locum habuerit. Adiectione autem τοῦ δευτέρου innuit Calliam, vt videtur, etiam nunc archontem fuisse qui L anteà anno, quo mortuus est Æschylus, archon item erat etiam tunc ὁ πρότερος dictus. Alius enim eiusdem nominis erat eodem æuo subinde archon annuus.

4311 | 94 2 | 403 | Telestes poeta Athenis vicit. | Micone.

Selinuntium poetam dithyrambicum intelligit. Athenæo citatur hic sæpius. Nec dubitari potest de nomine tametsi primum dispcruerit in marmore elementum. Quadriennio autem pòst, illustris habetur apud Diodorum, lib. XIV. Ithycle scilicet archonte. Et cum ἐπισημοτάτοις διθυραμβοποιοῖς Timotheo Milesio, Philoxeno & Polyeido connumeratur. Vide infra ad annum periodi 4334. Telestis vitam scripsit Aristoxenus Musicus, vti memorat Apollonius in ἱστορίᾳ θαυμασίᾳ μ̄.

4313 | 94 4 | 401 | Socrates Philosophus, senex septuagenarius, moritur. | Lachete.

Euse-

Anno				
Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christũ.		Archonte Athenarum

Eusebio Olympiadis XCV anno II moritur Socrates. Metachronismus est biennij, aut circiter. Sed & Eusebius in Græcis nonagenarium tempore mortis fuisse ait. πιὼν τὸ κώνειον ἀπέθανε ζήσας ἔτη Ϙ, *Hausta cicuta mortuus est nonagenarius.* Deprauata fortè est illa figura numeralis ex Ο quod Septuaginta notat. Quin natales Socratis Eusebio, ipso anno tertio Olympiadis LXXVIII tribuuntur. Ita mortuus est, postquam vicerat annos LXV. In vtroque igitur loco erratum est. Sed ad amussim fermè consentiunt noster & Apollodorus apud Laertium qui Olympiadis LXXVII anno quarto sub Aphepsione, aut Apsephione, vti nostro vocatur, archonte natum scribit. Et tam de anno natalium expressè Olympiadum ἀναγραφή, quam de mortis, astipulatur. Vide supra annum periodi 4244. Neque omninò vllâ Laertij loco, in vita Socratis, de hac re medelâ opus est quam tamen attulit vir doctissimus tam Aphepsionis & Phædonis nominibus eundem, apud Scriptores, annum designantibus, quàm iteratis fortè Aphepsionis præturis, in fallor ipse, deceptus; nec tamen sine exemplo. videsis Αναγραφὴν Olympiadum, Olympiad. ΟΔ anno tertio & I. Meursium de Archontibus lib. II cap. VII & XII. Nam per totum annum τῆς πρυτανείας, quo Socratem natum aiunt, aut Aphepsion magistratum gessit, Phædon etiam, nescio quare, vocatus, aut suffectus est ei mortuo Phædon qui quod reliquum erat anni incepti impleuit. Videsis fastos Atticos & Suidam. Etiam de morte adeoque de ætatis annis cum nostro satis conuenit Laertio, quem consulas in vita Xenophontis vbi idem dicit quod in Socratis. Laertius autem Xenophontem cum Cyro ascendisse ait proximo ante Socratis obitum anno. Certè de ijs qui μετὰ τοῦ Κύρου ἀνάβασιν scripsisse etiam heic nostrum, vix est vt omninò dubitemus. Vestigia illa .... Κύρου ἀνάβασις satis suadent. Etiam sub hoc ipso tempore collocatur apud optimos Scriptores ipsa Cyri ἀνάβασις. Vide Scaligerum de Emendatione lib. V. pag. 389. & suprà, annum periodi 4307.

4315 | 95 2 | 399 | .... | Aristocrate.

Atqui in Fastis, archontes continui sunt Laches & Aristocrates; integro nihilominus heic inter epochas bi-

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum.

biennio putato. Neque opem fert heic Scaligeriana intercalatio, sine anni φυτευσίας ratio. Secundæ enim enneadecaeteridis Metonicæ annos habent hi, vti in fastis locantur, $\overline{\text{XIV}}$ & $\overline{\text{XV}}$, quorum vterque ad Scaligeri calculum communis est. Anne igitur inter hosce alius locum obtinuit? Atqui ad nostri rationes, Lacheti annus est embolimæus, decimustertius nimirum enneadecaeterici Cycli secundi, vnde saltem res hæc salua fieri possit. Calculo autem Petauiano etiam annus Cycli huius $\overline{\text{XIV}}$ est embolimæus.

Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
.....		.....	.... Dithyrambo Athenis vicit.	Pytheâ.
4334	100 1	380	Philoxenus poeta dithyrambicus, Sexagenarius moritur. Videsis supra, ad annum periodi 4311.	
4337	100 4	377	Anaxandrides comicus primò, *vt videtur*, vicit. Annus epochæ disparuit; sed manet archon qui Calleas est seu Callias, vt Diodoro atque alijs dicitur; quem Chabriam malè nominat Sigonius. Post Aristocratem archontem, nostro cum fastis vulgatis, de annis, exactè conuenit. Ita numerus heic erat $\overline{\text{HΔIII}}$ seu $\overline{\text{CXIII}}$, vnde is quem adiecimus prodit. Optimè consentit Suidas in Ἀναξανδρίδης. Et Anno proximo ἐχωρήζετο, in Olympiadum ἀναγραφῇ, archonte Chariandro.	Calleâ.
4341	101 4	373	Astydamas, ludis edendis, vicit Athenis. Ingens arsit Cometes. At Fabulæ Astydamas, poeta vtpote tragicus, commissione certabat annis anteà $\overline{\text{XXVI}}$, aut circiter, archonte Aristocrate. Ita tum Diodoro, lib. $\overline{\text{XIV}}$. tum Olympiadum ἀναγραφῇ legitur. De Cometa, vide Notas Historicas.	Asteio.
4343	102 2	371	Pugna Leuctrica Lacedæmoniorum & Thebanorum, in qua grauissima illorum clades. Ita hanc Lacedæmoniorum cladem collocat disertè Pausanias in Arcadicis; ita alij. Anno insequenti potiùs tribuit magnus Scaliger. Vide eum de Emendatione	Phrasiclide.

tione

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū.		Archonte Athenarum

tione lib. V. pag. 391. Saltem Phrasiclide in fine anni magistratum gerente, putat prælium commissum. Nam Plutarchus (quem de hac pugna vide in Pelopida & Epaminonda) contigisse ait Hippodromij mensis πέμπτῃ ἱσταμένου. Et Hippodromium cum Hecatombæone confert. Sed ea res satis est, si dies spectemus, incerta; de tempestate interim anni, non item. Phrasiclidis annus, ad Scaligeri rationes Metonicas, embolimæus, quintus nempe enneadecaeteridis quartæ Metonicæ, incepit II. die Iulij; finiuit eiusdem mensis XV. in anno sequente. Et cum sub id tempus, æstiuum scilicet Solstitium, quod Plutarchi de Hecamtobæone mentio innuit, prælium commissum fuerit, atque noster annos solares ab VIII. Iulij retrò putarit (de qua re, in Apparatu diximus) secundum hasce rationes tam in finem Phrasiclidis quam in initium conijci posset. Sed annus hic communis est Petauio, & incipit III die Iulij, Iunij XXII (aut si τῶν ἀνάρχων ἡμερῶν ratio habeatur) XVIII. finitus. Vide autem proximam Epocham, qua forte ad finem eius præturæ necessariò trahendum indicatur.

4344 | 102 3 | 370 | **Stesichorus Himeræus secundus vicit Athenis. Magalepolis in Arcadia condita est.**

De Stesichoris vide supra ad annum 4228. Epochæ numerus heic cum ipsius Marmoris fragmentis aliquot amplis vti & alia pluria disparuere. At si Pausaniæ fides, ipsum qui adiectus erat numerum reuocare forsan non est difficile. Certè si nostro cum Pausania hîc quemadmodum in priori Epocha, conueniebat, res erit manifesta. Illa in Arcadicis, Συνῳκίσθη, inquit, ἡ Μεγάλη πόλις ἐνιαυτῷ τε τῷ αὐτῷ καὶ μησί τε ὀλίγοις ὕστερον, ἢ τὸ πταῖσμα Λακεδαιμονίων ἐγένετο τὸ ἐν Λεύκτροις, Φρασικλείδου μὲν Ἀθήνησιν ἄρχοντος, δευτέρῳ δὲ ἔτει τῆς ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος καὶ δευτέρας. *Condita est Megalepolis eodem anno quo & mensibus paucis postquam cladem accepere Leuctris Lacedæmonij, Phrasiclide Archonte Athenarum, secundo scilicet anno Olympiadis* CII. Vide Epocham proximè superiorem. De initio Phrasiclidis anni loqui cum non opinor nisi à nostro planè discedat. Nam si menses illi pauxilli ab initijs eius

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum.

putandi, tunc hæ duæ Epochæ in vnam concurrere debuissent non diuidi. Nec eosdem annorum numeros alibi omninò iterat noster præterquam semel idque sub tempus mythicum. Sed quæ ad eundem spectant numerum, sub eodem simùl collocare solet. Ceterùm annum hic ad Iuliani formulam intelligi opinor à Pausania quæ, eo scribente, passim in vsu; neque aliter quam si dixisset eodem anno Iuliano, à calendis scilicet Ianuarijs putato, quo prælium contigit Leuctricum Archonte nempe Phrasiclide, seu Olympiadis CII secundo, & paucis, post ipsum prælium, mensibus, conditam esse Megalepolin; id est, in annis Olympiadicis, anno post Phrasiclidem, proximo, seu Olympiadis tertio. Si ita intelligatur tunc ad finem Phrasiclidis non ad initia eius spectat ipsum prælium in nostri Epocha; si nempe rectè Plutarchus sub Solistitium æstiuum id collocarit. Sic numerus in Marmore erat HΠΙ, CVI. Sed tam Megalepolis conditum quam Pugnam Leuctricam sub Phrasiclidis anno ponit Scaliger in Olympiadum ἀναγραφῇ. Vide Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXXI.

4346 | 103 1 | 368 — Naufigene

Dionysius Siciliæ tyrannus moritur. Dionysius filius succedit.

De anno hoc, cum alijs nostro conuenit. Exactè ita Eusebius; qui Olympiade CIII collocat Dionysij iunioris initia. Sed si rectè rationes nostri tenemus, plures aliquot anni Dionysio patri, quàm vulgo assignantur, tribuendi. Certissimum est malè tam in Græcis quam Latinis Eusebij octodecim duntaxat notari, quod ex ipso Eusebio, cui Dionysius tyrannidem inuasit sub Olympiade XCIII, satis arguitur. Triginta octo habet Helladius in Chrestomathia. Id rationibus, ex Dionysij initijs apud Eusebium sumtis proximat & à Chronologis magnis recipitur. Sed nostro sunt XLIII. Vide supra ad annum Periodi 4303. & Scaligerum ad Eusebianum numerum MDCXLIX Quæ in in lacuna huius Epochæ supersunt vestigia Alexandri nomen satis indicant. Sed nisi Alexandri Amyntæ F. Macedonum Regis mors & Ptolemæi Aloritæ successoris initia fuerint notata, ne ariolari possum quid sibi

velint.

Anno Periodi Iulianæ	Olympiad.	Ante Christū		Archonte Athenarum
			velint. Spatium fragmenti quod euanuit non dissentit. Sed prochronismus est apud Eusebium quinquennij; apud quem Macedonum Regum etiam satis turbata sunt tempora. Sed vide Scaligeri Canonum lib. III. pag. 335.	
4348	103 3	366	Phocenses Delphis. . . . . Nausigenem excepit Polyzelus Archon, quem Cephisodorus, fastorum consensu. Sed quid de Phocensibus & Delphis annotatum fuerit, ne coniectari quidem possum. Græca habent φωκεῖς τὸ ἐν Δέλφοις . . . . . Certè octennio pòst, Archonte Agathocle, οἱ φωκεῖς καταλαμβάνουσι τὸ ἐν Δέλφοις ἱερὸν *diripiunt Templum Delphicum* quod docent & Pausanias in Phocicis, & Olympiadis CV anni quarti ἀναγραφή. Sed Cephisodori annus in fastis ei quem adijcimus respondet.	Cephisodoro.
. . . . .		. . . . .	Timoheus, nonagenarius moritur. Timotheum Milesium intellige. De eo vide phephisma apud Boetium lib. I. de Musica, & quæ obiter de eo diximus vbi de Nomis suprà egimus.	. . . .
. . . . .		. . . . .	Philippi Macedonis Amyntæ F. Alexandri M. patris, initium. Obitus Artaxerxis Mnemonis Persarum Regis. Initia Ochi Artaxerxis filij. Vide Scaligerum ad numerum Eusebianum MDCLII de Mnemone. Vide eum item lib. V. de Emendatione pag. 388. & in Canonum tertio. Adi item Petauium de Doctrina Temporum lib. X. cap. XXIX. Atqui Ochi initia & quæ cetera hic annotantur (si rectè in notis Historicis coniectauimus) cis annum Periodi 4348. loca habuisse hinc liquet.	. . . .
4357	105 4	357	. . . . vicit.	Agathocle.
4359	106 2	355	. . . .	Callistrato.
. . . .		. . . .	. . . .	. . . .
4. . . .		. . . .	. . . .	. . . .

Ad *Smyrnæorum* Decreta & Fœdus ab eis & *Magnetibus* percussum,

Seu ad Arundellianorum Marmorum II.

Am de Smyrnæorum & Magnetum Fœdere ad Seleuci Callinici (qui Antiochus etiam dictus est, Eusebio teste; & Pogon, vti habet Polybius libro II.) Asiæ propriè ita dictæ & Syriæ Regis maiestatem tutiùs conseruandam inito, quàm de præuio atque illo quod subsequitur Decreto, altum est apud scriptores silentium. Res item sub eo gestæ ieiunè nimis & perfunctoriè traduntur. Ceterùm occasionem vnde consilium, quo tum in paciscendo tum in decernendo vsi sunt, ortum est, haud difficile forsan fuerit edicere. Nam binæ Regis in Seleucidem (Syriæ regionem maritimam) expeditiones in Decreto præuio memorantur. Etenim ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Σελευκίδα, bis in eodem Decreto vsurpato *Expeditionem facere in Seleucidem* fidentèr vertimus, licet fateamur interim τὸ ὑπερβάλλειν ea notione, pro ἐμβάλλειν scilicet, vix reperiri, Sed reperiri tamen non dubito. Diodorus Siculus non diuerso sensu ὑπερβάλλειν εἰς τὴν Αἰθιοπίαν dixit. ἀπὸ τῶν ἀρχαίων (inquit libro I.) χρόνων ἄχρι Πτολεμαίου τοῦ φιλαδέλφου προσαγορευθέντος, οὐχ ὅπως τινὲς τῶν Ἑλλήνων ὑπερέβαλον εἰς Αἰθιοπίαν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι τῶν ὅρων τῆς Αἰγύπτου προσανέβησαν· οὕτως ἄξενα πάντα ἦν τὰ περὶ τοὺς τόπους τούτους καὶ παντελῶς ἐπικίνδυνα. Τοῦ δὲ προειρημένου βασιλέως μεθ' ἑλληνικῆς δυνάμεως εἰς Αἰθιοπίαν πρώτου στρατεύσαντος, ἐπεγνώσθη τὰ κατὰ τὴν χώραν ταύτην ἀκριβέστερον ἀπὸ τούτων τῶν χρόνων. Eâdem hic notione ὑπερβάλλειν vsus est qua προσαναβαίνειν & στρατεύειν quæ non aliud significare voluit. Neque enim de priuatorum peregrinationibus locutum esse, sed de Imperatorum expeditionibus (vtcunque secus aliter habet viri docti latina interpretatio) mihi persuasissimum est. Quin res ipsa (pericula scilicet Smyrnæorum vrbi agrisque circumiacentibus imminentia, quæ in Decreto memorantur) non modò versioni huiusmodi fauet, sed nec aliam admitti debere suadet, quàm eiusmodi in qua eductas à Rege copias intelligamus. Expeditionum verò harum Secunda occasionem Decretis Fœderique præbuit. Atque ea, puto, erat qua bellum Ptolemæo Euergeti Ægypti Regi non magis felicitèr intulit Seleucus quam ciuitatibus,

quæ

quæ defecerant, primò intulerat. Vtranque ex Iustino seu Trogi Epitomes libro $\overline{XXVII}$. potissimùm discimus. A parricidio auspicia regni cœperat Seleucus, Berenice nouercâ suâ, Ptolemæi Philadelphi filiâ & Euergetis Sorore, & paruulo fratri ex ea suscepto, trucidatis. Daphne se clauserat illa vt cædem, quâ dolo circumuenta paulo pòst erepta est, vitaret. Ibi obsidione cingebatur. In sororis auxilium aduolans Euergetes ad Babylonem vsque (quod scribit Appianus) ascendit; cui etiam Asiæ ciuitates quamplures, & perpetrati sceleris odio ductæ & crudelitatis exemplo territæ, se tradunt. Aduersus has, Euergete domesticâ seditione reuocato, Seleucus ingentem classem comparat. Sed *repente veluti dijs ipsis* (quæ verba sunt Iustini) *parricidium vindicantibus, orta tempestate classem naufragio amittit. Nec quicquam illi ex tanto apparatu præter nudum corpus & spiritum, & paucos naufragij comites residuos fecit. Misera quidem res sed optanda Seleuco fuit. Siquidem ciuitates, quæ odio eius ad Ptolemæum transierant, veluti dijs arbitris satisfactum fuisset, repentina animorum mutatione in naufragij misericordiam versæ Imperio se eius restituunt.* Atque hæc prima, ni fallor, est Expeditio cuius heic mentio. Secunda sequitur in eiusdem verbis. *Lætus igitur malis suis & damnis ditior redditus, veluti par viribus, bellum Ptolemæo infert; sed quasi ad ludibrium tantùm fortunæ natus esset, nec propter aliud opes regni recepisset quàm vt amitteret, victus prælio non multò quàm post naufragium comitatior trepidus Antiochiam confugit.* Neque verò coniecturæ fidem adeò minuit quod nulla Iustino Seleucidis heic mentio sit. Etenim classe vsum esse Seleucum tam in Secunda quam Prima Expeditione necessum est vt credamus. Nec fieri potuit vt aliter Ptolemæum lacesseret, nisi per Iudæam aut Arabiam, immensis itineribus, in Ægyptum permeasset, quod nemo sanus autumet. Soluisse autem classem in vtraque, ex portuoso Seleucidis litore, quod regni clauis erat, suadet opportunitas loci qui tum in ciuitates quæ defecerant tum in Ægyptium copias commodissimè emittebat. Nec antequam se restituerant Ciuitates, aliunde emittere tutò potuisse Seleucum verisimillimū est. Id igitur quod in Decreto primo est ὑπερβάλλειν ἐπὶ τὴν Σελευκίδα intelligimus, pro eo quod est *copijs militaribus tam ad nauale quam terrestre bellum instructis in Seleucidis littora transire.* quod ita bis sub initijs regni sui Seleucum fecisse existimandum est. In ciuitatibus autem Asiæ quæ fidæ ei semper remanserant, Smyrna fuit; vrbs vtpote, quæ etiam, Romanis posteà summâ rerum potitis, constantissima fuit, eoque nomine ante alias omnes liberas Asiæ ciuitates clarissima (quod memoratur in excerptis Polybij legationibus $\overline{XXV}$ & $\overline{XXXVI}$) & θέατρον τῆς Ἑλλάδος, Ἀσίας κόσμος & φρόνημα, Ioniæ στέφανος, & γῆς ἄγαλμα Aristidi, & καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πολέων Luciano in Imaginibus dicta. In ijs verò ciuitatibus quæ maiestatem Regis comitèr conseruare desierant, & cum Smyrnæis, vicinis nempe, bellum gesserant, Magnesia erat; quod ex ipsis Decretis & Fœdere satis manifestò edisscitur. Post secundam igitur Seleuci expeditionem cladem q; Secutam, Smyrnæorum

orum (qui à Seleucide quamuis longè dissiti, Regijs tamen malis nimimùm implicati erant) Duces, quibus nimirùm belli pacisque ius à populo permissum est, cum Magnetibus legatione egerunt, vt eorum amicitiâ, tum ciuium libertati tum maiestati Regiæ prouidè consuleretur. Assentit Populus Magnesius, missis etiam legatis ad Smyrnensem populum qui totius rei fundus factus est. Sed ciuilitèr & prudentèr quicquid de alterutra Expeditione vltra dici potuit, tam in Decretis quam in Fœdere, omissum est, ne expressiori, siue inuidiosæ regij apparatus causæ, siue infelicis exitus, memoriâ, aut defectionem Ciuitatibus aut parricidium Regi obliquè exprobrari videretur. Populus autem vterque æquè liber erat ante Fœdus initum, vti etiam populus Palæmagnesius in Decreto, quod Fœdus sequitur, memoratus. Eo scilicet modo liberos fuisse sentio quo populi, qui, cum sui Iuris sint, superioris nihilominùs maiestatem comitèr conseruare tenentur ad mentem Proculi L. 7. D. de Captiuis & Postliminio. Neque alitèr τὰ πράγματα τῆς βασιλείας διατηρεῖν & ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων heic intelligo quam τὴν ἀρχὴν καὶ δυναστείαν τηρεῖν, quo loquendi genere vtitur Polybius alijque Græci pro eo quod est *Imperium & Maiestatem conseruare*, *aut comitèr conseruare*. De Phraseos illius vi, Politici & Iurisconsulti obitèr. Ipsâ verò Fœderis, quod ex eorum genere est quæ inæqualia sunt, formulâ plurimùm minuitur Magnetum libertas. Et quod specie Fœdus est, reuerà eis precaria erat seruitus.

Pag. 22. στρατηγῶν γνώμῃ] Etiam Psephisma Atheniensium de Legatis ad Philippum Regem mittendis qui de Pactis seruandis cum eo agerent, archonte Heropytho, apud Demosthenem oratione de Corona, τῆς βουλῆς καὶ στρατηγῶν γνώμῃ factum est; vti illud quod ibi sequitur πολεμάρχου γνώμῃ, *Polemarchi* seu *Magistratus qui bello præerat consilio*. Erant autem στρατηγοὶ, seu Duces, quos & Prætores rectè dicas, atque etiam Polemarchi (huius nominis vnicus erat apud Athenienses, Magistratus ordinarius; illius; decem) in Græcis plerunque rebuspublicis, viri summâ fide & prudentiâ, quibus ciuitatis Præsidium Custodiaque, atque rei militaris administratio tam pacis quam belli temporibus, veluti fermè dictatoribus, mandabatur. Disertè de huiusmodi magistratibus locutus Aristoteles, Politicorum VI capite VIII, καλοῦσι δὲ inquit, στρατηγοὺς καὶ πολεμάρχους τοὺς τοιούτους, *id Genus Magistratus vocant Polemarchos & Strategos*. De Strategis item, apud Athenienses atque eorum in legationibus ordinandis (quæ res ad Marmor nostrum spectat) munere, consulas Psephisma in Legatos aliquot, in quibus Antiphon Rhetor erat; quod habetur apud Plutarchum in Antiphontis vita. Sed vide Sigouium de Republica Atheniensium lib. IV. cap. V.

Pag. 22. Θεὸν Ἀντίοχον καὶ θεὰν Στρατονίκην ἱδρῦσθαι παρ' ἡμῖν] Antiochum Antiochi Soteris filium, Callinici patrem, *Theon*, seu Deum dictum passìm apud veteres legimus. Cognomen primò sortitus est (sic Appianus in Syriacis) apud Milesios eò quod Timarchi tyrannide eos liberâsset. Sed Stratonicē alibi Deam nuncupatam minimè comperio. Sed nec huius, aut illius apotheoseos vestigium vllum; quæ tamen per ἱδρῦσθαι heic innui

nui videtur. Illud autem *consecrari* vertimus & intelligimus pro eo quod est fanis, delubris, seu καθιδρύμασι aut statuis, ritu sacro positis, in Deorum album referri. Non dissimili forte ritu, ab eo quo Nicator relatus est ab Antiocho Sotere filio (de qua re Appianus) aut à Smyrnæis Homerus poeta, de cuius apotheosi Strabo lib. XII. & Cicero Oratione pro Archia. Idem honos habitus est ab Atheniensibus Lemni incolis, Seleuco Nicatori & Antiocho Soteri, proauo scilicet & auo Seleuci nostri, quod scribit Phylarchus apud Athenæum libro VI. De Stratonica autem hac, quæ Seleuci Nicatoris patris indulgentissimi vxor Antiocho Soteri filio, Callinici auo, qui eam efflictim deperibat, concessa est, & de Erasistrati archiatrorum principis, in amore illo tum indagando tum promouendo sagacitate, visendi sunt Plutarchus in Demetrio, Lucianus de Dea Syria, Eusebius in Chronico Græcè edito, Appianus, Suidas in Seleuco, Valerius Maximus lib. V. cap. VII. Erasistrati etiam artificium istud tangit Galenus in περὶ τοῦ προγινώσκειν

Pag. 23. Τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη.] Ἔθνη, seu Gentes, pro singularium Prouinciarum incolis, seu Prouincialibus eodem iure vtentibus, heic sumitur; non pro integris populorum nationibus. Neque enim solummodò Regibus & Principibus qui vicinis populis præerant, sed etiam vrbibus & singulis prouincijs hanc gratiam suam de Asyli iure erga Smyrnæos, meritò indicari voluit Seleucus. Omnium enim illorum interfuisse eam scire nemo non videt. Eodem ipsissimo sensu τὰ ἔθνη sæpiùs habetur apud Marcianum Heracleotem iuniorem illum (non τῆς περιηγήσεως autorem) in Periplo; quem libentiùs heic laudo ideò quod & vrbes clariores, & τὰ ἔθνη, seu Gentes, hac notione sumtas, quæ Insulæ maiores Britannicæ seculis habuerint vetustioribus, accuratiùs enumerat cum fluuijs, promontorijs & insulis, idque quod sciam, solus; sed à rerum Nostratium Consarcinatoribus nimiùm neglectus. De Hibernia ἔχει, inquit, ἔθνη ις'. πόλεις ἐπισήμους ιε' ἀκρωτήρια ἐπίσημα πέντε, νήσους ἐπισήμους ἕξ, *habet Gentes* seu *Prouincias* XVI, *vrbes insignes* XV *Promontoria insignia* V, *Insulas insignes* VI. Et de Albione, quam nunc magnam Britanniam appellant, ἔχει δὲ ἐν αὐτῇ, ait, ἔθνη λγ' πόλεις ἐπισήμους νθ' ποταμοὺς ἐπισήμους μ' ἀκρωτήρια ἐπίσημα δ' χερσόνησον ἐπίσημον ἕνα, κόλπους ἐπισήμους ε' λιμένας ἐπισήμους γ', *Continet in se Gentes*, seu *Prouincias* XXXIII, *vrbes insignes* LIX, *fluuios insignes* XL, *Promontoria insignia* IV, *peninsulam insignem vnam sinus insignes* V, *Portus insignes* III. Ptolemæo recentior est hic Marcianus. Nam eum citat. Sed verò cum hisce numeris compara Ptolemæi Chorographiam Britanniarum.

Ἱερὸν τῆς Στρατονικίδος Ἀφροδίτης.] Aphrodite seu Venus Stratonicis, præterquam Tacito, veterum nemini memoratur. Dictum autem à Stratonice puto, non aliter atque Æneis ab Ænea appellata est Venus cui extruxerunt Troiani Italiam petentes fana bina. Propè Leucadem alterum; alterum apud Actium; quod memorat Dionysius Halicarnassensis lib. I. Nam rarissima sunt exempla quæ Deos Deasue à personis aliis quàm maioribus suis denominatos exhibent, licèt quæ à locis, sint

sint passim obuia. Et satis obuij sunt etiam noui Dij, ex adulatione spurcissima nati, qui priscis cognominis, vt Pythonice Venus, Themaso Hercules, Iulia Iuno & quæ sunt eiusmodi. Videsis Casauboni Animaduers. in Athenæum lib. VI. cap. XIV. Huius autem generis si hæc nostra fuisset, Stratonice Venus, non Sratonicis, quæ tantum denominatiuum est, dicta fuisset. Neque aliam opinor fuisse hanc Venerem quàm ipsissimam Deam Syriam, Assyriam seu Hieropolitanam, quam à Stratonice longè ante alia numina cultam satis ostendit Lucianus vbi illum per insomnium, dum adhuc Nicatori cohabitaret, monitam, Hierapolim se contulisse narrat, templum Deæ instauràsse & per triennium operi assiduè, cum Combabo itineris comite, incubuisse. Smyrnæi autem, vt siue Stratonicen ipsam siue maritos, siue filium, siue nepotem, siue hosce omnes simul demererentur, templo etiam eidem Deæ sacrato, à Stratonice eam non immeritò denominabant; obtenso forsan intereà (quod in rebus huiusmodi fieri solitum) oraculi imperio vti etiam Romæ trecentis aut circitèr annis posteà obtendebant, quod ex Tacito mox ostenditur. Neque omninò obstat quod apud Lucianum non Aphrodite sed Ἥρη & Ἥρη Ἀσσυρίη seu Assyria Iuno numen Hieropolitanum indigitetur. Nam, vt prætermittam notissimam illam Numinum apud Gentium Theologos confusionem, qua eis quæ vnius saltem sexus sunt, vnitas etiam diuinitatis plerunque tribuitur; Hieràpolitana Dea non minùs Aphrodite quam Iuno nominanda erat, imò potius sanè Aphrodite, quod etiam benè norunt Smyrnæi indigitamentum eius ad amussim proculdubiò ab hierophantis anteà edocti quàm nomen sacratum euulgarent. Vtut enim Iunonis Græcorum speciem præ se maximè ferebat, aliarúmque quamplurium Dearum quidpiam habebat; cesto etiam seu adumbrandi amoris illecebras tunicâ (nam tunica cestus erat, non cingulum; quod optimè docet Nicolaus Rigaltius in Notis ad Onosandrum) induta sedebat. Indumentum autem illud proprium erat (quod ait etiam ipse Lucianus) duntaxàt Vraniæ quæ ipsissima Aphrodite seu Venus est. Κεςὸν, inquit, ἔχει τῷ μούνῃ τὴν Οὐρανίην κοσμέουσι. Atque disertè Plutarchus Hieropolitanam, tam Aphroditem quam Iunonem, seu Ἥρην dictum scribit in vita Crassi. Quin Ptolemæus Deam Orientalibus quibuscunque nominibus vocitatam, Aphroditem fuisse ait in secundo Tetrabibli. Hoc autem nomen atque eiusmodi alia Græcorum vocabula Assyrijs planè peregrina erant. Ijs verò Vraniam hanc Μύλιττα, seu Μύλητα dictam esse testes sunt Herodotus in Clio & Hesychius. Μύλιττα autem Γενέτειραν, seu Genetricem denotat Syris, vt Ἄλιττα pro eodem numine Arabibus etiam, apud Herodotum loco citato, vsurpatum. Ita omnia in Venerem conueniunt. Sed de Orientalium Venere, nos plura, in secundo Syntagmate de Dijs Syris.

Pag. 23. Ἄσυλον εἶναι] Ius igitur Asyli, quo fruebatur Veneris Stratonicidis fanum, magis Callinici Regis beneficium erat quam ex oraculo Apollinis natum. Hoc tamen solummodò vt iuris sui argumento vsi sunt Romæ, sub Tiberio Imperatore, Smyrnæorum Legati in certamine illo de Græcarum vrbium Asylis. Nam vbi, ex Decreto Sc-

Senatus, ciuitatum quæ in eo certamine & iura sua & Legatos miserant, aliæ Regum qui, ante vim Romanam, valuerant, sancita, ad Asyla sua firmanda, ediderunt, aliæ autem, quod scribit Tacitus Annalium tertio, obscuris duntaxat ob vetustatem initijs nitebantur; in his Smyrnæos ponit, vtpote qui *oraculum Apollinis cuius Imperio Stratonicidi Veneri Templum dicauerant* (quæ eius verba sunt) prætexuere. Obscura scilicet numinis iussa magis quam expressissima hominum sancita, periclitanti causæ patrocinari satis imprudentèr existimabant. Sed cautiùs posteà egit Polemon Sophista iuris peritissimus. Nam renascente, ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ Σμύρνῃ ναῶν καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς δικαίων seu *de fanis Smyrnæorum* (quorum is Syndicus erat) *fanorumque iuribus controuersiâ*; orationi illius posthumæ in iudicio solum lectæ tanta argumentorum vis inerat, vt secundum Smyrnæos decerneret Imperator Antoninus, vti scribit in Polemonis vita Philostratus. Vix dubitare possum quin Asyli huius iura in iudicium tunc reuocata fuerint & regia sancita (quorum in hoc Decreto mentio est) præ futili superstitione sub Tiberio neglecta, in legitimas probationes à sophista ritè adhiberentur.

Pag. 23. Καὶ τὴν πόλιν ἡμῶν ἱερὰν καὶ ἄσυλον] Ita non solùm Fanum sed & Vrbs tota & Deæ sanctitatis particeps & confugij locus erat. E Fano scilicet nemo in ius erat vocandus, nedum rapiendus; ex Vrbe, nemo qui vicinis damnum iniuriamue intulerat, in deditionem repetendus. Sic ἀσυλίας ius in vtroque intelligo. Templa autem aliquot Asyla, Lucos item, Aras, Statuas, apud veteres non rarò habemus. Sed vrbem totam asyli iure potitam esse, alibi quam apud Iudæos (quibus in hac re casus erat tantum singularis, fortuiti scilicet homicidij) rarissimum est in scriptis veterum. Sed in Titi numismatis habetur ΠΑΡΑΙΤΩΝΙΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ; & in Domitiani ΑΔΜΕΔΕΡΩΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΣΥΛΟΥ. Thapsacenorum Ciuitati idem tribuitur in Traiani; Gabalitarum in Elagabali nummis. Et alia sunt eiusmodi. Nonnullis verò ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ reperitur. Ita dicitur Cæsarea in Septimij Getæ nummis. Ita aliæ aliquot. Etiam Senatus Smyrnensis in Augusti aliquot ἱερὰ σύγκλητος καὶ ἐλευθέρα vocatur. Sed de Persicæ Hierocæsariensium Dianæ Templo & duobus milibus passuum tributa inuiolabilis perfugij sanctitate, vide Tacitum annalium tertio. Quin incolas totius insulæ quæ sparsis circa Britanniam & olim desertis proximabat, ἱεροὺς πάντας καὶ ἀσύλους à Britannis habitos ait, Demetrius perlustratũ sub Hadriano Imperatore missus, apud Plutarchum libro de Defectu oraculorum. Et, vti Proclus locum Plutarchi intelligit in primó libro ad Platonis Timæum, insula ipsa cum fuerit sacra, erat διὰ τοῦτο ἄσυλος ἀνειμένη ὑπὸ τῶν κρατούντων *ideo etiam à principibus, vt asylum habitum*. Samothracia item insula, *Sacra erat & augusti tota atque inuiolati Soli*, quod legimus apud Liuium Decad. V. lib. V. Vnde erat, quod Perseus vltimus Macedoniæ Rex, à Paulo Æmilio victus, inuiolatus extitit, vti etiam Plutarchus memorat in Æmilio. Ceterum licentia, quæ in prætexendo per vrbes Græcas (in quibus

Smyrna) Asyli iure nimium crebuerat, sub Tiberio Senatusconsultis coercita est, & modus præscriptus. *Facta*, inquit Tacitus, *Senatus consulta, quis multo cum honore, modus tamen præscribebatur; iussique ipsis in templis facere aras sacrandam ad memoriam, neu specie religionis in ambitionem delaberentur.* Modus personarum qualitati, locorum spatio, tempori fortè datus. Ita Asylorum iura per has Ciuitates tantum innouata erant, minimè autem omnia quæ vsquam erant abolita, quod satis inconsideratè (vt rectè notat Lipsius) Suetonio elapsum est in Tiberio cap. XXXVII. Et frustrà nimis facit Petrus Gambacurta qui Taciti verba Suetonio non aduersari contendit. Videsis eum de Immunitate Ecclesiarum lib. I. cap. XVII. Gentium autem Fana, seu templa, nonnulla tantum asyla fuere; vnde Liuius libro XXXV. fanum lucúmque Apollinis Delij ea dicit fuisse religione & eo iure sanctum, quo sunt templa quæ asyla Græci vocant. Videsis Strabonem de Neptuni Asylo in Calauria lib. VIII. Templum item Meccanum, in Alcorano, Asylum est; quod legitur Azoara I. Sed Christianorum in vniuersum omnia, post adultum fere Christianismum, templa confugis salutem præstabant. Et maiestatis crimen erat eos abducere, etiam verberibus, tonsurâ, & deportatione luendum. Vide Titulos de His qui ad Ecclesias confugiunt in vtroque Codice, & de Crimine sacrilegij in Iustinianeo; sanctionem item Theodosij & Valentiniani Concilio Ephesino subiunctam. Consule etiam Petri Ærodij Rerum Iudicatarum lib. I. tit. IX. Atqui præter iuris tum Ciuilis tum Sacri vtriusque Imperij commentarios & varios singularium Gentium mores quibus & firmatum sæpiùs est & mutatum Asylorum in Ecclesijs ius, consulenda est Constitutio nupera Gregorij XIV. Pontificis Romani qua modus etiam huic iuri præscriptus est. Reperitur apud Laertium Cherubinum in Bullarij tomo II. pag. 694. Quin ea editis Prosperi Farinacij & Petri Gambacurtæ interpretamentis illustratur. Vide item Petri Sarpi de Iura Asylorum librum singularem. Nec verò omninò ingratum forsân fuerit si de singulari Asyli iure, quo etiam in vniuersis suis ædibus gaudebat olim tam Templariorum, dum stetere, sodalitium, quam Hospitalariorum, decisionem Anglicanam, eamque non contemnendam, ex vetusto rerum Hospitalariorum Codice Ms. heic obiter adiecero. Maximè cum in Commentarijs iuris nostri vix reperiatur id genus decisionum vestigium aliquod; sed decisio eiusmodi integra omninò nullibi. Anno Henrici quarti Angliæ Regis decimo, qui vulgaris est Christi 1446, mense Iulio, sedentibus pro tribunali Wintoniæ Guilielmo **Hankeford** & Guilielmo **Skrene**, iudicibus nempè ad reos, iuxta patrium ritum, custodiâ liberandos diplomate principali constitutis, accusatus est furti Iohannes **Gore**, qui se minimè iudicio sistendum esse excipit, sed planè eximendum eò scilicet quod à domo quadam vi abreptus fuisset, quæ Hospitalariorum vtpote possessio, iure Asyli potiebatur vti & eorundem ceteræ; Siue *quod ipse* (vt ipsissimâ iuris nostri formulâ, vtcunque barbarâ, vtar) *pro felonia prædicta fugit ad quandam domum Prioris & fratrum Hospitalis*

S.

S. Iohannis Ierusalem in Anglia in **Burghton** *vocatam* **Spittlehouse** *quæ quidem domus priuilegiata existit, sicut ceteræ domus eiusdem priuilegiatæ existunt, petendo in eadem domo priuilegium hospitalis prædicti. Et dicit quod ipse ab eadem domo per Constabularios villæ prædictæ & alios æmulos suos manu forti contra voluntatem suam extractus fuit, & petit quod ipse ad domum prædictam restituatur.* Adest etiam Hospitalariorum Procurator qui domum eam fuisse asserit olim Templariorum, & Priuilegia Templarijs ab Innocentio ...., Hospitalarijs ab Vrbano III, indulta exhibet, *ne quis in illos, qui ad domos eorundem fratrum pro salute sua confugiunt vel in res eorum infra ambitum domorum ipsarum, manus inyciat violentas.* Ijs, qui contra fecerint, anathemate feriendos, appellatione omni cessante. Quin priuilegio eodem perpetuò à tempore primæ concessionis, tum Templarios tum Hospitalarios (ad quos etiam, extincto sub Clemente V, Pontifice Romano, Templariorum sodalitio, pleraque eorum bona, principium consensu, applicata sunt) ita vsos esse, vt si quis criminis cuiuscunque, *Feloniæ* dicti, reus ad eorum domum quamcunque confugeret non minus inuiolatam ibi pacem sortiretur, quàm si ad sanctam Ecclesiam confugisset. Clementis Bulla de applicandis Templariorum bonis habetur in Laertij Cherubini Bullario, tomo I, pag. 149. Vt autem de veritate, ad ritum partium, constaret, euocant è vicinia iudices duodecem viros qui, iuramentis præstitis, de priuilegij vsu pronuntiarent. *Hi dicunt super Sacramentum suum quod prædicta domus vocata* **Spittlehouse**, *nuper fuit in possessione Prædictorum religiosorum virorum fratrum Militiæ Templi & modo in possessione prædictorum nunc Prioris & Fratrum prædicti Hospitalis S. Iohannis Ierusalem in Anglia existit. Et quod prædictus Iohannes* **Coze** *fugit vsque eandem vocatam* **Spittlehouse** *pro Felonia prædicta & petijt ibidem priuilegium prædicti Hospitalis S. Iohannis Ierusalem in Anglia & in eadem domo extitit quousque ab eadem domo contra voluntatem suam per quosdam æmulos suos manu forti extractus fuit prout idem Iohannes* **Coze** *superius allegauit. Et vlterius dicunt super Sacramentum suum quod tam prædicti nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti necnon omnes prædecessores sui Priores & Fratres Hospitalis illius temporibus suis huiusmodi priuilegium à tempore concessionis eiusdem habuerunt & semper hucusque continuarunt, videlicet quod quilibet homo siue femina ad aliquam domum tam prædictorum fratrum Militiæ Templi tempore suo quam prædictorum nunc Prioris & fratrum Hospitalis prædicti ac prædecessorum suorum Priorum & Fratrum Hospitalis illius temporibus suis pro aliqua Felonia, pro salute sua fugiens habuit in eadem domo ad quam sic fugit & in qualibet domo domorum prædictarum haberet huiusmodi priuilegium & libertatem prout in Sacrosancta Ecclesia tunc temporis pro eodem delicto existeret; prout Willielmus de* **Wakefield** (is Hospitalariorum Procurator fuit) *pro prædictis Priore & Fratribus Hospitalis prædicti superius allegauit. Et vlterius dicunt quod licet aliquis pro salute sua ad*

ad aliquam domum domorum prædictarum pro aliqua felonia in forma prædicta fugiens ab eadem domo extractus fuisset, ipse semper occasione priuilegii prædicti ad huiusmodi domum a toto tempore prædicto restitutus fuit. De restitutione dubitant Iudices, vnde causa ampliata est etiam in æstiuam anni proximi sessionem. Quâ, postquam intereà à procuratoribus regijs priuilegium impugnatum est, & alterutrinque disceptatum, & res, à ceteris etiam qui iudicijs præerant, maturè est perpensa, secundum reum, Asyli nomine, fertur Sententia. Neq; hæc sane indigna quæ, formulâ forensi, interseratur. *Auditis & plenius intellectis tam Recordo prædicto quam diuersis & non modicis legis peritorum rationibus pro Domino Rege in hac parte factis ac habito prius inde auisamento tam Iustitiariorum Domini Regis in vtroque Banco, quam seruientium Domini Regis ad legem, necnon aliorum peritorum de eiusdem Domini Regis consilio per Præfatos Willielmum* **Hankeford**, *& Willielmum* **Skrene**, *pro iure Domini Regis in hac parte saluando ad hoc requisitorum, videtur Iustitiariis hic quod prædictus nunc Prior & Fratres Hospitalis prædicti huiusmodi priuilegium, prout ex parte sua in forma prædicta allegatum extitit, habere debeant. Ideo consideratum est quod prædictus Iohannes* **Gore**, *ad prædictam domum prædicti Prioris Sancti Iohannis Ierusalem in Anglia vocatam* **Spittlehouse** *in* **Burghton**, *ad quam idem Iohannes* **Gore** *pro felonia prædicta fugit petendo ibidem priuilegium Hospitalis prædicti & extra quam idem Iohannes* **Gore** *postmodum per Constabularios Villæ prædictæ & alios æmulos suos manu forti contra voluntatem suam in forma prædictæ extractus fuit, restituatur. Et Restituitur per Vicecomitem Comitatus prædicti.* Accusationis, Exceptionis, Ampliationis, & Sententiæ formulam integram olim exscripsimus ex vetusto, quem diximus, Codice qui locupletissimus est rerum ad Hospitalarios spectantium Thesaurus. Sed sub Henrico, Angliæ Rege, VIII, legibus in ordinum Comitijs latis antiquata sunt huiusmodi Asylorum iura; & plane apud nos euanuere.

Pag. 24. Ἀγαθῇ τύχῃ δεδόχθαι] benè ominandi causâ ἀγαθῇ τύχῃ & sermocinationibus Græcorum adhiberi & inscriptionibus præfigi solitum esse notissimum est. Haud aliâ notione quam *quod bonum felix faustumque sit, fors fuat* & quæ sunt eiusmodi Romanis in vsu erant. In vtroque Decreto heic reperitur & ad extremum Fœderis. Sed non ita multa sunt exempla huiusmodi, in Decretis aut Fœderibus, vsus. Vide Annuas Atheniensium & Lacedæmoniorum inducias apud Thucydidem lib. IV. Ex τύχῃ ἀγαθῇ τῇ τῶν Ἀθηναίων pactæ sunt. Laconum item Decretum, non dissimili auspicio fit, de Epictetæ Grinni filiæ legato, apud Ianum Gruterum in Inscriptionibus pag. 217. Etiam pro eo quod est Romanis *quod felix faustumque sit* expressè substituunt Græci Ἀγαθῇ τύχῃ vti habetur apud Appianum lib. IV. de bello Ciuili. Id καλῶς γένοιτο est Hellenistis Maccabæorum primo cap. VIII. 23. Et Donatus ad Terentij Hecyram *fors fuat* vsurpari ait, pro *bona fortuna sit* vnde etiam nos, *cum bona fortuna*, verbum verbo reddentes heic vertimus.

Pro

Pro eodem præfigebant etiam edictis Romani *Bonum factum*, quod videre est (vt testimonia id genus cetera, quæ satis obuia sunt, prætermittam) in reciproco illo mathematicorum edicto de Vitellij nece apud Suetonium cap. XIV. Vbi tamen non solum edictorum formulam eos irrisisse puto, sed etiam siue artis suæ, cujus item amantior erat imperator, vocabulis ritè seruatis ipsis (si Græcè scribebant, quod est satis simile veri) siue intellectis & indicatis (si Latinè) homonymiâ acriùs eum sugillâsse. *Bonum factum* (ita latine, ad formulam edicti, noctu ludebant mathematici, postquam eiusmodi formulâ interdiù eos Italia intra Kalendas Octobris excedere iusserat) *ne Vitellius Germanicus intra Kalendas Octobris vsquam esset*, quod græcè sonâsset Ἀγαθῇ τύχῃ. Βιτέλλιος ὁ Γερμάνικος ἐντὸς τῶν καλάνδων τῶν τοῦ Ὀκτωβρίου ἀπαλλαγήσεται τοῦ βίου. Homonymia duplex fuisse videtur; tum in eo quod tam sensu indicatiuo quam optatiuo intelligi posset τὸ Ἀγαθῇ τύχῃ, tum quia *Fortuna bona* seu Ἀγαθὴ τύχη, aut *bonum factum* idem innuens, tam ex artis ritu quam ex edicti formula, petenda erat. Etenim Fortunam, quæ in tota ratione mortalium sola vtramque, vt ait ille, paginam facere existimabatur, siue Ἀγαθὴν & bonam siue κακὴν, φαύλην aut malam nominabant mathematici, prout syderum in thematis genethliacis positura & τοῦ κλήρου τῆς τύχης seu *sortis Fortunæ* habitudo prædictionis argumenta subministrabant. Neque id solum in hominum sed & vrbium & imperiorum thematis obtinebat. Aut igitur infelicem exitum, ἀγαθῆς τύχης *bonæ fortunæ* seu *Boni facti* (quod idem est) nomine Imperatori cuius ex themate malam fortunam seu exitium compererant, ironiâ innuebant; aut consulto simul vrbis seu Imperij Romani themate (vti artis illius præceptis oportet) Bonam ex tyranni nece Fortunam imperio, solennibus edicti vocabulis, quæ, eodem seno fere, non dissimili sensu, Astrologiæ propria erant, vsi edicebant. Non sum nescius interim τὰ ἐκτὸς seu res externas plerunque à magistris, Sorti Fortunæ tributas esse. Sed, cum multiplex fuerit eiusdem Sortis significatio; in vitæ etiam datoribus seu aphetis, teste ipso Ptolemæo, primarium obtinet locum. Vnde prout siue à locis siue à stellis anæreticis seu interficientibus læditur, mortis genus ostendere putatur. Vide, si placet Hermetem in Carpo, Aphorismo LXXVIII. Et Vettius Valens Antiochenus, Astrologus vetustus, necdum typis editus, Sortem Fortunæ, quam Κυρίαν τοῦ σώματος appellat, Lunam, Sortem verò Dæmonis seu Genij Solem (qui eidem Vettio νοῦς καὶ δαίμων κοσμικῶς ὑπάρχει) denotare ait. Huic igitur τὰ πρακτικὰ siue res agendas seu athla (vti vocat Manilius) tribuit; illi τὰ σωματικὰ siue quæ ad corpus spectant; nimirùm Sanitatem, Morbos, Pulchritudinem, Necem & quæ sunt id genus alia. Ita scilicet τῶν Ἀνθολογίων siue Floridorum libro IV. Vbi περὶ διαιρέσεως χρόνων ἐμπράκτων καὶ ἀπράκτων agit iuxta stellarum errantium periodos & ἀφέσεις seu in tempora missiones, quas vulgus hodiè astrologorum *prorogationes* vocat. Adijcit insuper ibidem caput περὶ χρόνων διαιρέσεως ἀπὸ κλήρου τῆς τύχης καὶ δαίμονος, siue de rebus Sortibus Fortunæ & Genij assignatis. Ἐπὰν οὖν, inquit, σωματικοὺς χρόνους ζητῶμεν, οἷον κλιμακτῆρας καὶ ἀσθενείας ἢ αἱμαγμοὺς

σχηματίζονται πλείονες, οἷον, πάθη καὶ ὅσα ποτὲ ἂν ᾖ περὶ τὸ σῶμα περὶ ῥώσεως, τέρψεως, ἡδονῆς, κακώσεως, ἀπαφροδισίας, ὑπὸ τοῦ κλήρου τῆς τύχης διευκρινοῦμεν ζωδιακῶς. Καὶ ὃ ἂν καταλήξῃ ὁ χρόνος, λογιζόμεθα τὸ ζώδιον καὶ τοὺς ἐπόντας ἀστέρας ἢ μαρτυροῦντας, πῶς χρηματίζονται πρὸς τὴν καθολικὴν οἰκοδεσποτείαν τῶν ἀφετικῶν χρόνων, καὶ πότερον ἐπικαίρως οἱ χρόνοι κατὰ τὸν κλῆρον εἰσὶν ἢ ἀκαίρως. Ideoq; Ἀγαθὴν τύχην & Ἀγαθὸν δαίμονα velut Deos contubernales habemus apud veteres. Vide Aristidis orationem sacram primam. Et Poema sic inchoauit Diagoras ille atheos, sed antequam Deos esse negâsset, Κατὰ δαίμονα καὶ τύχην πάντα τελεῖται. *A Dæmone seu Genio & Fortuna fiunt omnia*; quod memorat Sextus Empiricus aduersus Mathematicos lib. VIII. Et Ζαράδῃ Zasradi seu Zoroastri, id est Magorum scholis, *Fortuna* dicta est adeoque τῶν πάντων ἀρχηγὸς, vti habet Theodorus Mopsuestiæ libro περὶ τῆς ἐν Περσίδι μαγικῆς apud Photium codice LXXXI. Obitèr autem alia quæ apud Vettium nostrum habet Necepso, qui Ægypti Rex ante annos M.MCCC. scripsit, de Sorte Fortunæ subiungimus. Neque gratiam nos inde non inituros putamus non solùm cum ijs qui diuinatricem illam artem frustra nimis venditant, sed etiam cum illis qui sobriè philosophantes & reuerenter prisca indagando artium qualiumcunque siue deperditarum siue fugientium vestigia satagunt. Vettius, Floridorum primo, ad Felicitatem seu Infelicitatem nati dignoscendam, locum eius esse ait ἀναιρετικὸν καὶ δυναστικόν. Et, vt sententiam firmet, Necepsonis Regis librum XIII citat. Ita, inquit, καὶ ὁ βασιλεὺς ὑπαρχόμενος ἐν τῇ ΙΓ βίβλῳ μυστικῶς ἐδήλωσε λέγων, ἐπιχειμένως δείσασι τοῖς ἡμέρας γενομένης (lege γενομένοις) σαφῶς ἀριθμεῖν ἀπὸ ☉ ἐπὶ Σελήνην· πάλιν δὲ ἀφορῶν (deprauatum esse puto ex ἀφ' ὡροσκόπου, qui abbreuiante figura ex literis duabus primis & π interdùm adiecta, conscribi solitus est; nisi ἀφ' ὁρῶν pro eodem illum vsurpâsse malles) ἰσότητα τύασιν καὶ τὸν ἀποβάντα τόπον συνορῶν ὑπὸ τὸν τέταρτον ἀστέρας καὶ τίς ἢ τίνες ἐπὶ τούτων φέρονται· τά τε □ ἢ △ πανταπασιν ὡς κατηστήρικται. Ἐκ γὰρ τῆς δὲ τῶν τόπων συγγνώσεως πρόδηλον κρίνειν τῶν γενομένων τὰ πράγματα. Atque eodem modo, ait, Petosiris locum explicat in Definitionibus siue ἐν τοῖς ὅροις. Ὁμοίως δὲ καὶ, inquit, ὁ Πετόσιρις ἐν τοῖς ὅροις ἐδήλωσε τὸν τόπον. Extremo item libro tam ex Petosiride quam ex Necepsone eadem iterat. Et libro III. caput habet de Sorte Fortunæ, eiusque in Natorum vitæ spatium imperio & legibus. Res ipsa satis futilis est nugatoria. Sed quoniam ex eodem Necepsonis libro etiam desumuntur quæ de ea tradit, ideoq; vetustiora sunt quam quæ alibi omninò legimus de Fortunæ Sortis apud Astrologos interpretatione & satis à vulgi Scriptorum sententijs diuersa, etiam totum caput adijcere visum est quod nec bonarum literarum studiosis iniucundum fore credimus, certe Astrologiæ magistellis pergratum. Lemma huiusmodi est. Περὶ κλήρου τύχης εἰς τὸν περὶ ζωῆς τόπον μεθ' ὑποδείγματος, ἐν ᾧ καὶ τὰ ἐλάχιστα ἔτη τῶν ἀστέρων. Εὗρον δὲ (inquit Vettius ille Valens) καὶ ταύτην τὴν αἵρεσιν περὶ χρόνων ζωῆς, ὑπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἀναπεπλεγμένην ποικίλως. Αὐτὸς δὲ διὰ πείρας ἀναζητήσας διέκρινα· καὶ οἴομαι μᾶλλον τοῖς πλείστοις ἀρέσκειν. Ἐν γὰρ τῇ ΙΓ βίβλῳ ὁ βασιλεὺς μετὰ τὸ προοίμιον καὶ τὰς τῶν ζωῶν διατάξεις, κλῆρον τύχης ὑποφέρων

ἐπιφέρει ἀπὸ ☉ καὶ Σελήνης καὶ ☿ ὁ μέγιστον (lege ὃν μέγιστον) περιποιεῖ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ βίβλῳ μνημονεύει καὶ κύριον κρίνει τόπον· περὶ οὗ καὶ αἴνιγμα τέθεικα τὸ ἔμπαλιν καὶ ἀνάπαλιν. Καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ ἠοῦς ἀρχόμενος παντὸς αἰῶνος κόσμος παραδίδωσι ἑσπέραν, κύκλον διανύων καθάπερ ὁρᾶται. Νυκτὸς δὲ ἐπερχομένης, οὐ πάντοτε ἡ Σελήνη φωσφορεῖσθαι τεύξεται, ἀλλ' ὅτε μὲν ἑσπέρας φαίνεται δύεται· ὅτε δὲ ἐπίμονος μέχρι πρὸς μέρους. Ἔσθ' ὅτε δὲ διὰ πάλιν τῆς νυκτὸς πορεύεται· διόπερ ἀκολούθως ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγελόκειν. Περὶ μὲν οὖν τούτου διανοήματος ἄλλοι ἄλλως φασί. Ἐμοὶ δ' ἔδοξεν ἐπὶ μὲν ἡμερινῆς γενέσεως λαμβάνειν ἀπὸ Ἡλίου ἐπὶ Σελήνην καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ☿, ἐπὶ νυκτερινῆς ἐφ' ὅσον μὲν ἡ Σελήνη ὑπέργειος ἐστι τοῦτ' ἔστι μέχρις οὗ δύνῃ, ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν ἥλιον λαμβάνειν καὶ τὰ ἴσα ἀπὸ ὡροσκόπου. Μετὰ δὲ τὴν δύσιν ἀπὸ Ἡλίου ἐπ' αὐτήν. Τὸ γὰρ ἐπιλέγειν διόπερ ὁλοτελῶς τὸν κύκλον ☉ παρηγγελόκα, τοῦτο δοκεῖ. Σκοπεῖν δὲ δεήσει εἰς ποῖον τόπον ἐξέπεσεν ὁ κλῆρος, καὶ τόπον ἡγεῖσθαι κύριον· ἔπειτα συνορατὸν τοῦ ζῳδίου κύριον ἐν ποίῳ ζῳδίῳ τετύχηκε, τρίτον δὲ τὸν τούτου οἰκοδεσπότην. Ἐκ τούτων γὰρ τῶν τριῶν τόπων καὶ τῶν τούτων οἰκοδεσποτῶν ὁ βιώσιμος χρόνος εὑρεθήσεται κατὰ τοὺς τρεῖς ὅρους· οἷον ἕκαστος τῶν ἀστέρων ἰδίας περιόδους δεσπόζει. ♄ μὲν ἐτῶν λ ♃ ιβ ♂ ιε, ☉ ιθ ♀ η, ☿ κ, ☽ κε. Ὁμοίως δὲ καὶ ἕκαστος ἰδίων ἀναφορῶν κατὰ κλῖμα. Κατὰ τὸ κλίμα οὖν συγκρίνειν δεήσει ὥσπερ ἐπίκεντρος ὁ κλῆρος καὶ χρηματίζων ἢ ἐπαναφερόμενος ἢ ἀποκλίνων, καὶ τοὺς τῶν ζῳδίων οἰκοδεσπότας καθὼς καὶ ὁ παλαιὸς μέμνηται λέγων πᾶς ἐπίκεντρος τοὺς ἰδίους χρόνους πλήρεις δίδωσι· ἐκκέντρος δὲ ὅσους ἂν μερίζει λοιποχρονούμενος ἐκ τῶν ἰδίων ἀριθμῶν. Μερίζουσι δὲ καὶ τὰς τελείας αὐτῶν περιόδους καὶ τὰς ἀναφορὰς ὅπου καλῶς τύχωσι. Συμμερίζουσι δὲ καὶ οἱ συναιρετικοὶ συμπαρόντες ἢ μαρτυροῦντες ἢ ἐν οἰκείοις ζῳδίοις τυχόντες εἰ μή τι ἀμφότεραι αἱ αἱρέσεις συμμερίζουσι. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁμοίως. Πρότερον δὲ δεῖ λογίζεσθαι τοὺς ἀριθμοὺς· ὥρας· ἡμέρας· μῆνας· εἶτα ἐνιαυτοὺς· καὶ τοῖς τρισὶν ὅροις χρῆσθαι· ἐλαχίστῳ· μέσῳ· τελείῳ ἐπισωρεύοντας τὸν πρῶτον τοῦ δευτέρου· ἢ τὸν τρίτον. Πολλάκις γὰρ ὁ δὲ μὲν τόπος ἀμέριστον ἡμέρας. ὁ δὲ μῆνας· ὁ δὲ ἐνιαυτοὺς· παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν χρηματιστικῶν ζῳδίων. καὶ τῶν οἰκοδεσποτικῶν· ἢ τῶν κακωτικῶν αἰτιῶν καὶ ἐναντιώσεων. Προσυναμερίζουσι δὲ μετὰ τὰ ἔτη καὶ μῆνας. ἰσαρίθμοις τοῖς χρόνοις. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὁ ☊ καὶ ὁ ☋ τόπος ἐργάζεται(?) τοῦ κλήρου κατὰ τὸν μερισμόν· ὁπότ' ἂν οἱ κληρικοὶ τόποι ἢ οἱ κύριοι παραπέσωσι· μάλιστα ὁπότ' ἂν ὁ κλῆρος τοῦ ☊ τὸν μερισμὸν ἐκχωρήσῃ. Καὶ γὰρ οἱ ἀστέρες ἀντιπαραχωροῦσιν ἀλλήλοις. Δηλώσομεν δὲ καὶ ἐν τῷ προκειμένῳ λόγῳ εἰς τοὺς ἐπιμερισμούς. Ἔστω δὲ ἐπὶ ὑποδείγματος ☉ ♀ καρκίνος ☽ ☋ ἰχθύες ♄ ♐ ♃ ♈ ♂ ♍ ☿ ♌ ὁ κλῆρος

Figura Cœli primum Vettij Valentis Hypodigma oculis subijciens.

τῆς τύχης καρκίνος ἀγαθοδαιμονῶν· ἡ κυρία τοῦ κλήρου ἐπὶ τοῦ κέντρου ἀφέθη· Ἔθηκα τὰ ♓ τῆς Σελήνης κε ἔτη καὶ τοῦ καρκίνου τὴν ἀναφορὰν τοῦ δευτέρου κλίματος ἔτη λβ· καὶ τοῦ οἰκοδεσπότου τῆς Σελήνης ♃ ἔτη λβ. γίνονται ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἔτη ξθ (ita Ms. Sed calculus

lus exigit τοῦ τοσούτου) ἔτων ἐτελεύτα. Ἄλλος. ☉ ♒ ☽ ☊ ♍ ὁμοίως ♃ καὶ ♂ ♎ ♄ ♃ ☿ ♈, ♀ ♓, ὁ κλῆρος τῆς τύχης ♒ ἀποκεκλιμένος. Ὁ κύριος ἀγαθοδαιμονῶν παρ' αἵρεσιν ἐμέ-

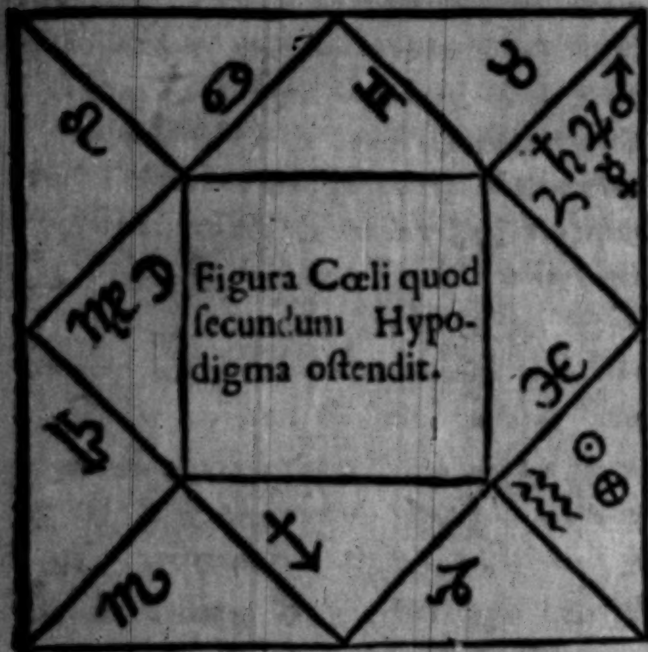

Figura Cœli quod secundum Hypodigma ostendit.

ρισε τὰ ἴδια ἔτη λ̄ καὶ μειώσας τοὺς αὐτοὺς ἐν ἰδίῳ τύχων ζωδίῳ· τούτῳ δὲ συμπαρὼν ♃ ἐμέρισεν ἐνιαυτόν· Ἐτελεύτα τῷ λδ ἔτει. Παρατηρητέον οὖν δεῖ πῶς γνώσεως τοὺς προγεγραμμένους ἐν ἀρχῇ παραγγελίας καὶ τὰς φάσεις καὶ τὰς μοίρας ἵνα μὴ δόξωμεν καθόλου ἀεὶ τοῦ ὑπομιμνήσκειν καὶ τὰ αὐτὰ γράφειν. Ὡς ἐπὶ ὑποδείγματος γὰρ ἀναγκαῖον ἦν προτάξαι γενέσεις.

Sequitur dein caput cui lemma est, περὶ κλιμακτήρων (in ipso capite κληρικλιμακτῆρες vocantur) seu de annis nati in quos Imperium obtinent stellæ malefica pro varijs quas ad Sortem Fortunæ, sortiuntur ipsæ radiationibus. Alia sequuntur περὶ ἐνιαυτῶν τῶν μέσων τῶν ἀστέρων. Nam ἔτη ἀστέρων habet triplicia; τὰ ἐλάχιστα. qui sunt anni superius syderibus tributi, τὰ μέσα, τὰ τέλεια. Sic apud vulgus Astrologorum eodem sensu occurrunt anni minores, medij, maiores. Videsis Iulium Firmicum Maheses eos lib. II. cap. XXXIII. Vbi is de eiusmodi annis, & Chronocratoribus, in sequentibus, vt ferme Vettius. Etiam ad has nugas, quæ velut antiquissima omnium quæ extant Astrologiæ iudiciariæ specimina adduximus, fusiùs explicandas pluribus libro agit quarto. Τὰ ὑποδείγματα quæ affert, Schematis Cœli vt & oculis faciliùs accommodentur, repræsentauimus. Planetarum autem & Signorum heic characteres non prorsus similes sunt eis quos Codex Ms. exhibet. Quales in typographi loculis reperiuntur, talibus vsi sumus. Sed nec ita discrepant vt alios omninò esse sentias, nisi ductuum eiusmodi varietati, quæ ad figuras easdem ipsas repræsentandas adhiberi solet, ignoscendum esse non velis. Varij sanè apud librarios, idem interea volentes, ductus sunt. Et codex Ms. haud alios ferè habet quam Tetrabiblon Ptolomæi Græce editum. Sed hi & illi qui passim hodiè in vsu sunt, à veteribus scilicet, vt fieri amat, paulò deflexi, eadem ipsa, etiam quà linearum ductus sunt, significant & earundem rerum syderibus singulis respondentium sunt imagines. Saturni planè, in vtrisque, Falcem tantùm innuit, Iouis fulmen, Martis Spiculum, Solis siue Globum lucidum, vt vulgò pingitur, siue radium Solarem vt frequentiùs in libris Græcis; Veneris speculum, Mercurij caduceum, Lunæ ipsam nouam Ita etiam in Signis; Arietis Tauri & Capricorni, Cornua, quæ tamen satis distiucta; Geminorum, amplexus mutuos; Cancri, Chelas; Leonis, caudam; Virginis, pectinem; Libræ, iugum; Scorpionis item caudam sed dissimilem Leonis; Sagittarij sagittam; Aquarij lineas vndulantes; Piscium, Pisces, vt in Cœlestibus eiusce signi diagramma-

tis, connexos. Ita Sors Fortunæ rota plerunque denotatur. Quæ tamen omnia inartificialitèr à Librarijs solent formari. Tantum abest vt in hisce figuris, mysterij quidpiam latere sentiamus cum ijs qui nescio quos abditos naturæ sensus inde expiscari se frustrà (ne quid grauiùs dicam) crediderc. Solenne erat Græcis etiam vocabula alia sæpius occurrentia eiusmodi figuris abbreuiare, vti in descriptis etiam videre est; vbi ♌ δαίμων est, (cuius Partem habent seu Sortem cum alijs pluribus, præter Fortunæ, Astrologi) ♎ & ♎ ὡρόσκοπος, ☿ ἐλάχιστα. Etiam ⊙ quod Solem vulgo indicat, Circulus est apud Vettium sæpius. Id genus habet complutia. At demùm perpendant hæc & committant Ptolemæi caput περὶ τοῦ κλήρου τῆς τύχης in Tetrabiboli tertio, Astrologorum filij. Ita intelligent etiam quis ὁ συγγραφεὺς fuerit quem ibi memorat Ptolemæus. Necepso planè est συγγραφεὺς ille, ita propter excellentiam dictus, vti ὁ βασιλεὺς ἱεραρχούμενος & ὁ βασιλεὺς & ὁ παλαιὸς, & interdum ὁ συγγραφεὺς etiam à Vettio nominatur. Citat item Vettius Timæum, Abramum, Hermippum, Orionem, Critodemum, Astrologos, quorum plerique apud Firmicum item reperiuntur. Ideò autem Necepso ἱεραρχούμενος dictus est, ni fallor, quia primus fuisse creditus est, qui astrologiæ præcepta scriptis tradiderit. Quin is simul & Petosiris eâdem causâ simplici τῶν παλαιῶν nomine nonnunquam appellantur. Videsis exegesim veterem quæ Proclo tribuitur in caput quod diximus Ptolemæi. Scio ἀγαθὴν τύχην diuersam Astrologos obtinere notionem. Nam domum schematis cœlestis quintam ita antiquitùs vocabant vt in Sexti Empirici quarto, Iulij Firmici lib. II. cap. XIX, alibi item, legimus. Sed cum ea notione nihil huic loco est. Atqui Hesychius; Ἀγαθὴ τύχη, ἡ Νέμεσις καὶ ἡ Θέμις.

Pag. 24. Ἐπιμήνιοι τῆς Σελήνης] Antistites nimirùm qui τὰ ἐπιμήνια, id est, *sacra Menstrua* siue pro tota vrbe siue pro Senatu peragi solita faciebant. Idque nouilunijs. De sacris eiusmodi apud Græcos fusiùs, ex autoritate veterum, Ioannes Meursius in Græciæ Feriatæ lib. V. in Νεομήνια. Ibi etiam de Epimeniorum nomine & functione in sacris illis. Doctissimi viri notis adijcio, ad ea, mense nimirùm redeunte semper celebrata, epulas menstruales, Plauto ita vocatas, spectare. Ergasilus parasitus in Capteiuis.

Dico vnum ridiculum dictum, de dictis melioribus
Quibus solebam menstruales epulas ante adipiscier;
Nemo ridet.

Quin & ἐπιμήνιοι sacrificulos eiusmodi aut sacrorum antistites generatim interdum denotare, vti & ἐπιμήνια *sacras epulas* quæ menstruæ non erant, sed annuæ, & ἐπιμηνιεύειν ita *sacrificare*. Id liquet tum ex testamento Epictetæ Grinni filiæ, in Marmorea tabula Venetijs, tum ex Lacedæmoniorum psephismate quo firmatur testamentum. Sacræ enim epulæ seu ἐπιμήνια planè ibi quotannis tantum celebrantur, idque diebus XIX, XX & XXI Delphinij mensis. Et temerè egit interpres qui εἰ τίς μὴ ἐπιμηνιεύσει *Si quis mense suo sacris non ministrauerit* ibi vertit, & ἐπιμήνιοι *menstruatim sacro deseruientes* & ἐπιμήνια *menses solennes.* Debuit sanè, *si quis functioni suæ sacra defuerit, epula-*

 rum

rum antiſtites ſacri, ſacræ epulæ, quod ex ipſis teſtamento & Decreto manifeſtum ſit. Ea viſe apud Ianum Gruterum. Ex frequentia ſcilicet ſacrorum in nouilunijs celebratorum, vocabula quæ ratione ſtati temporis primò indita ſunt, nullâ habitâ poſtmodùm temporis ratione, ad ſimilia ſeu quæcunque periodica ſacra, periodis diſſimilibus celebrata, tranſlata ſunt. Inde eſt etiam quod Heſychio ἱεροποιοὶ (vt ſcilicet ſacerdotium id denotat, ſeu vt Braurонijs ſacrificabant quolibet quinquennio antiſtites ita dicti, ſiue Eleuſinijs maioribus, aut id genus alijs redeuntibus ſacris, apud Pollucem in octauo; non vt κεχειροτονημένοι τῆς ἱερωσύνης vocabulum eſt apud Philoſophum Politicorum ſexto) redduntur ἐπιμήνιοι, quod ſacros antiſtites ſimpliciter, vt diximus, ſignificabat. Tantundem habet Phauorinus. Ita Ἱερομηνίαι generatim tandem dies feſti dicti; vti ex Demoſthenis contra Timocratem ab Harpocratione & Suida obſeruatur. Et Helleniſtis pari forſan ratione חדש quod nouilunium eſt, & Νουμηνία ſæpius vertitur, item ἑορτὴ ſeu *Feſtum* eis redditur III Regum cap. XII. comm. 33. Idque feſtum à nouilunio remotiſſimum; quinto decimo ſcilicet die Marwheſcan menſis celebrandum. Scio חדש pro menſe ibi ab alijs ſumi. Sed res ipſa quæ narratur Seniorum interpretationi maximè fauet.

Pag. 24. Ἐπὶ ξενισμὸν εἰς τὸ πρυτανεῖον.] Ipſa ἐπιμήνια, ſeu ſacræ epulæ per ξενισμὸς innuuntur. Tempeſtas enim aduentus legatorum è Magneſia eiuſmodi erat, vt inſtante nouilunio opportunè exciperentur. Ξενισμὸς pro ſacris eiuſmodi epulis vſurpatur apud Plutarchum in Demetrio. Decreuerant miſerè adulantes Athenienſes, Demetrium quotieſcunque appelleret Athenas, τοῖς Δήμητρος καὶ Διονύσου ξενισμοῖς δέχεσθαι (*Cereris & Liberi patris lautitijs* ſeu *epulis ſacris excipere*. Eodem nempè ritu honorem Regi, vt Numini, exhibere, quo Deorum, quos diximus, ſacra celebrabant. De ea re conſulas porrò Caſaubonum Animaduerſionum in Athenæum libro VI. cap. XV. Legati autem heic ad ipſorum deorum epulas tantum honoris cauſa inuitandi; idque in Prytaneum, quod, vti cæteris Græciæ vrbibus, ita Smyrnæ proculdubiò, erat locus in quo tum victus publicus Hieronicis alijſque de republicca optimè merentibus dabatur, tum Veſta perpetuò ſacrata, & publicæ epulæ pollucibilitèr celebratæ ſunt. Doctiſſimè item de Prytaneis Caſaubonus dicti voluminis lib. XV. cap. XIX.

Pag. 25. Ἐπὶ Ἱερέως Ἡγησίου] Eminentioribus apud vtrunque populum dignitatibus, ijſque annuis, ni fallor, Fœderis annus notatur, quemadmodum Ephororum ſimul & Archontum ἐπωνύμων nomina annos ſignare ſolebant in Lacedæmoniorum & Athenienſium fœderibus quod ex Thucydide & Demoſthene ſatis cognoſcitur. Sed dignitas hæc ſacra eſt vtraque. Et Pontificem ſummum par eſt vt credamus fuiſſe Hegeſiam. Quin, de anno Sacerdotijs varijs ſignari ſolito, vide Arrianum ad Epictetum lib. I. cap. XIX Flauium Ioſephum Ἀρχαιολογίας lib. XIV. cap. XVI. I. Maccabæorum cap. XIII. commat. 42. & cap. XIV. comm. 43. Ianum Druſium ad locum penultimum; Ioannem Meurſium in Archontibus lib. III. cap. VI. de ſacerdotibus Iunonis apud Argiuos, & in Græciæ Feriatæ lib.

lib. III festo Ἡραίᾳ. Et habet Dogma Melitensium, incisum Romæ, hunc titulum ἐπὶ Ἱεροθύτου, τοῦ Ἱκετᾶ Ἱκέτου, ἀρχόντων δὲ Ἡρείου καὶ Κήπιτος, quod videsis apud Gruterum in Inscriptionibus pag. 400.. aliud item eiusmodi Agrigentinorum ibidem pag. 401. Adde Platonis de Legibus lib. XII, Plutarchum in vita Demetrij, Decreta aliquot apud Demosthenem de Corona, Castorem apud Eusebium in Chronicorum priore, de Sicyoniorum Carnijs & in Canone numero DCCCLXXXIX; in addendis etiam pag. 213. Consule porrò, Meursium dicti de Archontibus operis lib. III. cap. XVI & XVII. Et durârunt eiusmodi alijque varij distinctionis annuæ characteres vsque ad Iustinianum Imperatorem; adeoque vt Ciuitatibus aliquot in more etiam tunc temporis positum esset, sine vlla alius notæ adiectione, annos instrumentis publicis & contractibus, suo duntaxat ritu, designare. Neque aliud innuit ille Nouella XLVII vbi παρατήρησιν ἐπὶ τοῖς τῶν πολέων χρόνοις *seu obseruationem in ciuitatum temporibus* maximè Orientalibus habitam memorat. Eâdem verò Nouellâ primò sancitum est, vt non solum in Vrbe, sed etiam in omnibus Prouincijs & Ciuitatibus, actis singulis & instrumentis, actuarij, tabelliones, exceptores & qui sunt id genus ceteri, præponerent Imperatoris annum, Consulem, Indictionem, Mensem & Diem, & demùm, pro ciuitatum arbitrio, τὸ τῆς πόλεως πᾶσι τρόποις ἔτος, *annum*, scilicet, *qui quocunque modo ciuitati proprius erat*. Edita est hæc Nouella anno Iustiniani IX. Salutis nempè reparatæ DXXXVII. Dicebatur prætereà dignitas apud Smyrnæos primaria, eaque, qua annos significabant, Stephanephorus, vti altera illa heic memorata, quæ Magnetum est. Sed illius vsus Smyrnæ, puto, nondum inoleuerat, seculis vtpote aliquot post Seleuci tempora receptus; de qua re statim plura.

Pag. 25. Στεφανηφόρου δὲ Πυθοδώρου.] Stephanephorus heic seu *Coronam gestans*, tum ex supremis erat, puto, Magnetum iudicibus annuis, tum Solis & Apollinis sacerdos isque primarius (nam plures etiam erant eiusmodi ibi sacerdotes) cuius nomen Fastis ad annum designandum adeoque Fœderi huic, pro more, adijciebatur, vti Archon primarius seu ἐπώνυμος. Id sanè elicere fas esse videtur ex Platonis lib. XII. de legibus vbi de iudicum Supremorum & Correctorum electione verba faciens exemplum affert de Magnetibus. Vtrum de ijs qui in Thessalia & vicinis Thessaliæ Regionibus, an de nostris, non satis liquet. Cum verò ex veteribus doceamur, hosce illorum fuisse, idque diù ante Platonem, coloniam, non est cur dubitemus non ita diuersa fuisse vtrorumque instituta maximè in sacris cæterisque quæ solenniora erant. Neque opinor sanè, Platonem dum Magnetas in ciuili illo de Magistratibus præcepto generali, meminit, ipsos, qui eis tunc fuere in vsu, mores, non simul innuisse. Quotannis voluit in communi Solis & Apollinis templo, Ciuium conuentu habito, post Solstitium æstiuum, triumuiros, qui supremi forent iudices simul & vtriusque Numinis sacerdotes, ex optimis ciuibus, suffragijs, hisque paritate turbatis, sorte eligi & θαλλῷ seu fronde viridi coronari; tum pronuntiari; Ὅτι Μαγνήτων ἡ κατὰ θεὸν πάλιν τυχοῦσα σωτηρίας πόλις ἀπεφήνασα αὐτοὺς Ἡλίῳ ἄνδρας τοὺς ἀρίστους τρεῖς.

τρεῖς, ἀπροθύσιον Ἀπόλλωνι κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθιμον ἀνατίθησι κοινὸν καὶ Ἡλίῳ *Quod Magnetum ciuitas, instaurata sibi diuinitùs salute, designatos suos soli triumuiros optimos vt primitias ritu veteri, Apollini & Soli communes consecrat.* Ita nempè annum auspicabantur fortè Magnetes. Triumuiris autem hisce minorum, scribit, Magistratuum, correctorum scilicet seu εὐθυνῶν, censuram competere, atque ab his ad illos reis prouocare licere. Quin exutâ post annum dignitate, singulari, dum vixerint, honore haberi, hos solos ciuium Coronam lauream gestare, ac omnes Apollinis & Solis Sacerdotes perpetuò manere. Ἀρχιερέα δὲ, inquit, ἕνα κατ' ἐνιαυτὸν, τὸν πρῶτον κριθέντα τῶν γινομένων ἑκάστῳ τῷ ἐνιαυτῷ τῶν ἱερέων· καὶ τὸ ὄνομα ἀναγράφειν τούτου κατ' ἐνιαυτὸν ὅπως ἂν γίγνηται μέτρον ἀριθμοῦ τοῦ χρόνου ἕως ἂν ἡ πόλις οἰκῆται, *Summum verò sacerdotem vnum esse quolibet anno, atque eum qui primus renuntiatus est ex his qui illius anni fuerint sacerdotes. Huius autem nomen perscribi ad tempora designanda dum ciuitas habitatur.* Si hæc ad Magnetas omnia spectant, Stephanephororum eis genus duplex erat. Alij, tam Magistratuum censuræ quam Deorum sacris, annis suis electi, præerant; alij exutâ, post elapsum annum, dignitate, profana seu administratione ciuili, perpetuò tamen manebant sacerdotes honorarij. Saltem sacrorum cura ab his amplius haud erat exigenda, sed vltimò electis delegata. At Stephanophori non minùs hi quam illi dicti. Vniuersis enim ijsque solis Coronam eamque lauream gestare fas erat. Primi autem generis tres duntaxat erant, quorum, is qui primus renuntiatus est, Pontifex erat maximus & ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ seu anni signator; vnde illius nomen, quod sortitus est heic Pythodorus, cum Smyrnæorum Pontifice Hegesia Fœderi præfigitur. In hanc dignitatem euectus est Themistocles cum sedes haberet Magnesiæ, quam vt panem, sicut alias Orientis vrbes vt vinum, obsonia, vestes, & stragula ei sigillatim subministrarent, dono à Xerxe acceperat. Ita Posis vetustissimus rerum Magneticarum Scriptor apud Athenæum libro XII. Πόσις ἐν τρίτῳ, ait ille, Μαγνητικῶν τὸν Θεμιστοκλέα φησὶν ἐν Μαγνησίᾳ τὴν στεφανηφόρον ἀρχὴν ἀναλαβόντα θῦσαι Ἀθηνᾷ καὶ τὴν ἑορτὴν Παναθήναια ὀνομάσαι. Neque verò est cur porrò de vocabuli ratione solliciti simus. Tam notum est Coronas velut dignitatis maximè propria insignia gestasse sacros antistites, quàm sacra eos fecisse. Atque inde vocabulum, vt fit, natum. Tarsi idem dignitatis nomen Herculis Sacerdotem denotabat, quod scribit Athenæus libro V, vbi Lysiam philosophum Epicureum Stephanephorum ibi creatum ostendit & στέφανον δαφνῆς χρυσοῦς ἐσχηκότα, *Coronam lauream, quæ aurea etiam erat, gestasse.* Metrodorum item Hermogenis F. à mystarum conuentu Stephanephorum seu Sacerdotem Matris Deûm renuntiatum habes in veteri inscriptione apud Gruterum pag. 309. 1. & pag. 1097. 5. Vide si placet, Carolum Paschalium de Coronis lib. IV. cap. XIV. atque adde magni Casauboni animaduersiones in quintum Athenæi cap. XIII. & eiusdem notas ad Suetonij Octauium cap. XVIII. Cæterùm non omnes Coronæ Sacerdotum prouincialium aureæ erant, quod tamen ex Tertulliani de Idololatria cap. XVIII. ab eo ibi elici videtur

tur. Fuere duntaxat nonnullæ; neque aliter intelligendus Tertullianus. Nam aliæ laureæ in prouincijs non minùs quam Romæ erant, aliæ ex alijs frondibus, pro ritu vario. Etiam ipsi Atheniensium archontes myrto coronabantur, licet inde non denominati. Testatur Pollux in octauo; & videsis V. C. Ioannem Meursium Atticarum lectionum lib. VI. cap. VI. Postmodùm autem & Smyrnæorum Pontifex maximus, cuius nomine annum signabant, Stephanephorus, seculis aliquot nimirùm transactis, dici cœpit ad aliarum ciuitatum, quibus vox illa in vsu, exemplum. Id comperimus sub temporibus Antonini Philosophi. Tunc enim Heraclides sophista (quod scribit Philostratus) Στεφανηφόρον ἀρχὴν παρ' αὐτοῖς ἦρξεν, ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς τίθενται Σμυρναῖοι τὰ ὀνόματα, *Coronatam dignitatem*, seu *eam quæ Stephanephori est, apud eos obtinuit a qua annis suis Smyrnai nomina imponunt.* Et ad Smyrnam spectant, puto, & inde, ni fallor, translatæ sunt illæ, quas supra dedimus, inscriptiones æui Fœdere recentioris, in quibus habetur dignitatis huius mentio. Vide IV. V. & IX Arundellianarum quæ Græcæ sunt. A tam frequenti nominis apud Orientales vsu, Stephanephororum & eorum qui, coronas gestantes, alijs tamen nominibus noti erant, sodalitio, & administrationis tum vicissitudinibus tum iure partario, dignitas hæc ἀξίωμα τὸ ἀπὸ μέρους στεφανηφόρον seu στεμματοφόρον *dignitas cui coronam gestandi ius erat partiarium* interdum dicebatur; quo scilicet distingueretur à fastigio verè regio seu monarchico. Ita intelligo Ptolemæum libro IV. Tetrabibli capite III. περὶ τύχης ἀξιωματικῆς seu *de fortuna dignitatum* quam à luminarium & comitantium seu stipantium, δορυφορούντων nempè planetarum, positu sumit. Si in masculinis signis, inquit, & in angulis luminaria fuerint planetis quinque stipata, Reges nascuntur. Si Planetæ ipsi stipantes angulos occupent, orbis decernunt imperium. Si, ceteris ita se habentibus, Sol fuerit in masculino, Luna in fœminino signo, atque horum alterum duntaxat angulum habeat ἡγεμόνες μόνον ἔσονται ζωῆς καὶ θανάτου κύριοι. *Principes erunt solummodo non supremi, vitæ tamen necisque potestatem habentes.* Ἐὰν δὲ πρὸς τούτοις, ait, μὴ δὲ οἱ δορυφοροῦντες ἀστέρες ἐπίκεντροι ὦσιν ἢ μαρτυρῶσι τοῖς κέντροις, μεγάλοι μόνον ἔσονται καὶ ἐν ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεμματοφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς ἢ στρατοπεδαρχικοῖς καὶ οὐχὶ τοῖς ἡγεμονικοῖς. Vbi Ms. codex in bibliotheca Collegij Corporis Christi Oxonijs habet μεγαλυνόμενοι ἔσονται καὶ ἀξιώμασι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανηφόροις ἢ ἐπιτροπικοῖς, ἢ στρατοπεδαρχικοῖς ἢ ἱερατικοῖς καὶ οὐ τοῖς ἡγεμονικοῖς. *Si cæteris ita se habentibus, stipantes planetæ angulos non occupent neque eis testimonium præbeant, magni erunt & dignitate, cui Coronam gestandi ius est partiarium, seu vicarii, seu castrorum præfecti, seu sacerdotali, minime autem principali dignitate, conspicui.* Ita locus ille reddendus, quem deprauarunt nimiùm Latini interpretes Gogaua, Camerarius, horumque sequaces dum *Natalium splendore conspicuos aut in dignitatibus generis illustres* pro ἀξιώματι τοῖς ἀπὸ μέρους στεφανηφόροις plerunque ignoranter substituunt, Alij *habentes magnum posse super aliquam villam.* Sed veri sensus vestigia maximè habentur in versione

illa Ægidij Tebaldini ex Hispanico sermone in Latino-barbarum ante secula aliquot edita, vbi legimus, *Erit natus magni nominis tantum; & eius valitudo velut illius, qui vni parti dominabitur, apparebit.* Hispanica autem versio Alfonsi ..... Castellæ Regis iussu ex Arabica sumta est, versione quam nondum vidimus. Sed partiarium dignitatis ius Arabem agnouisse ibi palam est quod aut dissimularunt aut ignorarunt interpretes cæteri omnes. Neque doctiùs sane eorum, qui Commentarios ad locum consarcinarunt, quispiam. De alia quàm hac ipsa Stephanephori dignitate minime capiendum est illud in Hephæstionis Thebani atque aliorum aliquot Astrologorum priscorum excerptis. Quibus ascendit (aiunt) tercius Libræ Decanus, eorum nonnulli στεφανοφρονήσουσι (ita in Codice typis edito) καὶ ἄρξουσι πολέων. Planè legendum στεφανοφορήσουσι.

Pag. 25. Μηνὸς Ληναιῶνος.] Vt sacra pleraque ita etiam Temporum nomina, solennes rationes, atqne alia compluria Athenis in Ioniam, in tertia Coloniarum è Græcia migratione (de qua consulendus Pausanias in Achaicorum initio) transfretârunt. Cuinam igitur tempestati mensis hic, Smyrnæis & Magnetibus, puto & Ionibus ceteris, communis, responderit, è moribus Atticis illùc traductis, cum Ionicis aliàs destituti simus, eruendum est. Mensium Atticorum laterculos habemus apud recentiores, varios. In ijs Lenæonis nomen non habemus, extra qnam vbi à Grammaticis aliquot, accuratiores temporum rationes negligentibus, infarcitur. Et raró satis apud veteres omninò habetur. Apud Hesiodum occurrit. Versus notissimus est. Μῆνα ἢ Ληναιῶνα κακ' ἤματα βύδορα πάντα, τῦτον ἀλεύασθαι &c. Bœotius erat poeta, ideoque mensem Bœotium ita dictum, sunt qui non absurdè colligunt. Sed Bœotijs mensem ita aliquem vocatum negat eruditissimus Hesychius. Ianuarius pro eodem Hesiodi interpretibus plerunque substituitur, & nunc Gamelioni Attico nunc Posideoni tribuitur. Vide Ioannem Tzetzem ad Hesiodum, & Theodorum Gazam de mensibus Atticis, qui Κίκον eum, puto, appellat de hac re agens. Quin Etymologici autori mensium principium dicitur Lenæon & Choiaco Ægyptiorum convenire. Sed Choiacus in fixo Ægyptiorum anno interuallum quod à XXVII. Nouembris ad XXVI. Decembris interijcitur, occupat. Hibernum interim fuisse, apud Hesiodum, nemo dubitare potest. Ionibus autem mensem Lenæonem fuisse etiam tradunt & Proclus ad Hesiodum & Tzetzes in Trincauelli editione; qui porrò inter menses Atticos eum tam benè forsan numerat quàm malè collocat. Ego verò, doctiorum pace, Lenæona (si aut Athenienses spectemus, aut eos qui ab Atheniensibus mores suos accepêre) ipsissimum fuisse Anthesterionem siue secundum mensem Atticis hybernum, opinor. Etenim menses Atticos à solemnioribus suis sacris plerunque denominatos esse manifestum est. Vt à Thargelijs Thargelion dictus, Pyanepsion à Pyanepsijs, Anthesterion ab Anthesterijs. Non dissimili ferè ratione priscis Danis Chꝛistmonath Decembrem, & Saxonibus Eoꞅꞇꞃemonaþ Aprilem denotabat; vti etiam à Februis, Februarius Latinis dictus. Certissimum autem est Atheniensibus Dionysia seu Liberalia tri-

plicia

plicia fuisse. Ea quæ κατ' ἀγροὺς, seu Ruralia (vt eorum anni seriem obseruemus;) ea quæ Anthesteria seu Dionysia simpliciter sæpius & propter excellentiam, Dionysia Maiora, & Dionysia in Limnis, dicta; & quæ κατ' ἄστυ seu Vrbana. Horum genus Primum Posideone mense celebrabantur, teste Theophrasto περὶ ἀδολεσχίας. Secundum Anthesterione, quod à Demosthene contra Neæram, Thucydide in secundo, Hesychio, alijs docetur. Tertium Elaphebolione, vt idem Hesychius, alij. Atticorum mensium seriem, quæ, ad hanc rem, extra controuersiam posita est, vide supra paginâ 69. Vbi si Mæmacterionem excipias, nullum suo loco non tributum habes. Dionysiorum autem Primum & Secundum annua erant; Tertium trietericum. At Secundum genus, nostrâ sententiâ, dicebatur etiam τὰ Λήναια seu Lenæa (quæ aduersantur heic, licet à doctissimis viris oscitantèr nimis recepta, & subijciemus & eluemus) festum scilicet Liberi patris maximè solenne & vetustissimum; adeóque Duplex Festi nomen binominem ipsum Mensem effecit. Vt ab Anthesterijs Anthesterion, ita à Lenæis Lenæon formatus. Neque enim aliud sonat Lenæa quam Bacchanalia, Liberalia seu Διονύσια illa quæ Anthesteria fuere. Expressissimè de nomine, ad hanc rem, Lenæorum, Hesychius. Λίμναι, ἐν Ἀθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπου τὰ Λήναια ἤγετο. *Limnas* dicit *locum esse Libero patri sacrum in quo sacra* Lenæa *peragi solita.* At verò quæ in Limnis sacra, ea Anthesteria ipsissima, seu Maiora fuisse nemo dubitat. Itaque Lenæa & Anthesteria eadem. Idem Hesychius in Ληναιὼν μὴν. Οὐδένα, inquit, τῶν μηνῶν Βοιωτοὶ οὕτω καλοῦσιν. Εἰκάζει δὲ ὁ Πλούταρχος Βουκάτιον. Καὶ γὰρ ψυχρός ἐστιν. Ἔνιοι δὲ τὸν Ἑρμαῖον ὃς μετὰ τὸν Βουκάτιόν ἐστιν. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι τὴν τῶν Ληναίων ἑορτὴν ἐν αὐτῷ ἄγουσιν. *Nullum mensem Lenæonem vocabant Bœotij.* (Dum hæc scripsit versum illum Hesiodi respexit) *Putatur autem Bucatius idem esse Plutarcho. Nam & is frigidus est. Alij Hermæum esse* Lenæonem *volunt, qui Bucatium sequitur. Nam etiam in eodem* Lenæorum *Festum celebrant Athenienses.* Mensis igitur, quo Lenæa peragi solita, Hermæo Bœotorum respondit, id est, secundo eorum mensi. Nam Bucatius eis, annum à solstitio hiberno auspicatis, primus erat quod docet Plutarchus in Pelopida. Hic itaque Gamelioni Attico respondet. Secundus igitur, nempè Hermæus, Anthesterioni; adeóque Anthesterionis sacra sunt quæ Lenæa dicta. Videsis Proclum ad Hesiodi Opera & Dies vbi malè Βούκρος pro Βουκάτιος legitur & à doctis aliquot viris patientèr nimis excipitur. At disertè ibi de Hermæo locutus, cui Lenæa Attica etiam tribuit, Ἴωνες, inquit, τοῦτον οὐδ' ἄλλως, ἀλλὰ Ληναιῶνα καλοῦσιν, *Iones mensem illum non alio quam* Lenæonis *nomine appellant.* Idem, ni fallor, voluit ibi Ioannes Tzetzes; tametsi veterum temporis rationum omninò expers Romanorum Ianuarium, Ægyptiorum Choiacum & Lenæonem temerè cõfundat. Nam Lenæi seu Lenæonis mensis nomen inde petit ὅτι τὰ Πιθοίγια ἐν τούτῳ ἐγίνετο *eo quod Pithœgia in eo peragebantur.* Et expressè Ληναιῶν, inquit, παρὰ Ἴωσι καλεῖται, *Leneus Ionibus appellatur.* Ita scilicet Tzetzes in Editione Trincauelliana seu veteri. Sed nuperæ hæc verba nescio

quare

quare prætermittuntur, alijs eo in loco substitutis; & non ἐν Ἰωσί, sed παρ᾽ Ἕλλησι Ληναιὼν καλεῖται in ea legitur. At verò Pithœgia XI. die Anthesterionis peragi solita, teste Plutarcho Symposiacon III. quæst. VII. Sed & Hesychius, opinor, Anthesterionem ipsum Lenæonem appellat, vbi de Liberalibus in Διονύσια agit. Διονύσια, ait, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἡ Διονύσῳ ἤγετο. Τὰ μὲν, κατ᾽ ἀγροὺς μηνὸς Ποσειδεῶνος· τὰ δὲ χλαῖα μηνὸς Ληναιῶνος. τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Triplicia proculdubiò Liberalia Atheniensium docere heic voluit vir scientissimus. At Ruralia & quæ Vrbana dicta, seu trieterica, suis mensibus rectè tributa videmus. Illud verò τὰ δὲ χλαῖα verba nihili sunt. Emendarunt alij legentes τὰ δὲ πάλαι Ληναιῶνος. Sed ita duplicia tantum erunt ibi Liberalia, & ea quæ Maiora, annua, & maximè solennia, contra morem Hesychianum, prorsus omissa. Quin nec ita heic satis congrua tradiderat ipse ijs quæ, verbo Ληναιών, dixerat. Alij τὰ δὲ Λήναια ibi legunt. Sed in ijs etiam sunt qui summâ interim incogitantiâ Lenæa & Liberalia Ruralia etiam ipsi confundunt. Sed lectio hæc est appositissima, quam etiam firmatam habeo perspicacissimo iudicio Amplissimi & Amicissimi viri Danielis Heinsij. Ita castigandum illum Hesychij locum me amanter literis suis docuit Sydus illud orbis literati splendidissimum. Atque æquum certè est, vt aut eam lectionem amplexemur aut τὰ δ᾽ ἀρχαῖα (pro χλαῖα) Ληναιῶνος substituamus. Vtroque modo Anthesteria seu Dionysia in Limnis, Lenæone, id est, suo mense, ritè collocabimus. Etenim Dionysia hæc τὰ ἀρχαιότερα Thucydidi, ideoque ἀρχαῖα seu vetusta, propter excellentiam & vetustatem dicta sunt. Sic triplicia Dionysia suis sigillatim mensibus pulchrè ab Hesychio ordinata. Et non solum Mensis nomen sed & nominis ratio ad Ionas nostros Athenis migrauit. Ijs enim Lenæa etiam, Liberalia illa Maiora & vetusta, eodem Anthesterionis, XII. nempè die, quo Athenis, quotannis peragebantur. Locuples est huius rei testis Thucydides libro II. Ab australi arcis parte complura scribit delubra Athenis fuisse sita; Iouis, inquit, Olympij & Apollinis Pythij & Telluris siue Cereris καὶ τὸ ἐν λίμναις Διονύσου ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῇ δωδεκάτῃ ποιεῖται ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι, ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ᾽ Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσιν, *& Bacchi in Limnis cui vetustiora Liberalia fiunt XII. die mensis Anthesterionis, quemadmodum nunc quoque Iones iuxta morem celebrant.* Ibi Scholiastes ἀρχαιότερα, inquit, ἴσως δίοτι ἐδεῖ καὶ νεώτερα ἄλλα. Vetustatis nimirum nomine, à ceteris Liberalibus hæc signantèr distincta. Atque hæc ipsa sunt Liberalia quæ ἦρος ὥρᾳ πρώτῃ Διονύσια celebrari solita etiam in Smyrna nostra, disertè memorat Aristides tum in Σμυρναικῷ πολιτικῷ tum in προσφωνητικῷ. Ea scilicet quibus Triremis sacræ pompa fieri solebat, de qua & ipse Aristides & Philostratus in vita Polemonis Sophistæ vbi etiam expressè Anthesterioni mensi apud Smyrnæos Liberalia illa tribuuntur. πέμπεται, inquit Philostratus, τῷ μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι μετάρσια τριήρης ἐς ἀγορὰν ἣν ὁ τοῦ Διονύσου ἱερεὺς οἷον κυβερνήτης εὐθύνει. *Pompa fertur mense Anthesterione, sublimis Triremis in forum, quam dirigit Liberi patris sacerdos vt gubernator.* Attamen malè illi qui τὰ

δὲ

Διονύσια simplicitèr dicta semper Anthesteria seu ἀρχαιότερα significare volunt. Dionysia simplicitèr dicta Ruralia etiam nonnunquam denotant, & interdum Vrbana; cum scilicet aut expressè à Lenæis discriminantur aut alitèr ex ipsa, de qua mentio fit, re satis dignoscuntur. Thrasyllus apud Laertium in vita Platonis, Tragœdi, inquit, τέτρασι δράμασιν ἠγωνίζοντο, Διονυσίοις, Ληναίοις, Παναθηναίοις, χύτροις quatuor dramatis (seu tetralogia) certabant in Dionysijs, Lenæis, Panathenæis & Chytris. Dionysia capienda heic esse pro alijs à Lenæis manifestum est. Panathenæa mensem Hecatombæonem occupabant, quod liquet ex psephismate Timocratis in Demosthenis, aduersus eum, oratione. Chytrorum Festum Lenæorum postride celebratum. Similis vocabulorum, ni fallor, ratio est apud Pollucem lib. VIII. vbi Archontem Dionysia ordinare ait, Regem verò Sacrorum Lenæis præesse. Sic Eupolis in Vrbibus (Comœdiæ nomen est) tributa Athenas à socijs εἰς τὰ Διονύσια portari ex sancito solita ait apud Aristophanis Scholiastem in Acharnenses. Sed Anthesteria seu Lenæa ab Eupolide intellecta fuisse, sentire nequeo. Nam sub agonem Lenæum tributa socij non afferebant; quod disertè docet Aristophanes, vtcunque Scholiastes eum ibi de Ruralibus agere perperam censet. Et quod de Comici Babylonijs & Cleone traditur, ad Ruralia referendum est, non ad aliud Dionysiorum genus. Nam ad Vrbana, quæ trieterica erant, nequit, quoniam tributa annuatim persoluebantur, vt ex Æschinis oratione περὶ παραπρεσβείας scimus. Dionysia autem Galeno intellecta libro de Antidotis primo, vbi de ijs qui τὰ Διονύσου βακχεύοντες ἑορτάσαι διατελοῦσι τὰς ἐχίδνας παυομένου μὲν τοῦ ἦρος ὄντος δ' ἀρχομένου θέρους, agit, ipsa Vrbana, ni fallor, seu Trieterica erant. Mensem enim Elaphebolionem indicare videtur qui Ver clausit. De eisdem Dionysijs intelligendus forsan locus ille Aristotelis Metaphysicorum V, cap. XXIV, vbi de varijs modis dicendi, aliquid ex aliquo fieri verba faciens, vnum affert de eo quod aliud sequitur, & proinde ex eo fieri, dicitur. οἷον, inquit, ἐξ ἰσημερίας ἐγένετο ὁ πλοῦς, ὅτι μετὰ ἰσημερίαν ἐγένετο· καὶ ἐκ Διονυσίων Θαργήλια, ὅτι μετὰ τὰ Διονύσια, *vt ex Æquinoctio fit nanigatio quia post æquinoctium fit, & ex Dionysiis Thargelia, quia post Dionysia.* Certè Dionysia illa Elaphebolionis seu Trieterica proximè suis annis præcedebant, interiecto Mense Munichione, Thargelia. Id est, alia non interueniebant Dionysia. Quod si de annuis Dionysijs capiendus sit Aristoteles, tunc Anthesteria seu Lenæa innuit, quæ, interiectis, præter complures dies, mensibus integris, tam Elaphebolione, quam Munichione in anni Attici ratione Thargelia anteuertebant. Crassum errorem aliquot interpretum, qui Thargelia ibi mense Februario collocant, & de ijs nescio quid ignauum effutiunt, libentèr prætermittimus. Sed verò doctissimis æui nostri viris placere video, Lenæa sacra à Ruralibus, quæ Posideone celebrabantur, non fuisse diuersa. Nituntur illi plerunque autoritate Scholiorum, in Acharnenses, quibus fateor Lenæa & Ruralia eadem sunt. Scholijs illis, & Marco Musuro, qui eorum pleraque congessit, plurimum debemus. Sed assensum heic præbere ego omninò nullus queo.

Illud Dicæopolis apud poetam in Acharnensibus,

Ἐγὼ δὲ πολέμου καὶ κακῶν ἀπαλλαγεὶς
Ἄξω τὰ κατ' ἀγροὺς εἰσιὼν Διονύσια.

Ego bello malisque solutus rus me conferam & Liberalia agam Ruralia. De Lenæis malè interpretatur Scholiastes, & fallit dum fallitur. Nec melius eadem ipsa intelligi vult, quæ in eadem Comœdia posteà hisce verbis traduntur.

Αὐτοὶ γάρ ἐσμεν οὑπὶ Ληναίῳ τ' ἀγὼν
Κοὔπω ξένοι πάρεισιν. Οὔτε γὰρ φόροι
Ἥκουσιν οὔτ' ἐκ τῶν πόλεων οἱ ξύμμαχοι.

Nos ipsimet sumus. Certamen hoc in Lenæo est. Neque adsunt peregrini. Non enim hac tempestate adferuntur tributa, neque ex vrbibus adueniunt socij. Primo loco Posideonis sacra nemo non videt. Sed de ijs verba ibi fiunt à persona Acharnensi, quæ grauioribus soluta curis, rus se conferre destinat. Et tempus in quo loquitur ad inducias, de quibus ibi mentio, spectat. Sed ὁ ἐπὶ Ληναίῳ ἀγὼν in secundo loco, ipsissima Anthesteria sunt seu Liberalia quæ in Limnis agebantur, id est, Lenæa, quibus scilicet Comœdia illa, Acharnenses, docebatur, Archonte Euthymene, quod legimus in eiusdem argumento. Lenæon enim, nempè Λήναιον in vrbe erat, non rure, locus, in quo certamina celebrabant, Athenienses ante Theatrum extructum. Ibi etiam Bacchi Lenæi fanum; adeoque à Limnis locus hic non diuersus. Tantundem asserere videtur mihi omni exceptione maior Hesychius in Ἐπὶ Ληναίῳ. Ἀγών ἐστι, inquit, ἐν τῷ ἄστει Λήναιον περίβολον ἔχον μέγα, καὶ ἐν αὐτῷ Ληναίου Διονύσου ἱερὸν ἐν ᾧ ἐπετελοῦντο οἱ ἀγῶνες Ἀθηναίων πρὶν τὸ θέατρον οἰκοδομηθῆναι. Manifestissimus est ad secundum Aristophanis locum commentarius quem recentiorum Scholijs præponderare nemo dubitet. Atque inde etiam Suidas, Etymologici autor, & Fauorinus intelligendi in Ἐπὶ Ληναίῳ. Etymologus item corrigendus. Adeò autem Aristophanis Scholiastem in hisce aberrasse nemo miretur qui eundem etiam in Autumno Lenæa collocare aduerterit. Etenim Liberaliorum triplicium nulli locus erat in autumno, neque eiusce rei apud veteres alibi vestigium occurrit. Alibi etiam in sacrarum ratione nimiùm fallit idem Scholiastes. Sed ab eo heic stat quod apud Stephanum de Vrbibus legitur. Ληναῖος, ἀγὼν Διονύσου ἐν ἀγροῖς ἀπὸ τοῦ λήνου & citatur Apollodori Chronicon. At quæ supra attulimus satis persuadent, verba illa ἐν ἀγροῖς futile esse siue Hermolai Epitomatoris siue recentioris alicuius magis glossema quàm, siue Stephani, siue Apollodori (quorum vterque intercidit) mentem aperuisse. Et aut veteris Græciæ sacrorum ignorantia est, aut incogitantia est nimia Procli ad Hesiodum, vbi de Bœotorum Hermæo mense locutus, eundem eum cum Attico Gamelione facit καθ' ὃ, inquit, τὰ Λήναια παρ' Ἀθηναίοις, *quo tempore Atheniensibus Lenæa celebrari solita.* Quis vnquam siue Lenæa siue Dionysiorum alia vlla Gamelioni anteà tribuit? Adeoque nil satis obstat, quin demum Lenæa, Dionysia in Limnis, & Anthesteria eadem ipsa sacra fuisse concludamus, atque inde mensem Lenæonem vocitatum

tatum ac si Dionysion seu Bacchius dictus fuisset quæ idem sonant. Nam & Baccho mensis ipse ante alios sacer habebatur, vti notat Harpocration &, pro varia Embolismorum, Prosthaphæresium & Cyclorum ratione, à Ianuario per Februarium in Martium, in Mensibus Iulianis, diuersimodè vagabatur. Vide nunc, si placet, viros summos Iosephum Scaligerum de Emendatione Temporum lib. I. capite de Mensibus Atticis & Canonum Isagogicorum lib. I. pag. 57. & Isacium Casaubonum tum ad Theophrasti characterem περὶ ἀδολεσχίας tum de Satyrica poesi lib. I. cap. V. Adde Phanorinum in Lexico & Petri Castellani Ἑορτολόγιον. Nemo est horum cui non heic aduersamur; sed non sine ratione, qua alitèr edocti sententiæ libentissimè renuntiabimus. De Liberalibus item Atticis consule Dionysium Petauium ad Themistij Orationem XII. Sed de Mense hactenus. De anno item videbimus. Annos quorum initia loca habuere circa Solstitia æstiua, cum cæteris plerisque Græciæ ciuitatibus, nostris hisce in vsu fuisse, vix est cur dubitemus. Et quod ex Platone suprà notauimus de Stephanephororum electione tantundem firmare videtur in Magnesia. Seleucidarum autem anni tam incerti sunt apud Scriptores, vt vix de eorum cuiuspiam initijs & excessu exactè satis consentiant. Sed si Eusebio fides, Seleucus Callinicus & Ptolemæus Euergetes, hic Ægypto, ille Asia, regnare ceperunt anno II. Olympiadis CXXXIII. qui periodi Iulianæ est MMMMCCCCLXVII. Si igitur in occasione Fœderis suprà non errauimus, quarto vel quinto Seleuci anno seu anno I. vel II. Olympiadis CXXXIV. id initum esse non absurdum erit coniectare. Detur enim Seleucum circa initia anni II. Olympiadis CXXXIII. id est, æstate, regnum accepisse. Auspicia regni à parricidio cepisse scribit Iustinus; & tam Ptolemæum in sororiam vltionem aduolâsse quam Seleucum posteà aduersus ciuitates quæ defecerant classem comparasse narrat, perinde ac si res, pro inceptorum magnitudine, festinantiùs à neutro geri potuissent. Trinarum autem, quas memorat ille Expeditionum tempora, Ptolemæi scilicet in Seleucum, Seleuci primæ in Ciuitates, secundæ in Ptolemæum, suos (si quod verisimillimum est, id sentiamus) habuere annos saltem singulos. Quod non modò rerum gestarum ratio suadet, sed & vsitatissimus ille tam in Oriente mos quam in Occidente, tum claudendi maris, tum aperiendi. Nam quin maritimæ fuerint illæ expeditiones, nullus dubito. Claudebatur autem mare ab Autumno ad tempus vernum. Verno aperiebatur. De Romanorum in hac re more, Vegetius, alij passim testes. De Græcorum, Hesiodus, Theophrastus. De Orientalium autem ipsorumque Syriæ Regum, testimonium in sacris literis perhibetur II. Samuelis cap. XI. 1. & I. Paralipomenon cap. XXI. 1. *Factum autem est vertente anno eo tempore quo solent Reges ad bella procedere*, quod ad mare etiam classibus aperiendum spectat. Neque aliam præter vernam tempestatem ibi denotari vult Rabbi Chimchi quem meritò sequitur etiam magnus Scaliger in prolegomenis ad Canones. In Ebræo tempus illud vocatur עת צאת המלכים *tempus expeditionis* seu *profectionis regum*. Hellenistis ὁ καιρὸς τῆς ἐξοδίας τῶν βασιλέων. Vere igitur

tur anni II Olympiadis CXXXIII, seu primi Seleuci, Ptolemæus in sororis auxilium cum classe aduolauit. Vere anni III Olympiadis eiusdem aduersus rebelles ciuitates Seleucus classem comparat. Adeò enim accisæ erant res eius bello Ptolemaico, vt citiùs classem illam comparasse non sit credibile. Eadem anni IV. tempestate, instauratis post naufragium, quod miserè passus est in expeditione aduersus ciuitates, viribus, bellum in Ptolemæum infeliciter redintegrat. Atque ita necesse est vt Fœdus Anthesterione seu Lenæone, sub Februario scilicet post hasce clades proximo, initum cadat in annum I Olympiadis CXXXIV. Qui ita erit Seleuci quartus. Quod si regnare cœpit ille sub finem anni II Olympiadis CXXXIII. simili ratiocinio, Olympiadis CXXXIV. Secundo, *seu periodi Iulianæ* MMMMCCCCLXXI, qui ante vulgarem Christi Epocham est annus CCXLIII, tribui possit. Et disertè, hoc forsan calculi genere ductus, Sethus Caluisius vtriusque Regis res gestas ita distribuit, vt vltimam Seleuci cladem quæ Fœdus, vti nostra sententia est, proximè antecessit, quarto eius anno collocet. Annus autem Olympiadis CXXXIV, primus seu quartus Seleuci, est Calippicæ periodi secundæ XI, adeoque secundus duodecimus. Si igitur periodus illa etiam Smyrnæis in vsu fuerit, etiam Anthesterionis seu Lenæonis initium & Finis, in Mensibus Iulianis ad (quod satis est credibile) varias Chronologorum rationes, maximè Scaligerianas, & Petauianas, quorum laterculos consulas, facilè reperiri possunt.

Pag. 26. Ἐξετασαὶ] Quæsitores hi erant ad quos rerum repetundarum, interuersæ pecuniæ publicæ, atque aliorum quæ in administratione publica committuntur, criminum iudicium spectabat. Alijs Λογισαὶ, εὔθυνοι, συνήγοροι, dicti. Ita Aristoteles Politicorum tertio cap. VIII.

Pag. 26. ὅσοι ἂν ὦσιν ἐλεύθεροι τὲ καὶ Ἕλληνες] De ciuitatis donatione Attica, quæ Ionicæ, seu Smyrnensi; forsan non ita dispar erat, consule I. Meursium de Fortuna Attica, capite V.

Pag. 26. Ἐπὶ τοῦ Μητρῴου ἱεροῖς νεοκάυτοις] Fanum Magnæ Matris seu Metroum in planitie vrbis (nam pars etiam montana erat) memorat Strabo lib. XIV. Super ἱερὰ νεόκαυτα, quæ etiam ἔμπυρα dicta, seu ardentes victimas, & ἐπὶ τομίων seu animalium immolatorum prosecta, aris etiam alijsue sacris siue tactis siue inspectis, solenne gentibus erat erat Iurare, vti Christianis super sacrosancta Euangelia, Cruces, Reliquias sacras. Etiam Ἐμπύρια inde ὅρκος δημόσιος est apud Hesychium. Et Alcidamas ὤμοσε τὸν Ἀπόλλωνα τῆς δάφνης ἁψάμενος, *iurauit per Apollinem, tacta lauro*, quod habetur ex Nicandro apud Antonium Liberalem in Metamorphosi prima. De varijs iurandi ritibus, consulendi Brissonius in Formulis, Guilielmus Barclaius ad tit. de Iureiurando ff. Thomas Dempsterus & Baptista Hansenius libris de Iuramento, præter Petrum Fabrum in Commentario de Magistratibus Romanis, Danielem Heinsium ad primum Silij Italici & Fredericum Lindebrogium in Glossario, verbo *Iurare*. Adde porrò Philippum Maussacum ad Harpocrationem pagina 243. vbi de iuramento in Agrauli ædibus ab Ephebis præstari solito. Nobis heic, quæ ij adnotarunt, compilare religio est. De

Iu-

Iudæorum verò ritu in Iuramentis veteri & satis portentoso, vide quod ex Tabulis Præfectorijs legitur in Iuris Græco-Romani lib. I. pagina 119. Et Turcarum imperator Achmetes Fœdus cum Henrico Magno Galliarum Rege anno MDCIV ictum firmat iuramento *per Veritatem Magni Dei, omnipotentis, creatoris Cœli & Terræ, & per animas auorum suorum & proauorum.* Christiani autem aut tangunt plerunque sacra; aut manum ad pectus admouent, sustollunt, aut protendunt, sacris inspectis. Nec dissimilem fuisse gentibus morem, cum non tangebant, æquum est vt opinemur. Quæ verò ita siue tactis siue inspectis & admotâ, sublatâ, aut protensâ manu præstantur iuramenta, Corporalia dicuntur seu Corporalitèr præstiti, vt in C. tit. Si aduersus venditionem l. 1. & tit. Si minor se maiorem dixerit l. 3. Et Cuiacius ad Nouellam LI. de Mulieribus scenicis; Corporalitèr, inquit, iurat, qui iurat tactis sacrosanctis Euangelijs vel manu sublatâ, quos Balsamo vocat σωματικοὺς ὅρκους. Quin vide, si placet, Linduuodum nostrum ad Constitutionem *Presbyteri*, tit. de Iureiurando, verbo *inspectis.* Et ὅρκον σωματικῶς διδόναι & σωματικῶς ὀμνύναι est Sacramentum corporaliter præstare Iurisconsultis Græcis. Consule Basilicon eclogam X. tit. XXV. cad. IV. & Harmenopuli Procheiron lib. I. tit. XII. Id ipsum vocabant αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ ἐπομνύναι seu *ipsa veritate* aut *reuera iurare* quo nempè corporalitèr iurare distinguerent ab eo quod est συμβολαίῳ siue ἐγγράφως μεθ' ὅρκου βεβαιοῦν pro quo sub Diocletiano Romæ dicebant *in instrumento per sacramenti religionem adseuerare*; Vt in lege Codicis penultimò citata legimus. Non enim fiebat restitutio in integrum, si minor in instrumento per Sacramenti religionem se maiorem esse adseuerâsset, nisi palàm ex ipso instrumento constitisset illum nihilominùs minorem fuisse. Sin verò corporalitèr & reuerâ præstitisset de ætate maiori iuramentum, haud restituendus erat omninò. De restitutionis illa seu ἀποκαταστάσεως lege, in dicta Basilicon Ecloga; Ταύτα ὅτι ἐνεγράφη τῷ συμβολαίῳ μόνον ὁ ὅρκος, οὐ μὴ σωματικῶς καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὤμοσεν ὁ νεώτερος ἑαυτὸν εἶναι μείζονα, quod non aliud sonat quam quod iam diximus. Putarunt igitur Græci Iurisconsulti Sacramenti religionem instrumento insertam, nec corporaliter præstitam, non esse τῇ ἀληθείᾳ ὅρκον. Certè fidem interpositam sine corporali iuramento, corporali æquiparari, video apud clarissimum Iurisconsultum Andream Gaillium quem visas lib. I. Obseruationum practicarum CI. & lib. II. obseruat LIX. Adnotare heic non ingratum, puto, erit, ritum illum Londinensem veterem, quo, in Iudicijs publicis, super mortuorum tumulos, de eo iurare solenne erat quod ipsi testarentur mortui, si in viuis superessent. In Tabulis publicis ab Henrico Angliæ Rege III, Ciuibus Londinensibus confectis, anno eiusdem Regni LII, die Martij XXVI, legimus. *Concessimus eisdem ciuibus, quod de placitis ad Coronam pertinentibus, de hijs maximè quæ infra ciuitatem prædictam & eius suburbium fieri contingent, se possint disrationare secundum antiquam consuetudinem ciuitatis prædictæ, eo tamen excepto, quod super tumulos Mortuorum de eo quod dicturi sunt si viuerent, non liceat præcisè iura-*

iurare, sed loco mortuorum qui ante obitum suum electi fuerint ad eos disrationandos qui de rebus ad Coronam spectantibus appellati fuerint, vel rectati alij liberi & legales eligantur qui idem sine dilatione faciant quod per defunctos memoratos, si viuerent, fieri oporteret.

Pag. 27. Κληρωτήρια] Exigit res ipsa vt Sortium Tabulas, quibus eorum, qui in tribus sortitò cooptabantur, nomina perscripta erant, heic intelligamus. Nec tamen alibi hac notione vocabulum occurrere memini. Scriptoribus tam pro locis vbi Magistratus Sorte creati sunt, quam vbi eiusmodi Magistratus in theatro sedere soliti, vsurpatur. Item pro Sortium vrnis. Videsis Pollucem lib. IX & X. & Scholia ad Aristophanis Ecclesiazusas.

Pag. 27. Συναλλαγμάτων καὶ ἐγκλημάτων] *Contractibus & actionibus* vertimus. Συναλλάγματα eodem heic sensu capio quo apud Aristotelem in Ethicorum V. cap. V. vbi in ἑκούσια & ἀκούσια distribuuntur & totum illud satis comprehendunt, vnde actiones apud Iurisconsultos nascuntur, quæ siue ex contractu aut quasi contractu siue ex delicto aut quasi delicto competunt. Etiam tota iustitia quæ forensis est ita Συναλλάγμασι nititur. De Aristotelis loco consule inprimis Andronicum Rhodium in paraphrasi lib. V. cap. III.

Pag. 27.] Οἰκίας ὅσων ἂν τῷ δήμῳ δόξῃ] Singularum ædium capacitas fit prout populo placuerit. Nam à lectorum siue discubitoriorum siue cubicularium numero heic tam ædium capacitas, puto (quæ scilicet aut ad contubernalium numerum aut familiarum amplitudinem attinebat) quàm alibi sæpiùs œcorum & conclauiorum, æstimabatur. Oecorum æstimationem huiusmodi videre est maximè in Callixeni & Moschionis descriptionibus nauium Ptolemæi Philopatoris & Hieronis Regis Syracusani apud Athenæum lib. V. Inde œcus ibi πεντάκλινος, τρισκαιδεκάκλινος & εἴκοσι κλίνας ἐπιδεχόμενος.

Pag. 27. Τῆς Σιπυλήνης] Vt Mater Deum Berecynthia, Idæa, Phrygia, dicta à locis cognominibus in quibus colebatur, ita Sipylene heic à Sipylo. Sipylus autem mons Phrygiæ passim memoratur; Plutarcho de fluminibus in Mæandro, Hesychio, Straboni, & in prouerbio ἄνω τὸν Σίπυλον μετακινεῖν. Atqui & vrbs erat Sipylus Phrygiæ, quod notat Stephanus, nomenque gentile esse Σιπυλεὺς & Σιπυλαινή. Notat autem ex Hellanici libro primo Ἱερειῶν. seu de Sacrificijs Iunonis Argiuæ. Æschylus item in Niobe apud Strabonem in extremo libri XII. habet Σίπυλον Ἰδαίαν ἀνὰ χθόνα *Sipulum Idæo in Solo*. Vrbs ea multis abhinc seculis, regnante Tantalo, terræmotu euersa est, vti & complures circumiacentes. At celeberrimam fuisse inde liquet quod dum terræmotum hunc memorant Scriptores, Sipyli nomine potissimùm designant. Ita Strabo lib. I. Quin Aristoteles in II Meteorologicorum cap. VIII terræmotus meminit in quo τὸ περὶ Σίπυλον ἀνετράπη *Sipylus euertebatur*. Σίπαλον ibi malè habet Commentarius Alexandri Aphrodisiensis. Sed peius multò facit vir doctus qui φλεγραῖον πεδίον *Phlegræum campum* eo in loco Sipylum à Philosopho appellatum in Thesauro Geographico scribit. Non minus campum à Sipylo quam regionem Ligusticam distinguit ibi Aristoteles.

Pag. 27. Ἀπόλλω τὸν ἐν Πάνδοις] Nec de

de Apolline in Pandis alibi legi nec de vllo loco qui Pandi aut Panda dictus præter Sogdianorum (qui sub alio Cœlo locati) oppidum quod Panda vocatur apud Plinium lib. VI. cap. XVI. & Solinum cap. LII. Fieri sanè potuit vt etiam inde nomen in Ioniam deduceretur. Altaria enim ibi constructa sunt, non solùm à vetustissimis illis, Hercule, Semiramide, Cyro; sed etiam ab Alexandro magno, velut trophæa metarum imperij eousque promotarum; eaque, vt videtur, Apollini. Ita enim coniectura est ex altaribus quæ eidem Numini Iaxartem fluuium posteà transuectus Demodamas Seleuci & Antiochi Dux Apollini struxit, vt terminorum scilicet imperij prolationis insignia. Sed vltra quid heic affirmare planè nugari est, si hoc non est.

Pag. 27.] Καὶ τοὺς ἄλλους Θεοὺς πάντας καὶ πάσας] Post insigniorum Numinum nomina, per omnes ita generatim iurabant, idque ex ritu Pontificio passim seruari solito. Exempla sunt apud Homerum & Virgilium ad cuius Georgicorum initium, *Post specialem*, adnotat Seruius, *inuocationem transit ad generalitatem ne quod numen prætereat. More Pontificum per quos ritu veteri in omnibus sacris post speciales Deos quos ad ipsum sacrum quod fiebat necesse erat inuocari, generaliter omnia numina inuocabantur*. Vide, si placet, ius iurandum quo fœdus iniere Carthaginienses & Philippus Macedonum Rex apud Polybium lib. VII. & fragmentum Fœderis in Creta effossi apud Ianum Gruterum pag. 505.

Pag. 27.] Καὶ τὴν τοῦ βασιλέως Σελεύκου τύχην] Mos inualuit in Oriente iurandi sæpiùs per Fortunam, Salutem, Vitam, Caput Principis. Neque inter hæc in Gentilitatis Theologia discrimen erat. Vetustissimum est exemplum in Geneseos cap. XLII. Vbi Iosepho חי פרעה, *viuit Pharaoh*, seu *per vitam Pharaonis*, ad Ebræorum &, qui cognatas habent linguas, morem adiurandi profertur. Nec aliter transtulit Aquila quam per ζῇ φαραώ vt & hodie Galli *viue Pharaoh*. Atqui senioribus redditur, Νὴ τὴν ὑγείαν φαραώ, *Per salutem Pharaonis* quod retinet Latina. Nam viuere etiam est valere, lætari, fœlicem esse. Vetustissimum autem Geneseos exemplar Ms. in bibliotheca Cottoniana habet ibi, Μὰ τὴν ὑγείαν φαραώ. Iurat etiam Vrias Dauidi Regi חייך וחי נפשך *per vitam tuam & per vitam animæ tuæ*, seu *per salutem tuam & salutem animæ tuæ* vt in Latina editione. Habetur II. Samuelis cap. XI. comm. 12. Et de capite Regis testatur R. Abenezra in Decalogum. Vbi cum capite plectendum, etiam suo æuo, scribit fuisse qui apud Ægyptios בראש המלך *per caput Regis* peierauerat, nec tanto auro, quantum ipse pendebat, redimendum. Sed hæc omnia in τὴν τύχην, pro veterum ritu, recidunt. Et Iuramentum ita præstitum ὅρκος βασιλικὸς dictum videtur, saltem in Armenia. Adi Strabonem lib. XII Vbi de fano Pharnacis mensis. Manauit mos ex Oriente ad Romanos. Decreuerat Senatus Iulij Cæsaris τὴν τύχην ὀμνῦναι quod scribit Dio lib. XLIV. Eo occiso, populus Antonij oratione de eius dignitate habita (vt fit) irritatus percussores furibundè quæsitum it & Senatores incusat quod passi essent eum virum interfici, pro quo, vti quotannis publicè vota conciperentur, decreuissent

uissent ἢ ὃ ὁ τὴ ὑγείαν ὁ τὴ τύχην ὤμνυζαν & *per cuius Salutem & Fortunam iurassent.* Ex Decreto erat quod iurabant. Atque inde indiscriminatim per Salutem iurabant & per Fortunam. Honor hic qui in iuramentis tributus est Iulio, mansit etiam Augusto; sed à Tiberio vetitus est, posteà redivivus. Videsis Dionem lib. LVII. de Tiberio. In Epistolæ item Stationariorum Tyriorum, Puteolis ad Tyrios ceterasque Phœniciæ ciuitates sub Antonino Philosopho scriptæ, fronte legitur Διὰ τοὺς θεοὺς καὶ ὁ ὁ κυρίου ἡμῶν αὐτοκράτορος τύχην, quod videre est apud Ianum Gruterum, in Inscriptionum corpore, pagina 1105. Et Aristo medicus, qui Romani martyris linguam Asclepiadis iussu sub Galerio Imperatore exsecuerat, accusatus (cum elinguis martyr summum Dei veri Optimi Maximi potestatem verbis, vt scribunt, copiose proferret) quòd mercede ductus collusisset nec linguæ neruos omnes abscidisset,

> *Testor*, inquit, *Salutem Principis, me simplici*
> *Functum secantis arte, iudex optime,*
> *Seruisse iussis absque fraude publicis.*

Ita Prudentius Peri Stephanon hymno X. Inhumanitèr autem aliquos plectebat Caius quod nunquam per Genium suum deierâssent, teste Suetonio capite XXVII. Ita Genius seu δαίμων idem cum Fortuna æstimatus. Nam & εὐδαιμονία *Virtus cum Fortuna coniuncta* rectè Ciceroni redditur. Consule, si placet, V. Cl. Danielem Heinsium ad Hesiodi opera & dies cap. XVII. Quin Plutarchus in præceptis politicis, Οἱ μεγάλοι, inquit, δαίμονα καὶ τύχην τοῖς κατορθώμασιν συνεπιγράφουσι, *Magni viri rebus praclare gestis Genium & Fortunam, vt autores, secum inscribunt.* Et in exemplis quæ adducit vtrunque confundit. Sed & tam Partis seu Sortis δαίμονος seu Genij quàm aliarum complurium Sortium, quæ in vsu erant, veteribus Astrologis, vnica Fortunæ sors (de qua suprà) Ptolemæo & ceteris plerisque, si Arabas & eorum sequaces excipias, vices sustinet. Per Genium autem Principis iurandi mos diù post Tiberium renatus, durauit. Vide acta Martyrij S. Polycarpi apud Eusebium hist. Ecclesiast. lib. IV. cap. XV. Et Vlpianus L. 13. si duo D. tit. de iureiurando §. 6. *Si quis iurauerit in re pecuniaria per Genium Principis dare se non oportere & peierauit, vel dari sibi oportere, vel intra certum tempus iurauerit se soluturum, nec soluit, Imperator noster cum patre rescripsit fustibus eum castigandum dimittere & ita ei superdici* προπετῶς μὴ ὄμνυε i. *petulanter ne iurato.* Nam peierantibus per Principis Fortunam pœna erat quam sustulit suo tempore Tiberius vti est apud Dionem; minuit etiam ita Alcander Seuerus, vt, qui, calore animi, non consultò peierâuerat, is minimè puniretur. C. tit. de rebus creditis L. 2. *Periculum corporis vel maiestatis crimen* (ait Imperator) *secundum constituta Diuorum parentum meorum, etsi per Principis venerationem quodam calore fuerit peieratum, inferri non placet.* Ita id quod primo in Iuramentis Fortuna, Salus, Genius erat Principis, in *Venerationem* etiam interdum immutabatur, vti posteà in *Maiestatem* (quod videre est apud Vegetium de re militari lib.

lib. II. cap. V.) item & in *ipſum Principem* per quem non tam vt fidei teſtem quam vt perfidiæ vindicem deierare in more poſitum erat etiam Chriſtianis, qui nec *tam per creaturam iurabant quam per auctorem creaturarum, nec in creatura aliud quam creatorem ipſius venerabantur*, quod ait Gratianus C. XXII. q. 1. c. 16. Et quemadmodum in dignitate ſeu poteſtate principum exprimenda, Maieſtas, Serenitas, Perennitas, & quæ ſunt eiuſmodi in codice vtroque alibíque, ita forſan in votis de eorum felicitate (qualia eiuſmodi iuramenta ſunt) Salus, Vita, Fortuna, Genius, ipſas principum perſonas, reuera denotabant. Exemplum fortè deductum eſt ex ſacris literis vbi *per ſanctitatem Dei*, atque id genus alia pro Deo ipſo vſurpari notant viri docti. Vide Amoſium prophetam cap. IV. & I. Druſij lib. XIV. Obſeruat. cap. XV. & διὰ τ δόξας τῦ Θεῦ, ſeu *Maieſtate Dei* apud Helleniſtas ad eam rem & doctiſſimè & ingenioſiſſimè magnus Heinſius in Ariſtarcho Sacro Exercitatione XV. At verò ſalus Principis Chriſtianis ita diſcriminabatur à Genio, ſeu Fortuna, vt per hoſce iurare nefas, per illam fas fuerit olim æſtimatum. De Fortuna, vide Acta quæ diximus martyrij S. Polycarpi. De Genio, Tertullianus Apologetici cap. XXXII. *Sed & iuramus*, inquit, *ſicut non per Genios Cæſarum, ita per Salutem eorum quæ eſt auguſtior omnibus Genijs. Neſcitis Genios dæmones dici & inde diminutiua voce dæmonia. Nos iudicium Dei ſuſpicimus in Imperatoribus qui gentibus illos præfecit? Id in eis ſcimus eſſe quod Deus voluit, ideoque & ſaluum volumus eſſe quod Deus voluit & pro magno id iuramento habemus. Cæterum dæmonas, id eſt Genios, adiurare conſueuimus vt illos de hominibus exigamus, non deierare vt illis honorem diuinitatis conferamus.* Et vbi Arcadius & Honorius Imperatores reſcripſerunt, eos qui XXV annis maiores aduerſus pacta vel tranſactiones libero arbitrio confectas & inuocato Dei Optimi Maximi nomine firmatas veniendum putauerint, infamia inuri, & emolumento quod ex pacto fuerint conſecuti prorſus carere; eiuſdem etiam legis pœnæ ſubijciunt eos *qui* (vt reſcripti verba ſunt) *nomina noſtra placitis inſerentes ſalutem principum confirmationem initarum iurauerint eſſe pactionum*, quod legimus C. tit. de tranſactionibus l. 41. Si quis, & C. Theodoſ. lib. II. tit. IX. Vbi vetus Scholium eiuſmodi iurantes eſſe eos ait qui *Dominorum nomina coniurant, placitis inſerentes, diffinita implere neglexerint*. Sed lege *Cum iu ant, placitis &c.* Ita emendo ex Ms. codice Theodoſiano quem breuiario ſuo ante D. annos de Romanis Imperatoribus ex Haymone Floriacenſi confecto intexuit Guilielmus Monachus Malmesburienſis. Cæterùm pro *nomina noſtra* veteres Orientis Iuriſconſulti *numina noſtra* proculdubio exemplaribus ſuis ibi legêre. Vertebant enim οἱ πρὸς ἡμετέραν θειότητα τοῖς συμφώνοις ἢ ταῖς διαλύσεσιν ἐντιθέντες. id eſt, *qui numen noſtrum pactis aut tranſactionibus inſerentes &c.* Vide Eclogam Baſilicon lib. XI. tit. II. cap. XLIX. Item Marcellinus in cauſa Donatiſtarum, *per admirabile myſterium*

Trinitatis, per incarnationis dominicæ sacramentum & per Salutem supra memoratorum principum (Honorij & Theodosij) *secundum allegationes partium se indicaturum promittit* in Collationis Carthagine habitæ primæ capite quinto. De iureiurando huiusmodi per Principem locutus est Athalaricus Rex, literis ad populum Romanum. *Ecce,* inquit (apud Cassiodorum Variarum VIII. formula III.) *Traiani vestri claris seculis reparatum exemplum. Iurat vobis per quem iuratis. Nec potest ab illo quisquam falli quo inuocato non licet impune mentiri.* Et Constantinus Harmenopulus qui ante quingentos fermè annos Thessalonicæ iudex floruit, in Prochiri lib. I. tit. VII. Οὐδεὶς κατὰ τοῦ Θεοῦ ὀμόσας κινδυνεύει· ἱκανὸς γὰρ ὁ ὅρκος ἔχειν τιμωρὸν τὸ θεῖον, εἰ κατὰ τοῦ Θεοῦ γένηται. Εἰ δὲ κατὰ βασιλέως κατά τινα θερμότητα ὀμόσει τις, συγχωρεῖται. Ὁ ἐπὶ χρήμασι κατὰ τοῦ βασιλέως ὀμόσας καὶ ἐπιορκήσας ῥοπαλίζεται. Ὁ δὲ δικαστικῆς ψήφου ἢ ἐξ αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου ὅρκον ἐπέχων ἐπ' ἐκκλησίας τῶν ἀχράντων ἐφαπτόμενος εὐαγγελίων· ἐπιορκήσας δὲ μετὰ ταῦτα ἐλεγχθεὶς, γλωσσοκοπείσθω· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ μαρτύρων. *Nemo qui per Deum iurat, periclitatur. Sufficit enim iuramentum vindicem habere Deum, si per Deum præstetur. Quod si quis per Principem (per venerationem Principis* habet Ioannis Merceri versio) *animi calore motus iurauit, veniam consequitur. Qui in re pecuniaria per Principem (per Genium Principis* substituit heic Mercerus) *iurauerit & peiurauerit, fustigatur. Qui verò siue ex sententia iudicis siue aduersario postulante iusiurandum in ecclesia præstiterit sacrosanctis tactis euangeliis, et periurii postea conuicto lingua exscindatur. Idemque in testibus obseruetur.* Verba vsque ad ῥοπαλίζεται excerpta sunt ex Basilicis. Videsis Theodorum Balsamonem ad Photij Nomocanonem tit. XIII. cap. XVIII. Eclogas Basilicon lib. LX. tit. XXX. Cuiacium obseruat. lib. II. XIX. Cætera Harmenopuli ferè in Ecloga Leonis & Constantini Imperatorum habentur tit. XXVIII. & apud Michaelem Athaliatam in Synopseos titulo XVIII. Sed de discrimine Iuramenti quod per Deum & quod tactis euangelijs præstatur, vide illud D. Chrysostomo tributum C. XXII. q. I. C. II. & Sententiarum lib. III. distinct. XXXIX. cap. V. & ibi magistros. Sed hæc obitèr. Ceterùm non modò per Salutem principum sed etiam per suam litigantes ex præscripto legis iurabant. Vti & vetustioribus æuis per Capita, Oculos, & huiusmodi, tum sui tum parentum ex more passim iurabant, non alitèr ac Hiberni hodie per manus siue parentum siue Domini. Videsis Brissonium Formularum lib. VIII. De litigantibus verò per Salutem suam iurantibus, consule sis Vlpianum ff. tit. de Iureiurando l. 3. §. 4. l. 5. & 33. Quin legimus in Basilicon Eclogis lib. XXII. tit. V. cap. XXX. Ὁ κατὰ τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ὀμνὺς δοκεῖ μὴ ὀμνύναι κατὰ τοῦ Θεοῦ, quod translatum est à Græcis Iurisconsultis iisque Christianis æui medij ex illis Vlpiani verbis loco iam vltimo citato. *Qui per salutem suam iurat, per Deum iurare videtur. Respectu enim diuini numinis ita iurat.* Et Synesio non infrequens est in epistolis, iurare νὴ τὴν ἱερὰν σοῦ κεφαλὴν καὶ τὴν τῶν παίδων σου σωτηρίαν, *per sacram tuum caput & per liberorum*

berorum

berorum meorum salutem. Vide epistolas eius XLIX, XCV, CIII, alias. Nec aliud puto voluit quam per Salutem suam aut Caput iurare Cosmas sub Alexio Comneno Patriarcha Constantinopolitanus, cum per suum nomen iurabat nolle se patriarchali sede secedere nisi Irene Imperatrix suis manibus insigniretur. Anna Porphyrogenneta in Alexiados lib. III. Τὴν ἰδίαν ἐπομοσάμενος κλῆσιν φησὶ πρὸς αὐτοὺς νὴ τὸν Κοσμᾶν, εἰ μὴ διὰ τῶν ἐμῶν χειρῶν ἡ Εἰρήνη τοῦ στέφους ἀξιωθῇ, τοῦ ἀρχιερατικοῦ θρόνου οὐκ ἀποστήσομαι quod idem sonat. Et per vitam suam iurat Auicenna Arabs lib. de Almahad cap. III. Videsis item Balsamonem ad canonem XCIV. Synodi in Trullo. Idem autor τὴν ἐξωμοσίαν seu iuramentum Episcoporum Ægypti quod fideiussionis vicem supplebat, in Synodi Chalcedonensis canone XXX. ita interpretatur vt eam esse dicat τὸ εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ βασιλέως ἢ εἰς τὴν οἰκείαν σωτηρίαν ὀμόσαι τινά, *per Imperatoris caput, vel salutem suam quempiam iurare.* Sed Zonaras ibi, per Imperatoris Caput, & Salutem eius ipsiusque iurantis iurare, ἐξωμοσίαν esse notat. Obtinuit etiam mos per Filiorum Regis Vitam iurare. Sed in Occidente, lege ante annos DCCC lata, huiusmodi iuramenta vetita sunt atque inde puto in iudicijs exoleuerunt. In Occidente dico. Nam in Oriente diutius mansisse scimus ex Græcis Iurisconsultis. Lex est *Vt nullus præsumat per vitam Regis & filiorum eius iurare.* Habetur in Capitulis Karoli & Ludouici lib. II. tit. XLII. & Legum Longobardorum lib. III. tit. XXIV.

Pag. 28. Ἐπιορκοῦντι δὲ ἐξώλεια καὶ αὐτῷ καὶ γένει τῷ ἐξ ἐμοῦ] Imprecationes eiusmodi, diræ, seu ἀραὶ, satis sunt frequentes apud veteres. Et Cicero de legibus lib. II. *Periuris pœna diuina exitium, humana Dedecus.* Vnde & Diagoras ille ἀδικηθεὶς ὑπό τινος ἐπιορκήσαντος καὶ μηδὲν ἕνεκα τούτου παθόντος μεθηρμόσατο εἰς τὸ λέγειν μὴ εἶναι Θεούς, quæ verba sunt Sexti Empirici aduersus Mathematicos libro VIII. Iurisiurandi autem formulam cum adiecta imprecatione & vetustissimam & horrendam subiungo ex Vettij Valentis Antiocheni nondum typis vulgati Scriptoris, Floridorum seu Anthologιῶν lib. IV. Vbi fratrem & cæteros omnes qui libro suo apotelesmatico initiandi erant, ita adiurat; Ὁρκίζω σε, ἀδελφέ μου τιμιώτατε καὶ τοὺς μυσταγωγούς μου ταύτῃ τῇ συντάξει, οὐρανοῦ μὲν ἀστερικτὸν κύτος καὶ ☉ δυσχαδινάζοντα, τε καὶ ☽ καὶ τοὺς ε̄ πλανήτας ἀστέρας δι' ὧν ὁ πᾶς βίος ἡνιοχεῖται, αὐτήν τε τὴν Πρόνοιαν καὶ Ἱερὰν Ἀνάγκην ἐν ἀποκρύφοις ταῦτα συντηρῆσαι καὶ μὴ μεταδοῦναι τοῖς ἀπαιδεύτοις εἰ μὴ τοῖς ἀξίοις καὶ δυναμένοις διαφυλάσσειν καὶ ἀμείβεσθαι δικαίως. αὐτῷ τε ἐμοὶ Οὐάλεντι τῷ εἰσηγησαμένῳ ἀείμνηστον καὶ ἀγαθὴν φήμην ἀπονέμειν· καὶ μάλιστα ἐπιγνόντας τὸ ἄφθονον καὶ τὸ τῆς ἀληθείας μέρος ὡς ὑπὸ οὐδενὸς ἀνδρὸς ἐπιλελυμένον αὐτὸς ἐφώτισα· μηδὲ παρέντας τὸ ἐμὸν ὄνομα ἑτέρους ἐπιφέρειν ταύτῃ συντάξει· μὴ δὲ λαβεῖν τινα τῶν προγεγραμμένων ἢ μελλόντων λέγεσθαι πρὸς τὸ ἀθετῆσαι τοὺς ἐντυγχάνοντας· καὶ μὴ ψόγον ἐπενέγκαι. Καὶ ταῦτα μὲν διαφυλάσσουσιν οἱ προειρημένοι Θεοὶ πάντες εὐμενεῖς ἔσονται καὶ βίος εὐπαθής, καὶ κατὰ θυμὸν λογισμῶν συντέλεια. Ἐπιορκοῦσι δὲ τὰ ἐναντία. μήτε γῆ βατή. μήτε θάλαττα πλωτή. μήτε τέκνων σπορά. τυφλός τε νόσος καὶ πεπαιδευμένος ὑπάρχων, ἀχρήμονα βίον καὶ ἀνεπίδεκτον ἀγαθῶν ἐπάγοι. Ἐὰν δὲ τις καὶ μετὰ θάνατον ἐστὶ κακῶν τε καὶ καλῶν ἀμοιβή, κἀκεῖ τῶν ὁμοίων μεταλάβοιεν. Videsis Iulium Fir-

micum Matheseos lib. VII. in initio. Præter diras eiusmodi gentibus vsitatas (quæ obuiæ sunt apud rituum veterum consarcinatores) Vide eas quæ Iudæorum Constantinopolitanorum iuramentis adiectæ erant ex tabulis præfectorijs, in Iuris Græco-Romani lib. I. pag. 119. De ijs etiam quæ Christianis olim in vsu, consulas Nouellam VIII. Adde Durandi speculum tit. de Iuramento calumniæ §. 3. Diræ autem illæ horrendæ in Nouella VIII, etiam ante Iustiniani æuum vetustæ erant & solennes, vt in tremendo, scilicet, die Iudicij periurus haberet portionem Iudæ, lepram Gehezi, & tremorem Caini. De hisce enim ipsissimis loquitur Procopius in arcana historia, ἀράς τε πάσας, inquit, ἐπέθηκεν, ὅσαι πρὸς τῶν παλαιοτάτων ὠνομασμέναι εἰσὶν quod *Diris omnibus more maiorum deuouit* non malè vertit Nicolaus Alemannus. Diras scilicet congessit eas omnes quæ veteribus solennes habitæ. Iuramenta autem per corpora cœlestia solenniter præstita, vti apud Vettium nostrum per Cœli Systema, Zodiacum, Lunam & quinque planetas ceteros (adiectis item Prouidentia & Fato) satis rarò occurrunt in scriptis veterum. Certè in Mahumedis Alcorano aliquoties eiusmodi habemus formulas. Azoara XCV (vt Latinæ editionis numeri dicunt) seu Alburochu, legimus ואלסמא דאת אלברוג, quod *per cælum signiferum* vertit Retinensis. Vbi paraphrastes Arabs, qui Mahumedicis explicationibus in ipso contextu intersertis, verba Alcorani, lineis miniatis notata, interpretatur, habet אלכואכב אתני עשר ברגא הקדמה פי אלפרקאן. *Sydera* XII *antiquitus delineata in Alphurcan* seu *Alcorano*. Alia ad genus occurrunt in Azoaris XCVI & LXIII. Vbi *per Stellam Vespertinam* iuramentum concipitur. Et in Azoara XCIX ואלפגר seu *Per Auroram*, אי (inquit Paraphrastes ille) פגר כל יום *id est per auroram diei cuiuslibet*. Azoara item LXVI, quæ LVI est in Arabicò, legimus. *Per loca occasus stellarum quod magnum sapientibus est Sacramentum, hic Alchoran optimus a Rege mundi compositus est*. Id tamen (quod obseruauit nobis V. Cl. & doctissimus Guilielmus Bedwellus) Arabicis minimè conuenit. Nec magis conueniunt quam plurima alia quæ in Latina illa versione veteri obtruduntur. In Arabicis autem legitur לא אקסם בראקע אלנגום ואנה לקסם לו תעלמון עטים id est, *Ne iura per occasus stellarum. Nam illud iuramentum, si noueritis, magnum est*. Sed vetustissimum penes me exemplar Latinum non aliter eo loco se habet quam codex editus. Binis autem, quibus vtor, exemplaribus Arabicis, ea quæ transcripsimus verba locum illum occupant. Alias in Alcorano iurandi formulas satis portentosas vide Azoara LXXXV. LXXXVII. XCV. XCVI. XCIX. & C. Adde Alcorani Epitomes veteris orationem quartam. Et de Periurorum pœna vide Azoaram LXVIII. Sed iuramentis, quæ indicauimus, ipsum Deum Optimum Max. plerunque vsum esse impiè innuit impostor ille qui Alcoranum consarcinauit.

Pag. 30. Μαγνησία τῇ πρὸς τῷ Μαιάνδρῳ.] Duplex Magnesia. Ad Mæandrum fluuium vrbs altera erat, ad Sipylum montem altera. Neutrius est infrequens mentio apud autores vtriusque linguæ. Meoniæ vrbs vtraque. Hæc autem

autem illà multò Septentrionalior.

Pag. 30. Ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος Λευκοφρυήνης ἱερῷ] Ita populus alter in alterius Numinum fanis Fœdus ex pacto collocabant. Ideò autem hiatum Leucophryenes nomine suppleuimus quòd tum elementorum numerus haud impar fuerit tum quia Diana Leucophryne seu Leucophryne dicta impensè Magnesiæ culta est, Strabone teste. *In ea quæ hodie extat vrbe* (inquit lib. XIV. de Magnesia locutus) *fanum est Dianæ Leucophryenæ quod magnitudine quidem Templi & donariorum multitudine Ephesio cedit. Concinnitate autem & artificiosâ delubri structura longè illud superat. Magnitudine etiam omnia Asiatica superat duobus exceptis, Ephesio & quod Didymis est.* De fano huius Deæ, quod nempe pseudodipteron erat, volumen conscripsit Hermogenes. Vitruuius in procemio libri VII. *Edidit volumen Hermogenes de æde Dianæ Ionia, quæ est Magnesiæ Pseudodipteros.* Et Magnesiæ Dianæ nomine culta est; non dissimili fano, Alabandi, quæ Cariæ vrbs erat, quod testatur idem lib. III. Dianæ Leucophrynes meminêre Tacitus, Clemens Alexandrinus, Arnobius. Videsis Lipsium ad Taciti Annalium lib. III. Commentario 121. Sed non minus Leucophryene, vt in vetustis aliquot Strabonis exemplaribus, quam Leucophryne dicenda est. Apud Magnesios magis Leucophryene. Nam in Numismate Marciæ Otacillæ Seueræ Aug. Philippi Augusti vxoris nomine insignito legitur (si Occoni fides) ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΛΕΥΚΟΦΡΥΗΝΗ. A Leucophrynes nescio cuius funere nomen petitur ab Arnobio & Clemente. Fanum eius etiam Asylum erat, teste, loco quem diximus, Tacito. Leucophryenem notari Dianam figurâ Dianæ nudæ arcitenentis in æreo Elagabali numismate cui inscribitur ΕΠΙ . . . . . ΜΑΓΝΗΤΩΝ vix est cur dubitemus. Idem dicendum de Maximini illo cuius pars altera Iulium Verum F. exhibet, altera verò ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ.

Pag. 30. ΔΙΟΝΥΣΟΥ] Disrupto heic Marmore, elementorum ductus fermè disparuere. Sed ex apicibus reliquis non est difficile hanc lectionem elicere.

Pag. 30. Συνσφραγισάσθωσαν] vetustissimus est Sigillorum in Oriente vsus, tametsi ante Iliaca tempora non annulis, id est, sigillis, sed nodi notâ Epistolas, alia claudi solita vult Plinius. Vide eum lib. XXXIII. cap. I. sed consule Geneseos cap. XXXVIII comm. 18. Exodi cap. 28. 11. & 36. I. Reg. cap. XXI. 8. Danielis VI. comm. 17. Ieremiæ cap. XXXII. 11. Esther cap. III. 12. Tobit cap. VII. comm. 14. præter historiolam Beli & Draconis. Adde Iosephum Scaligerum in Elencho trihæresij Nicolaij Serrarij cap. XI. Ante Sigillorum inuentionem aiunt Græci nonnulli, eorum vice in vsu fuisse virgulas seu asserculos à cimicibus variatim irrosos. Isacius Tzetzes, ad illud Lycophronis

Τὰ δ᾽ ἄλλα θριπόβρωτος ἄψαυστος δόμων
Σφραγὶς φυλάσσει

Reliqua vero vermiculis exesum, intactum ædium Sigillum obseruabit aut
Intacta vermiculata claxendix domos seruabit alias ———

Vt vertit Iosephus Scaliger; πρὶν γὰρ, inquit ibi Tzetzes εὑρεθῆναι τὰς σφραγῖδας οἱ παλαιοὶ ἐσφράγιζον ξύλοις ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένοις διὰ τὸ αὐτὰ πολυκέντητα εἶναι, *priusquam sigilla reperta sunt veteres sigillabant lignis cimicibus irrosis eo quod plurima eis inerant puncta.* Quasi verò seculum eiusmodi vnquam fuisset in quo Cimices tantum siue foramina siue lineas qualitercunque ductas ligno incidebant, homines verò adeò stupidi vt incidere non possent. Atqui etiam eiusmodi virgulas seu asserculos Sigillorum officium sæpius præstitisse forsan non est dubitandum. Etiam nunc fortè interdum præstant. Ideone vero alia sigilla nondum inuenta? Et intelligendus sanè Lycophron potiùs ac si vetustatem duntaxat (cuius caries comes est) in sigillo notasset. Videsis autem Ammonium & Hesychium in θριπόβρωτος & Suidam in θριπήδεστον. Herculem eiusmodi Sigillo Cimicibus exeso primò vsum esse ait Philostephanus apud Hesychium. Ceterum ars etiam sculptoria cum sigillorum confectione speciatim occurrit in sacris literis, idque seculis plurimis ante quidpiam memoriæ, de Græcorum moribus, traditum Exodi cap. XXVIII. commate 11. פתוחי חתם quod *calatura gemmarij* antiquitùs vertitur, Senioribus septuaginta est γλύμμα σφραγῖδος *calatura Sigilli*. Et Munsterus ibi, quem recentiores plerunque rectè sequuntur; *Opere gemmarij & qui sigilli calaturas facit sculpe duos lapides &c.* Consulas etiam Exodi cap. XXXIX. Neque infrequens est vocabuli חתם, pro eo quod est *sigillare*, metaphora in veteri Instrumenta, vnde & sigillorum in Syria vsus frequentia satis manifesta est. Sed Plinius annulos Sigillaritios (vt Vopisci verbo vtar) in desuetudinem maximè in Oriente postmodùm abijsse scribit. Libro XXXIII. cap. I. *Nullos, ait, omnino annulos maior pars gentium hominumque etiam qui sub imperio nostro degunt, hodie habent. Non signat Oriens aut Ægyptus etiam nunc literis contenta solis.* Sed de veterum Persarum Sigillis, vide excerpta de Legationibus ex Menandro pag. 296. Editionis Latinæ, 1609.

Pag. 30. Καὶ τῷ ὑπάρχοντι κοινῷ] Commune igitur Magnetum suum habebat sigillum; ita etiam Smyrnæorum Ciuitas; vti & æuis citerioribus passim Corpora & Collegia. Sed de sigillo Communis alicuius populi alio in loco qui non fuerit plurimis seculis Marmore recentior, legisse me non memini. Etiam & sigillum hoc δακτύλιος dictum à pari, vti par est existimare, forma cum ijs qui personarum singularum digitis gestabantur. Ideoque etiam curiosulis nonnullis æui nostri, qui omnia purioris æui sermone pronuntiare studiosiùs quam par est, cupiunt, Annuli Sigilla sunt principum, tametsi reuera non sint annuli sed crassiores laminæ nihil omninò annuli præ se ferentes.

Pag. 31. Παλαιμαγνησίαν] Quod Palæmagnesia, seu *vetus Magnesia* dicitur non aliud puto fuit quam siue Castellum siue Vibecula in ea planitiei, cui Thorax mons imminet, parte sita, vnde Magnesia Ciuitas quæ tunc floruit & Fœdus percussit in alium eiusdem planitiei locum translata est. Strabo de Matris Dindymenes fano in veteri Magnesia & Thorace monte verba faciens lib. XIV, νῦν δ' οὐκ ἔστιν, inquit, τὸ ἱερὸν διὰ τὸ τὴν πόλιν εἰς ἄλλον μετῳκίσθαι

Συμ-

ϑαι τίνων. Ita Scepsis & Palæscepsis vrbes erant vicinæ in Phrygia & Mysia, ita Byblos & Palæbyblos in Phœnicia. Et sunt id genus aliæ. Palæmagnesia igitur aut sui plane iuris erat, aut ita saltem Magnetum, qui Fœdus cum Smyrnæis percusserant, imperium detrectabant, vt, icto Fœdere, Seleuci maiestati haud satis prospexissent Smyrnæi nisi singulari legatione etiam hosce ad illius amicitiam seorsim inuitâssent.

Pag. 32. Αδεκατεύτες] Prædia illa seu fundi bini, κλῆροι dicti, Palæmagnesiæ incolis à Seleuci decessoribus assignati (de quibus nemo frustrà expectet vt plura cognoscere videamur) Decima immunes erant, id est, annuo censu qui siue iure tunc vsitato, siue pacto conuento, præstari solebat, vbi priuilegium aberat. Ita agri assignati, Romanis olim omni munere & collationis onere vacui erant L. 3. C. de fundis Limitotrophis. Duplex autem plerunque erat veteribus Græcis Decimarum, quæ, vti prouentus publicus, pendebantur, genus. Portoria seu nauium aut rerum importarum & exportarum vectigalia, alterum erat. Ea quæ colonorum agri siue Scripturarij siue Satiui reddebant, alterum. Decima, quæ portorium erat, memoratur Demostheni in oratione contra Leptinem quæ & δεκάτη ἀπλεῶν nominatur. Archebius & Heraclides, inquit, Byzantium Thrasybulo tradentes κυρίες ὑμᾶς ἐποίησαν τῆ Ἑλλησπόντε ὥστε τὴν δεκάτην ἀποδόσθαι *dominos vos* (Athenienses) *fecere Hellesponti, adeo vt decimis inde frueremini.* Vbi Vlpianus adnotat; Δεκάτην ἐκ τῶν φορτίων τῶν ἐμπόρων τῶ ἑλλησπόντε ἐλάμβανον *Decimam negotiatorum mercium in Hellesponto accipiebant.* Et Publicanus qui Decimam hanc colligebat Δεκατευτὴς & δεκατηλόγος dictus, vti & Arabibus עשאר eadem notione quod alicubi item legisse me memini, & תעשאר pro ipso vectigali. Vide Harpocrationem & Suidam. Adde his Ioannis Meursij Atticarum lectionum lib. III. cap. II. Neque hæc decima rarò occurrit. Alterum genus quod huc spectat meminit Aristoteles Oeconomicorum II. In œconomia Satrapica, docet ille, prouentuum augendorum ratio est præstantissima ex agrorum fructibus. Prouentum inde natum (pensionem scilicet à colono pro agro Satiuo præstitam) οἱ μὲν, inquit, ἐκφόριον οἱ δὲ δεκάτην προσαγορεύουσιν, *alij tributum alij Decimam appellant.* Aliam rationem ex re pecuaria affert siue ex agris scripturarijs aut ἀπὸ τῶν βοσκημάτων quæ eius verba sunt. Etiam & hunc prouentum ἐπικαρπίας & δεκάτην dictum ait. Vide porrò I. Samuelis cap. VIII. comm. 15. Eiusmodi Decima etiamnum passim in Oriente à Turcarum Imperatore exigitur. Neque de alia olim intellexi illud in Alcorani Retinensis Azoara XVII. *De Decimis & beneficijs sume & inde secundum morem consuetum operare.* Sed Arabs habet sume אלעפו ואמר באלערף: *quod tibi indultum est & ea quæ dari consuescunt.* Paraphrastes, quem diximus, Arabs habet אלשיך מן אהלאת אלנאש ולא תחשי עבא, *quod à beneuolentia hominum obuenerit, aut eorum beneficia, neque ab eis quid extorque.* In Arabico est Azoara VII. Verum & alibi Robertus ille Retenensis, locis non dissimilibus, Decimas substituit pro eiusmodi vocabulis. Et in Azoara LXVIII, quæ in Arabico

eſt LVIII. *Oratores & Decimatores*, inquit, *Eſtote ſequendo Deum omnium operum cognitorem atque Prophetam*, vbi Arabs habet פסירא אלטלות ואתרא אלזכות ואטיעוא אללה ורשולה, id eſt, *Preces celebrate & eleemoſynas date obedientes Deo & Prophetæ eius*. Sed hæc obiter. Ex agris item Satiuis Romanis, pendi ſolebat locatoribus Decima quod, ex Appiani Ciuilium primo cognoſcimus. Nec diſſimilis eſt Decimarum prouentus qui tum ex annuis agrorum fructibus tum ex foſſilibus, Gallijs, Hiſpanijs, alibi in Europa, etiam alicubi in Anglia, penditur. Videſis Choppinum lib. I. de Domanio Franciæ tit. I.

Pag. 32. Ἡ χώρα ἣν ἔχουσιν οἱ πρότερον ὄντες ἐν Μαγνησίᾳ] Ager, puto, veteri Magneſiæ adiacebat quem poſſidebant ij qui Magneſiæ olim fuerant incolæ, id eſt, qui ſedibus mutatis in Smyrnæum agrum tranſmigrarant. Hunc, ſi Smyrnæorum Ciuitatis poſſeſſionibus accederet, Decretum hoc veteris Magneſiæ incolis ſeu Palæmagnetibus aſſignat nomine κλήρου ſeu prædij ſine onere poſſidendi.

Pag. 33. Κλῆρον ἱππικὸν] Prædium equeſtre heic non diuerſi fuiſſe generis autumo à fundis illis olim in Imperio Romano ad ſubminiſtrandos rei militaris ſumptus, aſſignari ſolitis. Eorum duæ ſpecies. Nam aut tàm tironibus quam veteranis in perpetuum ſiue beneficium & Stipendium, ſiue præmium donabantur, aut, ad annonæ militaris duntaxat penſitationes, Colonis locabantur; idque plerunque fiebat in limitibus Imperij, vnde agri limitanei dicti & fundi limitotrophi. De his videſis L. 15. Item ſi §. 2. ff. de rei vindicatione & C. tit. de fundis limitotrophis. In Specie prima, planiſſima ſunt Feudorum veſtigia. Et, de vetuſtiſſima Feudorum natura, Conſule quæ occurrunt de Ducibus limitaneis apud Lampridium in Alexandro Seuero, & de Cimbris apud Lucium Florum lib. III. cap. III. Nec diſcrepabant τὰ κτήματα στρατιωτικὰ ſeu prædia militaria quæ in Imperij Orientalis legibus habentur. Conſtantini Porphyrogenneta de ijs Nouella extat tum apud Leunclauium in Iure Græco Romano tum apud Cuiacium in Feudis. Sed Emendatior apud Carolum Labbæum in Conſtitutionibus Imperatorum Græcolatinis & Ioannem Meurſium. Sed verò κλῆρος hic noſter Equites tantùm alebat ad hoſtes ab Imperij Magnetici ſeu potius, poſtquam icto inæquali Fœdere ſeruitutem induerant, Smyrnæi finibus arcendos; adeóque κλῆροι ἱππικοὶ (ſi de prima Romanorum ſpecie intelligas) ipſiſſima fere ſunt Feuda quæ phraſi forenſi Feuda militaria ſeu *fees de Chiualer* Anglis nuncupantur. Δωρεὰν autem, quod *ſine onere* vertimus Decimas aut alias annonæ penſitationes, non Militiæ onus heic excludit.

Ad

Ad C. Ant. Septimij Publij Citharœdi Victorias seu Marmorum Arundellianorum III, pag. 34.

EVanuere, ex Marmore, superiores elementorum septem primorum apices. Sed, ex reliquijs inferiorum coniecturâ Γ· ΑΝΤ· ΣΕΠ· substituimus. Huiusmodi autem ἀναγραφαὶ τῶν ἱερονικῶν, qualis erat in agonibus Musicis Septimius noster Publius, λίθιναι seu *Saxea Hieronicarum descriptiones*, vt vocantur Lycurgo, frequentes erant apud veteres. De eis autem videsis Scholiastem ad Pindari Olympiorum oden VII. & marmor X. pagina 40. præter eiusmodi alia aliquot apud Lipsium & Gruterum.

Ibid. Περγάμιω, καὶ Σμυρναῖος, καὶ Αθηναῖος, καὶ Εφέσιος] A plurium ciuitatum populis ciuitate donatus, tot habuit denominationes tum hieronices hic, tum moderator eius C. Ælius Agathemerus. Sic Artemidorus & Daldianus erat & Ephesius, vti ipse testatur Onirocriticon lib. III. cap. LXVII. Sic alij.

Ib. Σμύρναν Ολύμπια H ϧ [?] Bini scilicet Smyrnæ erant, sub Adriano, agones Olympici seu quinquennales; id est, Olympia bina, præter ea, quæ, pro Communis Asiæ votis, ibi sæpiùs celebrari solita; de quibus etiam mox. Ea quæ sic simpliciter dicta sunt, atque ea quæ Olympia Adriania, ab Adriano nempè siue instituta, siue concessa, nuncupabantur. Neque hæc alia ni fallor, fuere, ab ἀγῶνι illo ἱερῷ Smyrnæorum cuius, sub sequentis Inscriptionis finem, mentio est. Frequentia autem eiusmodi agonum à gliscente prouinciarum, postquàm seruituti egregiè litare cœperant, adulatione sub Octauio duxit initium. Suetonius in eius vita, capite LIX; *Prouinciarum pleræque, super templa & aras, ludos quoque quinquennales pene oppidatim constituerunt.* Ex indulto nimirùm aut iussu Principali constituerunt prouinciæ, vrbes, oppida. Vnde indiscriminatim siue à Principe, siue à Prouincijs, vrbibus, oppidis, certamina instituta fuisse sæpiùs dicebatur. De binis quæ diximus, Smyrnæ Olympijs vide V. Cl. Claudium Salmasium ad Adrianum Spartiani. Adi item Hermodori illam Farnesianam, quæ habetur in Lipsij Auctario & apud Gruterum est, pagina 314. & Philostratum in Polemonis Sophistæ vita præter Pausaniam in Eliacorum primo & Philippi epigramma quod citat Petrus Faber Agonistici libro III. cap. XXVII. Sed verò fallitur eruditissimus Faber, capite præcedente, vbi

bi Farnesianæ inscriptionis τὰ Ἀδριάνια de ludis in Antinoi honorem institutis intelligenda esse, persuasum habet. Erant sanè in Antinoi honorem ludi gymnici alibi instituti. Atqui non Adrianía dicta sunt sed Antinoεια de quibus etiam posteà. Quid verò sibi heic velint notæ illæ H ♄ I7 omninò nescimus nos. Nodum mihi hactenus inextricabilem, soluant eruditiores. Prima earum ita typis representari debuit vt superior, quæ transuersa est linea, sinistro τῶ H apici coniungeretur, ac si 7 & H in vnum coaluissent. De secunda figura, quæ siue τῷ ἐπισήμῳ ς siue Hebraico ל non prorsus est dissimilis, & non semel in sequentibus etiam iterari videtur, vide, si placet, Gruterum in Inscriptionibus pag. 585. 2. & Nicolaum Alemannum ad Procopium pagina 42. Sed nos heic planissimè cæcutimus, quod fateri, vbi aliter non suppetunt vires, nunquam pudet.

Ibid. Ἀδριάνια ἐν Ῥώμῃ B̄] Romæ, Athenis, Ephesi, Adrianalia vicit Septimius, quod testatur marmor. Passim fermè certaminum sibi cognominum autor fuit Adrianus. Xiphilinus; ἐποίει, inquit, καὶ θέατρα καὶ ἀγῶνας περιερχόμενος τὰς πόλεις. Id ipsum Spartianus; *In omnibus penè vrbibus & aliquid ædificauit & ludos edidit.*

Ibid. Ποτιόλοις B̄] Apud Puteolos Adriani memoriæ sacrauit Antoninus Pius *quinquennale certamen & Flamines & Sodales, & multa alia quæ ad honorem quasi numinis spectarent* quæ verba sunt Spartiani. Illud Εὐσέβεια in Farnesiana dicitur seu Pialia, & certamen erat iselasticum. Hieronicis nempè ius erat singulare, dirutâ parte mœnium, pompâ in vrbem inuehi. Videsis Casaubonum & Salmasium ad Spartiani extremum, & Iosephum Scaligerum V. de Emendatione Temporum pag. 447. Melphitana autem, quâ ad hanc rem vtuntur, inscriptio est apud Gruterum pagina 254. n. 4. Ἀγὼν ἐν Ποτιόλοις hic memoratur etiam in Stationariorum Tyriorum Epistola quem Gruterus habet pagina 1105. Stadium item huius Agonis innuit Artemidorus Onirocriticorum lib. I. cap. XXVIII. vbi Εὐσέβεια τὰ ἐν Ἰταλίᾳ ἀχθέντα ὑπὸ βασιλέως Ἀντωνίνου ἐπὶ τῷ πατρὶ Ἀδριανῷ memorat, de cursore verba faciens, qui per insomnium se luminibus orbatum esse vidit, atque victor euasit.

Ibid. Νεάπολιν Γ] Σέβαστα seu Augustalia agon hic dictus in Farnesiana, vt Σέβαστα ἐν Νεαπόλει &c. Quinquennalis item erat & Octauio à Neapolitanis, vt videtur, sacratus. Memoratur Statio, Suetonio, Senecæ. Consule si plura velis, P. Fabri Agonistici III. caput XXVI. & Scaligerum loco iam citato. Adde Iulium Cæsarem Capacium Historiæ Neapolitanæ lib. I. cap. XV.

Ibid. Ἄκτια B̄] Agon in Actio Apollini sacer erat; quem post victoriam Actiacum, conditâ vrbe Nicopoli, instaurauit Augustus; testibus Strabone & Dione. Videsis Fabrum loco nunc supra dicto & Scaligerum V. de Emendatione Temporum, capite de primo Agone Actiaco.

Ib. τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα] Etiam Nemeos ludos ab Argiuis celebrari solitos esse, in quibus cum clypeis decurrebant armati, constat; quales χαλκάσπιδας ὁπλίτας δρόμους vocauit Pindarus Isthmiorum primo. Romæ item in vinea Cardinalis Carpensis τὴν ἐξ Ἄργους ἀσπίδα τρὶς corona

na circundatum exhibet Saxum quadratum. Vide Pausaniam in Eliacorum primo, Hyginum Fabula CLXX & CCLXXIII quem in huius agonis nomine deprauatum rectè emendauit V. Cl. Ioannes Meursius in Græcia Feriata, verbo Ἡραῖα. Eum item ibi consule. Adde Agonistici P. Fabri libri II. caput XXIII. præter Farnesianam illam seu Hermodoti, apud Gruterum, inscriptionem.

Ibid. Σμύρναν κοινὸν Ἀσίας] Commune scilicet Asiæ, quod ex pluribus eisque celebrioribus Asiæ ciuitatibus conflatum; velut ex Ephesijs, Smyrnæis, Pergamenis, Milesijs, alijs, qui concordiam fouentes & societatem, & sacris eam firmare studentes, communia Asiæ sacra certamina in vrbe, de qua siue in comitijs omnium conuenerat, siue aliter decretum erat, celebrabant. Atque hisce præfuere puto, Asiarchæ; de quibus ad marmor proximum. Ita nummum Caracallæ interpretatur Scaliger V de Emendatione Temporum. ΚΟΙΝΟΝ ΘΡΑΚΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΙΝ. ΦΙΛΙΠΠΙΟ. ΠΥΘΙΑ *Communia*, inquit, *tria* (vnde vnum item confectum) *Thracia celebrabant Pythia Thracica.* Vide in Farnesiana Σμύρναν τὰ κοινὰ Ἀσίας δίς. Et κοινοῦ τῶν Κρητῶν habetur agon quinquennalijs apud Gruterum pagina 1094. 5. Certamina hæc Communis Asiæ ipsissima esse τὰ κατὰ τὴν Ἀσίαν Ὀλύμπια apud Philostratum in vita Polemonis Sophistæ, vix dubitare queo, pace viri doctissimi qui ad Spartianum hæc eadem esse cum Adriani Olympicis ibi institutis obiter affirmat. Neque obest quòd Polemoni & posteris eius datum sit Adrianeis ἀγωνοθετεῖν seu præsidere, & quòd præsedit postea τοῖς κατὰ τὴν Ἀσίαν Decreto ciuitatis duntaxat Smyrnensis est perpetua illa præsidendi Adrianeis prærogatiua data. Sed Communis Asiæ sacris Commune item Asiæ tantum, aut Senatusconsultum Romanum, aut rescriptum principale, non ciuitas aliqua singularis eum præficere, puto, potuit. Communia autem Asiæ sacra hæc fuere, opinor, vti alia sæpius apud Græcos, Maiora & Minora. Maiora quæ pentaeterica. Minora quæ Annua. De hac distinctione, vti etiam de τοῖς κοινοῖς, in Farnesiana, paulò pòst plura.

Ibid. Πέργαμον Αὐγούστεια γ] Postquam Pergameni Templum Augusto sacrauerant, etiam ijs permissum est vt sacros ludos, honori eius ampliando, instituerent. Ita Dio libro LI. Hi Augustalia seu Αὐγούστεια dicta, Adeoque quod in Farnesiana legimus Ὁμοίως ἐν Σμύρνῃ Ὀλύμπια καὶ Ἀδριάνια Ὀλύμπια, Πέργαμον Αὐγούστεια τρὶς, vertendum est *Similiter in Smyrna, Olympia, & Adrianalia Olympia, Pergamo Augustalia* III. Neque erat sanè cur de Augustalibus illis, quæ planè Pergami collocantur, ita solicitus esset vir magnus in V. de Emendatione Temporum. Qui item alij siue Farnesianam edidere, siue vocabula, quæ adtulimus, citarunt, malè hactenus ea intellexerunt. Apud Gruterum pag. 1090. legimus ex Sepulchro quod via Appia, VII ab vrbe miliari, visitur, Πέργαμον κιθαρῳδούς. Adiecta est corona hederacea.

Ibid. Τραιάνεια] Spectacula, Parthica dicta, sacrauit Adrianus Traiano; teste Xiphilino. Ea Romæ celebrari solita. Gymnasium etiam erat Romæ, Traiani opus, architecto Apollodoro. Vtrum ad hoc an ad illa Traianalium

nomen

nomen heic spect:t, non liquet.

Ibid. Ἀσκλήπεια] Horum item in Farnesiana mentio. Et Μεγαλοασκληπιείων Πυθίων in alia, apud Gruterum pagina 410. n. 3. Atque etiam Æsculapia Smyrnæ fuisse videntur. Aristides in Oratione sacra prima. Ἔδοξεν ὡς ἐν Σμύρνῃ ὢν ἑσπέρας προσιέναι τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν τῷ Γυμνασίῳ. Tam Gymnasium quam Templum in Gymnasio extructum Æsculapio forsan sacrum ibi erat.

Ib. Κομόδεια B̄] Commodaliorum seu Κομοδείων mentio in Saxo Venetijs. Cofona nempe ipsum vocabulum ΚΟΜΟΔΕΙΑ circumdat, sub Epigrammate in Achiristi atheletæ honorem. Vide Gruterum pagina 317. n. 1. Alibi, puto, apud Veteres, non occurrunt. Instituta fortè à Seuero Imperatore Commodum in Diuos referente.

Ibid. Ἔφεσον Ἀδριάνεια] vt Smyrnæ Adrianalia Olympia erant, ita Ephesi, quæ heic memorantur, nec alibi, puto, omninò præterquam in Farnesiana; vbi habemus Ἔφεσον Γ̄ Ἀδριάνεια Ὀλύμπια.

Ibid. Ἔφεσον·Ἐφεσῆα] In Festis deorum cognominibus enumerat Iulius Pollux lib. I̅. Ἀρτέμιδος Ἀρτεμίσια καὶ Ἐφέσια. Vide item Meursium in Græciæ Feriatæ lib. III̅. de Ephesijs. Sed an ad hoc Dianæ festum agon hic spectet, non constat.

Ibid. Βαρβιλλῆα] In Farnesianæ inscriptionis Editione Gruterianâ legimus ΒΑΒΒΙΛΛΗΑ quod ipsum in Lipsianâ, vnde sumtum est, punctulis subnotatur, ac si de lectione inter exscribendum dubitatum fuisset. Marmor nostrum ΒΑΡΒΙΛΛΗΑ habet manifestò, quod vt in ΒΑΒΒΙΛΛΗΑ siue quadratarij, siue exscriptoris incuriâ migraret, non erat difficile. Sed non minus nescimus vnde nomen hoc natum, quam hanc verum Marmoris nostri lectionem esse certò scimus. Vide Lipsij Auctarium pagina 57.

Ibid. Ἐπίδαυρον Ἀσκλήπεια] Hæc memorat etiam Farnesiana. Alibi occurrere non memini.

Ibid. Ἀθήνας Ἀδριάνεια] Adrianalia Athenis habentur in Inscriptione illa de Achiristo apud Gruterum pagina 317. quam vide item apud Scaligerum ad numerum Eusebianum MMCXLVII, sed emendatiorem in Salmasij Notis ad Spartianum. Fanum Adriano Athenis sacratum est, Panellenion dictum; atque is ἐπ' αὐτῷ, seu *iuxta idem* (vt scribit Xiphilinus) Certamen instituit quod ipsa Adrianalia heic fuisse existimo. Neque cur Panellenia id nuncupatum esse censendum sit video, tametsi, eò quod Fanum Panellenium dicebatur, ideo & agonem cognominem fuisse velit vir doctissimus. Memorantur, opinor, hæc sacra certamina cum alijs in Farnesiana Hermodori; Ē Παναθήναια, Ὀλύμπια, Πανελλήνια, Ἀδριάνεια δίς. Viro summo qui tum in libris de Emendatione, tum ad Eusebium, quatuor hæc vocabula vnum agonem adeóque ipsa tantùm Adrianalia Athenis denotâsse vult, nullus assensum præbeo. Quot vocabula, tot certamina magis innuuntur; atque omnia Athenis peracta. Per τὰ παναθήναια Panathenæa Pentaeterica, seu maiora intelligo. Nam Minora (quæ & vetustiora erant) quotannis, seu post minorem periodum elapsam, celebrabantur. De vtrisque vide quæ supra notantur in Notis Historicis ad Græcorum Epochas

pochas

pochas præter Harpocrationem, Suidam, & autorem argumenti Orationis Demosthenis aduersus Midiam. Vt igitur iustâ Certaminis distinctione expressior honoris Victori fieret accessio, Ε Παναθλώαια dici videntur, pro Πεντατηρικοῖς seu *quinquennalibus*. Neque ab alia ratione opinor τὸ ε posteà in eodem Saxo præfigitur τοῖς κοινοῖς τῆς Ἀσίας. Quemadmodum enim Panathenæa (quo nomine signanter dicta sunt sacra Atheniensium seu omnium qui Attici ruris accolæ erant, Certamina Communia) & minora erant & maiora quæ etiam quinquennalia; ita etiam in Asia minori, quæ Atticos mores plerunque imbiberat, Communia sentiendum est sacra ad eundem modum quandoque diuisa esse. Et Panionium, pro communibus Ionium sacris non dissimili notione legitur apud Philostratum in vita Apollonij lib. IV capite II. Ita fit vt ε κοινὰ Ἀσίας pro quinquennalibus Communibus Asiæ capienda sint, non pro quinque Communibus seu Ciuitatibus Asiæ, vt volunt aliqui. Ita rectè à minoribus etiam distterminata sunt. Olympia, quæ in Farnesiana hoc loco sequuntur, Attica item erant, vti etiam Panellenia. Atque eorum origines Adrianum seculis plurimis anteuertunt. Videsis Scholiasten ad Pindari Olympionicon Odem VII. Quin & Adrianalia ibi, Attica similiter puto erant; sed Athenarum nomine ideò fortè minimè notata quòd, post Panathenæorum mentionem, cetera, quæ continentèr sequuta sunt, ad Athenas pertinere, neminem dubitaturum non immeritò senserit is qui conscripsit.

Ibid. Σάρδεις Χρυσάνθινον.] Etiam Chrysanthina Sardis occurrunt in illa Hermodori. Item Nummus Alexandri Mammeæ F. habet ΧΡΥΣΑΝΘΙΝΑ ΣΑΡΔΙΑΝΩΝ ΤΡΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ, quod ex Occone discimus. Id ipsum innuit Martianus Iurisconsultus vbi Certaminis Chrysanthiani meminit L. 24. D. de Annuis legatis. *Cum erat certa pecunia*, inquit Martianus, *id est centum reipublicæ Sardianorum* (in nonnullis Editionibus Pandectarum, malè legitur *Sardinianorum*) *relicta per quadriennium Certaminis Chrysanthiani, Diuus Seuerus & Antoninus rescripserunt videri perpetuam pensitationem reliquisse testatorem per quadriennium, non in primum quadriennium*. Sed *Chrysanthini* potiùs legendum. Et certamen inde nomen habuisse putat Faber *quod è floribus aureis Coronæ sertaue contexerentur, atque præmij loco victoribus, sicut apud Tolosates poetico agone annuo argentei, præstarentur.* Apollinis oppidum in Chrysa, & quod de Chrysanthide ex Pausania adnotat Dionysius Gothofredus huc spectare mihi parum videntur. Alijs à Chrysanthio, nomine instituentis Lydio, nomen hoc certaminis manasse videtur. Certe & summi Lidiæ, cuius Vrbs primaria Sardes, Pontificis, sub Iuliani tempora, nomen erat. Et Certamina, sub nomine instituentium quandoque celebrari, non modò ex Adrianalijs liquet, verum etiam ex illo Lucij Titij Testamento apud Scæuolam L. 21. liberto D. de Annuis Legatis §. 3. Et sanè τῶν ἱερῶν ἐπανόρθωσις, siue *Sacrorum* in Lydia *instauratio* disertè ab Eunapio, apud quem de Chrysanthio, vtpote eius præceptore, compluria legimus, tribuitur. Sed hic ita multò recentior est quàm cui Certaminis, sub Seuero eodem no-

mine celeberrimi, origo aut nominis ratio assignetur. Adi Cuiacium libro XXIII. obseruat VII. & Petrum Fabrum Agonistic. lib. III. cap. XXVI.

Ibid. Τράλλεις Πύθια] Gymnasium, quod terræmotu Trallibus collapsum esse memorat Strabo, libro duodecimo, satis ostendit seculis vetustioribus Certamina ibi celebrari solita. Ad idem forte redintegratum spectant hæc Pythia.

Ibid. Μείλητον Διδύμεια] Apollini Didymæo agonem sacrum fuisse, saltem ex illo nomine natum, non est cur dubitemus. Apollinis Didymæi oraculum in Branchidis apud Milesios cultum habet Strabo lib. XIV, Stephanus de vrbibus, Sozomenus Ecclesiasticæ Historiæ lib. I. cap. VII. & Nicephorus Callistus lib. VII. cap. XLV. De Didymæi nominis ratione consule Macrobium Saturnaliorum lib. I. capite XVII. Neque de Didymæis hisce alibi legisse me memini.

Ibid. Ῥόδον Ἅλεια] In Hermodori Farnesianâ legitur ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ. Et tam rectè in conficiendis ad Gruterum indicibus Ἅλεια inter sacra Certamina inde numerat magnus Scaliger, quàm malè in castigationibus ex ΠΟΔΟΝ, ibi πόδων facit & ad ΑΣΚΛΗΠΕΙΑ, quod ibi præcedit, retrotrahit ac si de de cursu seu stadio Æsculapio sacro, locus foret intelligendus. Sed extra controuersiam esse puto aut quadratarium Farnesianæ, pro Græco Ρ τὸ Π ibi perperam incidisse, aut Lipsium exscriptorem fugientibus elementi apicibus deceptum, pro ΡΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ, ΠΟΔΟΝ ΑΛΕΙΑ edidisse (vti videre est in eius Auctario) quem secutus temerè magis peccauit siue Gruterus siue quis alius qui Latina versione Podonalia, quod verbum nihili est, substituit. Ad Rhodum planè pertinent hæc Sacra; quæ Ἅλια &, ad æui citerioris scribendi rationem, Ἅλεια eis dicta. Aristides in Ροδιακῷ, Rhodios alloquens καὶ τὸν ἱερὸν inquit, τῶν Ἁλίων ἀγῶνα πολύσετε, *Ludos Halios*, seu *Agonem Haliorum peragetis*. Haud alius forsan erat agon hic ab illo, qui Tlepolemus item vocatus Soli seu Ἡλίῳ (vnde nomen, vt videtur, ortum est) sacer erat, & Gorpiæi mensis die XXIV celebratus seu VI. die à Nemeis. Corona in eo præmium erat populea. Videsis Scholiasten ad Pyndari Olympionicas, Od. VII.

Ibid. Λακεδαίμονα] Farnesiana Hermodori habet Εὐρύκλεια ἐν Λακεδαίμονι. Lacedæmonis etiam Hyancynthina memorantur Philostrato in vita Polemonis Sophistæ.

Ibid. Μαντινίαν] Hinc emendanda est Farnesiana vbi ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ, quod nihil omninò significat, occurrit. Doctissimus Petrus Faber ΔΙΑΝΤΙΝΟΙΑ ibi voluit substitui, certamina nempe Antinoo sacra. Sed vocabuli sono deceptus est. Rem ipsam tamen planè tetigit. Vide eum Agonistici lib. III. cap. XXVII Certissimum est ΜΑΝΤΙΝΕΙΑΝ pro ΔΙΑΝΤΙΝΕΙΑΝ legi oportere. Mantineæ quinquennale cermen in Antinoi honorem ab Adriano institutum est. Hoc Ἀντινόειον seu ἀγὼν Ἀντινόειος dictum. Etenim patria Antinoi Bithynia erat. Bithyni autem ex Arcadibus ipsisque Mantiniensibus oriundi. Inde erat quod Mantineæ parentalia eius annuá haberi & sacrum Certamen quinquennale voluit Adrianus. Ita Pausanias in Arcadicis; τούτων

ἕνεκα, inquit, ὁ Βασιλεὺς κατεσκεύασε αὐτῷ καὶ ἐν Μαντινείᾳ τιμάς. Καὶ τελετή τε κατ' ἔτος ἕκαστον καὶ ἀγὼν ἐστιν αὐτῷ διὰ ἔτους πέμπτου. Atque hæc ſunt Ἀντινόεια apud Gruterum pagina 317. n. 1.

Ibid. Θεματικὸς] Id quod præmij loco dabatur victoribus, ſeu brauium, θέμα dictum eſt. Nam certamina, obſcuriora forſan compluria, præmia præter exiſtimationem, puto, alia non habuere adeoque θεματικὰ minimè fuere. Θέμα hoc ſenſu non ſemel legitur in Oraculis Sibyllinis. Omnes autem agones quibus præmia erant cuiuſcunque generis nominatim propoſita, θεματικοὶ erant. In ijs aliquot duntaxat στεφανῖται ſeu Coronarij. Et vt à στεφάνῳ στεφανειτὴς & στεφανιτὴς dicebatur, ita à θέματι θεματιτὴς & θεματειτὴς, pro eo quod eſt Θεματικός. Nec tamen θεματειταὶς alibi quam in Columna Farneſiana reperiſſe me memini. Περὶ θεματικῶν aliter Grammatici plerunque. Videſis Iulium Pollucem ſub extremum lib. III, Fauorinum, id genus alios. Sed nemo melius de hac re quam Petrus Faber in Agoniſtico lib. II. cap. IX. & lib. III. cap. XIII. Adde Scaligerum de Emendatione lib. 5. pag. 446.

Ad Smyrnenſem Donariorum, in Gymnaſij ornatum, Recenſionem, ſeu Marmorum Arundellianorum IV, pag. 36.

NΕμεσίων] Nemeſium Fanum occurrit apud Pauſaniam ſub Achaicorum initio; idque vt Smyrnæorum præſertim tutelarium Numinum. Et de Smyrnæis ille. Νεμέσεις πλείους νομίζουσιν ἀντὶ μιᾶς, καὶ μητέρα αὐταῖς φασιν εἶναι Νύκτα. *Nemeſes plures, pro vna, ſtatuunt; & earum matrem eſſe Noctem.*

Ibid. Χερσίφρων Ἀσιάρχης] Aſiarchæ erant qui ludis Theatralibus, certaminibus, ſeu ſpectaculis alijs, in Deorum honorem haberi ſolitis, præerant; vti etiam Bithynarchæ, Syriarchæ, Lyciarchæ, Phœnicarchæ, Cappadocarchæ, & id genus ceteri, *quorum nomen votiua Feſtiuitatis ſolemnia dedicauit*, vt aiunt Honorius & Theodoſius AA. in conſtitutione de Expenſis Ludorum C. Theodoſ. lib. XV. tit. IX. L. 2. Horum functio Aſiarchia, Bithynarchia, Lyciarchia, Cappadocarchia dicebatur. Etiam *Munerarius*, quòd munera ſeu ſpectacula edebat, ἀσιάρχης vertitur Ruffino in S. Polycarpi martyrio apud Euſebium lib. IV. cap. XIV. Quòd verò ſpectacula ſeu munera, quibus præerant, ſacra erant, ideò *Sacerdotes* indigetati ſunt. Quin à ratione, tum nominis, tum dignitatis, quæ eminentior erat, & honoris eximij; *Præſides* etiam vocabantur,

tur, & functio tam *Præsidatus*, ἀρχὴ, ἐπαρχία, seu *Præfectura* quàm *Sacerdotium* denominantis Prouinciæ nuncupari solebat. Id videre est apud Papinianum L. 8. D. tit. de Vacatione & excusatione Munerum, Vlpianum L. 6. §. 14. D. tit. de Excusationibus & Strabonem lib. IV. vbi de Trallibus agit & paulò pòst vbi de Lyciis. Ἐν δὲ τῷ Συνεδρίῳ, inquit, Lyciorum πρῶτον μὲν Λυκιάρχης αἱρεῖται εἶτ' ἄλλαι ἀρχαὶ αἱ τοῦ συστήματος, *primo eligitur Lyciarcha; postmodum etiam qui sunt ceteri reipublicæ magistratus.* Nec erat sanè cur vir summus, non tam ἐπαρχίαν quam ἱερωσύνην, dici voluerit hanc dignitatem, ad Strabonis locum vbi de Trallibus loquitur. Inde etiam *Principes* dicti. Nam τινὲς τῶν Ἀσιαρχῶν in Actis Apostolorum cap. XIX Commate 31 in vulgata editione *quidam de principibus Asiæ* redditur; idque rectè satis, puto, vtcunque non sine reprehensione à nonnullis id excipiatur. Eodem ipso sensu Syrus ibi habet רישא דאסיא, & Arabs רוסא אשיא. Vtrunque *Principes Asiæ* denotat. Sed Principum vocabulum, vti etiam eiusdem notio in τῶν ἀσιάρχων, ex singulari vsu loquendi, ad Asiam simul & ad sacra spectacula restringebatur; non alitèr ferè ac *Princeps* in *Principe Dalmatiarum* aliarumque sub inclinante imperio Romano prouinciarum, singulari notione, prouincias simul & acta tantum iudiciorum Præfectorum prætorio, Comitum Prouinciarum & huiusmodi aliorum quibus suberat, respexit. De ea re videsis Cassiodorum lib. VII. Formulam XXIV. & vtriusque Imperij Notitiam. Ita οἱ προεστεύοντες τῶν ἐπαρχίων seu ἐθνῶν & *Primates Prouinciarum* Christianis dicuntur sacrorum antistites summi; nullâ tamen, in nominis notatione, sacrorum ratione expressâ. Gallica autem versio tutò in Actis retinet *Asiarques.* Sed verò & eadem vocabula tam *Principes* quàm *Sacerdotes* sæpiùs aliàs significant. Ebræis כהנים vtrosq; denotat. Et tam Athenis quam Romæ Βασιλέα seu *Regem* fuisse qui sacris duntaxat præerat, nemo nescit. Indiscriminatim etiam Pontifex Romanus Rex & Papa ab Arabico autore Geographiæ Nubiensis appellatur פי מדינת רומה קצר אלמלך אלמסמי אלבאבה *In vrbe Roma sunt ædes Regis qui Papa vocatur.* Locus est in parte II. climatis V. Alia sunt obuia quæ huc spectant. Certamina autem siue alia spectacula quibus præerant sacri huiusmodi Gentium præsides seu Principes (hac notione) prouinciarum, ea, puto, erant quæ à singularum Gentium aut Prouinciarum Communibus, statis temporibus, Diis peragebantur. Et qui τῷ τῆς Ἀσίας κοινῷ seu Communis Asiæ ita propriè dictæ, huiusmodi sacris (de quibus supra; vbi de Adrianaliis Atheniensibus) præfectus est, is Asiarcha dicebatur, vti qui τῷ κοινῷ τῆς Συρίας sacris, Syriarcha. Ita Lyciarcha, reliqui. Communis autem Asiæ, seu vrbium (ex quibus, pro partium studiis, conflatum est id quod Communis Asiæ nomen obtinebat; quod idem est) id genus sacra, in Asianarum aliqua ciuitatum eminentissima haberi solebant; vnde Asiarcharum Ephesi mentio in Actis Apostolorum, & Smyrnæ in Policarpi martyrio. Vbi enim sacra celebrata erant, vt ibi officio suo fungerentur necesse erat sacrorum hi præsides; in comitiis scilicet, vt videtur, siue à Communis

nis procuratoribus siue à ciuitatibus in quibus præerant siue aliàs vndecunque legitimè electi. Et sanè auctor sanctus vbi Asiarcharum Ephesi meminit, Demetrij Fabri argentarij verba perinde refert ac si ipsissimum τὸ κοινὸν τῆς Ἀσίας seu *Commune Asiæ*, pro ritu prouinciæ, communibus sacris celebrandis adiuisse expressissimè docere voluisset. Locus est Actorum capite XIX. Καὶ θεωρεῖτε, inquit Demetrius, καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι. *Et videtis & auditis quod non solum Ephesi, sed pene totius Asiæ Paulus hic suadens auertit multam turbam dicens non esse Deos qui manibus fiunt.* Monet non modo Ephesiorum sed & ceterorum ferme omnium totius Asiæ (sic propriè dictæ) incolas, tunc temporis Ephesi à D. Paulo in persuasionem nouam tractos. Tot nimirùm ciuitatum singularium ciues, pro more, ad Communis sacra peragenda conuenerant vt σχεδὸν πᾶσα ἡ Ἀσία *ferme tota Asia* non iniuriâ dicerentur. Id quod imprimis etiam adstruit Syrus qui, pro ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας &c. habet אלא אף לסוגאא דבלה אסיה אפיס חנה פולוס ואהפך *Sed etiam* τῷ κοινῷ *seu Communi Asiæ persuasit iste Paulus atque illud peruertit.* Nec quid rectiùs ibi sonat סוגאא, quod τὸ πλῆθος seu multitudo plerumq; vertitur, notione haud discrepante. Neq; aliter intelligo Eusebium vbi πᾶν τὸ πλῆθος, ait, τῶν ἐθνῶν καὶ Ἰουδαίων τῶν Σμύρναν κατοικούντων sacram Polycarpo exprobrasse doctrinam & Philippo Asiarchæ inclamasse vt Leonem, qui discerperet virum sanctum, emitteret. Ruffinus vertit, *Vniuersa multitudo tam Gentilium quam Iudæorum Smyrnensium ciuitatis.* Rectiùs forsan; *Commune Gentium & Iudæorum quod Smyrnæ tunc agebat.* Ciuitates enim, ex quibus Commune seu τὸ κοινὸν conflatum, illuc, ad Communis sacra spectacula celebranda, commigrauerant. Similiter pronuntiandum est de aliarum Gentium seu prouinciarum, siue Asiarchis, siue τοῖς κοινοῖς. Vide sis porrò Gruterum pagina 415. n. 1. 410. n. 3. & 1025. n. 4. de κοινῷ Galatiæ & Galatarchia, & de Asiarcha pag. 522. 1. Ἑλλαδαρχεῖν apud eundem non alio sensu vsurpari videtur, quàm pro eo quod est τῷ τῆς Ἑλλάδος κοινῷ sacris eiusmodi præesse. Præter ea quæ citauimus consulas etiam de Dignitatis genere, C. tit. de Naturalibus liberis L. 1. Tit. de Officio Comitis Orientis L. vnica, C. Theodos. lib. VI tit. III de Præcijs Senatorum L. 1. & lib. XII tit. 1. de Decurionibus L. 103. Adi item Cuiacium lib. II. Obseruat. XIII, Antonium Augustinum ad Modestinum, Petrum Fabrum Agonistici lib. I., cap. XVIII & lib. III Semestrium cap. 1. Gabrielem Albaspinum lib. I. Obseruat. XXII. In desuetudinem, cum ceteris Gentium sacerdotijs, tandem abijt hæc dignitas. Et postrema eius, vt scilicet quæ euanuerat, mentio apud veteres, est, ni fallor, in Iustiniani Nouella LXXXIX. S. Laurentium Archileuitam vocat, apud Prudentium, Præfectus (quo iubente passus est is martyrium) Mysteriarchen; *Bene est quod ipse ex omnibus Mysteriarches incidit.* Nonne ad nomina illa, de quibus heic egimus, similiter terminata, allusit? Mysteria illa seu sacra, Christianorum κοινὰ seu communia erant. Ipsi Christiani, seu

Ec-

Eccleſia Commune erat. Et Laurentius

——Primus è ſeptem viris
Qui ſtant ad aram proximi,
Leuita ſublimis gradu,
Et ceteris præſtantior,
Clauſtris ſacrorum præerat
Cæleſtis arcanum domus
Fidis gubernans clauibus
Votaſque diſpenſans opes.

Non aliter fere ſe habuere forſan Aſiarchæ, Bithynarchæ, & qui id genus alij, ad ſacra, quæ diximus, & prouentus Gentilitatis ſacros, quàm S. Laurentius ad Chriſtianorum theſauros.

Ibid. Πολέμων] Nonne hic Antonius Polemo, ipſe Polemo Sophiſta eſt cuius vitam ſcripſit Philoſtratus? Certè Polemonem Sophiſtam, Adrianum Imperatorem adeo ad Smyrnæorum (quibus chariſſimus ſophiſta ille erat) fauorem pellexiſſe prodit ille, vt vno die mille Myriadas in eorum Ciuitatem impenderit. Myriadas habemus in Marmore tantum CL. Ceteras forte columnarum, heic numeratarum, pretium ſupplet. Nam ex Myriadibus illis, Ταῦτα γὰρ σίτου (inquit Philoſtratus) ἐμπόριον ἐξεποιήθη καὶ γυμνάσιον τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν μεγαλοπρεπέστατον καὶ νεὼς τηλεφανὴς ὁ πρὸς ἄκρας, *Emporia annonæ & gymnaſium omnium quæ in Aſia ſunt præſtantiſſimum conſtructa ſunt; item templum in promontorio ſitum.*

Ibid. Δεύτερον δόγμα συγκλήτου καθ' ὃ δὶς Νεωκόροι γεγόναμεν] *Secundum Senatuſconſultum per quod bis æditui facti ſumus.* Ac ſi ita innui voluerint ij qui conſcripſere aliud etiam præceſſiſſe, idque ſub Adriano, procurante Polemone, Senatuſconſultum quo primùm æditui facti fuerant. Si ita intelligatur, tum Νεωκόροι in Prouincijs Senatuſconſulto Romano, interdum ſaltem, creati; quod alibi non lectum eſt. Quin & de iuriſdictione data fortè intelligi oportet, qualis permiſſa eſt Epheſijs Νεωκόροις, vt mox ex Actis Apoſtolorum adnotamus. Sed libero fruatur quiſque iudicio. Ceterùm de Νεωκόροις, hac notione accuratiùs videndum eſt. Eos *æditnos* latine vocamus & *Neocoros* interdum in Latio dictos ſcimus ex inſcriptione, quæ Romæ in hortis Matthæorum viſitur, & apud Gruterum legitur pag. 1102. 2. Ita dictos Templorum æadituos nemo neſcit, ſeu ἱεροδούλους vti interpretatur Theophylactus ad Acta Apoſtolorum, capite XIX. Sed quid nomen illud, cum illiuſmodi temporis characteriſmo coniunctum aut de Ciuitatum populis dictum, denotet, haud inter doctos conuenit. Sæpius ita in Græcis Numiſmatis occurrit. In libris, puto, nuſquam; Si D. Lucam excipias. Neque præter hoc Arundellianum, illud quod Auctarioli noſtri primum eſt, & aliud, quod Romæ extat mutilum, habetur Marmor; inter ea quæ obſeruauimus, quod vocabulum hoc ſenſu exhibet. In Numiſmatis autem, & ſine temporis characteriſmo, & cum eo, de Ciuitatum tamen populis dictum, non raró habetur. In Auguſti ΚΑΙΣΑΡΕΩΝ ΦΙΛΙΠΠΟΛΕΙΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. In Caij, ΣΕΛΕΥΚΕΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Etiam ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Νεωκόρων Περινθίων legitur ſupra in Auctariolo pagina 55. Alia eiuſmodi ſunt in Nummis quamplurima vſque ad Gallieni æuum. Interdum etiam vocabulo, ita vſurpato, Numen adijcitur; vt ΜΑΓΝΗΤΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ

AP-

ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ quod legimus in Maximini nummis. Sacra quandoque item certamina simul memorantur vt ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ ΠΕΡΙΝΘΙΩΝ ΝΕΩΚΟΡΩΝ quod videre est in nummis Septimij Seueri, Caracallæ, & Antonij Gordiani. Sæpissimè autem Temporis etiam nota coniungitur, vt Ἐφεσίων δὶς aut Β Νεωκόρων: τρὶς aut Γ, vt Νικομηδέων τρὶς Νεωκόρων: & interdum Τετράκις aut Δ Νεωκόρων quod occurrit in Numismatis Crispinæ Augustæ Aurelij Commodi vxoris, Iuliæ Mæsæ Elagabali auiæ, Alexandri Mammeæ & Licinnij Valeriani; vt Ἱεροπολειτῶν Δ νεωκόρων, Ἐφεσίων Δ Νεωκόρων. Et, in Thesauro Cottomano, Caracallæ nummus huiusmodi visitur.

Neque maiorum numerorum notas vocabulo Νεωκόρων adiectas obseruaui. Sed Ἐφεσίων Α Νεωκόρων habemus & Ἐφεσίων πρώτων νεωκόρων & in Aurelij Veri Nummo Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων πρώτων Ἀσίας. Nam & Asia sapè adijcitur vbi Νεωκόρων mentio fit; vt Λαοδικέων δὶς νεωκόρων Ἀσίας in nummis Antonini philosophi; quomodo & Dianæ nomen, cum temporis nota, aliquando additur, vt in Caracallæ; Ἐφεσίων δὶς νεωκόρων καὶ τῆς Ἀρτέμιδ☉. Temporis item nota, cum certamine sacro, nonnunquam apponitur; vt in illo Alexandri Mammeæ F. Χρυσάνθινα, Σαρδιάνων τρὶς νεωκόρων. Vide supra, vbi de Chrysanthinis. In eiusdem item Imperatoris, Ἄκτια Πύθια Περίνθιων . . . . . Γ Νεωκόρων. Et in Antonij Gordiani, eadem & ΔΙΣ ΝΕΩΚΟΡΩΝ. Atque vt ad Smyrnæos nostros, quorum hanc recensionem Marmoream fuisse meritò coniectamus, tandem reuertamur; Ipsi sunt etiam τρὶς νεωκόροι in Gallieni numismatis. Vide item Adolphum Occonem pagina 446, in Philippo. Hæc scilicet ex Huberto Goltzio, Antonio Augustino, Sebastiano Eritzio, & Occone olim collegimus. Atque apud eos sunt alia eiusmodi plura. Quin figuræ sæpius, Nummorum hisce inscriptionibus, Numinum & Sacrarum ædium, interdum Victoriarum, Coronarum, rerum id genus aliarum accedunt. Et in illo Smyrnæorum figura visitur turrita quæ dextera lauream tenet; & Deûm mater est. Per adiectionem autem τῶν Νεωκόρων Colonias, ob quam rem nescio, fuere qui intellexêre. Alij vocabulo idem denotari volunt quod in DEVOTVS NVMINI MAIESTATIQVE EIVS exprimitur; & temporis notas siue Imperatorum Romanorum annos (certe ante Monarchiam Romanam cusa huiusmodi numismata nondum animaduerti) siue quoties fuerint numismata in honorem siue Numinis cuiuspiam siue Imperatoris recusa. Alij δὶς νεωκόρων de gemino templo Iulio scilicet & Augusto sacro capiunt, perinde ac si Ciuitas (cuius nummi ità inscripti) vtriusque se æadituos, pro solenni seculi adulatione, professi fuissent. Nam etiam in Augusti nummis Κυζικηνῶν δὶς νεωκόρων legitur. Sed verò non est omninò cur *Numen*

Ma-

Maiestatemue Imperatoris vocabulum spectare coniectemus. Dissuadent tum aliorum numinum sæpiùs adiectæ figuræ, interdùm & nominæ, tum ipsi Scriptores rerum Romanarum veteres qui dum Magnitudinem Romanam & ingentem Imperatorum apud exteros gloriam satis ambitiosè prædicant, diuini huiusmodi honoris, quo nihil amplius, nihil pluris fuisset æstimandum, ne minimum quidem habent vestigium. Nec magis est cur annos Imperatorum aut numismatis recusi, numerorum notis, quæ rarissimè vltra quartum excrescunt & plerunque secundum exprimunt, signari putemus. De gemino autem Iulij & Augusti Templo sententiæ accedere nemo poterit qui Imperatorum insequentium numismata ita inscripta in memoriam reuocauerit. Sunt etiam qui vt rem inextricabilem, dum in veteris numismatis explicandis toti sunt, seponunt. Videsis tandem Antonium Augustinum dialogo V. Sebastianum Eritzium parte secunda de Numismatis veterum, Ludouicum Nonium, Goltzium & Isacium Casaubonum ad Ancyranum monimentum in animaduersionibus Suetonianis. Sed mihi persuasum satis est, τὺς Νεωκόρυς heic ad panegyres illas seu certamina Sacra siue pentacterica siue alijs tempestatibus annuis, pro vario ritu, innouata, quæ Prouinciarum Communium (de quibus superius aliquoties nonnihil diximus) erant, attinuisse; etiam Numinum, quibus sacra illa dicata, planè æditituos fuisse, curatores, & vindices; ipsasque vrbes velut ædes sacras ad Communium nempè sacra illa peragenda. Communium autem huiusmodi Maiora erant alia, alia Minora. Maiora vt Asiæ, Syriæ; Minora vt Lyciæ, Lydiæ, Phœniciæ, Galatiæ. Nulla, neque in his neque in illis, Ciuitas proculdubio erat quæ eximios se sortiri honores & alia commoda quamplurima lucrifacere toties non existimabat quoties intra mœnia sua Communis illius, cuius pars erat, sacra, redeuntibus periodis, celebrabantur. Id quod aut Communis etiam vota, pro more patrio, aut Imperatoris, aut Senatus autoritas, statis temporibus decernebat. Inde euenit, quòd Ephesi, Smyrnæ, Magnesiæ, celebratis Communis Asiæ, puto, hisce sacris, eorum Ciues Νεωκόροι in Numismatis dicantur. Vt enim persona singularis, qui æditituus est alicuius fani, illud curat, ita, non adeò disparili analogiâ, vniuersitas Ciuium qui vrbem suam panegyribus & in ea Gymnasium certaminibus (Numini, cui sacra ea erant, deuoti) aptabant, ædituorum officium omninò præstabant siue ædituabant. Et Asiarchæ, verbi gratia, in Communis Asiæ sacris, quemadmodum alij eiusmodi terminatione & ratione nominis noti alibi, velut Agonothetæ, publicis eisdem sacris præsidebant. De Asiarchis, supra diximus. Maioris id genus Communis, Æditituorum exempla habemus in ijs, quæ supra, ex Numismatis, memorauimus de Ephesijs, Magnesijs, forte alijs. Nam ad Asiæ Commune, cuius sacra huiusmodi Dianæ, ni fallor, erant, ea spectant. Et ad idem non alio modo, ni fallor, Smyrnenses Νεωκόροι in Recensione quæ præ manibus est. Minoris Communis Æditui, forte erant Sardiani. Chrysanthina scilicet pentaeterica, vt videtur, sacra erant Communis Lydiæ. Hæc Sardibus cum tertiùm (idque continenter; de qua re mox plura) celebrabantur,

bantur, ciues ter Æditui seu Τρὶς Νεωκόροι fuere. Nam si τὸ Νεωκόρων, in illo Alexandri Mammeæ F. nummo, ad Chrysanthina pertinet, vt pertinere verisimilimum est, tunc sequi videtur, non Maius commune aliquod innui. Nam Chrysanthina vltra Lydos nullibi extendebantur; Nec ad Sardianos ita restricta esse videntur, vt alibi in Lydia celebrari nequirent, vtcunque apud eos, primarios nempè Lydiæ ciues, sæpiùs quam alia aliqua in vrbe agebantur, quod indicari etiam, ad hanc rem, videtur à Martiano Iurisconsulto, loco suprà adducto, vbi de Crysanthinis seorsim. Atque vt Chrysanthina se habuere heic ad Sardianos, ita fortè ΑΚΤΙΑ ΠΥΘΙΑ, ad Perinthios, qui Νεωκόροι dicti in Numismatis suprà memoratis cum adiectione horũ certaminũ. Et ad agones illos quorũ Numinibus illi Νεωκόροι erant, omnia illa numismata quibus Νεωκόροι cum ea adiectione vocantur Perinthij, attinere, non iniquè censendum. Neque aliò spectare idem, in inscriptione illa Auctarioli nostri, nomen sine Numine, Tempore, aut Sacris vsurpatum. Neq; enim horum vllum perpetuò addebatur; sed frequentèr tamen. Et cum sine vlla hujusmodi distinctionis nota τὸ Νεωκόρων duntaxat ciuium nomini subiungeretur (vt in exemplis quæ occurrunt non paucis) non dubito quin, à notissimo & patriæ & seculi ritu, tam sacra singula quàm Numina, quibus illa dicata sunt, in singulis eiusmodi monimentis, Communiũ maxime Maiorum, satis liquidò tunc temporis intelligerentur; vtcunq; ita iam plerunq; non modo obscura sint sed & imcessa, idq; eruditissimis etiam viris qui hæc non alitèr omninò scire possunt quàm veterum scripta, quorum pars ingens intercidit, suggerunt. Temporum autem Notæ seu numeri sæpiùs adiecti non annos, puto, non agones (continuos inquam) significant, sed tantummodò Muneris τῶν Νεωκόρων vices continuas; vnde fiebat, vt intermissâ prorogatione, aliâ nimirùm ad æditualndum vrbe suffectâ, ciues qui hoc munere antea bis, tèr, quaterue continenter functi essent, vices suas seu prorogationes denuò minimè vnquam dinumerarent, sed à primâ vice, si quando iterùm pluries Νεωκόροι fierent, similitèr, vt primò, redauspicarentur. Ita tamen vt vicem primam, temporis notâ, rarò satis distinguerent. Ne scilicet prorogationem fortè ambitiosiùs sperare viderentur. Id quod etiam, in Consulatibus, olim obseruatum. Ceteris verò deinceps numeris, opus forsan erat, ad viciniora certaminum tempora, quæ succedebant, sic breuiter distinguenda. Ita τὸ Νεωκόρων, sine Temporis nota, primam, autumo, vicem indicat, aut non continentèr iteratam, quod heic idem est. Attamen & fuere qui etiam primis vicibus numerum adijciebant, vt videre est, in nummis supra allatis, vbi Ephesij Α Νεωκόροι sunt ac si fortè tum prorogationem, ob egregiam vrbis dignitatem, spe decorâssent, tum neque spem illam neque dignitatem in nummis non obtendi ambitiosiores noluissent. Quæ proniùs eos fecisse credendum est, quòd etiam πρῶτοι τῆς Ἀσίας in Aurelij Veri Nummis (si Occoni fides) cum δὶς Νεωκόροι essent, ipsi se etiam dici voluerint. Sed forsan & Α Νεωκόρων malè exsculptum habemus pro Δ Νεωκόρων. Elementorum Α & Δ nnmismatis & inscriptionibus maximè, maxima est similitudo. Ceterum

[illegible]rum de Numerorum heic notis, viderint porrò eruditi. Quod autem de Νεωκόρων significatione diximus mirè firmat D. Lucas in Actis Apostolorum capite XIX. Vbi etiam Asiarchas (de quibus supra) memorat. Sacrum tunc temporis agebatur Communis Asiæ certamen seu spectaculum Dianæ sacrum Ephesi. Præsidebant vt agonothetæ publici aut certaminum Sacerdotes, Asiarchæ. Νεωκόροι ideo seu æditui dicti Ephesij; seu, quòd idem est, Ephesiorum ciuitas Νεωκόρος erat. Expressissimè sanctus autor, postquam de Demetrij Fabri argentarij monitis, sociorum eius ira & clamore, Asiarchis, Theatro, & insano multitudinis ad asserenda Dianæ sacra & D. Paulum & comites eius Aristarchum & Caium incusandos conuentu, verba fecerat, καταστείλας δὲ, inquit, ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησὶν, ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν Νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης Θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς; Ἀναντιρρήτων οὖν ὄντων τούτων, δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν. Ηγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε Ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν Θεὸν ὑμῶν. Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις. Εἰ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται. Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος, περὶ οὗ δυνησόμεθα δοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν. *Et cum sedasset Scriba turbam, dixit, viri Ephesii quisnam est hominum qui ignorat Ephesiorum ciuitatem* Νεωκόρον *seu Ædituam iam esse Magnæ Deæ Dianæ & simulacri eius è cœlo lapsi? Cum hisce igitur contradici nequeat, oportet vos sedatos esse & temerè nil agere. Adduxistis enim homines istos qui neque Sacrilegi sunt neque Deam vestram blasphemia læsere: Quod si Demetrius & qui cum eo sunt artifices habent aduersus aliquem causam; conuentus forenses aguntur & Proconsules sunt. Agant inuicem. Si quid de ceteris quæritis, in legitimo conuentu poterit absolui. Nam periculum est ne seditionis hodiernæ arguamur, cum nulla omnino sit causa, vnde tumultus huiusmodi ratio reddi possit. Quibus dictis, dimisit eos qui conuenerant.* Qualesnam Νεωκόροι fuerint, vbi ita ciues vocantur, hinc perspicuum esse videtur. Scriba, qui velut Syndicus erat vrbis, vt sedaret tumultuantem de Dianæ sacris Ephesiorum turbam à Demetrio, vt suo quæstui consuleret, excitatam & in theatrum ruentem, monet eam vt in memoriam reuocaret, Ephesi ciues tunc temporis Νεωκόρους Dianæ esse. Scimus enim ex Maximini numismatis Magnesios eiusdem fuisse alias Νεωκόρους; Vt Laodicenses Asiæ Νεωκόρους, quod idem est, ex Antonini philosophi nummis, & Ephesios bis dici Dianæ Νεωκόρους in Caracallæ, & semel in Aurelij Veri. Instat igitur Scriba, causam non omninò subesse cur in Aristarchum, Caium, D. Paulum, omninò inclamitarent; cum neque sacrilegi essent neq; in Dianam blasphemi. Neque enim in Dianam illorum conuitium haberi voluit Scriba quòd Deos esse denegasset Paulus qui artificum manibus confecti essent. Nam ne simulachrum eius, quod colebant, vt manibus artificum confectum esse, sed vt de cœlo lapsum venditabat ciuitas; vnde diserte τοῦ διοπετοῦς quod idem est, & ad rem maxime, mentio

fit

fit Scribæ perquam opportuna. Et hisce sanè Νεωκόρων horum munus non obscurè indicatur. Honorem Numinis, ædes, vasa sacra curabant & de eis etiam iurisdictionem exercebant, quod Senatusconsulto seu scripto principali fortè permitti solitum. Et de eis solùm. Nam si quam Demetrius aut socij eius iniuriam tulissent, actio eis competebat in foro proprætoris aut aliorũ magistratuũ Romanorum quorum in potestate tunc erant cetera quæcunque iudicia. Nam ita etiam Scriba innuit. Si quid autem, inquit, de ceteris, de Sacrilegio puta, aut de blasphemia in Dianam quarum rerum cognitio ad ciues iure Νεωκόρων spectat; tempestiuè de eis agi poterit & iudicari in legitimo ciuium conuentu seu Comitijs eorum sacris, siue vt appositè Syrus vertit, בדוכתא דיאליבא מן נמוסא לכנושיא id est *in loco qui a lege destinatus est Comitiis habendis*. Atqui tunc plebs coalescens tumultuosè in theatrum (vbi simul cum primoribus ciuitatis aderat Scriba qui hæc locutus est) irruerat, quin & idoneum illud Comitijs ad damnandos Christianos, vtpote aduersarios, habendis, locum imprudenter æstimauerat. Ceterùm, monente Scriba seu Syndico, tempestiuè eis ostensum est, nec eiusmodi de qua ciuibus, iure nimirum νεωκόρων, iurisdictio erat, actionem aduersus eos ne cœptam quidem esse, nec locum Comitijs habendis idoneum seu legitimum. Nihil puto in vetustiorum Scriptis munus Νεωκόρων ac singularem eorum iuris dicendi potestatem æquè aperit. Vulgata editio pro νεωκόρον ibi *cultricem* habet, quod frigidè vim verbi explicat. Syro melius vertitur כמורתא quod planè *aeditua* est aut *antistes sacra*.

Ibidem ἱερὸν ἀγῶνα] De eo satis supra; vbi de Smyrnensibus Olympijs, ad marmor proximè præcedens.

Ad Arundellianorum V. pag. 38.

HΡακλεῖ ὁπλοφύλακι] Vt Iouem Custodem, ita Herculem Custodem, ante alia numina, hoc nomine colebant veteres. Et festum celebrabant Romani pridie Idus Augusti, Herculi Magno Custodi in Circo Flaminio quod ex antiquissimo Kalendarij fragmento in ædibus Capranicorum Romæ visitur. Idem Hercules memoratur Ouidio in Fastis, & Victori in Regionibus Vrbis. Vide item, si placet, Ianum Gruterum pag. 45. & 134. in Inscriptionibus. Sed Ὁπλοφύλακος seu *Armorum Custodis* nomine cultum Herculem alibi legisse me non memini.

Στεφανηφορῶντος] Vide quæ de Stephanophoris diximus supra ad Fœderis Smyrnæorum & Magnetum initium.

ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ] Obscurius est hoc, in Marmore, vocabulum. Qui non sensu & notis Verborum terminationibus ductus legeret, ΕΥΕΡΓΕΖΖΟ magis exscriberet.

Ad VI. pag. 39.

XΑΤΕ] Si Marmor inspiciat quis, forsan etiam ΦΑΤΕ legerit. Sed vtrunque æquè mei fugit intellectum.

Ad VII. pag. 39.

ALtare satis grande, figurâ cylindricâ, illud de Dionysio Berytio incisum habet supra lemniscatum sertum, ex folijs & floribus contextum, quod eiusce medium circundat. Hoc quatuor capita ouilla, æquè per circuitum distantia laxiùs pendens sustinent. Præter capitum aures, penduli sunt iuxtà item, aurium ferè Africanarum caprarum instar, lemnisci; qui nisi aures ouillæ simùl affabrè formarentur & penitiùs sertum inspiciens eos circumvolentes animaduertas, etiam pro auribus capitum sumi possent. Neque enim alibi serto appenduntur quàm vbi illud sustinent hæc capita. Altare minus, sed sine inscriptione aliqua, non dissimili figura, serto, capitibus, lemniscis planè similibus, in Nobilissimi Comitis hortis etiam visitur.

Ad VIII pag. 39.

EXcauatur Saxum; & siue magnitudinem siue formam spectes, paruulorum sedilis fermè figura est. Sedile tamen commodè nullius esse potuit. Nam superficies interior, præter latera, plani nihil habet, sed concaua est & decliuis. In superiore parte legitur inscriptio Dijs illis, vt veri est simillimum, ἀμφιβώμοις, seu qui vna eademque ara colebantur, sacra; vti & ipsum fuit Donarium.

Ad IX. pag. 39.

ΥΜΝΩΔ.... ΑΔΡΙΑΝΟΥ & ΣΥΝΥΜΝΩΔΟΙΣ ΘΕΟΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥ] Hymnodos seu hymnorum cantores Adriani indulto acceptos habemus etiam cum Theologis Marmore IV. Et ad Smyrnenses, ni fallor, tam hoc quam illud spectat.

Ibid. Ἀλυτάρχου Πεισαίων] De Alytarchis & Alytarchia, quod eorum munus est, videsis C. tit. de Officio Comitis Orientis L. vnic. C. tit. de Cupressis L. 2. C.Theodos. tit. de Iure Fisci L. 12. & tit. de expensis ludorum L. vlt. Consule porrò Cuiacium lib. II. Obseruat XIII. & Petrum Fabrum in Agonistico lib. I. cap. XVIII. Neque verò Alytarcha vrbis duntaxat Antiochenæ erat, sed aliarum, velut heic Pisarum. Ludis seu certaminibus præfuisse eum certum est. Sed qualenam fuerit eius munus, satis est hactenus apud Iurisconsultos (nam eorum prouinciæ est, heic pronuntiare) incompertum. Et Certamen Olympiorum Pisis celebrari solitum discimus ex Farnesiana illa Hermodori inscriptione celebri, apud Lipsium & Gruterum visenda. Ibi Ὀλύμπια τὰ ἐν Πίσῃ legitur.

Ad Arundellianorum XII, XIV & XV pag. 41. 43. & 44. quæ Deliorum Psephismata sunt.

ΠΕρὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν δῆμον τῶν Δηλίων] Cyclades (quæ Delum circumiacent; ideoque ita dictæ quod eam ἐκυκλοῦντο) frequentes erant in exhibendis Delijs honoribus, de qua re Strabo lib. X. Siphnus autem insula erat ex Cycladibus. Inde & occasio & sensus

ſenſus harum ſtelarum, non difficilè eruendus eſt.

Προεδρίαν ἐν τοῖς ἀγῶσι] Hæc loci in ſacris Certaminibus prærogatiua pſephiſmate Deliorum, quod Marmor eſt XIV, Mendicæo Dioclis F. donatur. Vt ſcilicet cum Hieronicis ſederet. De proedria Hieronicarum conſule Petrum Fabrum, Agoniſtici lib. II. capite XVI. Et in muneribus honorarijs præcipium, apud Græcos, occupabat locum, loci prærogatiua ſeu προεδρία.

Ad XIII pag. 42

BAσίλισσαν Λαοδίκην] Seleucum heic intelligo Philopatorē Antiochi Magni filium; Perſeum autem eſſe, illum Macedonicorum Regum vltimum, quem captum in triumpho duxit ſplendiſſimo Paulus Æmilius & finem ita adiecit *inclyto*, vti ait Liuius, *per Europæ plerunque atque Aſiam omnem regno*. Ceterùm Laodicen aut huius vxorem aut illius filiam alibi occurrere non memini. Vxorem autem, ſed ſine nomine, Perſei meminit Plutarchus in Pauli vita. Ea hæc ipſiſſima, puto, erat Laodice. Saxum pars eſt baſis ſuper quam ſtatua Laodices, ni fallor, erigebatur à Delijs.

Ad XVI pag. 44.

........ντίνοντος] Dubitandum non eſt quin κοσμητίνοντος tam legendum ſit linea prima quam ſecunda; vbi etiam καὶ κοσμητίνοντος &c. vt τοῖς Ἐφίβοις &c. in tertia ſubſtituendum. Coſmorum Cretenſium, qui decem erant, & non diſſimile Ephoris Lacedæmoniorum tenuere Imperium, fusiùs meminit Ariſtoteles Politicorum II. Et de Protocoſmis item Cretenſibus plura habentur in ſaxis vetuſtis ex Lytti Cretæ vrbis ruinis erutis, quæ typis mandauit Gruterus pag. 1084. 8.9. 10. &c. & 1094. 5. An κοσμητίνοντες heic ijdem fuerint cum Coſmis illis, non ſatis perſpectum habeo. De more autem frequente Herculanarum imaginum in Gymnaſijs ſacrandarum, conſule Petrum Fabrum Semeſtrium lib. II. cap. XI. & Agoniſtici libro I. capite XVI.

Ad XVII pag. 45.

Lin. 9. μίωδε γαλι...ῶνος] Γαμηλιῶνος plane nequit eſſe. Subobſcura ſunt, fateor, elementa. Sed nec Atticum illud nomen, nec aliud quod hactenus in Græcorum menſibus comperi, proculdubio ibi exaratum erat.

Ad Arundellianorum, quæ Latina ſunt, I, pag. 50.

Ad III pag. 51.

SIluano, Herculi, Libero] Ne Deorum cuiquam loci, ante alium, prærogatiua daretur, ita in circulo eorum nomina, ni fallor, inſcribi voluit heic Iulius Alexander. Sic enim, nullus

eorum erat primus, imus nullus, aut secundus. Sed par omnibus honor. Hanc rationem, ad eandem rem, nomina inscribendi memorat Ausonius in Ludo septem Sapientum, vbi Solonis verba sunt

Neque me esse primum vestrum aut
imum existimo
Æqualitas quod ordinem nescit
pati.
Recte olim ineptum Delphicus lusit
Deus
Quærentem, quisnam primus sapien-
tum foret,
Vt in orbe tereti nomina eorum in-
scriberet,
Ne primus esset, ne vel imus quis-
quam.

Quin Caius lib. I. Instit. tit. II de Numero seruorum manumittendorum. *Si ita in testamento seruorum manumissio adscripta fuerit, id est, in Circulo, vt qui prior, qui posterior nominatus sit non possit agnosci, nulli ex his libertatem valere manifestum est.* Hoc scilicet scriptum est ad Legem illam Fusiam Caniniam, quam, vt libertates impedientem & inuidiosam, postmodum sustulit Iustinianus, vti videre est tam in Codicis quam in Institutionum titulo de ea lege tollenda. Etiam proauorum memoria, cum sodalitio Franciscano iussisset Vrbanus .... Pontifex Romanus, vt ei nomina exhiberent, ex ipsis tria quorum vnum in Cardinalitiam dignitatem eueheret, illi circulari figura exhibuere, ne à loci nominis prærogatiua quis dignior eis censeri videretur. Sed ille *Ordinem*, inquit, *peruertistis & ego ordinem peruertam*, omissisque sodalibus ita designatis, Præfectum Ordinis, quem Generalem vocant, Cardinalem creauit. Narrant Cardinalis Alexander in C. Nicolao tit. de Appellationibus & Felinus in C. cum dilecta tit. de Rescriptis. Adde Tiraquellum de Iure Primigeniorum quæstione XIX. vbi tamen perperam *Circulum* in Nouella XV quæ ordinationē Defensorum Ciuitatum præscribit, de Circulari huiusmodi designatione interpretatur, quod rectè ibi notat Dionysius Gothofredus.

Ad V, pag. 52.

V*Trisque* APK. *Pontificum*] Quadratarij errore, pro *vterque* puto A D K. seu C. *Pontificum*, quod *Collegium Pontificum* denotat. Quæ sequuntur sunt; *Sestertium* XXX *millia nummum pœna nomine inferet. Hoc munimento Dolus malus abest.* Elementa illa singula sæpius in cippis sepulchralibus comperiuntur hoc sensu. Videsis de huiusmodi pœnæ nomine Gruterum pag. 946, 6. & superiùs pag. 47. Marmore XX.

Ad VI, pag. 52.

S*Iluano Sacrum*] De Siluanis tribus, quibus inscriptiones sacræ fieri solitæ, vide, præter alia quæ magis obuia sunt, Iosephum Scaligerum ad Festi *Marspedis*. *Siluano sacrum sodalibus eius & Larum donum posuit Ti. Claudius &c.* Ita lego. Sodales eius, puto, erant Hercules plerunque, Liber pater, Mercurius, qui item Larum sodales. Siluanus igitur hic Domesticus erat & possessionibus consecratus, vt custos, quem & Siluanum Larum dictum esse vult Scaliger. Ex ipso hoc

Saxo

Saxo dum Romæ in vinea quadam extra portam Elumentanam inter viam Flaminiam Tiberiumque visebatur, descripsit illud Smetius quod legitur apud Gruterum pag. 63. 1. quem vide item pag. 65. 2. Quod autem pag. 66. 1. habetur *Siluano sancto sacrum Philemon*, legit Scaliger, loco iam citato, *Siluano Sancto Larum* &c.

Ibid. *A cura Amicorum*] Inter Officia Domus Augustæ erat *cura Amicorum Augusti*. Et qui hoc fungebantur ministerio *A cura amicorum* dicti sunt; Et semper aut plerunque Liberti Augustorum erant. De ijs vide Gruterianas Inscriptiones pag. 70, 2. & pag. 598. sæpius. Eàdem notione Aurelia Liuiæ Augustæ serua à *cura Catella* dicitur in saxo quod visitur Romæ in hortis Carpensibus. Vide Gruterum pag. 578, 51. Amici Augustornm heic ij erant quos in contubernium & interiorem familiaritatem, atque à consilijs sibi adsciscebant Imperatores. Nec vnius erant classis. Sed primæ alij; alij secundæ, item tertiæ. Lampridius de Alexandro Seuero; *Moderationis tantæ fuit vt nemo vnquam ab eius latere submoueretur, vt omnibus se blandum affabilemque præberet, vt* Amicos *non solum* primi *ac* secundi loci *sed etiam* inferiores *ægrotantes viseret*. Quin sub Tiberio totidem item Amicorum eiusmodi classes; quarum extrema *Grati* dicti; vniuersi verò *Comites Peregrinationum Expeditionumque*. Atque hinc nata illa Comitiua dignitas, quæ ab hac origine etiam triplex est in Eusebio de vita Constantini lib. IV. cap. I. Et hallucinantur viri docti qui Constantinum triplicis illius differentiæ autorem faciunt. De qua re nos fusiùs in Titulis nostris vniuersæ Europæ Honorarijs. De Tiberij autem Comitibus, vide Suetonium in eius vita cap. XLVI. Et de Augusti Amicis porrò Cl. Salmasium ad Spartianum.

Ibid. M......cio Fundano & C. Vetennio Seuero Coss.] Minucius Fundanus & Vetennius Seuerus Consules erant, anno Claudij Imperatoris XI, non ordinarij, sed suffecti. Neque in veterum Fastorum quæ extant fragmentis occurrunt. Sed annum eorum scimus ex Onufrij Fastis vbi vetus legitur hæc inscriptio *Ti. Claudius Drusi F. Cæsar Augustus Germanicus Pont. Max. Trib. Pot* XI *Imp.* XXIIII *Cos.* V *P.P. Restituit C. Minicio Fundano & C. Vetennio Seuero Cos.* Habetur item in Gruterianis pag. 188, 6.

Ad Auctarioli II, pag. 55.

Δημαρχικῆς ἐξουσίας τὸ Ι] Ita exemplar meum nescio à quo sed pulcherrimè descriptum. Sed legendum proculdubiò τὸ Γ. adeoque *Tribunitiæ potestatis* III. Nam tertio Imperij, quod cum Tribunitia potestate idem est, anno Traianus erat Consul tertium.

Ad Auctarioli III, pag. 56.

Nimiùm fallimur nisi in abbreuiante illa, primæ deprauatissimæ huius inscriptionis lineæ, scriptura, ΥΓΘΚω, vti in quartæ, ΠΓΘΚΟΝ, venerandum illud Παναγίας nomen Θεοτόκῳ tribuatur. Et forte in vtroque loco ΠΓΘΚ potius scribendum. Atque vt ΘΚ ΘΕΟΤΟΚ. ita ΠΓ. ΠΑΝΑΓ. satis exprimit. Ad huius verò, illius casus terminandus est. Ideo propria terminatione illud caruit. Qua ratione autem

Παναγία βεβαία in Græcorum sacris primò signantiùs & nomine tam velut proprio quam appellatiuo indigetata sit Dei Genetrix, ostenditur in Græcorum Rituali libro qui Horologium dicitur lemmate ακὶ ἡ ὑψώσεως ἡ Παναγίας, ὅπως γίνεται· ἢ διὰ τί. Id fusiùs etiam habetur apud Iacobum Gretserum lib. III, capite VII, ad Georgium Codinum.

ʹΣΤΩΧΛΓ] Pro ʹϚΩΛΓ opinor., seu 6833 anno Mundi Græcorum, id est, anno Christi 1325. Deductis enim ex anno Mundi Græcorum 5508 perpetuò remanet annus eræ Christianæ.

Ad Auctarioli V, pag. 57.

DEa *Nympha Brig.*] Montana an Fluuiatilis hæc Brigantum Dea non liquet. Sed cum Nympha indigitetur, veri est simillimum harum alteram fuisse. Montes enim & Fluuios inprimis diuino honore colebant veteres Britanni. Eis nempè vt scribit Gildas in Epistola de Excidio Britanniæ, *Diuinus honor à cæco populo cumulabatur.* Nec sub Anglosaxonum imperio, etiam adulto, huiusmodi cultus planè in desuetudinem abierat. Colligo ex Canuti Regis legibus, cap. V, Vbi Adoratio barbara, quam hæðenſcype dixere, vetatur. Eiusce pars ibi est *Fluuios* seu floðƿæter adorare. Ita veteres in Germania Saxones frondosis arboribus Fontibusque venerationem exhibebant, vti apud Adamum Bremensem ait Einhardus.

Ad Auctarioli VI, pag. 57.

DEo *qui Vias*] Certè Mercurius erat Deus ἐνόδιος seu Viarum præses; de quo videsis De Dijs Syris Syntagma II. cap. XIV.

A*Proniano & Bradua Cos.*] Extremo Commodi Imperatoris anno Cousules erant Cassius Apronianus & Metilius Bradua.

Ad Ebraicarum Inscriptionum Fragmenta, pag. 58.

EBraica saxa non adiecimus perinde acsi tanti visa fuerint ea quæ supersunt vocabula pretij, vt inde locum heic iustè mererentur. Et breuiuscula erant & concisa, etiam dum integra extabant, nec magni omnino momenti. Ad hunc modum lacunosa minimi sunt. Vnum & alterum vocabulum quod *Terram Sanctam* & *Abrahamum* indicat in primo legimus. Sed in singulis non tam sensum aliquem quam vocabula duntaxat paucula aut potius elementa, satis etiam interdum incerta, restare, inter exscribendum, comperiebamus. Veruntamen quoniam rarissima sunt eiusmodi Saxa, & inter ea non semel censita fuere, quæ, vtcunque leuissimi forsan pretij, eorum nihilominus qui accuratius bonis studijs incumbunt, desiderium impensè irritare solent vt qualianam ea demùm fuerint sigillatim satis cognoscant, ideò visum est ea Auctarioli nostri partem facere. Ex dirutis Iudæorum Synagogis & monimentis eorum sepulchralibus ad veterem portæ instaurationem proculdubio olim transferebantur. Et siue Synagogarum parietibus siue mortuorum tumu-

lis primò conceptæ sunt Inscriptiones quæ à lapicidis, arctiores commissuras molientibus, vt vides, mutilatæ. Sub Elizabetha item gloriosissimæ memoriæ Regina, cum anno MDLXXXVI, reficiebatur porta Londini occidentalis, **Ludgate** dicta, repertum est in veteris structuræ saxis insciptio huiusmodi חוא·מצבה חר משה בן חר כבר יצחק *Hic tumulus est Rabbi Mosis filij Rabbi illustris Isaac.* Ita enim legenda & intelligenda est Inscriptio illa deprauatissimè typis non semel edita in Ioannis Stowæi Notitia Londini, Anglice Scripta, vbi nullo sensu exaratum habemus חך מצבחך משח בך חרבך פצחח. Et versio Latina, quæ adijcitur, item reprehendenda. *Hæc est Statio Rabbi Mosis Filij insignis Rabbi Isaac*, quod de ædibus ibi intelligitur ac si ædium Rabbi Mosis fronti, pro titulo, adscriptum fuisset. Dubium mihi non videtur saxum fuisse sepulchrale. Sepulchrum aut tumulum מצבה vocabant Iudæi quod in Ebraicis Epitaphijs alibi etiam occurrit. Et frequentissimos fuisse olim Londini cippos Iudæorum sepulchrales verisimilimum est. Nam ante annum Salutis reparatæ MCLXXVII seu Henrici Regis secundi XXIII, Iudæum alibi sepiliri non licuit. Rogerus Houedenius, *Eodem anno*, inquit, *Dominus Rex Pater dedit licentiam Iudæis terræ suæ habendi cœmiterium in qualibet Ciuitate Angliæ extra muros ciuitatum, vbi possent rationabiliter & in competenti loco emere ad sepeliendum mortuos suos. Prius enim omnes Iudæi mortui Londonias ferebantur sepeliendi.* De Iudæis autem qui olim in Anglia agebant, plurima occurrunt tum in vetustis Commentarijs, tum in tabulis publicis. Antiquissima eorum mentio est in legibus aliquot Edwardo Confessori tributis. *Sciendum*, ibi legimus, *quod omnes Iudæi vbicunque in regno sunt, sub tutela & defensione Regis ligea debent esse. Nec quilibet eorum alicui diuiti se potest subdere sine Regis licentia. Iudæi enim & omnia sua regis sunt. Quod si quisquam detinuerit eos vel pecuniam eorum, perquirat Rex si vult tanquam suum proprium.* Ad hunc sensum in Decreto illo quod *Regis Edwardi primi statutum de Iudaismo* vocamus, Iudæi non semel dicuntur *tailliables au roy come les soens serfs & a nul autre*, i. *Capitationi*, quæ *talliagium* appellari solebat, *ad placitum Regis & non cuiusquam alius*, *obnoxij non aliter ac serui eius.* Et satis hæc fusius interpretantur ea quæ conditionis hi miseræ homines sæpius, pro principum arbitratu, tulere, idque non sine publica comminatione Exilij, quod postmodum etiam subierunt, nullo redimendum tributo. Et singularis erat in Anglia Iudæorum plerunque status & rerum earum administratio Causarum ciuilium ad Iudæos spectantium disceptationem coram iudicibus qui *Iustitiarij ad Custodiam Iudæorum assignati* dicebantur, & iure singulari moribusque ad *Iudaismum* (vt phrasis erat) propriè spectantibus in iudicijs vtebantur, habemus in Archiuis. Item *Starra.* Hoc nomine Instrumenta, quibus & Ebraice & Latine plerunque scriptis contractus ab eis siue initi, siue dissoluti erant, ita dicebantur à שטר quod *Schetar* aut *Schtar* sonat.

fuit. Elias in Thisbite, שטר שטר חוב שטר כתיבה וכן כל לשון שטר ברזל . הוא כתב שכתוב בו הממשלה אדם לזולתו עליו והוא לשון התשים משטרו בארץ id est, *Schetar* aut *Shtar dicitur vt* Schetar *siue Cautio* seu *Instrumentum debiti*, Shetar siue *Cautio* seu *Instrumentum Dotis Similiter omne vocabulum* Schetar *in Rabbinorum nostrorum (quorum beata sit memoria) scriptis, Instrumentum significat quo quis potestatem* aut dominium *suum ad alium transfert. Estque desumptum ab illo. Num pones potestatem eius* (seu משטרו Mischtaro) *in Terris?* Locus quem designat est in Iobi capitis XXXVIII Commate 33. Inde habent מנין שטרות *Menain Schetaroth* aut *Schetaroth* quod *Æram contractuum* sonat & pro epocha annorum Alexandreorũ ijs vsurpatur in tractatu ראש השנה Rosch Haschana seu de Capite Anni qui octauus est Seder Moed seu Ordinis II in Talmude. Et in Commentario vetusto iuris nostri quem Fletam dicimus; *Contrahentes cum Iudais vel Iudaabus, pecorantes, & Sodomita in terra viui confodiantur; dum tamen manuopere capti per testimonium legale vel publice conuicti.* Ita libro I. cap. XXXVII. Alia quamplurima fuere de Pignoribus, Hypothecis, Actionum cessionibus, Creditorum exactionibus, Vsuris & eiusmodi ceteris iura Iudæis, apud maiores nostros, propria quæ pretermittimus. Sed quod de summo eorum seu vt vocabantur, *Communitatis Iudaorum Anglia*, in Anglia Presbytero, Sacerdote siue Episcopo in Archiuis legimus; quoniam de ea dignitate vix quidpiam omninò apud Scriptores editos occurrit, id adnotare libuit. Hunc tam creare solebant Reges suo arbitratu quam latâ sententiâ summouere, idque iure & certissimo & vsitatissimo vsque ad posteriora Henrici tertij Regis, tempora. Id manifestum videtur ex Regijs æui, quo apud nos floruere Iudæi, diplomatis. Quod ad Creationem Regiam attinet; satis scimus ex Iohannis Regis diplomate quo Iacobum Iudæum in hanc euexisse dignitatem fratrem suum Ricardum Regem primum, innuit, idemque firmat. Diploma in Tabulis publicis quæ Cartas Ioannis Regis exhibent, ita legitur, Parte scilicet I. membrana 28. Cart. 171. anni eius primi. *Rex omnibus fidelibus suis & omnibus & Iudais & Anglis salutem. Sciatis nos concessisse & presenti charta nostra confirmasse* Iacobo *Iudao de London, Presbytero Iudaorum, Presbyteratum omnium Iudaorum totius Anglia, habendum & tenendum, quamdiu vixerit, libere & quietè, & honorifice, & integre, ita quod nemo ei super hoc molestiam aliquam aut grauamen inferre presumat. Quare volumus & firmiter pracipimus quod eidem Iacobo quoad vixerit Presbyteratum Iudaorum per totam Angliam garantetis, manuteneatis & pacifice defendatis; & si quis ei super hoc forisfacere prasumserit, id ei sine dilatione (salua nobis emenda nostra) de forisfactura nostra emendari faciatis, tanquam dominico Iudao nostro quem specialiter in seruitio nostro retinuimus. Prohibemus etiam ne de aliquo ad se pertinente ponatur in placitum, nisi coram*

ram nobis, aut coram capitali Iustitia nostra sicut Carta Regis Richardi fratris nostri testatur. Teste S. Bathoniensi Episcopo &c. Dat. per manus H. Cantuariensis Archiepiscopi Cancellarij nostri apud Rothonagum XXXI *die Iulij anno Regis nostri primo.* Crearat scilicet Iacobum hunc Presbyterum Ricardus primus. Dignitatem ei diplomate hoc firmat Ioannes. Submouisse item Presbyterum hunc Regem (interueniente scilicet Iudicum, ad quorum cognitionem spectabant res Iudæorum, sententia) constat ex alio Henrici tertij diplomate quo item *Iudæorum Communitati Angliæ* primo conceditur, vt imposterum Presbyterum seu Sacerdotem, siue Episcopum sibi eligerent ita tamen vt Regi electum præsentarent atq; eiusdem impetrarent, non aliter, puto, ac sodalitia Decanorum & Capitulorum Christiana in Episcopis eligendis, assensum. Hæc discimus ex Tabulis publicis quas *Patentes* anni 41. Henrici tertij vocamus. In eis, membrana 4. numero 6. habetur quod item interserere heic visum est. *Rex omnibus &c. Cum* Elyas *Episcopus Iudæus noster London, pro transgressione quam fecit tam nobis quam dilecto fratri nostro Regi Alemanniæ, à Sacerdotio Communitatis Iudæorum Angliæ, coram dilectis & fidelibus nostris* Philippo Basset, Philippo Luuel, Henrico *de* Bathon, Simone Passel, *& cæteris Iustitiarijs ad Custodiam Iudæorum assignatis, quos ad transgressionem illam conuincendam Iusticiarios nostros assignauimus, per iudicium eorundem ad scaccarium nostrum fuerit abiudicatus, & de eiusdem Sacerdotii officio & de omnimodis alijs officijs & Ballinis quas de nobis prius optinuit sit depositus; Nos de consilio eorundem Iusticiariorum concessimus prædictæ Communitati Iudæorum nostrorum Angliæ, per finem trium marcarum auri, quem* Cresse *&* Haginus *frater eiusdem Iudæi nobis, pro eadem Communitate, fecerunt quod prædictus* Elyas *Sacerdotium illud nunquam in posterum habeat & recuperet, & quod nullus de Communitate illa de cetero sit Sacerdos nisi per communem electionem Communitatis eiusdem & quod illa Communitas post decessum cuiuslibet Sacerdotis sic electi alium eligendi quemcunque voluerint Sacerdotem, liberam habeat facultatem, ac ipsum nobis præsentandi vt nostrum super hoc assensum optineat & fauorem. In cuius &c. T. R. apud* **Wodestock** XX. *die Iulii.* Sacerdotium eiusmodi *Hagino* filio *Deulares* Iudæo conceditur ab Edwardo I vt videre est in eiusdem diplomate quod habetur in *Patentibus* anni eius 9. membrana 20. Sed Iudæi tandem anno eiusdem Regis XVIII, qui reparatæ salutis est MCCXCIII ex Anglia in Exilium pulsi sunt. Et mirum est quòd, cum insignes faceret in Calendario Iudæorum Rabbi Ori Ben-Simeon Epochas eorum exilij ex Francia, Hispania, & Portugallia, id quod in Anglia subiere omninò omitteret. Et numerus & gentis calamitas satis etiam exilij Anglicani memoriam exegisse videatur. De eo consulas imprimis Thomam Walsinghamium in Hypodygmate Neustriæ & Florilegum. Adijcimus nos ijs, quæ Scriptores illi habent, Regij ad complures Vicecomites (qui prouinciarum apud nos annui Custodes sunt) rescripti formulam qua publica in exilium profi-

proficiſcentibus fides præſtabatur. *De Iudæis regnum Angliæ exeuntibus. Rex Vicecomiti Gloucestriæ cum Iudeis regni noſtri vniuerſis certum tempus præfixerimus à regno illo transfretandi. Nolentes quod ipſi per miniſtros noſtros aut alios quoſcunque aliter quam fieri conſueuit indebitè pertractentur, tibi præcipimus quod per totam balliuam tuam publice proclamari & firmiter inhiberi facias ne quis eis infra tempus prædictum iniuriam, moleſtiam, damnum inferat ſeu grauamen. Et cum contingat ipſos cum catellis ſuis quæ eis conceſſimus verſus partes London, cauſa transfretationis ſuæ, dirigere greſſus ſuos, ſaluum & ſecurum conductum eis habere facias ſumptibus eorundem. Prouiſo quod Iudæi prædicti ante receſſum ſuum vadia Christianorum quæ penes ſe habent, illis quorum fuerint, ſi ea acquietare voluerint, reſtituant vt tenentur. T. R. apud Weſtmonaſterium* XVIII *die Iulii.* Legitur in Tabulis publicis quas *Clauſas* vocamus anni XVIII, qui ipſe exilij eſt, membrana *6.* Et ſimilia reſcripta ad Vicecomites Eſſexiæ, Eboraci, Northamtoniæ, Lincolniæ, Herefordiæ & Suthamtoniæ diriguntur. Eiuſmodi aliud reſcriptum occurrit in Patentibus eiuſdem anni membrana 14. numero 4. De Ciuitatis autem iure, apud Chriſtianos, Iudæis ſiue permittendo, ſiue negando, conſulendi inprimis ſunt Sixtus Medices Theologus, libro de Fœnore Iudæorum & Marquardus de Suſanis Iuriſconſultus, De Iudæis & alijs Infidelibus.

Addenda

Addenda & suis locis interesenda.

post
Pag. 58. *lin.* 3.

—*visendam.*

VIII.

...ΑΙΣΑΡΑ ΝΕΡΒΑ..
ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΣΕΒΑ
ΣΤΟΝ ΓΕΡΜΑΝΙ
ΚΟΝ ΔΑΚΙΚΟΝ
ΑΝΕΙΚΗΤΟΝ
Η ΠΟΛΙΣ Η ΑΖΩ
ΠΕΙΤΩΝ

Id est,
Cæsarem Neruam
Traianum Augustum,
Germanicum, Dacicum,
Inuictum,
Ciuitas Asopitarum.

IX.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΦΛΑΟΥΙΟΝ ΟΥΑΛΕΡΙΟΝ
ΚωΝΣΤΑΝΤΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΝ
ΚΑΙΣΑΡΑ Η ΠΟΛΙΣ
Η ΑΣΩΠΕΙΤΩΝ

Id est,
Cum bona Fortuna,
Flauium Valerium
Constantium
Illustrissimum,
Cæsarem Ciuitas
Asopitarum.

Ex eodem Saxo, quod ex Oriente nuper aduectum in naui prope Londinum alicubi subducta visebatur, hasce duas Inscriptiones, quæ non vnius seculi sunt, ante aliquot dies descripsit & mecum communicauit V. Cl. Hugo Hollandus.
Ebraicarum &c.

Ad Pag. 84. *col.* I. *lin.* 4.

—Singularis cap. II. Eleuſinia autem, quod docti ſciunt, duplicia erant; Maiora & Minora. Maiora menſe Boedromione ſeu ſub autumnum, Minora Antheſterione ſeu tempore verno peragi ſolebant. Et vtriuſque Feſti tempeſtatum & nominum diſcriminis rationem à Solis ad æquinoctia acceſſu & receſſu petit Iulianus Imperator in Oratione, εἰς μητέρα τῶν θεῶν, idque ac ſi myſteria vtraque, vtcunque nomine tenus Cererem & Proſerpinam, reuera tamen Solem ipſum, quem velut ſummum, ad Gentilitatis Theologiam, Deum colebant, primariò reſpexiſſent. Τὸν ἰσημερινὸν κύκλον, inquit ille, ὁ Θεὸς αὐτῇ κατενείματο. Τελεῖται γὰρ ἀεὶ τὸ ζυγὸν Δηοῖ καὶ Κόρῃ τὰ σεμνὰ καὶ ἀπόρρητα μυστήρια καὶ τοῦτο εἰκότως γίνεται. Χρὴ γὰρ καὶ ἀπιόντι τῷ Θεῷ τελεσθῆναι πάλιν ἵνα μηδὲν ὑπὸ τῆς ἀθέου καὶ σκοτεινῆς δυσχερὲς πάθωμεν ἐπικρατούσης δυνάμεως. Δὶς γοῦν Ἀθηναῖοι τῇ Δηοῖ τελοῦσι τὰ Μυστήρια· ἐν αὐτῷ μὲν τῷ Κριῷ, τὰ μικρά φασι μυστήρια· τὰ μεγάλα δὲ ἀεὶ τὰς χηλὰς (τὸ ζυγὸν potius legendum) ὄντος Ἡλίου, δι᾽ ἃς ἔναγχος ἔφην αἰτίας. Μεγάλα δὲ ὠνόμασται καὶ Μικρὰ νομίζω, καὶ ἄλλων ἕνεκα, μάλιστα δὲ, ὡς εἰκὸς, τούτου ἀποχωροῦντος τοῦ Θεοῦ μᾶλλον ἤπερ προσιόντος. Διόπερ ἐν τούτοις ἴσον εἰς ὑπόμνησιν μόνον ἅτε δὴ καὶ παρόντος τοῦ σωτῆρος καὶ ἀναγωγοῦ Θεοῦ, τὰ προτέλεια κατεβάλλοντο τῆς τελετῆς. Εἶτα Μικρὰ ὕστερον ἁγνεῖαι συνεχεῖς καὶ τῶν ἱερῶν ἁγιστεῖαι. Ἀπιόντος δὲ λοιπὸν τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀντίχθονα ζώνην καὶ φυλακῆς ἕνεκα καὶ σωτηρίας αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἐπιτελεῖται τῶν μυστηρίων. Orationem Iuliani vnde hoc deſcripſimus, Ms. mecum pridem communicauit, vti ſolet id genus alia, pro ſua humanitate, vir doctrina & morum ſuauitate inſignis Patricius Iunius Bibliothecarius Regius; & de hoc loco me monuit. Integram Orationem cum duabus alijs Apoſtatæ nondum in lucem editis ante ſexenium tranſmiſit ad V. Cl. doctiſſimumque Dionyſium Petauium qui eas publici iuris facere pollicitus eſt.

Lin. 29. pag. 7. Κάθαρμος &c.

Ad pag. 128. col. 2. lin. 33.
—pag. 217. Et vide Eundem. pag. 400. & 401. Etiam pro eo &c.

FINIS.

Typorum Errata sic corrige.

PAg. 1. *lin.* 3. ... ΥΑΝΑΚΤΟΣ. *pag.* 2. *l.* 19. ΓΚ ..... ΝΑΙΩΝΤΟΥΣ ΦΡΥΓΑΣ..... & adijce ad finem lineæ post punctula Α & ad initium sequentis Λ *lin.* 20. ΟΥΜΕΝΗΝ. *lin.* 22. Δ .. ΔΩΝΙΑΝ. *pag.* 3. *l.* 38. ⊡ΔΔΔΠΙΙΙ. *lin.* 42. ΑΦΟΥ ΝΗ ...ΕΥΣ. *l.* 53 ΣΙΜΩ...ΟΣ. *p.* 4. *l.* 58. ΡΑΓΟΣ ΕΤΗ. *l.* 60. ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΥ. *l.* 62. ΕΜΜΑΡΑΘΩΝΙ. *l.* 64. in initio ...Ω..ΩΝΔΔΔΠ. l. 66. ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.... *l.* 68. ad finem ΕΡΕΥΚ. *l.* 71. ad finem, dele punctula. *p.* 5. *l.* 76. ΑΘΗΟΗΣΙΔΙΦΙ... *l.* 78. ad finem ΑΝΕΒ....... *p.* 7. *l.* 17. δὶς ἐν Λίνδῳ τῆς Ῥοδίας. *l.* 15. τὸν ἀγῶνα. *l.* 22. εγκ..ναίων τοῦ φρύγας... *l.* 27. ...λωνίαν ὤκισε. In Latinis ibi lin. 32. MCCXLII. *l.* 45. ...lonia *aut* ...donia. *p.* 8. *l.* 19. Λυκαῖα. In Latinis *l.* 17......XII regnante. *l.* 24. *dele* esiæ. *l.* 26. frugum contigit, & consulto &c. *pag.* 9. *l.* 4. ⊡ΗΗΗΗ⊡ΔΔΔΠΙΙΙ & in Latinis DCCCCLXXXVII. *p.* 10. *l.* 21. archonte Simone. Ex &c. *l.* 30. XXXXII, archonte. *p.* 11. *l.* 17. ποιητὴς ἐ..ων ὢν ΔΔΔΠ; & in Latinis poeta natus annos XXXV. *pag.* 12. *l.* 7. ὁ Δεινομένους & in Latinis; Ex quo Gelo D nominis F. tyrannidem &c. *p.* 13. *l.* 9. Κίεγς ἀνεβ... *l.* 12. ἄρχοντος. *l.* 35. anni CVII, archonte &c. *pag.* 14. *l. vlt.* .....⊡.. & in Latinis anni L. *p.* 16. *l.* 19. ad finem ΕΠΑΓΓΕΛΛΟΝΤΑΙ. *pag.* 19. *l.* 75. ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ. *l.* 78 ΚΑΙ ΒΟΙΗ.. *p.* 20. *l.* 88. ΔΟΘΗΣΟΜΕΝΗΝ. *l.* 96. ΑΙΡΕΙΣ.... *p.* 21. *l.* 10. ΔΟΘΗΝΑΙ. *l.* 105. ΤΗΝ ΤΕ ΠΟΔΙΤΕΙ.. *p.* 23. *l.* 8. inspoliatum. *p.* 26. *l.* 23. ΠΟΛΙΓ ΚΑΙ. *p.* 27. *l.* 29. τῆΜ *l.* 19. habitaculis. *p.* 28. *l.* 11. πρόσω *p.* 31. *l.* 27. αἱρεῖσθαι. *p.* 32. *l.* 15. πολίταις. *l.* 33. ex eis quæ &c. *p.* 35. Ἄλωα. *p.* 36. *l.* 14. ΧΡΥΣΩΣΕΙΝ. *p.* 37. *l.* 34. quo bis æditui &c. *p.* 41. ΜΑΝΤΙΘΕΟΥ. *ibid.* versione. *p.* 42. *l.* 8. perseuerat. *p.* 44. *l. penult.* Serapione. *p.* 49. in marm. 24 ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ. & 26. ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ; in Tetrasticho Μυρτώλη. *p.* 50. in marm. 29. ΤΟΥΤΟ ΤΟ ΜΝΕΜΕΙΟΝ. In Latinorum 1. SEMPRONIÆ, & 4. CERCENIA. *pag.* *marm.* 2. ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. *p.* 58. *marm.* 2. עִמִּי. *p.* 60. *col.* 2. *l.* 1. Hebdomecontaexacteride. *l.* 22. τῆς ἑορτῆς. *p.* 61. *col.* 2. *l.* 10. Annus heic. *p.* 68. *col.* 2. *l.* 10. ἐπωνύμφ. *p.* 72. *col.* 2. *l.* 5. quam tamen. *l.* 31. Amphictyones. *p.* 76. *col.* 1. *l.* 21. eta supinum. *col.* 2. *l.* 31. Ἰαχειν. *p.* 83. *l.* 25. ΔΩΝΙΑΝ *p.* 88. *col.* 1. *l.* 25. Empiricus. *l.* 40. præfuit. *p.* 108. *l.* 13. periochæ. *l.* 32. tragœdiâ primo. *pag.* 120. *col.* 1. *l.* 21. vsurpatum. *p.* 122. *col.* 1. *l.* 18. exprobrare viderentur. *p.* 133. *col.* 1. *l.* 20. Tetrabibli. *l.* 36. παλαιῶν. *p.* 136. *col.* 1. *l.* 17. τὸν πρῶτον. *p.* 144. *col.* 1. *l.* 34. in vsu fuerit (quod satis est credibile) etiam Anthesterioni. *l.* 36. & 37. dele parenthesin. *p.* 147. *col.* 2. *l.* 4. פרשה. *l.* 35. בראש. *p.* 152. *col.* 1. *l.* 34. ראה. *p.* 153. *col.* 1. *l.* 8. Leucophryene. *p.* 155. *l.* 35. *col.* 21. ולא *p.* 156. *col.* 2. *l.* 18. Porphyrogennetæ. *p.* 160. *col.* 2. *l.* 4. veram. *p.* 164. fiat epigraphe, *Ad Smyrnensem.* *p.* 177. *col.* 2. *l.* 29. administratio. Causarum &c. *p.* 178. *col.* 1. *l.* 23. חיצה

INnumera occurrent alia, in Accentibus, Distinctionum notis, alijs etiam grauioris momenti; quae innata sunt ex crassissima inscitia & negligentia immani Operarum, quibus scilicet cum nudae elementorum formae duntaxat, idque tam in Latinis quam in Graecis & Ebraicis, nec tamen sine indicantibus forulorum titulis, satis notae fuerint; non tam miretur quisquam tot irrepsisse errores quam paginam vllam sine errore absolutam esse. Fieri non potuit quin inter corrigenda typorum specimina, vtcunque ad amussim emendata, Stipites eiusmodi & Stolones aut locos aliquot emendatos praetermitterent aut alios denuò interpolarent. Jnde est quod adeo frequenter c pro e imprimatur, vti & saepè nimis f & n pro ſ & u & haec inuicem pro illis. Neque haec correximus, neque alia compluria quae eiusmodi sunt vt, qui primo ea castigare nequeat intuitu, ei sane non meliùs fuisset prouisum, tametsi id genus menda Operae indidissent nulla.

